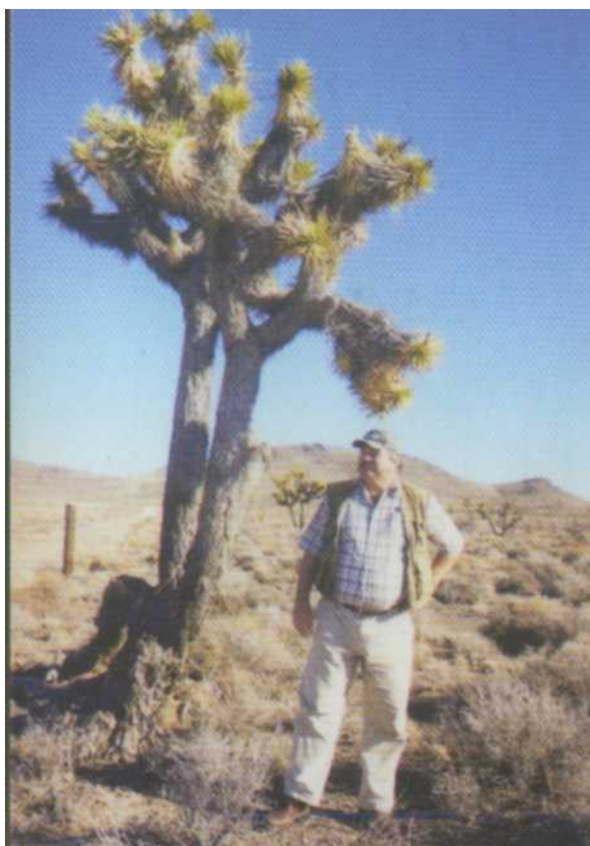
Colecția STRANGER SECRET FILES 20

EMIL STRĂINU

OZN
Cartea Misterelor
EXTRATERESTRE
sau ceea ce nu vor Conducătorii Lumii ca Voi să știți

Editura TRIUMF

Aproape totul despre misterele extraterestre și subteranele materiei. Cine au fost şi sunt Zeii-Aventură în oraşul pierdut „Z”. Ce ne ascund Conducătorii Lumii?!. Predator mai întâi a fost fapt real și apoi film. OZN-urile în războaiele din Coreea și Vietnam. OZN-urile din Zona 51 a lui Saddam Hussein. Femeia-liliac. Oamenii cu aripi. în Războiul din Golf au fost doborâte OZN-uri. Extraterestrii luptă în conflictele militare terestre. Rușii şi americanii se bat cu extraterestrii. De ce dispare aurul de pe Pământ?! Pământenii – o rasă conservată, controlată sau subjugată?!

Foto coperta IV: *Gen. Dr. Emil Străinu* în Deşertul Nevada , Statul Nevada, SUA la intrare în **Zona 51,** în

apropierea bazei **Sandva** de testări rachete a US AIR FORCE.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României,

Străinu Emil, OZN. Cartea misterelor extraterestre sau ceea ce nu vor „Conducătorii Lumii" ca Voi să ştiţi / Dr.

Emil Străinu, Bucureşti, Editura Triumf, 2014

'2014 Editura TRIUMF

Dr. Emil Străinu Coordonatorul Colecţiei Stranger Secret Files

OZN

Cartea Misterelor EXTRATERESTRE

sau

Ceea ce nu vor „Conducătorii Lumii" ca Voi să ştiţi

Editura **TRIUMF** Bucureşti 2014

Prefaţă

Suntem în faţa volumului 20 (douăzeci) al Colecţiei Stranger Secret Files, tipărită la Editura TRIUMF. încă de la începutul seriei, în anul 2007, am afirmat că vrem să aducem cititorilor date, informaţii, fapte, întâmplări mai puţin cunoscute ori acceptate care, de cele mai multe ori, aveau legătură cu ceea ce numim Cultura Teoriei Conspiraţiei – *CTC.* Poate că nu de fiecare dată veneam numai cu lucruri noi, dar să nu uităm că, în conformitate un un vechi dicton„ *pentru un nou-născut totul este nou şi necunoscut"*!

La debutul seriei arătam că volumele colecţiei vor conţine texte, scrieri, care îmi aparţin, traduceri, prelucrări, cât şi creaţii ale celor ce ne-au scris şi care prin forma şi conţinutul abordat corespundeau scopului nostru mai sus enunţat. Astfel, **câteva zeci de nume au devenit coautoare** ale seriei, la care s-au adăugat descrierea şi rememorarea

multora din întâmplările bizare şi ciudăţeniile trăite şi văzute de mine în cele peste 60 (şaizeci) de ţări de pe mapamond, pe meleagurile cărora „am hoinărit”, cum spunea cu blândeţe Mama mea.

Acest volum a fost realizat printr-o uriaşă muncă de analiză, interpretare şi coroborare a datelor cuprinse în peste 20 de Terrabiţi de informaţie primiţi de la mai multe asociaţii şi organizaţii de studiu, internaţionale şi naţionale, al fenomenului OZN din întreaga lume, inclusiv de la Centrul de Studii OZN de la Roswell, New Mexico, SUA, sau Organizaţiile Anomalia şi Setka, din Federaţia Rusă. Sunt prezentate date inedite sau mai puţin cunoscute publicului românesc, dar şi unele cercetări, interpretări şi materiale ce nu au mai văzut niciunde lumina tiparului, şi tocmai de aceea mulţumim celor ce ni le-au furnizat. Pentru cei ce vor să aprofundeze informaţiile din partea întâi a lucrării, recomandăm cărţile lui Joseph P. Farrel[1], lucrări care, din cauza conţinutului lor nonconformist şi antitradiţionalist, care sfidează ştiinţa actuală, au devenit din ce în ce mai greu de găsit. Dar vorba intemauţilor: NET-ul se dezvoltă cu fiecare secundă ce trece!

Partea a doua reprezintă un summum de informaţii, unele evident cunoscute, altele mai puţin cunoscute, şi unele chiar necunoscute la noi, care sunt prezentate însă într-o formă și interpretare noi, privind, dacă vreţi, din alte unghiuri faptele și evenimentele abordate sub titlul *Ceea conducătorii Lumii nu vor ca Voi să știţi.* Am consultat o cantitate uriaşă de cărţi care mai de care mai interesante, provenind de la autori cu opinii diferite, și am încercat să găsim calea spre adevăr. Am avut o mare dificultate cu

1 Joseph P. Farrel: Reich of the Black Sun, The Giza Death Star Destroyed, The Giza Death Star Deployed, The Giza Death Star.

interpretarea datelor ce erau prezentate în sistemul de măsură anglo-saxon şi cu trecerea lor în sistemul metri (MKS[2]), la care se adăuga şi faptul că în cărţi diferite, la autori diferiţi, anumite reprezentări ale măsurărilor nu coincideau, aşa că uneori am luat măsurarea admisă în cele mai multe şi credibile lucrări. O altă problemă s-a referit la traducere, pentru că nu întotdeauna am avut acces la textul de bază al autorului, ci la unul intermediar sau la o variantă. De asemenea, am păstrat forma „vârful de ecou" pentru „ecou radar", folosit mai ales de literatura anglosaxonă. Am consultat lucrări despre scrierile ce tratau fenomenul din antichitate, dar şi pe Sir Francis Bacon sau contemporanul nostru Michio Kaku, celebrul savant japonez, pe David Childress, Mack Maloney sau Zecheria Sitchin. Am avut acces şi la materiale rarisime, ca Tesla's Teleforce – Defensive Beam Against Air Attack, a lui Nikola Tesla[3].

Pentru că dorim ca publicul românesc amator de Ştiinţe nonconvenţionale şi de explorarea Ştiinţelor de frontieră transfrontaliere şi interdisciplinare să fie informat „la zi", recomandăm următoarele site-uri şi linkuri:

1. www.colinan. netdrewss/UFO Milton Torres htm
2. www.mtpioneer. comMarch/MaltsromUFOs .html
3. www.nickpope. net/rendlhamesforest html
4. www.nuforc. org
5. www.ufocasebook.com
6. www.ufoevidence. org
7. tvufo. tripod.com/idl16.html
8. www.allsupematural. net aliens/ufo/storzl36/attack n vietnam 1968 files.

2" Sistemul Internaţional de Unităţi - Metru. Kilogram, Secundă.

3 Vezi un material mai accesibil în *New York Times,* 22 septembrie 1940.

Abovetopsecret.com/images/member /la. jpg

9. www.unesolvedmysteryes.com
10. www.kgb/ufo/files
11 .www.itanimulli.com
12. www.alienhuntergroup.com

Cu deosebită stimă şi respect pentru toţi cititorii, vă urăm o lectură plăcută şi instructivă! Aveţi şi un mic bonus la sfârşitul cărţii: UFO – HUMOR vs. UFO – CRASH.

Gen. bg. (rez.) dr. EMIL STRĂINU, Academician onorific şi Doctor Honoris Causa al Academiei de Înalte Studii din Iaşi

Moto:

*„Poporul roman pretinde că Tatăl lui şi Tatăl Imperiului a fost nimeni altul decât **Marte**”*[4]

PARTEA ÎNTÂI

Aproape totul despre MISTERELE CELESTE ŞI SUBTERANELE MATERIEI

începând cu legendele antediluviene, trecând prin referinţele şi miturile clasice şi ajungând până la „Războiul lumilor”, al lui H.G. Wells, dar şi la varianta radio, încă şi mai cunoscută, a lui Orson Wells, nicio altă planetă nu a captat imaginaţia omenirii mai mult decât Marte. E probabil corect să spunem că, datorită lui Orson Wells, în perioada anilor ’30, americanii se temeau de invazia marţienilor mai mult decât de Hitler. Dar atracţia exercitată de această planetă nu se datorează doar unor persoane cu talent la povestit. Oamenii de ştiinţă au contribuit din belşug la desenarea

4 Istoricul roman Livius (59 î.Hr.-17 d.Hr.), din lucrarea: „De la fondarea Romei“.

aurei de mister care înconjoară acest corp ceresc.

Lowell şi Schiaparelli au privit prin telescoape şi au văzut „canale” şi alte detalii ciudate, ceea ce a avut darul să stârnească interesul publicului. în perioadele recente, Richard Hoagland, Errol Torrun, Mark Carl Otto şi alţii au studiat nu imagini înceţoşate, capturate cu ajutorul telescoapelor, ci imagini mult mai clare ale suprafeţei planetei Marte, luate de sondele şi camerele robotice ale NASA. Unele dintre aceste fotografii au dus la alcătuirea unui inventar foarte straniu. Nu mă refer doar la celebrul „Chip”, care aduce cu Sfinxul din Egipt, ci şi la unele „stânci” care seamănă tulburător de mult cu nişte fosile sau la alte „stânci”, care par a fi *mecanizate.*

Cu fiecare pas înainte făcut de tehnologie, misterul Planetei Roșii se adâncește. Și, cu el, dublul mister al asocierii lui Marte cu rasa umană şi cu vecinii din celălalt sistem solar. Dar probabil că misterele cele mai uluitoare sunt cele *evidente.* De ce, de pildă, Marte are nu una, ci, după cum se pare, *mai multe* structuri piramidale? De ce, de exemplu, doar Marte, dintre toate planetele sistemului solar, are o orbită atât de excentrică? De ce, de pildă, materialul geologic al lui Marte este cel mai extrem dintre toate materialele geologice ale planetelor din sistemul solar? Şi, evident şi cel mai important, de ce, pornind încă de la primele legende cunoscute ale omenirii, Marte a fost întotdeauna asociat nu doar cu războiul, ci şi cu fondarea civilizaţiei umane? Şi, pentru un anumit tip de literalist biblic, de ce cea mai bună dovadă a unui potop subit, planetar şi de proporţii biblice, se găseşte nu pe Pământ, ci pe Marte?

De ce sunt aceste întrebări importante? Fiindcă unii ar

vrea să interpreteze textele antice care se referă la războiul „zeilor din cer” ca pe o metaforă a coliziunilor planetare, însă unele dintre aceste texte ar părea atunci că încurcă metaforele şi asta încă mult prea des: într-un fel sau altul, Marte a făcut parte din foarte metaforicul „război” planetar, dar, în acelaşi timp, a fost un foarte literal „fondator” al civilizaţiilor umane. Fie fondarea civilizaţiei umane de către Marte este metaforică, fie războiul interplanetar este literal. Aşadar, înainte de a plasa această planetă în contextul mai larg al istoriei reconstituite a trecutului celest al sistemului nostru solar, mai întâi trebuie să vedem în ce măsură pot lămuri misterul acele texte străvechi şi asociaţiile **sale** modeme.

Există oare o legătură foarte strânsă Marte Terra? Vom încerca să deslușim acest mare secret… în vremurile străvechi, asocierile astrologice dintre planete şi cotidianul uman erau un fapt firesc, însă, chiar şi în acea perioadă, se pare că exista o concentrare deosebită asupra lui Marte. Misterul se adânceşte atunci când luăm în considerare aportul ştiinţei modeme, căci, imediat după ce primii sateliţi făcuţi de om s-au aventurat în afara Pământului, pentru a colecta primele fotografii „de aproape” ale planetelor, ceea ce am „primit” dinspre Marte nu au fost „canalele” lui Lowell şi Schiaparelli, ci o lume stearpă, plină de cratere.

Până şi Venus, cu pătura ei groasă de nori, ar fi părut mult mai interesantă decât Marte. Cu alte cuvinte, dacă existase o bază reală a fascinaţiei faţă de Planeta Roșie, datorită acelor primi sateliţi, ştiinţa părea să o anihileze. Asta însă numai până când Viking a „adus” celebra fotografie a „Chipului”. Din acel moment, artefactele pline de anomalii şi imaginile ciudate de pe suprafaţa planetei sau înmulţit

precum iepurii, invers proporţional cu disponibilitatea NASA de a discuta în mod deschis despre aceste aspecte. Aceste anomalii sunt coroborate cu nişte enunţuri uimitoare din texte antice. Semnele de întrebare dar mai ales răspunsurile, încep cu Istoria Antică şi Istoria Străveche…

După cum se poate constata din citatul din Livius, fascinaţia rasei umane în ceea ce priveşte Marte datează cel puţin din perioada clasică. Iar Roma nu era singură în propensiunea de a trasa legături între poporul său și evenimentele celeste în care erau implicate diverse planete. Homer înregistrează în Iliada legenda Atenei, care cade pe pământ „ca o stea în flăcări”, ea fiind şi fondarea celebrului oraş Atena. Egiptenii înregistrează un mit similar referindu-se la căderea pietrei Benben pe pământ – piatra Benben jucând un rol crucial în creaţia lumii.

Figulus, un pretor şi neopitagorian roman, prieten apropiat al marelui Cicero, înregistrează o legendă similară despre originile „Celor Măreţi”. Aceştia „au venit pe pământ într-o stea în flăcări care, atunci când s-a prăbușit pe Insula Samothrace, a spart toate stâncile în bucăţi mici; acolo, Zeii cei Măreți și-au făcut casa”. în mod interesant, nava de război a acestor „Celor Măreţi” era făurită „din focul cosmic”. După cum se ştie, Zechariah Sitchin interpretează astfel de referiri la nave în flăcări şi stele căzătoare ca pe referiri la o tehnologie sofisticată aflată în posesia unei civilizaţii interplanetare străvechi şi foarte avansată.

Pentru el, astfel de referiri indică clar nişte rachete. însă „flăcările” ar putea indica ceva încă şi mai sofisticat decât o simplă rachetă. „Flăcările” ar putea reprezenta descrierea aurei de ionizare care este emisă atunci când atmosfera normală este ionizată de nişte câmpuri

electrostatice şi electromagnetice de putere mare.[5] în mod surprinzător, cu cât ne întoarcem mai mult pe firul timpului, la legendele antediluviene, cu atât mai puternică devine relaţia de asociere dintre Marte şi fundamentele antediluviene ale diverselor civilizaţii. Berossus, istoricul babilonian, avea acces la textele străvechi, scrise în alfabetul cuneiform, care erau adăpostite în templul lui Marduk. El a folosit aceste texte ca să alcătuiască, pentru Alexandru cel Mare, o istorie a Babilonului, în trei volume.

De interes este faptul că Berossus atribuie civilizaţia babiloniană şi felul în care aceasta considera că regii ei provin din „înţelepţi” care au coborât din ceruri. Apoi istoricul oferă o listă a regilor sumerieni antediluvieni:

Alorus 36.000 (de ani), Alaparus 1.800, Amelon 46.800, Ammenon 43.200, Amegalarus 64.800, Daonus 36.000, Edoranchus 64.800, Amempsinus 36.000, Otiartes 28.800, Xisthrus 64.800 – totalizând deci un număr de ani astronomici de 432.000, pentru ca apoi să urmeze potopul. După ce regele a coborât din cer, regele a fost în Eridug. In Eridug, Alulim a devenit rege; el a domnit

28.800 *de ani. Alaljar a domnit 36.000 de ani, doi regi; ei au domnit 64.800 de ani. Apoi Eridug a căzut şi casa regală a fost dusă la Bad-tibira. în Bad-tibira, ana a domnit 43.200 de ani. En-men-gal-ana a domnit*

28.800 *de ani. Domuzid, păstorul, a domnit 36.000 de ani, 3 regi; ei au domnit 108.000 de ani. Apoi Bad-tibira a căzut (?)şi casa regală a fost dusă la Larag. în Larag, En-spiad-sid-ana a domnit 28.000 de ani, 1 rege; el a domnit 28.800 de ani. Apoi Larag a căzut (?) şi casa regală a fost dusă la Zimbir. în*

5 Să ne amintim de efectele utilizării azi a Complexului HAARP (din SUA, Alaska de la Gakona) şi a instalaţiilor - similare, comparabile ca performanţe - de care mai dispun minimum alte 3 (trei) ţări.

Zimbir, En-men-dur-ana a devenit rege; el a domnit 18.600 de ani, 1 rege; el a domnit 18.600 de ani. în 5 orașe 8 regi; ei au domnit 241.200 de ani. Apoi potopul a măturat totul.[6]

Fireşte, atitudinea istorio-geografiei contemporane de masă este aceea că aceste perioade de domnie extraordinar de lungi şi pretinsa istorie antediluviană în ansamblu nu pot fi luate în serios, neavând o bază în istoria reală. Dar haideţi să notăm un fapt semnificativ: *durata acestor domnii ale regilor antediluvieni i-ar plasa exact în perioada de timp pe care Dr. Tom Van Flandern şi Dr. Mark Carlotto o consideră ca indicând explozia acelei planete, din sistemul nostru solar, care acum nu mai există, dar care era purtătoare de apă, adică acum 650.000-125.000 de ani.* Van Flandern plasează aceste date acum şaizeci şi cinci de milioane de ani, acum trei milioane de ani şi acum şase sute cincizeci de mii de ani.

Carlotto, bazându-se pe aliniamentul unor monumente din regiunea marţiană Cydonia, plasează cea mai recentă posibilă dată acum aproximativ o sută douăzeci şi cinci de mii de ani. însă babilonienii nu sunt singura civilizaţie străveche, „moştenire” a anterioarei „Foarte înalte Civilizaţii”, care înregistrează astfel de liste de regi antediluvieni şi perioade de domnie nefiresc de lungi.

Georgius Syncellus, istoricul romano-bizantin din secolul IX, a descris o istorie egipteană pierdută, care se numea *Cartea lui Sothis.* Legenda spune că această carte s-a pierdut cândva, în timpul secolului III î. Hr. Suncellus susţine că lucrarea conţinea texte antediluviene aduse în Egipt după Potop. *Papirusul din Torino,* care a fost tradus de faimosul egiptolog francez Champollion în secolul XIX, înregistrează o listă de „regi din Egipt, pe care se regăsesc numele bine

6 Sursa: Wikipedia, the free encyclopaedia, http:// www.wikipedia. org/wiki/Sumerian_king_list.

cunoscute ale lui Ptah, Ra, Si, Seb, Osiris, Set, Horus, Thoth, Ma, Horus.

Urmează apoi o listă de regi „*Shemshu Hor* „urmaşii lui Horus”. Conform papirusului, aceştia au domnit, în total, 13.400 de ani, începând cu 9.850 î. Hr. S-ar putea considera că şi acest papirus reprezintă doar o compilaţie de legende antediluviene fanteziste, atât doar că, în continuare, documentul listează toţi regii cunoscuţi şi acceptaţi de istorio-geografia și arheologia standard. Un document similar trebuie să fi fost una dintre sursele folosite de celebrul istoric grec Herodot, deoarece el afirmă în mod clar că, în Egipt, au existat două faze distincte: (1) o perioadă în care „zeii” conduceau și (2) o a doua perioadă, ulterioară, în care zeii nu doar că domneau *împreună* cu oamenii, dar în care *progeniturile lor hibride,* „eroii” din mitologia greacă, domneau şi ei.

Să nu uităm, de asemenea că Manetho, istoricul egiptean și înaltul preot din Heliopolis, înregistrează o diviziune similară în a sa *Istorie a Egiptului.* Lucrarea lui este o istorie în trei volume a regilor care au fost (1) „Zei”;
(2) „Semizei” și (3) oameni muritori. Zeii și Semizeii au domnit în Egipt pentru o perioadă totală de 24.900 de ani. Tradiţia evreiască relatează teme similare. Cartea Genezei vorbeşte despre „Nephilim”, „cei care au căzut” sau „căzuţii”, creaturi angelice sau cvasiangelice, ori *B'Nai Elohim,* „fii ai lui Dumnezeu”, care au venit din ceruri, sau căsătorit cu oameni şi au dat naştere unor progenituri numite „uriaşi” sau „oameni de renume”, asemănători eroilor din mitologia greacă. Şi, la fel ca în relatările sumerieno-babiloniene şi egiptene, aceşti „fii ai lui Dumnezeu” i-au învăţat pe oameni diverse tehnologii şi tehnici ale civilizaţiei primitive. Există

mai multe descoperiri arheologice „ascunse”, care susţin aceste povestiri: schelete umane şi mumii *foarte* mari. Se pare că aceşti „uriaşi” au fost constructorii colosalelor structuri de piatră din Orientul Mijlociu. De pildă, la Baalbek se găsesc monumentele cu cele mai mari pietre fasonate de pe întreg pământul.

Trei dintre aceste pietre atrag atenţia în mod particular: ele măsoară 2.194,6 cm pe 365,76 cm pe 426,72 cm şi se estimează că fiecare are o greutate între 1.000 şi 12.000 de tone. Acest fapt ridică unele întrebări interesante, după cum notează David Flynn în excelentul său studiu *Cydonia:* „în ce scop ar extrage cineva dintr-o carieră pietre de asemenea dimensiuni colosale? De ce să te chinuieşti să tai un bloc întreg de granit mai lung decât o clădire cu şase etaje?”.

Cel mai la îndemână răspuns este următorul: o astfel de construcţie masivă reprezintă arhitectura tipică pentru un sit militar de forţă. în acest sens, merită să notăm sugestia lui Flynn: „Megaliţii gigantici au fost folosiţi în mod deliberat în fundaţia structurii, astfel încât aceasta să reziste unei forţe distructive de proporţii”. Şi mai există şi alte elemente care leagă Baalbekul de Potop şi de posibilul război care ar fi fost cauza determinantă a acestuia: conform legendei relatate de M. Alouf în *Istoria Baalbekului,* structura de la Baalbek era numită „fortăreaţa”, adică era o construcţie cu scop militar, iar constructorul ei a fost nimeni altul decât Cain. Alte legende susţin că fortăreaţa a fost distrusă de Potop şi ulterior a fost reconstruită de uriaşi sub conducerea lui Nimrod.

Există o problemă a aşa-numitelor „Rase-Rădăcină” pierdute şi motivelor morale ale Potopului- Diluviului. în

mod clar, există elemente comune care se regăsesc în legendele şi textele antice din Orientul Mijlociu:

(1) într-o anume perioadă, situată undeva acum 450.000-250.000 de ani, „Zeii” au fondat „regalitatea”, adică o „civilizaţie”.

(2) Cândva, după acest moment iniţial, „Zeii” s-au căsătorit şi au început să producă progenituri de spiţă umană, realizând astfel o rasă hibridă de „uriaşi”.

(3) După o perioadă în care aceşti regi hibrizi au domnit împreună cu oamenii, a intervenit Potopul, care – se pare – a şters de pe faţa pământului rasa hibridă.

(4) Finalmente, în aproape toate tradiţiile, de la cea biblică la cea sumeriană, se sugerează că Potopul a fost generat de răutatea acestei civilizaţii hibride antediluviene.

De ce progeniturile trebuia să fie „uriaşi” este, într-un anume sens, limpede: dacă părinţii lor proveneau de pe o planetă cu masă și gravitația mai mare decât aceea a Pământului – aşa cum era planeta care a explodat și a dispărut din sistemul nostru solar –, atunci este clar că orice locuitor al acelei planete ar fi avut o statură şi o forţă mult, mult mai mari decât cele ale pământenilor.[7]

Acum o să ne ocupăm să descifrăm cine era Tubalcain şi legătura sa cu festivalurile romane şi cu Marte. Dar dacă răutatea acestei civilizaţii antediluviene de regi jumătate om şi jumătate zei a fost „cauza morală” a Potopului, în ce a constat exact răutatea lor?

în unele cronici greceşti foarte vechi, apare o rasă sofisticată tehnologic numită „Telchini” (de la cuvântul

---

7 în România, în zona Olteniei, circulau nişte legende ciudate şi foarte vechi despre „oamenii uriaşi” care, în activitatea lor obişnuită, zilnică, se întâlneau cu micii „omuleţi”, adică „homo sapiens sapiens”, care începuseră să „apară” pe Pământ şi pe care îi numeau „copiii şi urmaşii lor” pentru timpurile ce vor urma.

grecesc care înseamnă „a încânta, a vrăji”), care, conform poetului roman Ovidiu, poseda „ochi malefici, care făceau să piară totul”. Această referire la ochii malefici care deoache poate indica o armă energetică[8] sofisticată. După cum spune tot Ovidiu, în *Metamorfoze,* din pricină că aveau şi foloseau această armă, Jove (Zeus) „i-a cufundat pe toţi sub valurile fratelui său (Poseidon)”. Istoricul grec Strabon ne oferă un indiciu semnificativ în ceea ce priveşte identitatea acestor misterioşi „Telchini”. El spune că ei erau „descendenţii lui Cain prin Lamech, de dinaintea potopului lui Noe”.

Tot Strabon ne spune că „Telchinii” erau „vrăjitori malefici”, al căror meşteşug i-a transformat rapid în ţinta rivalilor geloţi. Astfel, „Telchinii” descindeau din Cain, pe linia Lamechiană. Lamech al lui Cain a avut, la rândul lui, un fiu, pe Tubalcain, care era extrem de priceput la prelucrarea bronzului şi a altor metale.

în acest fel, după cum remarcă Flynn, legăturile cu Marte devin evidente: termenul latinesc pentru fierar este *Tubilistrum;* zeul roman al fierarilor era Vulcan, o variaţie romană a numelui „Tu-Balcain” sau „Baal-Ca/«” (Cain era asociat cu Baal ca și constructor al fundaţiilor Baalbekului).

Tubal-cain sau Vulcan era cinstit pentru faptul că inventase instrumentele numite *tubae* (trompete lungi care produc un sunet grav), care erau folosite în timpul celei mai importante zile de celebrare a lui Marte, *Tubilustrium.* Acest „Tubilustrium” era numele ultimei zile dintr-un festival de cinci zile, care începea pe 19 martie şi se sfârşea pe 23 martie. în această perioadă, Sălii, „preoţii săritori ai lui Marte”, mărşăluiau prin Roma, în vreme ce muzicienii suflau în trompete. Concluzionând:

8 Aceste pasaje ne duc evident cu gândul la ceea ce numim ştiinţa „Psihotronicii", cum o ştim astăzi: *Psihotronică.*

(1) „Tubalcainii” au fost asociaţi de unii autori cu „Telchinii”, o rasă străveche de „vrăjitori malefici”, care aveau „ochi malefici care făceau să piară totul” – ceea ce ar putea indica un fel de armă. Această armă poate fi asociată cu un soi de energie directă sau, după cum sugerează festivalul roman descris mai sus, cu sunetul ori cu ambele, deci am putea vorbi despre o armă[9] funcţionând pe principiile fizicii acustice.

(2) Această rasă are o legătură sau alta cu Baalbek care, în legende, este descris ca o fortăreaţă.

(3) Festivalul roman încorporează numerele „tetrahedrale” 19, 5 şi 23.

Considerate separat, toate aceste elemente pot părea insignifiante, lipsite de importantă, însă, atunci când le privim împreună, ele descriu o situaţie care nu poate fi rezultatul „imaginaţiei păgâne” sau al coincidenţei.

Cine este „Părintele terorilor” sau despre identitatea Sfinxului Egiptean

„Abul-Hol, numele arab al marelui Sfinx din Egipt, este interpretat de majoritatea translatorilor ca „«Părintele Terorii»”.

Graham Hancock şi Robert Bauval, „Mesajul Sfinxului”

„Capul era cândva mult mai mare, şi poate chiar leonin şi… dimensiunea i-a fost redusă prin recioplire.”

Graham Hancock şi Robert Bauval, Mesajul Sfinxului întrebarea care se pune pe acest subiect este: Ce caută o statuie uriaşă, jumătate om şi jumătate leu, în mijlocul unui complex cu destinaţie militară (după cum autorul Joseph P.

---

9 Să ne amintim de sonicitate şi arma sonică, tunul Bas, Clopotul morţii etc. încă în 1921 pe coperta numărului 2 al Revistei Energia, ce apărea în România la Bucureşti, era prezentată imaginea unui tun sonic proiectat de savantul român George Gogu Constantinescu, inventatorul sonicităţii.

Farrell a arătat în lucrarea „The Giza Death Star")? Răspunsul parţial este: Sfinxul, asemenea celei dea doua piramide, a făcut parte dintr-o serie predinastică de construcţii ale complexului. Totuşi ce sens are prezenţa Sfinxului în interiorul unui astfel de complex şi de ce tradiţia arabă numeşte Sfinxul „Părintele Terorii"? Dar să ne întoarcem înapoi la Telchini-Tubalcainiţi.

După cum am văzut, misterioasa rasă a Telchinilor poseda o tehnologie avansată, care era folosită pentru a-i teroriza şi a-i cuceri pe vecinii acestora. Dar cine erau aceşti Telchini-Tubalcainiţi? în secolul VIII î. Hr., Hesiod a afirmat că, înaintea actualei rase de oameni, au mai existat alte patru, fiecare desemnată de câte un metal: rasa de aur, rasa de argint, rasa de bronz şi cea de fier. Din nou, ca în multe alte cazuri, mitul grecesc pare a fi un ecou îndepărtat al tradiţiei biblice. Tradiţia grecească relatează cazul lui Hefaistos, un zeu meşter fierar, care a căzut din cer pe Pământ şi a creat o rasă de uriaşi, care a existat aici înaintea Potopului.

în tradiţia evreiască, în Cartea lui Enoh, aceşti zei care au căzut din cer sunt numiţi „Observatori". Astfel se creează o altă conexiune între Marte, uriaşi, un război şi Marea Piramidă: cuvântul evreiesc pentru „observatori" este *ir in;* echivalentul lui sumerian/babilonian este *erra;* rădăcina acestuia, *er,* este încorporată în numele Zeului babilonian al Focului şi Războiului (deci Marte), Nergal. Zeul Nergal, în „Războiul celei de-a doua piramide", a autorului Zecharia Sitchin, „s-a alăturat celor care apărau Marea Piramidă". Apoi, conform aceluiaşi autor, Nergal şi-a sporit eficienţa introducând în structură „cristale care emiteau raze". în orice caz, după cum se pare, aceşti Observatori sau „eroi" sau

uriaşi, sau oricum am vrea să-i numim, posedau o tehnologie extraordinar de sofisticată, pe care au folosit-o în scopuri „malefice”, adică pentru a duce războaie și a produce distrugeri. însă acesta nu este singurul motiv pentru Potop care apare în tradiţiile străvechi. Simpla existenţă a acestei rase hibrid „om-zeu” constituie un alt motiv şi asta deoarece în aproape toate versiunile acestei istorii, simpla existenţă a acestei rase este asociată cu maleficitatea.

Cartea lui Enoh este foarte clară în această direcţie: „Pomiţi-vă împotriva bastarzilor şi a păgânilor, şi a copiilor destrăbălării și stârpiţi-i dintre oameni pe copiii destrăbălării şi pe copiii Observatorilor”. După cum vom demonstra în continuare, în vremurile străvechi, în sânul Civilizaţiei Foarte înainte, se desfăşura un proces de hibridizare pe scară largă, iar acest efort era realizat în conjuncţie cu un război interplanetar de proporţii, purtat de diverşii „zei”. Referiri la acest proces de hibridizare se întâlnesc la tot pasul în hieroglifele egiptene care indică zeii – jumătate oameni, jumătate animale –, dar şi în simbolurile familiare ale zodiacului greco-roman, în care semnele solare, precum Săgetătorul (descris ca un centaur) sau Capricornul (descris ca jumătate ţap şi jumătate peşte), devin simboluri pentru zei.

Utilizarea centaurului pentru a desemna Săgetătorul este deosebit de importantă deoarece ea semnalizează o altă serie de legături în Tubalcaini şi Marte. Cuvântul „centaur” derivă din două cuvinte greceşti care înseamnă „a şti sau a discerne” şi „lumina cerurilor”. în mod ciudat, în mitologia greacă, centaurii sunt urmaşii primului constructor al cetăţii, al cărui nume, în tradiţia greacă, este Ixion, şi al unei nimfe sau figuri divine numite Nephele, un cuvânt care seamănă

mult prea tare cu evreiescul *Nephilim* ca să fie o coincidenţă. în orice caz, asemenea corespondentului său ebraic Cain, Ixion este, de asemenea, şi primul criminal, şi, precum Cain, este condamnat să rătăcească pe pământ. Mai există încă o paralelă, deoarece, asemenea progeniturilor lui Cain, care, mai târziu, au devenit hibrizi, progeniturile lui Ixion s-au transformat într-o variantă coruptă de om-zeu: Centaurii. Astfel, Centaurul este un simbol plin de forţă, de vreme ce el – o creatură jumătate om şi jumătate zeu – implică o funcţie de mediator, devine o rasă divin-umană ale cărei cunoştinţe și abilităţi în probleme de mecanicitate celestă erau incomparabile.

Cine era Nergal: Zeul lui Marte, al Focului şi al Războiului

Să revenim la misteriosul Zeu sumerian/babilonian al lui Marte, al Focului şi al Războiului. După cum notează David Flynn, „cunoştinţele şi abilităţile lui Nergal au fost dăruite supuşilor săi atunci când el a fost alungat din cer şi a căzut pe pământ. Titlurile lui Nergal erau «Stăpân al Marelui Sălaş», «Cel Puternic», « Rege al

Războiului» şi «Lumina Marelui Oraş»". Lista de titluri ale lui Nergal îl asociază în mod clar cu Marte, cu uriaşii, cu războiul şi cu un anume soi de cunoştinţe referitoare la oraşe şi alte aşezări. Mai mult, asocierea lui Nergal cu războiul este foarte specifică, aşadar el este asociat cu un anume tip de război. Pentru a vedea ce fel de război se leagă de numele lui Nergal, trebuie să mai examinăm câteva conexiuni. Romanii îl considerau pe Marte ca fiind zeul războiului şi al civilizaţiei, o paralelă stranie cu titlurile babiloniene tradiționale ale lui Nergal.

Dar cum rămâne cu numele „Marte” în sine? După cum

observă Flynn, termenul roman derivă din termenul caldeean *Mar* care poate însemna atât *stăpân,* cât şi *rebel.* Asocierea lui Nergal cu Marte capătă deci o ţintă precisă: Nergal este stăpânul *revoltei.* E poate semnificativ că înţelesul ebraic al lui Nergal – de la rădăcina *ner* (lampă) şi *gal* (rotitor sau obiect care se învârte în cerc) – se referă la locul de origine al zeului, la o *planetă* rotundă, care emite lumină şi descrie o orbită. Notaţi aşadar că aceasta înseamnă că „Mar Nergal” nu reprezintă, de fapt, un nume în sensul tradiţional al cuvântului, ci este, mai curând, un titlu, ceva precum „stăpânul locului X”. De ce însă asocia Roma originea civilizaţiei sale cu Marte? Zeul roman Marte era venerat prin sacrificii canine, în amintirea lupoaicei care-i hrănise cu laptele ei pe gemenii abandonaţi Romulus şi Remus, legendarii fraţi care au pus bazele Romei.[10] Mai există, de asemenea, o legătură mai directă între Nergal, Marte şi Marea Piramidă. După cum subliniază David Flynn, termenul grecesc „piramidă”, cu rădăcina „pyr”, însemnând „de foc”, desemna iniţial Marea Piramidă. în mod similar, planeta Marte era denumită folosindu-se aceeaşi rădăcină „înflăcărată”: „Pyroeis”. Tot Flynn notează că Nergal, Zeul sumerian/babilonian al lui Marte, al Focului şi al Războiului este descris pe cele mai vechi tăbliţe de lut din Sumer ca fiind un *hibrid,* o creatură compusă din două forme: umană şi leonină. Era aşadar un Săgetător. Adică „Un *Sfinxul*

Poate acesta este motivul pentru care tradiţia arabă numeşte Sfinxul „Tatăl Terorii”: e posibil ca poporul acesta să

10 Notă: acest tip de cunoştinţe, asocierea făcută de romani între un *lup* şi sacrificii canine şi Marte şi război se poate să fi fost cunoscută în secolul XX, dacă ţinem cont că Hitler şi-a ales singur porecla „Lupul". Să nu uităm că Hitler e posibil să fi făcut parte dintr-una dintre cele mai oculte loje ale societăţii secrete care a stat în spatele naşterii şi formării partidului nazist. Reamintindu-ne istoria României. în Dacia steagul de luptă al dacilor era un cap de... lup!!

fi păstrat o amintire vagă a persoanei sau evenimentelor imortalizate de Sfinx. Flynn notează de asemenea faptul că asocierea dintre Sfincşi, Nergal şi Marte este poate cel mai bine ilustrată de „Chipul" de pe Marte. Folosind tehnici de modelare computerizată, s-a realizat o perspectivă din profil a celebrului „Chip" şi astfel s-a sesizat o asemănare izbitoare între acesta şi reprezentarea chipului lui Nergal de pe tăbliţele de lut sumeriene. în opinia mea, această asemănare nu reprezintă o coincidenţă. Opiniile lui Flynn cu privire la conexiunea Sfinx-Marte sunt coroborate de Dr. James J. Hurtak, în comentariile făcute de acesta pentru filmul de televiziune „Misterul Sfinxului". După ce a subliniat trăsăturile africane de pe chipul Sfinxului, care au fost cercetate cu mare atenţie de detectivul judiciar Frank Domingo, din New York City, Hurtak a atras atenţia şi asupra remarcabilelor paralele care se pot face cu tradiţiile Zulu.

Populaţia Zulu crede că strămoşii lor au venit de pe Marte, după ce planeta a fost cuprinsă de un mare război. Salvându-se cu ajutorul unui vehicul, strămoşii s-au aşezat undeva, în partea de nord a Africii, într-o perioadă anterioară formării deşertului Sahara. Ceea ce, dacă este adevărat, ar plasa venirea acestor indivizi în perioada subpluvială a Africii de Nord, deci aproximativ în 7.000-8.000 î. Hr. Odată ce clima a început să se modifice, tribul a migrat către sudul Africii.

Şi acum să ne ocupăm de nişte coincidenţe stranii… în mod ciudat, Chipul de pe Marte se poate, de fapt, să fi devenit cunoscut la o dată anterioară. David Flynn relatează un eveniment din vara anului 1924, care a căpătat denumirea de **Ziua Naţională de Tăcere Radio:**

în vara lui 1924, Guvernul Statelor Unite a ordonat

tuturor staţiilor de emisie radio din ţară să nu mai transmită, timp de cinci minute, din oră în oră, vreme de două zile. In acele zile, planeta Marte se apropia cel mai mult de Pământ. Şeful proiectului era dr. David Peck Todd, fostul şef al Departamentului de astronomie de la Colegiul Amherst şi prietenul lui Percival Lowell.

Todd a cerut Guvernului Statelor Unite să-şi închidă staţiile de emisie radio de mare putere timp de cinci minute, din oră în oră, ca să-i creeze astfel „perioade de linişte „în care să poată să asculte potenţialele semnale transmite în timpul apropiatului tranzit al lui Marte, care se producea între 21 şi 23 august. Această perioadă a fost numită „Ziua Naţională de Tăcere Radio". Cooperarea globală a fost asigurată prin intermediul canalelor diplomatice americane.

Generalul-maior Charles Saltzmann a ordonat tuturor staţiilor militare americane să monitorizeze şi să raporteze orice semnale neobişnuite, deşi nu a cerut şi oprirea transmisiunilor normale. Amiralul Edward W. Eperlen, şeful Operaţiunilor Navale, a făcut acelaşi lucru în sectorul său. Expertul în coduri de renume mondial William F. Friedman, pe atunci şeful Secţiunii Coduri din Biroul Ofiţerului-şef de Semnale din cadrul Armatei SUA, stătea pregătit să traducă orice mesaj ar fi fost primit de pe Marte. ***în 1952, Friedman a devenit consultantul tehnic, şef la Agenţiei Naţionale de Securitate.*** *Profesorul Todd a instalat un receptor la 3.000 de metri deasupra solului, într-un dirijabil. Receptorul era setat pe o lungime de undă între 5 şi 6 kilometri, fiind astfel pregătit să înregistreze semnalele marţiene în timpul perioadei de tăcere radio. Todd a operat de asemenea şi Radio-Camera Jenkins, în beneficiul Observatorului Naval.*

Pe 21 august, Radio-Camera Jenkins a fost pornită. O

rolă de hârtie sensibilă, de aproximativ 914 cm lungime și 182 cm lățime, a început să se deruleze prin fața unui punct de lumină modulată prin semnale radio electrice provenite de la o antenă montată pe dirijabilul lui Todd și care era îndreptată către Marte. După 36 de ore de înregistrare, filmul a fost developat, iar Francis Jenkins, inventatorul aparatului, a declarat ziariștilor adunați întro conferință de presă că aparatul a primit într-adevăr o serie de semnale. Că, pe lângă grupuri de semnale aproximativ regulate, alcătuite din puncte și linii, și care apăreau din 30 în 30 de minute, pe film a fost înregistrată și o repetiție de semnale, emise la intervale de aproximativ o jumătate de oră, care păreau să reprezinte un chip uman.

Cinci zile mai târziu, pe 28 august 1924, straniul eveniment a fost relatat pentru prima dată publicului prin intermediul unui scurt articol dintr-un ziar din New York.[11] Articolul se intitula **Misterioasele puncte și linii au fost semnale de pe Marte? Ce a revelat filmul fotografic.** Filmul a fost trimis celebrului Institut Militar Virginia și, până la urmă, a fost confiscat de Agenția Națională de Securitate. Recioplirea Sfinxului, Nergal și scenariul care se conturează de aici mai departe este de-a dreptul bizar, straniu, insolit?!?! Această încercare de identificare a chipului Sfinxului cu Nergal ridică o serie de probleme. Acestea pot fi sumarizate astfel:

(1) După cum multă lume știe, John Anthony West și Robert Schoch au demonstrat în mod admirabil că datarea Sfinxului ar trebui plasată aproximativ în jurul anului 8000 î. Hr. și aceasta din pricina semnelor evidente de eroziune produse de apa de ploaie pe corpul monumentului.

---

11 *New York Times* din 28 august 1924.

(2) Numeroşi cercetători au indicat de asemenea diferenţa dintre dimensiunea corpului şi cea a capului Sfinxului, acesta din urmă fiind mult prea mic. Diferenţa este atât de mare încât ea sugerează că partea superioară, deci capul Sfinxului, a fost recioplită la un anume moment din timp. Dacă încercarea de identificare a capului Sfinxului cu Nergal e corectă, atunci ea ridică o problemă de cronologie, deoarece dacă persoana care a fost Nergal a venit pe Pământ cândva cu puţin timp înainte sau după Explozia Planetară care a dus la devastarea planetei Marte, datarea lui West şi Schoch devine incorectă, iar concluzia care rezultă este aceea că procesul de eroziune a intervenit mult mai devreme şi din cauze diferite. Aşadar, scenariul care se conturează din identificarea chipului Sfinxului cu Nergal este următorul:

(1) Nergal a întărit apărarea Piramidei. Dacă Nergal a ridicat pretenţii asupra Piramidei, modificările aduse de el structurii se poate să fi avut drept scop transformarea unui obiect benign într-o armă sau aceea a unei arme deja existente într-una mult mai puternică.

(2) Nergal a „imortalizat" acest ţel al său prin recioplirea Sfinxului, care deja exista în complexul de la Giza. Astfel, datarea Sfinxului este împinsă cu mult în urmă pe firul timpului, ceea ce, evident, împinge şi data construcţiei Marii Piramide cu încă şi mai mult în urmă.

(3) Deşi această explicaţie pare să sprijine afirmaţiile lui Flynn cu privire la legătura directă Cydonia-Giza şi să coroboreze identificarea Sfinxului cu „teroarea" din tradiţia arabă, problema datării rămâne în picioare:

(a) Fie trebuie găsite dovezi care să indice datarea mult mai veche a Sfinxului, adică într-o perioadă care să corespundă cu scenariul planetei care a explodat şi al

războiului care i-a urmat.

(b) Fie trebuie descoperită o metodă care să reconcilieze catastrofa planetară cu numărul relativ mai mic de ani înregistraţi în textele antice în ceea ce priveşte perioadele de domnie ale regilor preclasici şi evenimentele cataclismice descrise.

Vom reda o fabuloasă poveste despre „distrugerea lui Krypton” sau definirea sistemului solar de tip electrodinamic, Planeta care explodează și războaiele stelare din antichitate.

„în mod interesant, cea mai veche tradiţie legată de Marea Piramidă a lui Keops din Egipt povesteşte că aceasta a fost ridicată pentru a înscrie în istorie un groaznic cataclism din sistemul planetar, care a afectat globul cu foc și inundaţii. ”

Dr. Tom Van Flandern, „Materia neagră, planete pierdute și comete noi”

„Texte sanscrite descriu o lumină strălucitoare care a apărut chiar înaintea Potopului. Fiind aprinsă brusc, întreaga sferă terestră a ars ca o torţă.”

David E. Flynn, „Cydonia: Cronicile secrete ale lui Marte „

Majoritatea oamenilor sunt familiarizaţi cu „mitologia” celebrului supererou de benzi desenate Superman. Născut pe o planetă fictivă, Krypton, bebeluşul şi viitorul „Superman” a fost aşezat într-o capsulă spaţială de părinţii lui, care ştiau că lumea lor avea să explodeze, şi a fost trimis într-o lungă călătorie interstelară cu destinaţia Pământ. Pe drum, copilul îşi însuşeşte cunoştinţele avansate din lumea lui. Apoi capsula aterizează pe Pământ, unde el este adoptat şi crescut de nişte părinţi umani. Superman îşi păstrează însă extraordinara forţă fizică şi celelalte capacităţi

neobişnuite – „vederea cu raze X” şi aşa mai departe, ceea ce aminteşte de „ochii malefici” ai Telchinilor – şi se dedică folosirii acestor abilităţi în serviciul umanităţii, deşi trăieşte printre oameni „deghizat”. Singura lui slăbiciune o reprezintă expunerea la o substanţă misterioasă numită „kryptonită”, ale cărei radiaţii îl pot slăbi sau chiar ucide dacă nu este protejat.

Şi totuşi există o Paleofizică de tip catastrofist.

Ipoteza Planetei Explodate a doctorului Tom Van Falndem pare a fi cea mai recentă „achiziţie” din domeniul paleofizicii, un domeniu fondat de Dechind şi De Santillana prin intermediul lucrării lor de importanţă vitală, *Hamlet's Mill,* care tratează procesul de codare a elementelor ştiinţifice în mitologiile antice. Fireşte, ideea că sistemul nostru solar a fost afectat de o catastrofă planetară străveche nu este nouă. Pentru prima dată, ea a fost afirmată într-o examinare foarte atentă a textelor antice de către **Immanuel Velikovsky,** în cartea sa.[12]

Velikovsky a iscat mânia „oamenilor de ştiinţă profesionişti” şi este cunoscut faptul că faimosul astronom şi scriitor de popularizare Carl Sagan şi-a început cariera publică încercând să discrediteze, în mod sistematic, munca lui Velikovsky. Acesta a stârnit mânia astronomilor profesionişti din trei motive principale:

(1) El propunea o perspectivă asupra sistemului solar care era, fundamental, „haotic” şi nu ordonat, „mecanicist” şi „newtonian”, aşa cum era considerat de majoritatea astronomilor.

(2) Perspectiva lui impunea ca forţele electromagnetice să exercite şi o influenţă asupra mecanicii celeste. Pe scurt,

---

12 Immanuel Velikovsky, *Lumi în ciocnire,* apărută şi în limba română.

în opinia lui, sistemul solar nu era neutru din punct de vedere electric, ci electrodinamic. De fapt, nimeni altul decât celebrul astronom de la Harvard, dr. Donald Menzel, a dezbătut în repetate rânduri acest aspect al tezei lui Velikovsky, numai ca să fie „învins” de alţi oameni de ştiinţă care au făcut observaţii în favoarea lui Velikovsky.

Rolul lui Menzel[13] este însă important în alte sensuri, de vreme ce el se presupune că este şi membru al celebrului grup de studiu Majestic-12 UFO.

Este momentul intrării în scenă a lui Velikovsky, Van Flandem şi „Soluţia Phoenix” a lui Alan Alford. însă ideea de bază a lui Velikvsky nu a dispărut cu una, cu două. Una este ca un astronom celebru să ridiculizeze un aspect problematic al acestei teorii şi alta să te descotoroseşti de toate acele texte străvechi stânjenitoare şi de metoda de interpretare pe care Velikovsky o adoptase ca să le dea un sens.

Odată cu apariţia Ipotezei Planetei Explodate a lui Van Flandem şi a numeroaselor date astronomice şi de geologie planetară pe care acesta le-a adus în sprijinul teoriei sale, fizica de tip catastrofist a căpătat un suflu nou. Munca de cercetare a lui Van Flandem a reprezentat o bază solidă pe care alţi oameni de ştiinţă au folosit-o pentru a decoda cu acurateţe acele texte antice stânjenitoare. Pentru mulţi dintre aceşti proaspeţi catastrofişti, sistemul iniţial propus de Velikovsky are nevoie de o modificare semnificativă:

---

13 Menzel va muri într-un mod mai mult decât ciudat, moartea sa fiind trecută în aşa-numita „Listă neagră a OZN-urilor“, pe care figurează zeci de nume de savanţi şi cercetători OZN care au sfârşit în mod tragic şi totodată misterios, decesul bizar al acestora fiind totdeauna legat de activităţile din domeniul cercetării OZN desfăşurate de către aceştia. De regulă cercetătorii OZN incomozi erau în câteva rânduri „atenţionaţi", apoi, dacă nu încetau activităţile, erau ucişi sau „sinucişi" în cele mai insolite moduri şi locuri.

încercând să explice alte monumente şi texte străvechi, aceşti „catastrofişti modificaţi” au reintrodus ordinea în haos, insistând că aceste catastrofe planetare sunt, în mare măsură, recurente. Această recurenţă” este – consideră ei – imortalizată în mai multe monumente megalitice de pe Pământ. Cea mai recentă şi, cu siguranţă, cea mai minuţioasă, cea mai bine documentată şi cea mai fascinantă dintre aceste reconstrucţii este examinarea textelor şi monumentelor străvechi egiptene realizată de Alan Alford şi concretizată în lucrarea **„Soluţia Phoenix”.** Dar care sunt, mai exact, liniile principale ale **Ipotezei Planetei Explodate** a lui **Van Flandern?**

Van Flandern a început să-şi pună întrebări în legătură cu paradigma astronomică acceptată, în ceea ce priveşte originea orbitelor excentrice ale cometelor, în clipa în care a realizat că aceasta nu avea niciun sens. **Paradigma aceasta este intitulată „Norul Oort”** şi afirmă că, aşadar, cometele sunt doar „gunoi spaţial” sau resturi, care există mult dincolo de orbita lui Pluto, că ele sunt împinse pe orbite excentrice de „stelele în trecere”, care au forţe de gravitaţie suficient de mari astfel încât să imprime acest efect. Notând că ideea că cometele, pur şi simplu, se plimbă prin spaţiu fără nicio ţintă este o stupiditate, Van Flandern a început să caute o altă explicaţie mai raţională. Folosind un program matematic computerizat pentru a calcula orbitele cometelor şi a le trasa traiectoriile înapoi, prin timp, el a observat că toate „traseele” converg într-o zonă care corespunde, mai mult sau mai puţin, aceleia unde acum se găseşte centura de asteroizi şi că această

„întâlnire” a avut loc în două momente distincte: cu 3 sau 65 de milioane de ani în urmă.

Van Flandern a sesizat că orbitele majorităţii cometelor cunoscute ar rezulta din explozia unei planete mari, care a existat cândva în centura de asteroizi. Apoi astronomul a luat în considerare **Legea lui Bode,** o lege astronomică a armonicii orbitelor planetare, cunoscută încă din secolul XVIII. Aceasta indica faptul că o planetă de dimensiuni similare cu Saturn ar trebui să existe acolo unde azi se găseşte centura de asteroizi. Legea lui Bode se mai numeşte şi **Legea Titius-Bode.** Johann Daniel Titius (1729-1796) a statuat-o primul, în 1766, iar Johann Ehlert Bode (1747-1826) a afirmat-o, în mod independent, şase ani mai târziu. Legea are următorul enunţ: între planete şi distanţele la care ele orbitează în jurul Soarelui există o relaţie numerică simplă.

Dacă luăm secvenţa 0 1 2 4 8 16 32 64 128 256 şi, înmulţind-o cu 3, obţinem 0 3 6 12 24 48 96 192 384 768, iar la rezultat adunăm 4 şi obţinem 4 7 10 16 28 52 100 196 388 772, atunci distanţa Pământului faţă de Soare este stabilită la 10. Legea lui Bode a prezis corect distanţa aproximativă a lui Uranus şi a centurii de asteroizi înainte ca acestea să fie descoperite, în schimb nu mai este corectă în ceea ce priveşte planetele Neptun şi Pluto. Restul planetelor – Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter şi Saturn – se încadrează în calculele legii lui Bode.

Şi revenind la Van Flandern: observând că asteroizii prezentau semne evidente că fuseseră expuşi la un stres brusc şi extrem, astronomul a ajuns la concluzia că sistemului nostru solar îi lipseşte o planetă, o planetă plasată între Marte şi Jupiter şi care ar fi explodat. Van Flandern nu a fost primul care a propus această idee ca explicaţie a originii centurii de asteroizi, căci odată cu descoperirea celui de-al

doilea asteroid, în 1802, astronomii vremii au teoretizat că mulţi alţi asteroizi aveau să fie descoperiţi. Teoria lor pleca de la o alta, acceptată pe scară largă, conform căreia „corpul-părinte” al asteroizilor a fost o planetă care a explodat. într-adevăr, imediat după apariţia Legii lui Bode, astronomii de la sfârşitul secolului XVIII au notat că o planetă de mari dimensiuni lipsea din spaţiu] aflat între Marte şi Jupiter. Unii astronomi ai vremii au denumit această planetă *Astera.* Alţii i-au spus… *Krypton.*

în mâinile lui Van Flandem însă, ipoteza este mult mai elaborată, fiind folosită ca o explicaţie pentru originea cometelor şi orbitele lor excentrice. într-adevăr, versiunea lui rezolvă „dintr-o singură lovitură” unele dintre cele mai importante mistere ale sistemului solar:

(a) Explică de ce nu există nicio planetă acolo unde Legea lui Bode spune că ar trebui să existe şi explică de ce numai resturile acelei explozii mai există acum în actuala centură de asteroizi şi în comete.

(b) Explică de ce unii asteroizi au în compoziţie minerale dure, precum diamantele, care nu se pot forma în condiţiile de gravitaţie mică specifică asteroizilor, ci doar dacă aceştia au făcut cândva parte dintr-un corp celest mult mai mare.

(c) Explică de ce Lunile unor planete sunt înnegrite doar pe o parte, ca şi când ar fi fost supuse unui val subit de căldură.

(d) Explică de ce cometele au fost aruncate pe nişte orbite atât de excentrice.

(e) Explică de ce orbita lui Marte este atât de excentrică – pentru că Marte a fost cândva satelitul acelei demult explodate planete.

(f) Explică de ce trăsăturile geologice ale lui Marte sunt

atât de severe şi atât de egal împărţite între emisfera nordică şi cea sudică a planetei – cea din urmă arătând semnele distincte ale unui potop brusc, extrem şi de proporţii, rezultatul exploziei planetei lipsă, care era purtătoare de apă. Emisfera sudică a lui Marte a fost lovită de unda de şoc a exploziei, primind trilioane de metri cubi de apă, ceea ce a distrus atmosfera, a slăbit drastic câmpul magnetic şi a distrus orice forme de viaţă care ar fi existat acolo. Aici este crucial să notăm că recente fotografii realizate de sonde trimise spre Marte prezintă dovada unor „stânci" cu forme geometrice extrem de neobişnuite, dar şi alte „stânci" care seamănă cu vertebrate sau cu alte forme de viaţă fosilizate. Evident, NASA se păstrează într-o stare de muţenie pe acest subiect. Revenind: într-o formă mult mai disipată, aceeaşi undă de şoc a lovit şi Pământul şi se poate să fi constituit baza relatărilor despre un potop similar aici.

Pentru Alford, Ipoteza Planetei Explodate a lui Van Flandem a reprezentat fundamentul propriei reconstrucţii a miturilor şi religiei egiptene sub forma unei vaste relatări metaforice a acestor evenimente astronomice, căci, dacă acestea ar fi fost bazate doar pe superstiţii, ar fi dificil de explicat cum de au rezistat prin timp cu atât de puţine variaţii. Nu trebuie să ignorăm implicaţia evidentă, şi anume aceea că evenimentele în cauză au avut observatori – nu neapărat umani, în opinia lui Alford.

Astfel, folosindu-se de ipoteza lui Van Flandem, Alford ajunge la concluzia că zeii egipteni reprezintă corpuri celeste, ciclurile acestora şi alte fenomene cosmologice, iar sistemul solar este contextul acestor evenimente. Astfel, în binecunoscutul conflict dintre Fionas şi Seth din mitologia egipteană, avem de-a face cu o „bătălie" celestă sau cu

coliziunea a două planete. Astfel numele zeilor, faptele lor şi bătăliile purtate de aceştia sunt atât de detaliate încât 1- au determinat pe egiptologul de marcă **Wallis Budge** să afirme că nu avem de-a face cu evenimente cu totul mitologice. Aşa cum nu avem de-a face nici cu oameni „din came şi sânge". Aceasta este limpede şi din faptul că inamicii se aflǎ „în cer", iar Horus este obligat să urce şi el la cer ca sâ-i distrugă.

Aşadar metafora astronomică este extinsă până în punctul în care exclude ideea că acestea au fost nişte evenimente reale, care au implicat persoane reale. în continuare, vom vedea că Alford citează un text din care face o deducţie uluitoare, dar din care ignoră o afirmaţie la fel de uluitoare. Folosind această bază ca o paradigmă pentru interpretarea aspectelor cele mai ciudate din textele religioase egiptene, Alford speculează că glifa[14] pentru Re, un punct în mijlocul unui cerc, se referă la „primul moment" al creaţiei, atunci „când un munte primar s-a ridicat din abis".

în mod semnificativ, acest simbol a devenit codul de recunoaştere al celei mai infame dintre toate societăţile secrete, şi anume **Illuminati** din **Bavaria,** a lui **Adam Weishaupt,** care l-a folosit pentru a indica doctrina lor de francmasoni iluminaţi şi reţeaua de loje în care se infiltraseră în Europa prerevoluţionară.

Revenind: mişcarea aceasta de ridicare poate, la fel de bine, să semnifice explozia planetară, de vreme ce ea era intim legată de „actul de creaţie". Astfel, Alford are o abordare clar astronomică a reconstituirii paleofizicii pe baza textelor antice. Aici trebuie să avem în vedere şi abordarea lui La Viollette, pentru care sensul lui „prima dată" şi a muntelui primar era mult mai fundamental,

14 Element grafic al scrisului, pictogramă sau ideogramă, reprezentând cuvinte întregi într-o formă figurativă.

referindu-se la naşterea particulelor cuantice din substrat sau „aeter”.

Eficacitatea abordării lui Alford ţine foarte mult şi de interpretarea axiomei „Est-Vest” din Textele Piramidei. în interpretarea normală, pe linie religioasă, această axiomă însemna doar că Osiris, reprezentat de soarele la răsărit, a fost înviat în cerul de la est. însă – după cum notează Alford – dacă socotim aceste indicaţii ca făcând referire la fenomene astronomice şi „estul” ca însemnând planetele din afara orbitei Pământului – Marte, Jupiter, Saturn –, iar „vestul” ca însemnând corpurile cereşti din interiorul orbitei Pământului – Venus, Mercur şi Soarele însuşi –, atunci unele dintre afirmaţiile din Textele Piramidei încep să capete sens (şi au sens folosindu-se DOAR această bază de interpretare).

Astfel, Fraza 697 din Textele Piramidei îi avertizează pe călători de pericolele Soarelui: „Nu călătoriţi pe acele căi de apă din vest, căci cei care călătoresc acolo nu se mai întorc, ci călătoriţi pe căile de apă din est, împreună cu urmaşii lui Re”.

Dar de ce ar încorpora Textele Piramidei un avertisment către „călători”, dacă respectivii ar fi doar nişte metafore pentru planete sau pentru sufletele lor în drumul către nemurire? Cu alte cuvinte, Textele Piramidei, asemenea străvechilor „texte vimana” hinduse, se pot referi la fel de bine la călători interplanetari cât se poate de reali, ceea ce implică o civilizaţie interplanetară cât se poate de reală.

Atunci de ce religia egipteană pune atât de mare accent pe reînvierea personală a Faraonului? Răspunsul lui Alford se bazează tot pe Ipoteza Planetei Explodate: dacă ar fi derulată înapoi, „Secvenţa de distrugere” a planetei ar duce la reînviere. Finalmente, Alford îşi încheie prezentarea interpretării textelor egiptene atrăgând atenţia, asemenea

multor altora, asupra legăturii unor astfel de speculaţii ştiinţifice cu tradiţia unei societăţi secrete, şi anume aceea a Francmasoneriei.

într-o lojă masonică standard, există doi stâlpi, denumiţi Joachin şi Boaz. în legendele masonice, zeul egiptean al înţelepciunii, Thoth, căruia i se atribuie construcţia celor două piramide gigantice, şi-ar fi ascuns întregul corp de cunoştinţe folosind doi stâlpi de piatră. Iar scopul său ar fi fost apărarea acelui corp de cunoştinţe de pericolul Potopului care ar fi urmat. Pentru Alford, aceşti doi stâlpi de piatră ar putea fi cele două piramide gigantice de la Giza.

în acelaşi timp, Ipoteza Planetei Explodate l-a dus pe Alford la o interpretare astronomică a legendei lui Platon despre Atlantida. Mi se pare că interpretarea lui reprezintă cea mai bună explicaţie pentru toate tipurile disparate de informaţii pe acest subiect:

«Eu, asemenea majorităţii cercetătorilor, am presupus că povestea lui Platon descria un cataclism terestru, însă, în timpul cercetărilor legate de mitologia egipteană, am început să realizez că „insulele „ se refereau la planete, că „stâlpii”erau un concept interplanetar, că „apele” lui Nun în care s-a „înecat” Osiris reprezentau spaţiul şi că „potopul” care s-a abătut „din voia lui Seth” era rezultatul exploziei unei planete purtătoare de apă.

înarmaţi cu nou dobândita înţelegere a cuvintelor-cod egiptene precum „insule ” şi „munţi”, este poate momentul să reconsiderăm descrierea Atlantidei pe care o face Platon: o insulă uriaşă, care „a ieşit din mare ridicănduse până la o mare înălţime ", o insulă înconjurată de alte insule sau munţi. Mai mult, referirea pe care o face Platon la „zidurile”

Atlantidei, care erau placate cu aur, argint, bronz, staniu şi „orichalcum", ar putea, de fapt, să descrie depozitele metalifere de pe o planetă».

Citită în această manieră astronomică, într-adevăr, alegoria lui Platon capătă sens. Acum vom face cunoştinţă cu Sistemul solar electrodinamic al lui James McCanney, Ipoteza Planetei Explodate şi tehnologia Tesla.

O foarte diferită reconstrucţie a istoriei astronomice străvechi ne este furnizată de fizicianul James McCanney.

Pentru McCanney, sistemul solar nu este neutru din punct de vedere electric, ci mai curând dinamic. Adoptând această teorie, corpurile planetare pot acumula, în timp, cantităţi masive de încărcătură pozitivă şi negativă şi, în anumite condiţii şi când anumite planete sunt aliniate – sau când corpuri cereşti suficient de mari, precum cometele, trec suficient de aproape –, se pot declanşa furtuni electrice feroce şi devastatoare, căci, literalmente, electricitatea face arc de la un corp celest la celălalt. în acest model electrodinamic, soarele este un uriaş condensator, care produce cantităţi fantastice de electricitate ca produs secundar al reacţiilor de fuziune care îl alimentează. După cum explică McCanney:

„In esenţă, tot ceea ce trebuie să ştie cititorul… este că sistemul nostru solar funcţionează ca un circuit electric uriaş, bazat pe următoarele simple fapte:

1) *Soarele nostru alcătuieşte un condensator electric…*
2) *Acest «condensator solar» are polul negativ la suprafaţa soarelui şi polul pozitiv departe, dincolo de planetele exterioare, sub forma unei nebuloase risipite, formată din praf şi gaze. Un curent de protoni în exces… generează şi alimentează în mod continuu condensatorul*

solar prin intermediul «vântului solar»...

în versiunea lui McCanney, o astfel de cometă a trecut odată aproape de Marte, determinând o interacţiune gravitaţională şi electrică între cele două corpuri, o reacţie care, dacă respectivul corp celest aflat în trecere era destul de mare, ar fi aspirat literalmente atmosfera marţiană şi toată apa. Apoi McCanney notează:

„în realitate, Marte nu poate să-şi fi pierdut atmosfera cu mai mult de câteva mii de ani în urmă și există înregistrări istorice conform cărora populaţia antică a văzut o cometă de proporţii care a trecut pe lângă Marte şi a evaporat oceanele si atmosfera într-o singură noapte”.

într-adevăr, în diverse mituri antice există descrieri ale unui şarpe, care a venit dintr-o cometă, cu gura deschisă, ca şi când ar fi vrut să înghită Planeta Roşie. McCanney explică această imagine prin „conexiunea electrică intensă” care a generat „aurore în atmosfera înaltă a lui Marte”. **în unele versiuni antice, Jupiter aruncă „fulgere prin cer către Marte”.**

Iată acum cum „Folosirea titulaturii” lui Gardner în ceea ce priveşte numele de locuri mai descurcă labirintul de ipoteze. Problema cu interpretarea catastrofistă este aceea că ea dă sens numai unei părţi a textelor străvechi. De pildă, un caz convingător poate fi construit presupunând că numele jucătorilor principali și ale zeilor din textele antice egiptene şi sumeriene reprezintă numele unor planete.

Dar dacă lucrurile ar sta Intr-adevăr aşa, acestea ar fi nişte planete care se căsătoresc şi fac şi copii. Desigur, urmând modelul catastrofist, metafora e din nou explicabilă: „copiii” sunt noile corpuri celeste formate prin „uniunea”, adică prin coliziunea sau aproape

coliziunea planetelor-părinţi.

Dar problema rămâne, deoarece aceşti copii se căsătoresc cu membri ai liniilor dinastice din Sumer şi Egipt, producând, la rândul lor, persoane foarte umane şi foarte reale din linii dinastice care pot fi, în mare măsură, identificate şi recuperate din punct de vedere istoric.

Ca atare, problema persistă: cum sau de ce s-a realizat tranziţia de la planete la oameni? E vorba doar de o confuzie pe care civilizaţiile moştenitoare au făcut-o încercând să-şi înţeleagă trecutul împâclit? Sau există cumva o altă explicaţie? Unul dintre oamenii de ştiinţă care s-au aplecat cu minuţiozitate asupra studiului liniilor dinastice sumeriene, egiptene şi ebraice este **Laurence Gardner.**

De ce să amesteci planetele sau orice alt loc cu numele oamenilor? Pentru Gardner, răspunsul este evident:

„în ceea ce priveşte numele personale din Geneză, există şanse ca acestea să reprezinte titluri şi să fie legate de locul ocupat de fiecare membru al familiei în societatea urbei. în acelaşi fel, contele scoţian De Moray putea să se semneze «Moray» sau ducele De Atholl să fie numit «Atholl», indiferent de numele lor reale. Chiar şi în părţile târzii ale Vechiului Testament, multe nume de indivizi sunt descriptive, dacă nu reprezintă chiar titluri. Un bun exemplu este cel al prinţului Zerubbabel care, în 536 î. Hr., i-a scos pe israeliţi din exilul babilonian şi al cărui nume înseamnă simplu «născut în Babei»

Deşi contextul acesta indică numai pasaje biblice, este limpede din restul cărţii lui Gardner şi din diagramele liniilor dinastice din anexe că autorul a aplicat această paradigmă interpretativă pe toate textele antice, în încercarea de a le reconstrui. Dincolo de acest punct, există

însă nişte paralele fascinante între cercetarea lui Gardner şi cele ale lui Alford sau Sitchin, toate pledând pentru o „citire" a textelor antice plecând de la Ipoteza Planetei Explodate, a lui Van Flandem.

De exemplu, să ne amintim că în scenariul lui Van Flandem, planeta de mari dimensiuni, care a explodat în zona aproximativă a orbitei centurii de asteroizi, era o planetă purtătoare de apă. După cum notează Gardner, numele akkadian al planetei explodate, *Tiamat,* înseamnă ape sărate. Rădăcina este aceeaşi cu cuvântul ebraic *tehom* care, la plural, devine *tehomot,* indicând un puternic fundament sumerian al textului biblic al Genezei. Şi, în mod clar, *ceva* din cunoaşterea antediluviană a cuvântului a fost păstrată în Mesopotamia, de vreme ce regele asirian (din secolul VII) Asurbanipal se lăuda că putea citi și înțelege cuvintele enigmatice cioplite în piatră în epoca de dinainte de Potop.

Sursa acestei cunoaşteri era, conform lui Gardner, Tabla Destinului, obiectul care, aflându-se în posesia lui Tiamat, a generat groaznicul război interplanetar dintre zei, care este relatat în povestea creaţionistă babiloniană *Enuma Elish.* Astfel, asemenea lui Sitchin – care a propus un „Al doilea război al Piramidei", având ca scop controlul şi distrugerea Marii Piramide în vremuri străvechi –, şi Alford, care a speculat că mai multe războaie au fost purtate de către regii egipteni pentru a controla complexul Giza, Gardner ajunge şi el la o scurtă trecere în revistă a războiului antic, care a fost purtat cu arme neobişnuite şi sofisticate.

Cartea Jubileurilor relatează un război îngrozitor purtat, în parte, de descendenţii uriaşi ai lui Nephilim. Folosirea armelor pe bază de cristale îşi găseşte ecou în

relatările ebraice despre *shem,* un cuvânt care înseamnă „ceva înalt, cu foc şi făcut din piatră". Până şi protecţia oferită Copacului Vieţii din povestea biblică a Căderii Omului aminteşte de „armele cu foc" din *Enuma Elish.* în tradiţia ebraică, notează Gardner, ***Tabla Destinului,*** la care face referire **povestea** babiloniană, **era realizată din safir, un cristal cu stranii proprietăţi gravitaţionale.**

Această dovadă textuală a unei tehnologii sofisticate în vremuri antediluviene îl face pe Gardner să speculeze că înţelesul termenului „sămânţă" din relatările biblice şi babiloniene ale perioadei este, pur şi simplu, **„ADN"** şi că **Arca lui Noe era, în consecinţă, nu o grădină zoologică plutitoare, ci un vas medical de tip container.**

Până aici, textele coroborează interpretarea lui Gardner conform căreia o **Civilizaţie Foarte înaltă** a existat în paleoantichitate, o civilizaţie cu o tehnologie sofisticată, ai cărei lideri s-au căsătorit, au avut copii şi au purtat nişte războaie îngrozitoare. Dar apoi textele ridică o problemă.

Făcând totalul perioadelor de domnie ale regilor babilonieni nephilimici din perioada antediluviană, ajungem la 25.628 de ani, adică aproape exact durata de precesiune a echinoxurilor. Explicaţia pe care Gardner o dă pe acest subiect este aceea că, pur şi simplu, aceşti regi babilonieni antediluvieni **măsurau „anul" într-un fel foarte diferit de felul în care o facem noi, oamenii, ceea ce sugerează că ei veneau de pe o altă planetă.**

Dar dacă acesta era adevărul, atunci de ce regii au codat durata aproape exactă a precesiunii în durata domniilor şi folosind un cod bazat pe anul pământesc?

Parola Enuma Elish: război între „zei".

Citită din această perspectivă interpretativă, creaţia

epică babiloniană *Enuma Elish* prezintă o relatare concisă, dar foarte sugestivă a revoltei şi războiului interplanetar. Personajele principale sunt „zeii” Tiamat şi Marduk.

Oare Războiul poate fi privit şi ca o ca revoltă?

Relatarea debutează cu o poveste creaţionistă, în maniera tipică textelor antice, prezentând o stare iniţială de haos, din care, prin conflict, se ajunge la ordine:

1. Când în înalt cerul nu avea nume,
2. iar pământul de dedesubt nu avea nume,
3. şi Apsu cel primar, care i-a născut,
4. şi haos, Tiamat, mama amândurora –
5. apele lor erau împreunate,
6. şi niciun câmp nu exista, nicio mlaştină nu se vedea;
7. când zeii nu prinseseră fiinţă;
8. şi nimeni nu avea nume şi nici destinele (nu fuseseră scrise)…

Observaţi că starea iniţială a creaţiei este una nediferenţiată sau de haos, o stare care aminteşte de hermeneutica lui LaViolette. Această stare nediferenţiată este cel mai bine descrisă prin termenii fizicii noastre modeme: vacuum, energie de punct zero, flux cuantic, mediu sau eter. Apariţia acestui concept, anterior oricăror obiecte creaţioniste distinctive, reprezintă un indiciu puternic că documentul în cauză păstrează reziduurile unei cosmologii „paleofizice” anterioare, mult mai sofisticată.

Această supoziţie este coroborată de absenţa numelor, indicând astfel absenţa unor caracteristici fizice distincte şi observabile, susţinând ideea că avem de-a face cu un document de fizică de tip cosmologic deghizat într-un text religios. Asocierea lui Tiamat cu haosul şi distrugerile poate fi un indiciu al rolului jucat de persoanele reale descris în

continuarea textului. De fapt, referirea la acest război apare aproape imediat după versurile de deschidere citate anterior, ceea ce sugerează că acest conflict era unul foarte vechi:

22. Dar Tfiamat şi Apsu) erau (încă) nehotărâţi (...),
23. Erau tulburaţi şi (...)
24. în dezordine (?)... (...)
25. Puterea lui Apsu nu scăzuse (...)
26. iar Tiamat tuna (...)
27. Ea s-a dezlănţuit, iar faptele lor (...)
28. Calea lor era malefică... (...)

în ciuda stării de deteriorare a tablelor de pe care a fost tradus acest text, există indicii clare că Tiamat şi Apsu erau nişte persoane reale, de vreme ce ei s-au angajat în activităţi percepute ca fiind malefice. Curând după asta, povestea ne oferă motivul acestei judecăţi morale:

49. Vino, calea lor e puternică, dar tu (o) vei distruge;...
51. Apsu l-a (ascultat) şi chipul i s-a luminat,
52. (De vreme ce) el (adică Mummu) plănuia fapte malefice împotriva zeilor, fiii lui.

Observaţi din nou nota de personalizare a documentului, ca şi faptul că războiul pare să fie o „ciondăneală de familie", care a escaladat într-un război civil – o interpretare care se potriveşte cu reconstrucţiile lui Zecharia Sitchin. Mulţi dintre „zei" se adună curând alături de Tiamat. în acest punct, relatarea devine foarte specifică – de fapt, neobişnuit de specifică pentru o simplă poveste creaţionistă – şi cataloghează armele folosite de „alianţa Tiamat":

109. (Ei s-au adunat împreună şi) au înaintat de partea lui Tiamat;

110. (Ei erau furioşi, ei plănuiau răutăţi fără oprire) noapte şi (zi).

111. (Ei se pregăteau de război), furioşi şi violenţi;

112. (Ei şi-au unit forţele) şi au pornit la război,

113. (Ummu-Hubu), care a alcătuit toate lucrurile,

114. (a mai făcut) arme invincibile, ea a născocit şerpimonştri,

115. cu dinţi (ascuţiţi) şi colţi necruţători;

116. (cu otravă în loc de) sânge ea le-a umplut corpurile (lor).

117. (Vipere-monştri) fioroase ea le-a îmbrăcat cu groază…

120. Corpurile lor s-au ridicat şi nimeni nu putea să reziste atacului (lor).

121. (Ea a născocit) vipere şi dragoni şi pe (monstrul) (Lamamu),

122. (şi uragane) şi câini violenţi şi oameni-scorpion,

123. şi (furtuni) măreţe şi oameni-peşti şi (berbeci);

124. (Ei purtau) arme nemiloase, fără teamă de (luptă).

Aşadar să vedem ce ni s-a prezentat şi care ar putea să fie înţelesul scenariului unui război interplanetar „paleoantic”. Şi aşa ajungem la… Războiul interplanetar!!!

(a) Războiul se duce între diverşi „zei”, căci unii dintre ei se revoltă, din motive pe care pasajele citate nu le clarifică.

(b) Tiamat pare să născocească două tipuri de arme, cu scopul de a le folosi împotriva inamicilor:

(1) **Arme biologice:** de notat anumite trăsături ale acestor arme, care se înscriu în paradigma interpretativă a unei tehnologii sofisticate în timpurile străvechi:

(1) unele au dimensiuni mult mai mari decât cele normale şi sunt de natură reptiliană, sugerând nişte dinozauri sau

alte creaturi similare;

(II) unele se pare că sunt hibrizi obişnuiţi prin încrucişarea mai multor specii, sugerând existenţa unei tehnologii genetice sofisticate: oameni-peşte şi oameniscorpion.

(III) acest lucru sugerează, de asemenea, că formele hibride de tip om-animal întâlnite în hieroglifele egiptene care se referă la zei ar putea indica faptul că o realitate anterioară a reprezentat fundamentul asocierii unor asemenea glife cu zeii din Egiptul antic sau din alte culturi străvechi.

(2) **Arme meteorologice:** uragane şi furtuni teribile. Acest fapt implică existenţa capacităţii de a manufactura astfel de fenomene la scară planetară, prin controlul sau manipularea proprietăţilor electrodinamice ale atmosferelor planetare.

Dar care au fost motivele din spatele acestei titanice lupte şi al dezvoltării şi utilizării unor arme atât de îngrozitoare?

Acestea sunt sugerate la capătul primei table şi în cea de-a doua tablă a lui *Enuma Elish:*

137. Ea i-a dat lui (Kingu) Tablele Destinului, le-a aşezat pe pieptul (lui),

(zicând):

138. „Ordinul tău nu va fi în van, şi (cuvântul din gura ta va fi urmat). „

139. Acum Kingu, (astfel) înveselit, după ce a primit (puterea lui Anu)...

Referirea la „puterea lui Anu" este semnificativă, deoarece, în teogonia babiloniană, „Anu" este numele lui Dumnezeu. Astfel, indiferent ce ar fi fost „Tablele Destinului", acestea ofereau posesorului lor o asemenea putere, încât

aceasta era considerată a fi divină. Dar care era motivul acestui război? Conform poveştii, tocmai faptul că Tiamat se afla în posesia acestor misterioase „Table ale Destinului” şi puterea extraordinară pe care acestea le ofereau posesorului lor. Acesta a fost principalul motiv al războiului dus împotriva lui Tiamat şi a dorinţei de a o distruge.

Şi aşa ajungem la Marduk, şeful oponenţilor lui Tiamat, şi la arsenalul lui, cât şi la „Secvenţa de distrugere a lui Tiamat”. Dar iată „Secvenţa” de distrugere a lui Tiamat de către Marduk, aşa cum este relatată de Enuma Elish, şi numirea lui Marduk ca suveran. Povestea trece rapid la subiectul numirii lui Marduk ca lider al coaliţiei care avea drept scop înfrângerea lui Tiamat:

13. O, Marduk, tu eşti răzbunătorul nostru!
14. îţi oferim ţie suveranitatea asupra întregii lumi.
15. Aşează-te în măreţia ta, fii fericit de rolul tău de comandant

Puţin mai târziu, lui Marduk i se dă o misiune foarte interesantă:

31. Du-te şi retează viaţa lui Tiamat
32. Şi lasă vântul să poarte sângele ei în locuri secrete.

Semnificaţia acestei misiuni ne-ar scăpa dacă nu am lua în considerare paradigma *pars pro toto.* Folosind această perspectivă, Marduk este însărcinat să distrugă întreaga planetă care este denumită de termenul „Tiamat”.

îngrozitoarele **arme biologice** şi **meteorologice** pe care Tiamat le-a dezlănţuit asupra oponenţilor ei au dus la o escaladare a războiului, astfel încât oponenţii solicită acum distrugerea ei totală. Rezultatul acesta este sugerat de fraza care spune că sângele ei – viaţa planetei – trebuie să fie purtat „în locuri secrete”.

Tehnologie Hight Tech în antichitate sau despre Arsenalul lui Marduk: costumul invizibil şi arma invincibilă în acelaşi context, lui Marduk i se dau apoi două arme interesante din punct de vedere „paleo-fizic”, una dintre ele reprezentând probabil o formă de tehnologie cu **capabilităţi de in vizibilitate:**

23. „Rosteşte acum comanda şi lasă haina să dispară,
24. Şi rosteşte din nou cuvântul şi lasă haina să reapară!”
25. Apoi el a vorbit cu gura lui şi haina a dispărut;
26. Apoi i-a comandat din nou şi haina a reapărut.

Pe lângă acest **costum invizibil,** Marduk primeşte o armă invincibilă, o armă care depăşeşte cu mult **arsenalul biologic** şi **meteorologic** al lui Tiamat:

27. Când zeii, părinţii lui, au văzut (împlinirea) cuvântului său,
28. S-au bucurat şi i-au adus omagiu (lui, zicând) „Marduk este Rege!”
29. Ei i-au oferit sceptrul şi tronul, şi inelul,
30. I-au dat o armă invincibilă, care l-a copleşit pe duşman.

Arma aceasta invincibilă nu este nici descrisă şi nici numită, dar efectele ei par să facă obiectul următorului pasaj:

39. El a aşezat fulgerul în faţa lui,
40. cu flacără aprinsă şi-a umplut trupul,
41. a făcut o plasă cu care să cuprindă părţile interioare ale lui Tiamat,
42. cele patru vânturi le-a oprit pentru ca nimic din ea să nu scape…
43. Vântul de Sud şi vântul de Nord, şi vântul de Est, şi vântul de Vest

44. El le-a adus aproape de plasă, darul părintelui său Anu.

45. El a creat vântul cel rău şi furtuna, şi uraganul,

46. şi vântul celor patru, şi vântul celor şapte, şi tornada, şi vântul care nu are… egal.

Pasajul acesta sugerează un set remarcabil de caracteristici ale „armei invincibile”:

(a) Se pare că utilizarea ei implica fulgerul, adică acumulări extreme de energie electrostatică.

(b) „Plasa” folosită ca să „cuprindă părţile interioare ale lui Tiamat” aminteşte de limbajul unei alte povestiri epice babiloniene. *Lugale*, care reprezintă mare parte din materialul care i-a servit lui Zechariah Sitchin în efortul de a reconstrui „Al doilea Război al Piramidei”. în , termenul „plasă” apare într-un context care sugerează o armă care foloseşte gravitaţia şi acustica drept principale componente. Astfel, „părţile interioare ale lui Tiamat” sugerează nu nişte coliziuni extern planetare, ci ceva intern, ceva care să afecteze miezul lui Tiamat. Astfel arma invincibilă a lui Marduk pare să fie capabilă să se conecteze la câmpul spaţiu-timp, deci, în consecinţă, la centrul planetar al lui Tiamat.

(c) Finalmente, pasajul se referă la **armele meteorologice,** care sunt specific de natură rotaţională sau vorticulară: uragane şi tornade. Acestea pot reprezenta metafore pentru structuri implicând valuri de presiune longitudinală care să afecteze mediul. Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, atunci acesta este un indiciu extrem de important cu privire la conceptul fundamentul şi unificator al paleofizicii. Este poate chiar cel mai important indiciu deoarece el ne îndreaptă către fizica vortexurilor.

Cu aceste răspunsuri în minte, să ne întoarcem la „Secvenţa de distrugere a lui Tiamat”. Această „Secvenţă” este descrisă de cea de-a patra tablă a lui *Enuma Elish.*

în ea, după cum vom vedea, se găseşte „semnătura” armei invincibile a lui Marduk, „semnătură” care indică o **armă de tip „scalar”, care foloseşte distorsiunile sau valurile de presiune:**[15]

52. Distructiv, feroce, copleşitor şi rapid…

58. Capul lui era încoronat de o lumină copleşitoare…

65. Şi Stăpânul s-a apropiat, a privit la părţile interioare ale lui Tiamat…

75. Apoi Stăpânul a (ridicat) fulgerul, măreaţa lui armă…

76. (Şi împotriva lui) Tiamat, care fierbea de furie, astfel el a trimis (cuvântul):

77. „(Tu ai devenit măreaţă, te-ai bucurat în înălţime,

78. Şi a ta (inimă te-a îndemnat) să chemi la luptă…”

87. Când Tiamat a auzit aceste cuvinte,

88. A devenit ca o persoană posedată, şi-a pierdut minţile.

89. Tiamat a scos urlete sălbatice şi sfredelitoare,

90. a tremurat şi s-a cutremurat până în străfunduri…

95. Stăpânul şi-a întins plasa şi a prins-o,

96. Şi el i-a dat drumul în faţa ei vântului cel rău care se afla în spatele lui.

97. Când Tiamat a deschis larg gura,

98. El a împins înăuntru vântul cel rău, căci ea nu închisese de tot buzele.

99. Vânturile cele groaznice i-au umplut trupul,…

101. El a luat suliţa şi i-a plesnit trupul,

102. i-a retezat părţile din interior, el i-a străpuns inima

15 El a legat-o de cei patru cai,

(ei).

După asta, Marduk îi prinde pe aliaţii lui Tiamat, ia Tablele Destinului de la Kingu şi apoi se întoarce la Tiamat ca să o distrugă completamente:

129. Şi Stăpânul a stat deasupra părţilor din spate ale lui Tiamat,

130. Şi cu ciomagul lui nemilos i-a spart craniul.

137. A despicat-o în două ca pe un peşte;…

143. Şi Stăpânul a măsurat structura Adâncului.

Consider că aceste pasaje relevă o secvenţă remarcabil de detaliată a distrugerii unei planete cu ajutorul unei **arme „scalare”,** care **foloseşte un impuls longitudinal** sau **stres acustic, generând cavitaţie acustică sau manifestări electrostatice de amploare.** Să urmărim secvenţa:

(a) „Vânturile” sunt trimise „să tulbure” sau să destabilizeze „părţile interioare” ale lui Tiamat, miezul planetar.

(b) Apoi, asupra planetei deja destabilizate, este dezlănţuit „fulgerul”, care vine din cele patru vânturi, deci din toate direcţiile.

(c) Aceste fulgere sunt apoi direcţionate asupra miezului destabilizat, sugerând că „Stăpânul” a administrat un impuls brusc şi extrem.

(d) Tiamat răspunde cu urlete, tremură şi se cutremură „până în străfunduri” – vorbim aşadar despre cutremure severe sau cavităţii acustice pe tot întinsul planetei, până la miez.

(e) Tiamat pare incapabilă să se desprindă din ciclul de rezonanţă al armei, iar Marduk întinde plasa şi dă drumul celui din urmă „vânt” sau impuls.

(f) Tiamat atinge punctul de maximă instabilitate în

miezul planetar şi în manta.

(g) Marduk străpunge crusta planetei şi eliberează energiile uriaşe care se acumulaseră în interior datorită cavitaţiilor acustice, ceea ce duce la o explozie colosală care este alimentată de întreaga planetă – ceva asemănător spargerii unui balon care a fost umplut la maximum.

întreaga descriere indică un tip de fizică destul de sofisticată astfel încât „a măsurat structura adâncului”. Această ultimă frază este motivul pentru care s-a speculat că „vânturile” lui Marduk ar putea fi **tipuri de valuri de presiune longitudinală asociate cu armele scalare imaginate de Tesla.** Discuţia aceasta mai impune un comentariu. Merită să notăm că Marduk măsoară structura adâncului *după* distrugerea lui Tiamat. Ţinând cont de tipul de fizică sugerată, acest gest ar fi fost necesar deoarece distrugerea unui corp de dimensiuni planetare pe orbita aproximativă a centurii de asteroizi ar fi impus o reajustare a măsurătorilor astronomice ale sistemului solar, de vreme ce mecanica şi geometria celestă anterioară fuseseră, la rândul lor, distruse.

Explozia unei planete ar fi dat naştere revenirilor ciclice ale cometelor şi ale „catastrofelor” care le însoţesc pe acestea. Astfel obţinem explicaţia catastrofismului în sine. Aşadar, războiul şi catastrofismul sunt legate în mod intim, iar din această perspectivă, războaiele planetare ale „zeilor” nu reprezintă o metaforă a celui din urmă, ci originea reală şi cauza acestuia.

Citită din perspectivă paleo-fizică, această relatare reprezintă povestea unui război interplanetar foarte vechi şi foarte real, un război din interiorul sistemului nostru solar, dintr-o galaxie foarte bătrână şi foarte îndepărtată. în

continuare, vom desfăşura scenariul istoric ce s-a conturat până acum:

(a) O civilizaţie interplanetară a populat cândva planetele din cercul interior al sistemului solar – Pământ, Marte, Planeta Explodată „Krypton” şi, posibil, sateliţii lor.

(b) , Krypton” era o planetă mare, purtătoare de apă, iar Marte era, cel mai probabil, satelitul ei, la rândul lui, purtător de apă; Marte, cel puţin, era locuit, dar e probabil ca şi Krypton să fi fost, de asemenea.

(c) Această civilizaţie poseda capabilităţi interplanetare şi o tehnologie sofisticată, un tip de mecanică fizică înalt unificată, care nu se baza pe modele teoretice, ci pe aproximări inginereşti, pe ingineria mediului; era vorba despre un tip de fizică „bine-temperată”, ca să utilizăm o analogie muzicală.

(d) într-un anume moment din trecut, un element al acestei civilizaţii s-a revoltat sau a intrat în posesia unei forţe extreme, pe care a utilizat-o şi dezvoltat-o într-o manieră malefică, transformând-o într-o armă. **Astfel a început un război, în care s-au folosit arme meteorologice şi biologice capabile de a produce distrugeri pe regiuni întinse; centrul acestei revolte pare să fi fost localizat pe planeta acum dispărută „Krypton” şi pe satelitul său, Marte,** de unde derivă îndelungata asociere pe care oamenii au facut-o între această planetă şi conceptul de revoltă şi război.

(e) S-a luat hotărârea ca această civilizaţie să fie eliminată printr-o lovitură îndrăzneaţă aplicată în chiar centrul ei. *Enuma Elish* pare să coroboreze folosirea unei arme capabile să pulverizeze o întreagă planetă; se pare că fizica descrisă avea la bază „semnături” electrice şi acustice,

iar descărcările electrice coroborează şi unele mituri antice citate de McCanney.

(f) Legenda Atlantidei şi alte mituri similare par a relata povestea complexă a eliminării acelei civilizaţii prin inundaţii subite. Legenda Atlantidei operează pe patru niveluri simbolice simultan;

(1) nivelul pe care Atlantida este înţeleasă ca o întreagă planetă care s-a „scufundat” în „marea” spaţiului – legenda se referă la distrugerea planetei purtătoare de apă „Krypton”, acum dispărută (Alford);

(2) nivelul unui potop planetar pe satelitul Marte, care a fost rezultatul exploziei lui Krypton;

(3) nivelul unui potop la scară largă pe Pământ, acolo unde toate civilizaţiile şi continentele s-au scufundat brusc – aceasta este perspectiva standard, perspectiva biblică, sumeriană, egipteană, grecească şi a altor mitologii antice;

(4) nivelul mecanicii subcuantice a mediului (La Violette), implicând un tip de fizică sofisticată, care a permis existenţa Măreţei Arme. „Secvenţa distrugerii lui Tiamat”, înregistrată în *Enuma Elish,* sugerează că aceasta nu este atât o lucrare epică creaţionistă, ci mai degrabă o lucrare epică de război;

(g) Ulterior, Marduk „a măsurat adâncul” pentru a verifica mecanica noii structuri a sistemului solar după războiul care se sfârşise prin distrugerea a cel puţin unei planete;

(h) Ca atare, războiul a fost unul real: o armă a fost folosită pentru a distruge o planetă, iar rezultatul a fost exact acela prezis de Ipoteza Planetei Explodate a lui Van Flandem: comete, unele dintre care sunt mari şi au orbite mari, ceea ce confirmă interpretarea altor monumente şi texte care redau

catastrofe recurente, de mari dimensiuni, din sistemul nostru solar, cât şi perspectiva specifică Antichităţii, care considera că istoria este ciclică.

(i) Conceptul unei planete de mari dimensiuni care a fost cândva populată ar putea explica şi povestirile din Vechiul Testament şi din alte texte străvechi care **pomenesc *uriaşii*, de vreme ce o planetă de mari dimensiuni ar putea induce fiziologii de mari dimensiuni ca rezultat al gravitaţiei mai înalte.**

Dar ce s-a întâmplat cu aceste cunoştinţe înalte? Ce s-a întâmplat cu „regii” care au deținut cândva o putere atât de înfricoşătoare? Ce s-a întâmplat cu copiii lor şi cu civilizaţiile lor? Ca să răspundem la aceste întrebări trebuie „să întoarcem curentul” şi să examinăm ramificaţiile ezoterice ale Potopului.

Acum să „întoarcem curentul” Potopului:

Originea societăţilor secrete şi ale tradiţiilor ezoterice

„Thoth Hermes Trismegistus, fondatorul cunoaşterii egiptene, înţeleptul lumii antice, le-a dăruit preoţilor şi filozofilor din Antichitate secretele care, până azi, au fost păstrate prin mituri şi legende.”

Manly P. Hali, „învăţăturile secrete ale tuturor

Păstrând în minte „perspectiva Potopului” prezentată anterior, am început să „întoarcem curentul” acestui eveniment prin intermediul tehnicii analogice; în spatele limbajului metaforic sau metafizic al acelor texte şi legende, asociate, în mod clar, cu tradiţia ezoterică şi antediluviană, căutăm o bază ştiinţifică, fizică şi matematică ocultată. Dar ce înseamnă, de fapt, „a întoarce curentul”? **în diverse lucrări a fost menţionată posibila implicare a unor**

societăţi secrete şi ordine fraternale în recuperarea tehnologiei şi ştiinţei pierdute. într-adevăr, pentru Francmasoni, acesta este un obiectiv primar:

„Printre Francmasoni, căutarea acestor principii pierdute a devenit o trăsătură esenţială a societăţii lor secrete, în noiembrie 1752, când George Washington a devenit mason în Fredericksburg, el a auzit următoarele cuvinte: Adevărata treabă a unui mason este ştiinţa astronomică, chimică, geologică şi morală şi, mai exact, ştiinţa străbunilor, cu toate misterele şi fabulele care s-au bazat pe ea. Să îndrăznim să întoarcem să trecem de la preoţie la ştiinţă, de la mister la cunoaştere, de la alegorie la istoria[16] adevărată. „

Astfel, „a întoarce curentul" înseamnă a privi dincolo de alegorii şi mituri şi chiar de simbolurile specifice ale culturilor antice şi ale tradiţiilor ezoterice. Totul pentru a descoperi acolo un antecedent ştiinţific sau o bază ascunsă.

După cum vom vedea, asocierea Potopului cu tradiţia ezoterică, în general, şi cu Masoneria, în particular, este directă şi imediată. Aşa cum războiul interplanetar este cauza şi originea catastrofismului recurent evident în miturile şi legendele străvechi, aşa şi Potopul care a rezultat – cel care a distrus Marte şi a inundat Pământul – este cauza şi originea tradiţiei ezoterice. Conform chiar tradiţiei ezoterice!

Ce ne spun „Tablele lui Thoth": Potopul şi originea tradiţiei ezoterice

Interpretarea lui *Enuma Elish* pe care am prezentat-o anterior este coroborată de un pasaj din cealaltă mare lucrare clasică a Babilonului: *Epopeea lui Ghilgameş.* în

16 Colin Wilson şi Rând Flem-Ath, „Atlantida: Dezlegarea anticelor mistere ale unei civilizaţii de mult pierdute".

relatarea Potopului, „o mare de disperare a urcat la cer când zeul furtunii a transformat lumina în întuneric, când a spart pământul ca pe o cupă”.

Fraza aceasta ne aminteşte de armele meteorologice ale lui Tiamat şi de distrugerea planetei Krypton. Astfel, Potopul a fost rezultatul – consecinţa – unui război interplanetar purtat între zei, în cursul căruia o planetă de mari dimensiuni, purtătoare de apă, a fost distrusă în mod deliberat.

O altă consecinţă a acestei perspective este că aceste evenimente, povestite în mituri şi texte antice, impun prezenţa unor observatori, care să le înregistreze. Aceasta impune, de asemenea, ideea că **umanitatea este, de fapt, mult mai veche decât ne permit să declarăm actuala istoriografie şi antropologia academică.**

Acest concept – marea vechime a umanităţii – este prezent în tradiţiile timpurii ale tuturor culturilor antice şi mai ales în tradiţia hindusă, unde marea vechime a omului **– a observatorilor „impuşi”** de eveniment – este una dintre cele mai vechi credinţe. De fapt, în tradiţiile sanscrite din India, se găsesc descrieri ale unei lumini strălucitoare care a apărut pe cer brusc, chiar înainte de începerea Potopului. Dar descrierea aduce nu atât cu trecerea unei comete, ci, mai curând, cu o explozie.

Asemenea tradiţiei occidentale, tradiţia hindusă asociază planeta Marte şi distrugerea unui alt corp celest cu un război între „zei” foarte vechi şi foarte real.

în mod similar, *Teogonia* lui **Hesiod** descrie un **bombardament meteoric al Pământului,** care coincide cu rebeliunea cosmică din perioada tranziţiei dintre aioni, adică ere, şi dintre domnia titanilor şi a olimpienilor.

Cea mai neobişnuită coroborare a acestui război interplanetar vine însă din Talmud, şi anume în explicaţia unui vers foarte curios din Judecătorii 5:23: „Blestemaţi pe Meroz, a spus îngerul Domnului, blestemaţi amarnic pe locuitorii lui”. Talmudul spune că Meroz „este numele unei planete”, care este locuită, de vreme ce versul cere un blestem care să fie aruncat asupra locuitorilor ei.

Şi-atunci ce s-a întâmplat când această civilizaţie şi-a văzut una dintre planetele revoltate aruncată în aer, când a văzut satelitul acesteia, Marte, inundat brusc şi decimat de unda de şoc şi de potopul subit şi când a văzut acelaşi val de apă, amestecat cu resturi planetare, îndreptându-se spre Pământ?

Aproape toate tradiţiile din tot înconjurul globului, de la cea biblică la cea mayaşă şi cea babiloniană, înregistrează faptul că au fost luate măsuri pentru supravieţuirea umanităţii – povestea arcei lui Noe, în toate variantele ei culturale –, însă, **în unele tradiţii, se specifică faptul că au fost luate măsuri şi pentru protejarea corpului de cunoştinţe,** adică a ştiinţei acelei Civilizaţii Foarte înalte. Iar civilizaţia moştenitoare a acestei ştiinţe este, desigur, cea egipteană. Să facem cunoştinţă şi cu „Cunoaşterea ocultată”.

Manley P. Hali despre Egipt, Atlantida, magie şi Potop

Celebrul specialist în ezoterism Manley Palmer Hali pune la dispoziţie poate cel mai bun punct de plecare pentru orice discuţie despre Potop şi legătura acestuia cu diversele tradiţii ezoterice şi hermetice. Pentru Hali, un cercetător dedicat al ezoterismului, „doctrina secretă” care este „ascunsă în figurile emblematice, în alegoriile şi ritualurile anticilor” a fost păstrată *toto* **în rândul unui mic grup de**

mini iniţiate încă de la începutul lumii".

Pentru Hali, ca pentru mulţi alţi specialiţti în ezoterism şi cărturari, aceasta implică desigur continuitatea tradiţiilor încă din timpuri străvechi. Această continuitate şi motivele ei alcătuiesc principala temă pe care o vom dezbate în continuare. Teza unei astfel de continuităţi aduce o perspectivă extrem de importantă din care putem desluși anumite aspecte din cadrul a ceea ce se consideră a fi istoria standard a filozofiei.

De pildă, din cauza acestei continuităţi, Hali consideră, fără echivoc, că lucrările filozofice ale neoplatoniţilor – Plotin, Porfir şi Iamblicus – sunt „un suprem efort al păgânismului decadent de a publica și astfel de a păstra pentru posteritate doctrina secretă (sau nescrisă)4. Pe aceeaşi linie, până şi mitologiile clasice „au fost, iniţial, ritualuri ale societăților secrete".

Ca atare, „este o greşeală să considerăm că acele culturi timpurii acceptau literalmente elaborata teologie şi materialul legendar care se găseşte în tradiţiile lor". Cu alte cuvinte, există un înţeles ascuns, mai profund, al acestor ritualuri şi mituri, un înţeles cunoscut iniţiaţilor în astfel de mistere, iar această cunoaştere reprezintă, desigur, baza ezoterismului. Dar ce este acest „înţeles mai profund"? La cel mai profund nivel, el rezidă în uniunea dintre filozofie, ştiinţă şi religie:

„Filozofia era ştiinţifică şi religioasă; ştiinţa era filozofică şi religioasă; religia era filozofică şi ştiinţifică, înţelepciunea perfectă era considerată ca fiind de neatins, altfel decât ca rezultat al armonizării acestor trei expresii ale activităţii mentale şi morale. „ **(Manley P. Hali)**

Această perspectivă mentală este, de asemenea, baza interpretării lui Schwaller de Lubicz în ceea ce priveşte adevărata stare a ştiinţei şi religiei egiptene antice, cât şi în ceea ce priveşte alegerea simbolurilor pentru scrierea hieroglifică. Care a fost rolul lui Hermes-Thoth în fondarea ezoterismului?

Prin lucrarea lui Hali se găsesc risipite numeroase referiri la enigmatica figură a lui Hermes-Thoth şi la rolul lui crucial în fondarea postdiluviană a ezoterismului.

Dincolo de identificările lui cu Enoch şi alte figuri din diverse tradiţii, figura lui Hermes-Thoth este „de primă importanţă pentru cărturarii masoni, deoarece el a fost *autorul ritualurilor iniţiatice masonice, care au fost împrumutate din Misterele împământenite de Hermes*

Această legătură a lui Hermes-Thoth cu cunoaşterea antediluviană şi supravieţuirea acesteia în tradiţiile masonice devine şi mai evidentă prin identificarea lui Thoth cu figura lui *Hiram Abiff, un personaj care joacă rolul central în ritualurile moarte-reînviere ale primelor trei grade din cadrul masoneriei.* Această tradiţie atribuie identificarea aşa-numitei *Table de Smarald a lui Thoth.* Şi mai important pentru subiectul continuităţii sunt numeroasele referiri la supravieţuirea cunoaşterii lui Hermes-Thoth sub formă de cărţi sau de table sculptate.

In unele versiuni, patruzeci şi două de volume din opera lui au fost luate din biblioteca de la Alexandria, înainte ca aceasta să ardă, şi au fost ascunse de iniţiaţi, care leau îngropat în deşert. Revenind la *Tabla de Smarald a lui Thoth,* o altă ramură a tradiţiei ezoterice se referă la aşanumita *Carte Sacră a lui Thoth.* Conform tradiţiei ezoterice, pe vremea când Thoth-Hermes „încă păşea pe pământ alături

de oameni, el le-a încredinţat succesorilor pe care şi-i alesese *Cartea Sacră a lui Thoth. Această lucrare conţinea procesele secrete prin care avea să se realizeze regenerarea umanităţii şi reprezenta, de asemenea, cheia tuturor celorlalte lucrări ale sale"'.*

Cel mai probabil, tema acestei cărţi era legătura dintre cosmos şi om, o cheie manifestată prin legea analogiei:

Anticii credeau că teoria conform căreia fiinţa umană a fost făcută după imaginea lui Dumnezeu trebuia înţeleasă literalmente. Ei susţineau că universul era un uriaş organism asemenea organismului uman şi că fiecare fază şi funcţiune a Corpului Universal avea un corespondent în om. ***Cea mai preţioasă Cheie a înţelepciunii pe care preoţii le-o transmiteau noilor iniţiaţi era ceea ce ei numeau legea analogiei*(Manley P. Hali)**

în orice caz, despre presupusa *Carte a lui Thoth* nu se cunosc prea multe, decât că „paginile" ei erau acoperite cu hieroglife şi alte simboluri care, aparent, îi ofereau posesorului „putere nelimitată asupra spiritelor aerului şi divinităţilor subterane". Cu alte cuvinte, *Cartea lui Thoth* era, pentru tradiţia ezoterică „o carte de înaltă magie. Această carte e posibil să fi fost una de înaltă ştiinţă, dacă înţelegem că „spiritele aerului şi divinităţile subterane" înseamnă principiile celeste şi cele de mecanică şi fizică terestră. Dar *Cartea lui Thoth* mai are încă o semnificaţie:

„Conform legendei, Cartea lui Thoth era ţinută într-o cutie de aur, în altarul interior al templului. Exista o singură cheie, iar aceasta se afla în posesia ***„Maestrului Misterelor****cel mai înalt iniţiat al Arcanei Hermetice. Doar el ştia ce era scris în cartea secretă. Cartea lui Thoth s-a pierdut pentru lumea*

Antichităţii, odată cu declinul Misterelor, dar iniţiaţii credincioşi au mutat-o într-un alt ţinut, închisă în lădiţa cea sacră. ***Cartea există şi azi şi continuă să-i conducă pe discipolii acestei epoci în prezenţa Nemuritorilor. în clipa aceasta, nici o altă informaţie despre această carte nu poate fi furnizată lumii, dar succesiunea apostolică de la primul hierofant, iniţiat de însuşi Hermes, nu a fost întreruptă, iar cei care sunt potriviţi să-i servească pe Nemuritori ar putea descoperi acest document nepreţuit dacă îl vor căuta sincer şi fără odihnă!'1'*** **(Manley P. Hali)**

Deşi Hali nu pune la dispoziţie niciun fel de referinţe pentru aceste afirmaţii, pentru discuţia noastră este semnificativ că această carte constituie punctul central al ideii că tradiţia ezoterică este *continuă,* încă din epoca Potopului. Şi, după cum vom vedea, această continuitate îşi găseşte expresia în ritualurile şi tradiţiile ffancmasoneriei. Să ne amintim că, potrivit unor tradiţii, cartea aceasta era sculptată/cioplită pe o bucata de safir. Tradiţii similare din iudaism înregistrează faptul că, la prima încredinţare, tablele cu Legile lui Moise erau „scrise" pe safir. Şi, în unele cazuri, s-a spus că faimoasa ***Carte a lui Thoth*** **a fost depozitată într-o cutie sub formă de *chivot.***

în *Zohar* se spune că, iniţial, Dumnezeu a alcătuit tablele Legii dintr-un safir divin, *Schethiya,* pe care înaltul, după ce l-a luat din propriul tron, l-a aruncat în Abis, ca să devină temelia şi generatorul lumilor. **Să nu uităm că această structură cristalină are nişte proprietăţi extraordinare: este capabilă să detecteze fluctuaţii gravitaţionale cuantice!!!** Dar, în tradiţia ezoterică, mai există încă o asociere în ceea ce priveşte safirul, iar aceasta este una de mare importanţă. E vorba de **„Piatra Exilului"**

sau *Lapis Exilis,* **„bijuteria coroanei Arhanghelului Lucifer".** Conform acestei versiuni a legendei, Arhanghelul Mihail a lovit nestemata din coroana lui Lucifer, iar aceasta a căzut în Abis. Pornind de la scenariul dezvoltat anterior, am ajuns acum la o foarte interesantă asociaţie de relaţii:

- încercarea de identificare a Sfinxului cu Nergal, zeul babilonian al lui Marte, al Focului şi al Războiului;
- Asocierea Gizei şi, în special, a Marii Piramide, cu Hermes-Thoth;
- Asocierea lui Thoth cu „tabla cunoaşterii pierdute", sculptată/cioplită pe o bucată de smarald sau safir;
- Asocierea lui Lucifer cu cristale similare;
- Asocierea atât a lui Lucifer, cât şi a lui Nergal cu războaie de rebeliune;
- Războiul interplanetar dintre Tiamat şi Marduk, cauzat de faptul că Tiamat se afla în posesia „Tablei" sau „Pietrei/Pietrelor Destinului";
- *Ansamblurile de rezonanţă lipsă din Marea Galerie a Marii Piramide, care, conform lui Sitchin, erau de natură cristalină;*
- Asocierea *Cărţii lui Thoth,* de asemenea de natură cristalină, cu noţiunea de continuitate a tradiţiei ezoterice.

Această perspectivă tinde să sprijine ideea – atât de îndrăgită de masonerie, dar şi de alte societăţi secrete modeme – că, încrustată în astfel de tradiţii ezoterice, se găseşte o ştiinţă ocultată şi că măcar un element al Foarte înaltei Civilizaţii dispărute a ocultat în mod deliberat această ştiinţă, în vederea recuperării tehnologiilor care devin rezultatul acestei cunoaşteri.

Tablele lui Thoth mai sunt asociate cu încă un lucru şi anume cu alchimia. Alchimia este, desigur, „ştiinţa"

transmutării „elementelor bazice” în „aur”. Din perspectiva paleo-fizică adoptată aici, şi aceasta poate fi înţeleasă ca fiind un reziduu al ştiinţei *reale* pierdute care avea de-a face cu fizica „hidrodinamică” a substratului.

Legătura dintre Egipt, Atlantida şi magia neagră

Pe acest subiect, merită să notăm că Hali operează o legătură foarte clară între „magicienii negri” din Atlantida şi preoţimea misterelor din Egiptul antic:

„Egiptul, un mare centru de învăţătură şi locul naşterii pentru multe arte şi ştiinţe, a reprezentat mediul ideal pentru experimentele transcendentale. Aici, magicienii negri din Atlantida au continuat să-şi exercite puterile supraomeneşti, până când au subminat şi corupt completamente morala ***Misterelor primitive.*** *Fondând o castă sacerdotală, ei au uzurpat poziţia anterior ocupată de iniţiaţi şi au pus mâna pe frâiele conducerii spirituale.*

Astfel, magia neagră a ajuns să dicteze religia de stat şi a paralizat activităţile intelectuale şi spirituale ale individului, cerându-i acestuia aderarea completă şi fără ezitare la dogma formulată de către preoţime. „

Informaţiile acestea ne sugerează nu doar că în Egipt exista o „cultură spirituală” profundă şi înalt dezvoltată, dar şi că, la un nivel mai profund, exista şi un element întunecat. Numărul, Cabala şi analiza combinatorie sunt ca bază a cosmologiei?!?!

Abia când ne apropiem de unele simboluri universale din tradiţia ezoterică, reuşim să ne apropiem şi de posibilitatea de a descoperi că o ştiinţă ocultată există în miturile şi simbolurile antice. Această noţiune se manifestă, în mare, în credinţa străveche în relaţia dintre creaţia cosmosului, numere şi „forţa numerică” a cuvintelor, iar, în

particular, în Cabala medievală.

Esenţa acestei tradiţii ezoterice este legătura dintre număr şi diferenţierea graduală a unui substrat iniţial nediferenţiat, care se ramifică în direcţii care explică diversitatea creaţiei. Faptul acesta este important în sine deoarece el ne indică o posibilă origine a ezoterismului ebraic medieval – luând în considerare legătura străveche a poporului evreu cu Egiptul.

Sephir Yetzirah pune o întrebare profund simplă şi dă un răspuns profund simplu: „Cum s-a realizat totul? El (Dumnezeu) a combinat, cântărit şi schimbat. A-ul cu toate celelalte litere din succesiune şi pe toate celelalte din nou cu A şi iar, de la capăt, cu B şi aşa mai departe cu toată seria de litere".

Astfel obţinem originea tradiţiei evreieşti conform căreia Dumnezeu a creat întreaga lume din literele pe care Le-a folosit ca să inspire Legea şi Torah. E demn de notat că esenţa acestei tradiţii este că Dumnezeu a creat lumea realizând *funcţii* absolut elementare (a combinat, cântărit şi schimbat) cu *părticele de informaţie* absolut elementare. După cum vom vedea, aceasta este baza unei abordări topologice şi combinatorii uluitoare propuse de **matematicianul francez Michel Bounias** şi de **fizicianul ucrainean Volodymyr Krasnoholovets.**

Pe scurt, concepţia medievală ebraică pare a fi o încercare timpurie de a fundamenta un tip de fizică pe principii topologice şi de analiză combinatorie – aceasta din urmă reprezentând o formă de matematică extrem de nonlineară în natură.

In punctul cel mai înalt al acestui sistem se găseşte AIN SOPH, fiinţa pură şi nediferenţiată, cea care rămâne

atunci când „toate lucrurile cunoscute au fost îndepărtatei AIN SOPH este „starea necondiționată a tuturor lucrurilor”. (Manley P. Hall). **AIN SOPH este simbolizat de un cerc care, la rândul lui, simbolizează *„un uriaş glob ca de cristal, în afara căruia nu se găseşte nimic, nici măcar vacuum. în interiorul acestui glob – simbolul lui AIN SOPH – au loc creaţia şi Fiecare element şi principiu care va fi vreodată folosit în eternităţile de naşteri, creşteri şi decăderi ale Cosmosului se găseşte în substanţele transparente ale acestei sfere intangibile. Acesta este Oul Cosmic care nu va fi spart până în ziua cea mare, în ziua lui «Fii cu noi», care reprezintă sfârşitul Ciclului Necesităţii, atunci când toate lucrurile vor reveni la cauza lor* (Manley P.**

Hali)

Este de asemenea crucial să notăm că „Natura lui AIN SOPH este divizată în trei părţi, reprezentate de spaţiile care sunt vacuumul spiritului pur, Nelimitatul şi Nemărginitul şi Lumina Nelimitată”.

Această structură triadică sau ternară este un indiciu profund din structura paleofizicii antice şi a metodologiei acesteia. Astfel, până şi noţiunea de „Ou Cosmic”, cel puţin în forma ei ebraică medievală, nu este chiar acel „mit imatur” dintr-o „epocă neştiinţifică”, aşa cum mulţi aleg să-l înţeleagă. Ci, mai curând, este vorba despre o metaforă atent alcătuită care ne sugerează că adevărata ei înţelegere nu poate să survină decât într-un mediu ştiinţific sofisticat.

Cunoaşterea ocultată: Istoria şi genealogia – revenind la Tablele lui Thoth

De la mitul mayaş al zeului-şarpe Quetzlcoatl la mitul incaş al zeului-şarpe Viracocha – zeii care „au venit de

dincolo de mare” şi le-au dat mayaşilor şi incaşilor „civilizaţia” – există o asociere persistentă a „zeului înţelepciunii” cu reptile sau şerpi. în tradiţia ezoterică occidentală, care derivă, în mare parte, din Egipt, zeul egiptean al înţelepciunii, Thoth, adică Hermes Trismegistus, în încarnarea lui grecească, este *„asociat cu salamandra care, în cea mai înaltă înţelegere a filozofiilor oculte, simbolizează fiinţa care a călătorit până pe pământ «sărind» de pe Marte, după explozia cataclismică (a lui Krypton). Textele antice din templul egiptean din Edfu povestesc despre un «şarpe» numit «marele săritor», la a cărui apariţie «lumea a fost inundată de un potop». Numele SĂLII, dat preoţilor lui Marte, a ajuns să însemne «săritori», datorită dansului distinctiv pe care aceştia îl executau în fiecare martie a noului an roman* (Flynn)

Astfel, Thoth-Hermes ocupă un loc privilegiat în cadrul şcolii de mistere antice şi în tradiţia ocultă. Marele neoplatonist, teurgist şi filozof Iamblicus susţinea că **Thoth-Hermes a scris peste 20.000 de cărţi, iar preotulistoric egiptean Manetho îl credita ca fiind autorul a peste 36.000 de volume!**

Atât tradiţia egipteană, cât şi cea ebraică înregistrează faptul că Thoth şi-a „înscris” învăţăturile pe table din smarald sau safir, iar **tradiţia medievală alchimică susţine că legendara „Tablă de Smarald a lui Thoth” există şi azi, într-o versiune în latină, care datează din secolul VII.**

Ba chiar se spune că faimosul alchimist medieval Paracelsus lăuda cunoaşterea conţinută în această „Tablă”. Cea mai veche referire la această lucrare, din afara tradiţiilor egipteană şi ebraică, este aceea făcută de alchimistul arab medieval Al-Jabir. Diverse tradiţii indică diverse locaţii pentru această tablă pierdută: de la oraşul antic Hebron,

până la compartimente ascunse sub Sfinx sau o locaţie necunoscută din deşertul egiptean.

Asocierea lui Thoth-Hermes cu Marte nu se restrânge însă la aceste referiri evidente. în unele sisteme gnostice, el este omul care poartă „linia de sânge a lui Lucifer", iar în *Iliada* lui Homer este descris în termeni aproape identici cu cei folosiţi pentru şarpele din Geneză, deci ca fiind „şiret în minte, mai mult decât toţi ceilalţi". *(Flynn).* Asocierea lui Thoth-Hermes cu Marte, războiul interplanetar şi rezultatul „malefic" al acestuia – Potopul şi distrugerea bruscă şi totală a Civilizaţiei Foarte înalte – devine şi mai semnificativă dacă luăm în considerare faptul că Thoth este creditat ca fiind zeul care a construit Marea Piramidă. Toate aceste referiri combinate ne „desenează" încă un tablou de relaţionări, deoarece următoarele elemente simt toate legate, în mod direct, în numeroase tradiţii:

(1) Marte
(2) Războiul interplanetar şi revolta dintre „zei"
(3) O figură de tip „Satan": Hermes-Thoth, Lucifer, Cain, Satan, Nergal
(4) începutul civilizaţiilor umane
(5) Explozia lui „Krypton" şi Potopul
(6) Marea Piramidă.

Să ne amintim că Nergal – Hermes/Thoth (în nomenclatorul greco-egiptean) a fost cel care, conform interpretării lui Sitchin a povestirii epice babiloniene *Lugal-e,* a întărit apărarea Marii Piramide în timpul Războiului Celei De-a Doua Piramide, un război purtat cu ţelul de a distruge „Marea Armă".

în consecinţă, asocierea Marii Piramide cu un război devastator este limpede nu doar din interpretarea lui

Sitchin, dar şi dintr-o mulţime de alte texte şi tradiţii. Desemnarea ei ca o mega-armă cu putere imensă este clară din *Lugal-e,* dar şi din coroborarea indirectă a folosirii unei arme de mare putere pentru distrugerea planetei „Krypton", aşa cum se povesteşte în „Secvenţa distrugerii lui Tiamat" din *Enuma Elish.* La rândul lor, celelalte tradiţii demonstrează clar că „zeul" lui Marte se afla pe Pământ în această perioadă. Putem acum specula mai amplu asupra cronologiei scenariului distrugerii lui „Krypton" şi a devastării lui Marte:

(1) Nergal-Thoth-Hermes a venit pe Pământ şi a „predat civilizaţia" umanităţii.

(2) El a construit şi/sau a modificat Marea Piramidă şi a folosit-o ca să distrugă „Krypton" şi Marte (poate cu ajutorul „Observatorilor" sau „Uriaşilor").

(3) Evenimentele acestea au determinat „Războiul celei de-a doua Piramide", deoarece supravieţuitorii de pe Pământ ai Civilizaţiei Foarte înalte au realizat că arma respectivă trebuia să fie distrusă pentru a pune capăt încercării lui Nergal de a dobândi hegemonie totală. Celălalt motiv al războiului a fost acela de a stopa folosirea din ce în ce mai frecventă a ingineriei genetice pentru a crea specii hibride, în particular în cazul omului.

(4) E posibil ca, odată cu apropierea valului de apă şi resturi din „Krypton", civilizaţia de pe Marte a luat măsuri pentru a asigura supravieţuirea formelor sale de viaţă, construind o capsulă spaţială cu mostre de ADN – „o Arcă" – pe care a trimis-o pe Pământ. Aceasta nu exclude posibilitatea ca măsuri similare să fi fost luate şi pe Pământ de către membrii Civilizaţiei Foarte înalte.

Dar ce facem cu faptul că, într-o interpretare, „băieţii

buni” – Marduk şi consiliul lui de zei – iau decizia de a distruge „Kryptonul”, iar, în alte tradiţii, „băieţii răi” sau, mai exact, „băiatul rău”, Nergal-Hermes-Thoth este cel care pare a fi responsabil de distrugerea lui „Krypton”? Cum poate fi eliminată această contradicţie?

Cred că există doar două posibile explicaţii, în cazul în care reconstrucţia speculativă anterior prezentată este corectă. Mai întâi, faptele istorice au fost parţial corupte prin transmitere, iar în al doilea rând, atitudinile ambelor părţi implicate în conflict au supravieţuit şi s-au păstrat.

Şi acum „marele secret” sau despre cei doi stâlpi ai francmasoneriei: Joachin şi Boaz – Piramidele, ca depozitare ale cunoaşterii

Asocierea lui Thoth cu Marea Piramidă poate fi întărită căci ea îşi găseşte un ecou în plus la istoricul evreu Flavius Iosefus. Tradiţia ebraică înregistrează faptul că ansamblul de cunoştinţe antediluviene al „Observatorilor” a fost păstrat pe doi stâlpi – celebrii Joachin şi Boaz, coloanele unei loji masonice – dintre care imul, conform lui Iosefus, a fost Marea Piramidă.

Aceasta ar sugera că al doilea stâlp ar fi cea de-a doua piramidă de la Giza. Numai că presupunerea aceasta ridică o problemă. în tradiţia masonică, se spune că ambele coloane sunt depozitare „perfecte” ale cunoaşterii.

însă, aşa cum au arătat Petrie şi alţii, cea de-a doua piramidă, deşi este o lucrare foarte meşteşugită, nu se ridică la acelaşi nivel cu Marea Piramidă. Petrie notează, de pildă, aliniamentul puţin deplasat al vârfului celei de-a doua piramide. Dar poate că această uşoară deplasare a vârfului nu reprezintă o imperfecţiune, deoarece se pare că întregul complex de la Giza a fost construit cu scopul de a „roti”

forţele aeterice bazice.

Dacă Marea Piramidă a fost ridicată, parţial, ca o uriaşă bobină Tesla ne-lineară şi ghid de undă, atunci dacă a doua piramidă a fost gândită ca o parte componentă a acestei vaste maşinării, şi ea se poate să fi fost construită ca un ghid de undă similar, iar uşoara deplasare a vârfului să fi fost intenţionată.

O legendă egipteană atribuie construcţia marilor piramide de la Giza lui Enoc, care, ştiind de apropierea Potopului, le-a construit pentru a adăposti cărţi de ştiinţă şi cunoaştere şi alte subiecte care meritau să nu cadă în uitare. Cu alte cuvinte, în această tradiţie, „Tablele” lui Hermes-Thoth sunt piramidele în sine. într-un anume sens, ideea aceasta ar corobora scenariul descris anterior, deoarece în acest caz Marea Piramidă ar fi plasată *înainte* de Potop. Astfel, Marea Piramidă este produsul cunoaşterii şi tehnologiei acestei Foarte înalte Civilizaţii antediluviene.

Ideea că Marea Piramidă şi cea de-a doua piramidă de la Giza sunt depozitarele cunoaşterii ocultate, care a fost transmisă, prin timp, prin intermediul tradiţiei ezoterice şi al societăţilor secrete opera în spatele procesului pus la punct de Sir Isaac Newton, prin care acesta folosea Marea Piramidă pentru a extrapola unităţi de măsură precise pentru dimensiunile Pământului, un pas esenţial către teoria gravitaţiei.

Dar în spatele cercetărilor lui Newton nu a stat numai o idee ezoterică. Eforturile alchimice ale acestuia sunt cunoscute. Mai puţin cunoscut însă este rolul francmasoneriei în fondarea primului „think-tank” sub patronaj regal, care a fost iniţiat de Regele Charles Stuart II al Marii Britanii în secolul al XVTI-lea. Ne referim aici la

Societatea Regală, al cărei membru a fost şi Newton. Aruncând o privire pe lista membrilor fondatori ai Societăţii, vom vedea că majoritatea dintre ei, atât roialişti, cât şi parlamentari, erau masoni.

Ne aflăm acum în postura de a afirma unul dintre acele adevăruri evidente, dar profunde, a căror profunzime se relevă odată ce persoana interesată se concentrează asupra implicaţiilor sale.

în cele mai vechi şi disparate tradiţii, Marea Piramidă este văzută ca produsul tehnologic al unei societăţi antediluviene care încerca să păstreze şi să-şi transmită mai departe cunoştinţele. Fiind produsul acelei sofisticate ştiinţe şi tehnologii antediluviene, ea devine un adevărat depozitar de cunoaştere care funcţionează în conjuncţie cu tradiţiile ezoterice scrise şi orale, cu tradiţia şcolii de mistere.

Astfel, originea tradiţiei societăţii secrete – tradiţia ezoterică – este însuşi Potopul, din care Marea Piramidă este o componentă crucială. Această influenţă ezoterică a pus la punct, în mod deliberat, o tradiţie simbolică, al cărei ţel ştiinţific suprem era acela de a coda, printr-un sistem de simboluri, o istorie celestă şi o ştimţă complexă, structurată pe mai multe niveluri. în acest sens, Marea Piramidă *este* un instrument hermetic, deoarece reprezintă o componentă vitală a tradiţiei hermetice şi antediluviene a şcolii de mistere.

Aceste informaţii ne obligă la anumite concluzii cu privire la natura acestei cunoaşteri ocultate. Această ştiinţă ocultată trebuie înţeleasă ca fiind conţinută în diverse artefacte: mistere antice, diverse tradiţii oculte sau ezoterice şi structuri fizice sau alte tipuri de artefacte fizice.

Această definiţie largă necesită „despachetare” pentru

a fi înţeleasă în întregul ei:

Ştiinţa ocultată: Elementul „ştiinţă” al acestui termen se concentrează în mod specific asupra a trei zone generale – fizică, chimie şi biologie. Aspectul „ocultat” al termenului capătă astfel un înţeles mai amplu, dincolo de acela pe care oamenii îl asociază cu termenul „ocult”. In cazul nostru, „ocultat” înseamnă:

(1) ***„Ascuns”*** sau *„întunecat*”, deci ascuns, în sensul de proiecte secrete clasificate.

(2) ***„Ştiinţă codată în mod*** ", care se găseşte în texte sau artefacte care, în calitatea lor de produse ale acestei codări deliberate, sunt supuse unei game întregi de analize prin metode tipologice standard sau metode interpretative analogice, care sunt utilizate în mod normal pentru a înţelege astfel de texte, însă, în cazul de faţă, ele nu trebuie să fie înţelese pe o bază metafizică, ci, mai curând, într-un sens paleo-ştiinţific, într-un sens „paleo-fizic”.

(3) ***„Transmiterea coruptă în mod nedeliberat”*** a acestei ştiinţe şi/sau a artefactelor fizice de către grupuri sau comunităţi care nu cunoşteau deplin lărgimea spectrului acestei ştiinţe codate.

(4) ***„Tradiţii ezoterice sau oculte şi societăţi*** în sensul convenţional.

(a) Prin ***„tradiţii ezoterice sau oculte”*** se înţeleg nu doar textele oculte standard, tradiţiile şi diversele societăţi secrete asociate cu ele, dar şi tradiţiile ori legendele care, în general, nu sunt considerate ca fiind ezoterice sau oculte în sensul standard; ele rămân ezoterice sau oculte doar pentru că nu sunt bine cunoscute de către public.

(5) ***„îngropat sau parţial îngropat”*** în ceaţa preistoriei; la care se adaugă mitologiile, legendele, talismanele şi

monumentele fizice, în general asociate cu aceste tradiţii.

Lista aceasta poate fi extinsă, căci este limpede că există nu doar o paleo-ştiinţă antediluviană care este păstrată, ci şi o paleo-istorie antediluviană care este păstrată sub formă de mit sau metafore. Este vorba despre istoria unui război interplanetar purtat între zei, un război care a dus la apariţia Potopului şi la necesitatea păstrării corpului de cunoştinţe al acelei civilizaţii pierdute, iar păstrarea s-a realizat prin tradiţia societăţilor secrete.

Ajunşi în acest punct, inevitabil ne lovim de problema motivaţiilor. De ce să recurgi la un sistem de simboluri, festivaluri, tradiţii istorice, texte şi legende – ca să nu mai pomenim de sistemele monumentale de structuri megalitice – la un sistem atât de complex şi, aparent, atât de haotic? Că supravieţuirea şi păstrarea acelor cunoştinţe reprezintă un motiv important este evident. Dar care este motivul suprem?

După părerea mea, Marii Piramide, de pildă, i s-a permis să rămână în picioare pentru a servi rolul de monument în memoria unei civilizaţii perverse şi malefice. Asocierile ei cu timpul, cu războiul, cu „mega-armamentul”, cu Potopul, cu Nergal-Thoth-Hermes şi deci cu motivele distrugerii acelei civilizaţii sunt acolo, în văzul tuturor celor care se obosesc să privească şi asta deoarece Nergal- Thoth-Hermes este cel căruia i se atribuie nu doar construcţia Marii Piramide, ci şi transformarea ei într-o armă. De asemenea, tot lui i se atribuie şi fondarea tradiţiei ezoterice. Şi astfel reiese un alt motiv – poate cel suprem: păstrarea corpului de cunoştinţe şi a ştiinţei acelei civilizaţii s-a realizat pentru ca, într-un viitor îndepărtat, tehnologia ei să fie recuperată şi reconstituită.

Pe scurt, mecanismele tradiţiei ezoterice şi ale

cunoaşterii ocultate reprezintă manifestarea voinţei acelei Civilizaţii Foarte înalte, şi anume aceea de a (se) reînvia, împreună cu toate tehnologiile ei, inclusiv cu acel oribil arsenal.

Şi acum să ne ocupăm puţin şi de: **Om, Marte şi „Marea Lucrare”.**

Păstrând în minte această perspectivă ezoterică, să ne întoarcem la Marte, căci Marte devine un exemplu al „marii lucrări” a alchimiştilor, devine o „piatră filozofală” şi aceasta deoarece, contemplându-i rolul în istoria antediluviană, ajungem la nişte rezultate diferite. E poate semnificativ faptul că, încă din 1936, P.E. Cleator, un membru al Societăţii Interplanetare Britanice, a afirmat – aparent fără a cunoaşte mai mult decât „canalele marţiene” la care aveau acces astronomii epocii – că „pe Marte, se pot găsi rămăşiţele în ruină ale unor civilizaţii străvechi, rămăşiţe care atestă, mut, gloria de demult a unei lumi muribunde”. E semnificativ de asemenea că, în simbolismul alchimic, Piatra Filozofală era *roşie,* reprezentând exact Planeta Roşie.

însă, în alchimia ezoterică, „Marea Lucrare”, şi anume transmutarea elementelor bazice într-un produs nobil – însăşi Piatra Filozofală – este de asemenea simbolul transformării şi iluminării sufletului. în aceste şcoli, însăşi crearea lui Adam reprezintă transmutarea elementelor bazice în elementul nobil care este omul. Este semnificativ că numele Adam, în ebraică, înseamnă „cel care va fi roşu”. De asemenea, în simbolismul ezoteric şi alchimic, glifa pentru om este exact aceeaşi ca pentru Marte. Din această perspectivă, Dumnezeu însuşi este primul alchimist, de vreme ce El l-a creat pe om.

Mistere celeste şi „subterane” – Porţi stelare, oglinzi şi maşini de reînviere

Legătura dintre Marte şi tradiţia ezoterică a alchimiei este importantă deoarece numele vechiului Egipt era chiar *al-Khmet.* Totuşi Piatra Filozofală era mai mult decât un simplu simbol astrologie pentru Marte sau un simbol al creării omului şi al iluminării conştiinţei acestuia. în sensul ei de bază, Piatra Filozofală era înţeleasă ca forţa şi procesul prin care materia în sine era transformată, fie că această transformare sau metamorfoză era aceea din „materie primă”, substratul profund al creaţiei, în diverse forme ale universului creat, fie că era vorba de transformarea unui tip de materie – „plumb” – într-un alt tip de materie – „aur”.

Astfel, în esenţă, era un simbol al unei fizici sau ştiinţe pierdute care se referea la aeterul/materia dinamică şi transmutativă. Această importantă concepţie leagă Marte, în mod direct, de un alt crucial şi foarte vechi simbol ezoteric: acela al şarpelui care-şi înghite coada – un simbol pe care vechii greci îl numeau *Ouroboros* sau *Şarpele Ceresc.* Marte era considerat ca fiind cheia intrării într-o eră nouă, cheia pentru „deschiderea” sau intrarea într-o nouă dimensiune prin „poarta” Şarpelui Ceresc. Deşi această idee poate părea o prostie gnostică, descoperim, din nou, un substrat foarte real, deoarece se ştie că Ouroboros-ul simboliza galaxia Calea Lactee, în care capul Şarpelui înghiţea coada aproximativ în centrul galaxiei.

în alte tradiţii ezoterice, centrul galactic era numit „Soarele Negru”, iar el reprezenta o sursă de mare energie şi putere. în fizica modernă, există o teorie conform căreia în centrul galaxiilor se află o uriaşă gaură neagră, o sursă de fantastică energie. Dar cum să înţelegem asocierea aceasta

dintre Ouroboros, Soarele Negru şi Marte – ca „poartă” către centrul galactic, către „dimensiunile înalte” şi către iluminarea sufletului? Şi de ce piramidele erau asociate de către civilizaţia-moştenitoare care s-a instalat la Giza cu reînvierea, nemurirea şi cu „porţile” sau „portalurile” către un plan mai înalt de existenţă şi conştiinţă? Pentru a răspunde la aceste întrebări trebuie să mai urmăm câteva fire ale istoriei.

Câte ceva despre Nimrod şi momentul „Turnul Babel”

Mai există un eveniment care merită să fie menţionat în legătură cu declinul străvechii Civilizaţii Foarte înalte: Tumul Babei. Vechiul Testament ne oferă un indiciu important cu privire la evenimentul care a transformat Civilizaţia Foarte înaltă unificată într-o multitudine de culturi-moştenitoare.

Povestea este relatată în Geneza 11: 1-9:

1. Tot pământul avea o singură limbă şi aceleaşi cuvinte.
2. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în Ţara Sinear; şi au descălecat acolo.
3. Şi au zis unul către altul: „Haidem! Să facem cărămizi şi să le ardem bine în foc”, şi cărămida le-a ţinut loc de piatră, iar smoala le-a ţinut loc de var.
4. Şi au mai zis: „Haidem! Să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului!".
5. Şi Domnul S-a coborât să vadă cetatea şi tumul pe care-1 zideau fiii oamenilor.
6. Şi Domnul a zis: „Iată, ei simt un singur popor şi toţi au aceeaşi limbă; şi iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi-au pus în gând.

7. „Haidem! Să ne coborâm şi să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora!”

8. Şi Domnul I-a împrăştiat de acolo pe toată suprafaţa pământului; aşa că au încetat să zidească cetatea.

9. De aceea cetatea a fost numită Babei, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ şi de acolo i-a împrăştiat Domnul pe toată suprafaţa pământului.

în contextul scenariului schiţat mai devreme, momentul „Tumul Babel” permite încă o speculaţie: e oare posibil ca acea „o singură limbă” şi acel „un singur popor” să fie înţelese în sens larg nu doar ca o singură limbă umană şi o singură civilizaţie, ci ca o singură limbă a ştiinţei, o ştiinţă şi fizică unificate? Şi e oare posibil ca acel „un singur popor” să se referă nu doar la acea Civilizaţie Foarte înaltă, ci şi la efectele culturale unificatoare pe care acea „o singură limbă” şi acea perspectivă ştiinţifică unificată să le determine? Nimic din relatarea biblică nu exclude o astfel de posibilitate, ba chiar există indicii importante că Tumul ar fi putut să fie chiar Marea Piramidă – asta dacă înţelegem „vârf(ul care) să atingă cerul” ca fiind o metaforă pentru multiplele analogii dimensionale ale Piramidei cu mecanica de tip celest. Pe aceeaşi logică, o ştiinţă şi fizică unificate sunt implicate în observaţia divină că „acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi-au pus în gând”. în mod evident, Tumul nu este acea reprezentare din picturile renascentiste, o construcţie vastă, din cărămidă, care se ridică spre înalt asemenea unui zgârie-nori, cu eşafodaj de schelărie din lemn şi scripeţi care se chinuiesc să înalţe greutăţi uriaşe. în acest context, nu am exagera deloc dacă am presupune că distrugerea Turnului Babei se referă la distrugerea „Marii Nenorociri” sau „Arme”, a Marii Piramide.

De aici ajungem la secrete ultrapăzite: **Programul spaţial ocultat: o corelaţie neobişnuită între Marte şi OZN-uri.**

Cineva, undeva, în cadrul programului spaţial al Statelor Unite, se pare că a fost conştient de toate aceste conexiuni încă din faza iniţială a proiectului. Se pare că a existat o agendă „ocultată” a programului spaţial încă din clipa în care el a apărut, bazându-se pe oameni de ştiinţă şi ingineri ex-nazişti.

Misiunile NASA par a fi „împănate” cu simboluri oculte încă de la prima dintre acestea: zborul Mercury- *RedStone*[17] al astronautului Alan Shepherd. Până şi selecţia numelor nu pare a fi accidentală, ci bazată pe cunoştinţe ezoterice. Capsula, în sine, a fost pictată cu un model tablă-de-şah, în alb şi negru, un model bine cunoscut masonilor, deoarece este acelaşi cu al pavajului din lojile masonice. Lansarea zborului s-a făcut pe 5 mai 1961, la 9:33:00 AM.

După cum notează David E. Flynn, „nu e deloc dificil să vezi numerele iluminate. Până şi anul, 1961, se potriveşte temei dualiste de a transmite un mesaj înalt codat prin simboluri. 16 este un 19 răsturnat”. Mai important încă, alegerea lui Alan Shepherd nu pare nici ea să fi fost accidentală, de vreme ce numele „Alan” este forma franţuzească masculină a numelui „Helen”, care înseamnă „lumină”.

Astfel „numele principalului participant la misiunea spaţială numită după Piatra Filozofală a fost literalmente *Păstorul Luminii”, (Flynn)*

Următorii astronauţi şi directorii de programe pentru misiunile Gemini şi Apollo au fost cu toţii masoni: Kenneth S.

---

17 *Redstone* din limba engleză - Piatra Roșie

Kleinknecht, Edwin E. „Buzz” Aldrin, Leroy Gordon Cooper Jr., John H. Glenn Jr., Virgil Grissom, Edgar D. Mitchell şi Walter Schirra. Şi, desigur, încă din prima clipă, fostul om de ştiinţă şi inginer nazist Dr. Wemer von Braun, care a devenit primul director al NASA şi care a dorit să pună în aplicare ţelul programului spaţial: acela de a împlini „marea lucrare”, și anume de a trimite expediţii cu echipaj uman pe Marte.

Marte a fost marele ţel al programului spaţial NASA cu echipaj uman din perioada misiunilor Mercury, Gemini și Apollo. Dar se pare că alchimia anomaliilor marţiene e mult mai amplă decât am putea crede. De-a lungul anilor, Marte, asemenea Lunii, a fost sursa unui număr de „fenomene pasagere” observate de astronomi profesionişti şi amatori deopotrivă, fenomene care se poate să fi constituit inspiraţia pentru celebra lucrare Sp a lui H.G. Wells „Războiul lumilor”.

Jurnalul Asociaţiei Britanice a publicat, pe 17 iunie 1873, o informaţie conform căreia **„o manifestare foarte impresionantă şi înspăimântătoare a fost observată oficial în Anglia de Dr. Sage, care a văzut un obiect luminos care a pornit de pe Marte şi a ajuns pe cerul de deasupra Austriei-Ungariei în doar cinci secunde şi apoi a explodat”.**

Sage a comentat: *fast ca și când Marte s-ar fi rupt în două sub forţa impulsului acestui obiect. Explozia de aprindere a fast bruscă***”.**

Pe 10 iunie 1892, raze ca de reflector au fost proiectate de pe Marte pe Pământ, un fenomen care a fost observat din nou în 1928 şi apoi în iarna lui 1936 de către astronomii francezi și confirmat de profesorul Robert Damion, astronom şi editor al unui jurnal ştiinţific foarte popular în epocă.

Pe 3 august 1892, martori din Manchester şi Loughborough, Anglia, au văzut flash-mi rapide de lumină pe Marte, iar acestea nu erau aurore. Cel puţin din această perioadă şi până în 1936, fenomene ocazionale de „aprindere” a unei „lumini albăstrui ciudate” au fost observate pe suprafaţa lui Marte. Aceste lumini apăreau la intervale regulate şi durau până la patruzeci de secunde. Lumini sclipitoare, clar definite, de culori schimbătoare, cu durate temporare, în locaţii cu distribuţie nealeatorie au fost raportate de astronomi în 1890, 1892, 1894, 1900, 1911, 1924, 1937, 1952, 1954, 1967 şi 1971.

Puncte intens întunecate, dar trecătoare au fost observate pe suprafaţa planetei în 1925, 1952 şi 1953. Dar cele mai uimitoare observaţii din această perioadă au fost cele ale doctorului William H. Pickering, care a fost primul om, din istoria cunoscută, care a observat „multe figuri geometrice, văzute pe Marte, care nu puteau să fie realizate, pur şi simplu, de natură”.

în 1907 şi 1924 a fost raportat „un mare octogon înlocuit de o stea în cinci colţuri”, tot pe Marte, iar, de-a lungul anilor, au mai fost raportate şi alte configuraţii. în 1954, reputatul arheolog şi specialist în mitologie englez Harold T. Wilkins a afirmat că pe suprafaţa solului marţian fuseseră observate, în mod repetat, triunghiuri echilaterale, o cruce într-un cerc şi alte tipare geometrice.

Pe 24 noiembrie 1894, Pickering a văzut din Observatorul Lowell un obiect cu lumină proprie pe porţiunea întunecată a solului marţian. Tot el a observat şi una dintre manifestările luminoase „absolut inexplicabile” de pe suprafaţa lui Marte, care s-a menţinut şaptezeci de minute, în noaptea de 7 decembrie 1900.

Pickering a considerat că manifestările erau susţinute de un tipar inteligent, căci variaţiile de fleşuri se succedau la intervale de două treimi, unu şi o treime şi unu şi jumătate, fiind aşadar similare cu semnalele pe care *Tesla* susţinea că le-ar fi primit prin radio ca pe „o serie de triple".

Astronomul japonez Tsuneo Saheki, observator profesionist al planetei Marte din 1933, a fost martorul unei manifestări asemănătoare, acompaniată de explozii de radiaţie intermitente, pe care le-a considerat a fi fost semnale; pe 15 ianuarie 1950 tot el a raportat că a văzut ceea ce a presupus că ar fi putut să fie „o explozie atomică pe Marte", o explozie a cărei strălucire a atins nivelul unei stele de magnitudine şase şi care a durat cinci minute.

Treisprezece ani mai târziu, autorul V.A. Firsoff i-a dat dreptate lui Saheki: **„Niciun vulcan terestru nu ar putea produce o lumină cu o asemenea strălucire; o bombă cu hidrogen de o megatonă ar putea".**

Marea „dezlegare" sau ce se înţelege prin „Elementul lipsă"

Am văzut că, la cele două capete ale spectrului istoric, cel foarte vechi şi cel foarte modem, o tradiţie ezoterică leagă Marte, Marea Piramidă şi un război antic purtat cu mega-arme extrem de puternice, inclusiv Marea Piramidă.

Dar cum rămâne cu partea din mijloc? Cine sau ce a purtat acest corp de cunoştinţe din antichitate până în epoca modernă? Cu alte cuvinte, cine acoperă acea parte a poveştii care corespunde Evului Mediu? Există un element ezoteric lipsă, un element care se interpune între moartea ultimului mare neoplatonist, Iamblicus – care a survenit în 302 d. Hr. în Roma – şi apariţia primei societăţi ezoterice occidentale

modeme. Odată cu Cavalerii Templieri, firul istoriei pare să se dividă: apare o conexiune directă între Templieri şi Masoneria timpurie, via Scoţia, şi o alta între Templieri şi Masonerie via Rosicrucianismul continental.

Au existat mai multe teorii care au încercat să indice acest element lipsă. „Competitorii” cei mai la îndemână au fost cabaliştii evrei din Spania maură, catarii din Languedoc, din sudul Franţei şi umaniştii bizantini, care ar fi putut să intre în contact cu Templierii şi care aveau acces la bogatele arhive din Constantinopole. în orice demers de reconstrucţie, Templierii ocupă oricum locul central, asta deoarece naşterea lor este mai mult decât suspectă. Aparent, ordinul a fost „inventat” având în componenţă doar nouă membri.

Scopul lor ar fi fost acela de a-i proteja pe pelerinii care se îndreptau către Ţara Sfântă. Atât doar că, odată ce actul constitutiv a fost gata, aceşti cavaleri au plecat numaidecât în Ţara Sfântă, unde au început să sape sub Muntele Templului. Şi au săpat şi au tot săpat, fără să se mai preocupe de soarta pelerinilor. Deşi – aşa cum mulţi cercetători au semnalat – nouă cavaleri erau complet insuficienţi ca să asigure protecţia valurilor de călători. Comportamentul templierilor timpurii indică, mai curând, faptul că adevăratul lor scop era unul de natură ezoterică: s-au dus în Ţara Sfântă ca să caute ceva. La întoarcerea lor în Europa, misterul se adânceşte şi mai mult, pentru că, de acum, ordinul începe să capete proporţii: creşte numărul de membri, creşte averea şi le creşte puterea.

Implicarea alături de templieri a unei familii ecleziastice atât de puternică precum Bonaventure atestă statutul şi importanţa ordinului, dar poate că şi agenda

ezoterică ascunsă a acestuia. Iar implicarea acestei familii ne serveşte poate şi drept indiciu cu privire la entitatea sau entităţile „ascunse” în ecuaţie, căci unul dintre locurile funcţionând ca depozitare sau arhive de cunoaştere, inaccesibile publicului larg, era Curtea papală de la palatul şi bazilica din Lateran.

Noi nu sugerăm că însăşi Curtea papală era această entitate „ascunsă”, ci, mai curând, că e posibil ca în sânul Curţii papale să fi existat, vreme de mai multe secole după căderea Imperiului Roman de Apus, un grup ascuns de cardinali şi alţi clerici, proveniţi din rândul vechilor familii senatoriale romane, a căror loialitate faţă de creştinism să fi fost numai superficială. Controlul asupra arhivelor papale, mereu în creştere şi care conţineau inclusiv vechi arhive imperiale romane, ar fi oferit acces la genul de informaţii care au ghidat primele săpături ale templierilor, adică săpăturile realizate la Muntele Templului.

Şi numai Biserica ar fi fost suficient de bogată ca să-i poată răsplăti pe Templieri pentru descoperirea lor sau să-i plătească destul, astfel încât să păstreze tăcerea asupra descoperirii lor. Şi ce au descoperit Templierii în Ţara Sfântă? Ce ar fi putut să transforme brusc o gaşcă de „cavaleriprotectori” în cel mai bogat şi mai puternic ordin din Europa, să transforme această gaşcă în bancherii la care apelau regii Europei?

Unii au speculat că ar fi fost vorba de diverse artefacte religioase, precum Chivotul. Eu nu cred că aceasta este o explicaţie suficient de plauzibilă deoarece dacă asta ar fi fost tot ceea ce s-ar fi descoperit, atunci o astfel de descoperire nu ar fi rămas neanunţată. Biserica medievală de apus ar fi cumpărat astfel de artefacte – desigur, pentru o sumă

generoasă – şi le-ar fi expus sub titlul de relicve sfinte pentru a fi venerate de către credincioşi.

Astfel de artefacte ar fi dobândit o poziţie de mare importanţă, aşa cum s-a întâmplat, de pildă, cu Giulgiul din Torino. Astfel răspunsul alternativ devine plauzibil, şi anume că templierii au descoperit ceva legat de *cunoaștere* și că Biserica i-ar fi plătit ca să ţină această descoperire secretă. O astfel de descoperire, şi încă una care s-ar lega de arhivele Templului, ar fi aceea privind nişte arhive genealogice sau poate un alt fel de înregistrări istorice.

în acest fel, ajungem la cea de-a doua posibilă entitate implicată în ecuaţie, o entitate care ar fi dispus de posibilităţi, instituţii şi motivele necesare pentru a dori să protejeze intact lanţul continuu de tradiţii şi cunoştinţe ezoterice: străvechile linii genealogice regale din Europa. O şcoală cu renume, reprezentată de Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln şi Laurence Gardner, merge pe o veche tradiţie gnostică, şi anume aceea conform căreia

Iisus ar fi avut copii împreună cu Maria Magdalena, iar aceşti descendenţi ar fi dat naştere diverselor case regale ale Europei. Deşi o astfel de descoperire ar fi provocat într-adevăr doctrinele şi pietatea Bisericii Latine Medievale, ea nu este singura posibilitate genealogică „explozivă”.

Deoarece nu aici este locul pentru a dezbate aceste posibilităţi, ne rezumăm la a spune că o descoperire istorică şi/sau genealogică pare a fi cea mai potrivită ipoteză pentru a explica brusca îmbogăţire a ordinului Templierilor, cu atât mai mult cu cât astfel de arhive ar fi putut să demonstreze o legătură între casele regale europene, vechiul Israel şi Egipt. Astfel de familii ar fi păstrat, în arhivele personale sau prin „poveşti”, un corp de cunoştinţe pe care l-ar fi apărat cu

îndârjire. în orice caz, cel mai bun loc pentru a căuta „elementul” lipsă care se plasează între străvechile şcoli de mistere şi primele şcoli ezoterice şi societăţi secrete modeme este Roma sau „sediile” vechile case regale europene.

Poate că nu este deloc un accident că Papii medievali şi-au ales drept unul dintre titluri numele *Pontifex maximus,* un titlu cu puternice legături cu şcolile de mistere şi oracolele antice. El exprimă aceeaşi „Dorinţă de Putere” absolută şi universală care a dus, cu milenii în urmă, la fondarea acelor şcoli şi e poate semnificativ de notat că unul dintre acei „supremi constructori de poduri” a făcut următoarea declaraţie: **„Este astfel necesar ca toate creaturile umane să se supună laolaltă Pontifului Roman”.** (Bonifaciu VIII, *Unam Sanctum* – 1302).

De asemenea trebuie spus că un alt posibil indiciu cu privire la o organizaţie secretă şi ascunsă funcţionând în Roma papală medievală este poate de găsit în ritualul foarte egiptean al constatării dacă un papă este cu adevărat mort.

Ritualul este acesta: **folosind un ciocănel de aur, Cardinalul Camerlengo îl bate uşor pe papa decedat pe frunte şi apoi îl întreabă dacă este într-adevăr mort. Ritualul acesta este similar cu ceremonia egipteană a deschiderii gurii.**

în orice caz, singurele două instituţii cu necesara continuitate şi motivaţie ca să păstreze o asemenea tradiţie ezoterică în Europa apuseană medievală şi, ca atare, singurii candidaţi care ar putea în mod real să reprezinte „elementul lipsă”, pentru ca firul istoriei să curgă fluid, par a fi o persoană sau un grup din interiorul Bisericii Latine Medievale şi aceste străvechi case regale europene. Faptul că

aceste concepte de tradiţie pe care le-am examinat până acum au supravieţuit reprezintă, în sine, dovada continuităţii firului istoric şi dovada instituţiilor ascunse şi a mecanismelor care le-au păstrat.

Cum descoperim „Rădăcinile” antediluviene ale tradiţiei masonice

9

Autorii şi francmasonii Christopher Knight şi Robert Lomas sunt probabil cel mai bine cunoscuţi datorită lucrării lor, *Cheia Hiram,* în care fac legătura între ritualurile masonice modeme şi Egiptul antic.

Din punctul de vedere al discuţiei noastre însă, încă şi mai importantă este lucrarea *Maşina lui Uriel,* care face legătura dintre Masonerie, iudaismul străvechi şi o continuare a familiilor preoţeşti evreieşti în liniile genealogice europene. Autorii sprijină perspectiva catastrofistă asupra sistemului solar, însă aceasta este plasată în contextul unui scenariu mai amplu, care se referă la o civilizaţie paleo-antică foarte avansată care ar fi fost implicată în experimente de inginerie genetică groteşti şi **miscegenaţie.**[18] însă punctul central al cărţii îl reprezintă chiar Potopul şi legătura dintre acesta şi tradiţia ritualică străveche masonică:

„Am descoperit că, în texte obscure, există filoane informaţionale despre trecut, precum cele despre straniile ritualuri masonice, unele dintre acestea conţinând cunoştinţe oculte despre evenimente care acoperă o perioadă de timp vastă”.„ Ca francmasoni, am adunat toate dovezile aflate în aceste ritualuri şi am concluzionat că ele spun povestea liderilor evrei din perioada biblică a Potopului şi până la

18 Proces de metisare a diferitelor rase intrate în contact biosocial lent.

perioada Cavalerilor Templieri... Ritualurile timpurii ale Ritului Antic Scoţian nu se mai regăsesc în practica largă încă de la 1813, când existau grade întregi dedicate lui Enoch, căruia un înger pe nume Urial i-a spus că trebuie să păstreze secretele civilizaţiei fiindcă un dezastru global era iminent. Documente masonice datând de la începutul secolului al XVII-lea, cunoscute sub denumirea de ***Vechile îndatoriri,*** *relatează cum tot ceea ce e important pentru umanitate a existat înaintea distrugătorului Potop şi a trebuit să fie reconstituit de către supravieţuitori ".*

Acestea i-au făcut pe cei doi autori să pună trei mari întrebări:

1. Este fizic posibil ca întreaga lume să fie inundată? Şi dacă da, ce dovezi există că un astfel de groaznic eveniment s-a petrecut în perioada cunoscută a istoriei umanităţii?
2. Tradiţiile orale ale francmasoneriei pretind că înainte de venirea Potopului exista o civilizaţie avansată. Relatările acestea sunt doar mituri sau ele înregistrează amintirea unui popor pierdut?
3. Toate acestea ne-ar putea ajuta să construim o nouă paradigmă a preistoriei?

în vreme ce Knight şi Lomas răspund afirmativ la întrebările 1 şi 3, noi suntem mai curând interesaţi de întrebarea cu numărul 2, căci ea afirmă că originea ritualurilor masonice străvechi se găseşte în tradiţiile care datează din perioada Potopului şi imediat după; ea afirmă natura antediluviană a tradiţiei ritualice masonice şi continuitatea acesteia.

Despre această continuitate cei doi autori declară:

„După cum am demonstrat în cărţile noastre anterioare, ritualurile folosite azi în Francmasonerie sunt singura tradiţie

orală majoră încă existentă din lumea apuseană. Ele se bazează pe informaţii cândva secrete care sunt mai vechi decât Noul Testament, fiind luate direct din tradiţiile ebraice care datează dinaintea căderii Ierusalimului din anul 70 d. Hr. Cu toate că, din motive politice, în ultimii 300 de ani, au fost schimbate, în mod deliberat, de către francmasonii englezi, povestea unui eveniment major care a dus lumea în pragul dispariţiei, Potopul biblic, s-a aflat întotdeauna în miezul acestor ritualuri. Primul rând din prima noastră carte, Cheia Hiram, *cita o ediţie a* Daily Telegraph, *1871, în care se spunea:* ***«Francmasoneria datează de dinainte de Potop,..».***

înainte să fie cenzurate în mod deliberat de către francmasonii englezi în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea, înaltele ritualuri ale Francmasoneriei afirmau fără echivoc că ele păstrau cunoaşterea ocultă a înaltei Preoţimi Evreieşti, care era străveche chiar şi în perioada Regelui David şi a Regelui Solomon.

După cum am mai menţionat, aceste ritualuri masonice, care sunt memorate cuvânt cu cuvânt de către masoni, continuă să facă referiri frecvente la un Potop global ***şi un întreg ordin este dedicat păstrării tradiţiilor orale despre Noe, constructorul arcei biblice, vehicul care a rezistat Potopului.***

Există, de asemenea, liste de personaje dintr-o civilizaţie despre care se spune că a existat înaintea potopului catastrofic, personaje precum Tubal-Cain, omul care – li se spune masonilor – a inventat agricultura şi plugul Două documente masonice, datând din 1607 şi 1610, au fost scrise pentru a înregistra aceste tradiţii timpurii, aparent într-un efort de a le proteja de schimbările politice care au început să fie introduse în Anglia cam în această perioadă. Este vorba

despre manuscrisul anonim *Indigo Jones* (1607, tradiţia aceasta este cunoscută încă de masoni sub denumirea **„Vechile îndatoriri”)** şi **„Documentul Wood”*9** (1610). Ambele manuscrise afirmă că ştiinţele erau foarte dezvoltate cu mult înaintea Potopului şi că, prevăzând acest eveniment cataclismic, ele au fost păstrate pe doi Stâlpi – **„unul care să reziste la foc şi unul care să reziste la apă”.**

Se mai spune de asemenea că aşa-numita civilizaţie egipteană nu s-a dezvoltat singură, ci că ea a reprezentat rezultatul descoperirii de către vechii egipteni a acestor doi stâlpi, pentru ca apoi egiptenii să se folosească de ştiinţa astfel dobândită. Conţinutul manuscrisului Indigo Jones şi al documentului Wood este important în contextul scenariului discutat, şi anume că străvechea Civilizaţie Foarte înaltă a încercat să-şi păstreze corpul de cunoaştere cu scopul eventualei recreeri a tehnologiilor asociate:

„Mă întrebi cum a fost inventată această ştiinţă, iar răspunsul meu este acesta: înaintea Potopului general, care este numit, pe scară largă, Potopul lui Noe, a existat un om pe nume Lamech, aşa după cum poţi să citeşti în[19]

capitolul IV al Genezei; el avea două neveste, pe una o chema Ada, pe cealaltă Zilla; de la Ada a avut doi fii, Jabal şi Jubal; de la Zilla a avut un fiu, pe nume Tuball, şi o fiică, pe nume Naamah; aceşti patru copii au descoperit începutul tuturor meşteşugurilor din lume: Jabal a descoperit Geometria şi a împărţit turmele de oi, el a fost primul care a construit o casă din piatră şi lemn. Fratele lui, Jubal, a descoperit arta muzicii. El a fost părintele tuturor celor care mănuiesc harpa şi orga. Tubal-Cain a fost profesorul fiecărui lucrător în bronz şi fier, iar fiica a descoperit arta ţesutului.

---

19 Cunoscut si sub numele de „Istoria lui Whvtestones“.

Aceşti copii ştiau bine că Dumnezeu avea să răzbune păcatele, fie prin foc, fie prin apă; aşa că şi-au scris ştiinţele pe care le-au descoperit pe doi stâlpi, pentru ca ele să fie găsite după Potopul lui Noe. Unul dintre stâlpi era din marmură, fiindcă marmura nu arde în niciun foc, iar celălalt stâlp era din laternes, fiindcă laternes nu se cufundă în nicio apă. Intenţia noastră este să-ţi spunem în continuare în adevăr cum şi în ce fel au fost găsite aceste pietre, pe care au fost scrise ştiinţele.

Măreţul Hermes (supranumit Trismagistus sau de trei ori Măreţ, fiind Rege, Preot şi Filozof în Egipt) a găsit-o pe una dintre ele şi a trăit în anul lumii două mii şaptezeci şi şase, în domnia lui Ninus, iar unii îl cred a fi fost nepotul lui Cush, care a fost nepotul lui Noe; el a fost primul care a început să înveţe astrologie, ca să admire celelalte minuni ale naturii; el a arătat că nu există decât un singur Dumnezeu, Creator al Tuturor Lucrurilor; el a împărţit ziua în douăsprezece ore, tot despre el se crede că a fost primul care a împărţit zodiacul în douăsprezece semne; el a fost scribul Regelui Osyris din Egipt şi se spune că a inventat scrisul comun şi hieroglifele (Anno

Mundi, MDCCCX), primele legi ale egiptenilor, şi diverse ştiinţe, şi i-a învăţat toate astea pe ceilalţi[20]

Documentul Wood pretinde în preambul că a fost proaspăt tradus după un document mai vechi, de către J. Whytestones, pentru John Sargensonne, în 1610. Documentul acesta este şi mai revelator, nu doar pentru că afirmă continuitatea tradiţiei ezoterice, ci şi pentru că indică limpede care aspect al Civilizaţiei Foarte înalte încearcă să-l păstreze:

„Aceşti patru copii ştiau bine că Dumnezeu avea să

20 Sursa: *Manuscrisul Wood.*

răzbune păcatul fie prin apă, fie prin foc. De aceea au scris ştiinţele pe care le-au descoperit pe doi stâlpi de piatră, pentru ca ştiinţele să fie găsite după Potopul lui Noe. Unul dintre stâlpi era din marmură, care nu arde în niciun foc, iar celălalt stâlp era dintr-o piatră numită Laterus, care nu se dizolvă, nu se scufundă şi nu poate fi înecată în nicio apă.

Intenţia noastră este să-ţi declarăm în adevăr cum şi în ce fel aceşti stâlpi de piatră au fost găsiţi, pe care ştiinţele (înainte menţionate) au fost scrise. Marele Hermerius, care a fost fiul lui Cush, iar Cush a fost fiul lui Sem, iar Sem a fost fiul lui Noe. Numitul Hermerius s-a chemat după aceea Hermes, care a fost tatăl oamenilor înţelepţi. Hermes a găsit unul dintre numiţii stâlpi de piatră, piatră pe care au fost scrise ştiinţele. Şi numitul Hermes i-a învăţat aceste ştiinţe la facerea sau construirea Turnului din Babilon şi aşa s-a descoperit prima dată ştiinţa zidăriei, care e foarte stimată.

Notaţi, vă rog, că din aceste documente reiese un număr de detalii foarte semnificative:

(1) Tradiţia masonică asociază Potopul lui Noe cu păstrarea cunoaşterii în *Egipt.*

(2) Thoth-Hermes nu este fondatorul ştiinţelor, ci, mai curând, re-descoperitorul lor, fondatorii originali fiind personajele din Geneză.

(3) Asocierea lui Hermes-Thoth cu vechile linii de sânge/genealogice ebraice şi redescoperirea unuia dintre cei doi stâlpi în Egipt sugerează, de asemenea, o conexiune străveche între Israel şi Egipt.

(4) Tradiţia masonică vorbeşte în mod specific despre încercarea de a păstra acea cunoaştere ştiinţifică specială, ce a dus la răzbunarea lui Dumnezeu pentru păcat, un act care ar sugera nu doar că „băieţii buni” au vrut să-şi păstreze

cunoştinţele (adică Noe şi familia lui), dar şi că acelaşi lucru au încercat să realizeze şi „băieţii răi”. De unde putem trage concluzia că asocierea cu figuri biblice se poate să fi reprezentat o tehnică de propagandă. Suspiciune care este coroborată de următorul fapt:

(5) Manuscrisul Wood îl asociază, în mod specific, pe Hermes-Thoth cu ridicarea Turnului Babei şi cu originea Masoneriei – cu ţelul evident de a reconstitui tehnologia pierdută, acea tehnologie care, în tradiţia biblică, dar şi în alte tradiţii, este considerată a fi fost cauza morală a catastrofei anterioare.

Informaţiile acestea tind să coroboreze perspectiva scenariului unui război civil interplanetar al zeilor şi asta deoarece se pare că, în crearea tradiţiei ezoterice, au existat două influenţe: una care a încercat să păstreze acel corp de cunoştinţe doar pentru reconstituirea civilizaţiei pierdute şi alta care a încercat să reconstituite acel tip de tehnologie hegemonică. După cum Knight şi Lomas au concluzionat: „Aceşti doi stâlpi au rezistat Potopului şi ulterior au fost descoperiţi: unul de către evrei, celălalt de către egipteni”.

Conform unor tradiţii masonice străvechi, acest stâlp a fost (re-)descoperit de evrei în timp ce curăţau locul în vederea ridicării Templului lui Solomon. în gradul „Cavalerul Scoţian al Perfecţiunii” din Ritul Scoţian, această legendă este şi mai înflorită, căci iniţiatul este informat că „Regele Solomon a format o «Lojă a Perfecţiunii», alcătuită din anumiţi Maeştri demni”, adică un grup special de masoni a fost format ca să apere stâlpul, iar ca să se recunoască între ei aceştia poartă un inel de aur pe care este desenat stâlpul.

Aşadar, unul dintre gradele Ritului Scoţian sugerează că există o Masonerie în sânul Masoneriei, al

cărei scop este să apere această ştiinţă pierdută şi, probabil, s-o reconstituie. Pe acest subiect, Knight şi Lomas mai menţionează şi faptul că **„vechile ritualuri ale Anticului Rit Scoţian spun că înalţii preoţi din Ierusalim, care au supravieţuit distrugerii din anul 70 d. Hr., au dat naştere unor mari familii europene care,**

1.0 **de ani mai târziu, au format Ordinul Cavalerilor Templieri”.** Astfel, putem concluziona că relaţia dintre tradiţia masonică, Potop şi continuitatea tradiţiei ezoterice este de găsit tocmai în genealogia acestor familii. De asemenea, că există mult prea multe dovezi, din surse diferite, pentru a putea respinge ideea că tradiţia ezoterică este, de fapt, continuă încă din perioada Potopului.

în ceea ce priveşte „elementul lipsă”, am aflat că există trei concurenţi pentru postul de păstrători ai acestei tradiţii:

(1) elemente din cadrul Curţii Papale şi ale arhivelor de la Roma;

(2) elemente similare din cadrul Curţii Imperiale şi ale arhivelor din Constantinopole;

(3) diverse vechi familii din Europa, care au legături cu diaspora evreiască.

Legătura acestora familii cu diaspora evreiască sugerează încă o conexiune, mai profundă, şi anume aceea cu diverse case nobile din Egiptul antic. în păstrarea acestei tradiţii se pare că sunt implicate două influenţe: una care doreşte să reconstituie aspectele benigne ale străvechiului corp de cunoştinţe şi una mai întunecată şi mai sinistră, care încearcă să reconstituie tehnologiile de dominare şi distrugere. în ceea ce priveşte tradiţia ezoterică, aceasta statuează că ambele influenţe pot fi urmărite înapoi, pe firul timpului, până în Israel şi Egipt, iar în unele cazuri, chiar

până în Babilon-Sumer.

Figura lui Hermes-Thoth, oricine ar fi fost el în realitate, este absolut centrală în această poveste. Aproape toate tradiţiile care îl au ca subiect îl leagă de fondarea înaltei civilizaţii. Făcând o paranteză, merită să amintim că Knight şi Lomas au mai descoperit o legătură interesantă între miturile antice, relatările biblice şi tradiţia ebraică. Cuvântul aramaic *nephila* **este numele constelaţiei Orion,** care ocupă un loc central în religia egipteană antică. Astfel numele *Nephilim* ar putea fi tradus nu doar prin „cei care au căzut", ci şi prin **„cei care sunt din Orion".**

O altă legătură e de găsit în faptul că vechii egipteni credeau că **între zei şi oameni, existaseră nişte intermediari, pe care îi numeau Urshu, care se traduce prin „observatori".** Scenariul paleo-anticei Civilizaţiei Foarte înalte şi al distrugerii acesteia în timpul Potopului aduce trei răspunsuri, toate la fel de deranjante. Cele trei răspunsuri sunt:

(1) Civilizaţia Foarte înaltă s-a dezvoltat cu ajutor „din afară", deci cu ajutor din partea extratereştrilor.

(2) Civilizaţia Foarte înaltă s-a dezvoltat „la noroc", iar Potopul a fost un eveniment natural tragic.

(3) Stadiul avansat de dezvoltare al unor civilizaţii antice, precum acelea din Egipt şi Babilon, s-au bazat pe un antecedent cu o vechime de milioane de ani.

Paleo-fizica monoatomică sau de ce e cu adevărat aurul atât de valoros

Aurul a fost întotdeauna un element valoros. Un metal pur, galben, cunoscut pentru frumoasa lui strălucire, el a decorat încă din antichitate bijuteriile oamenilor, templele, bisericile, sinagogile, moscheile. A fost folosit, de asemenea,

pentru decorarea tablourilor, a paginilor din manuscrisele medievale şi a coroanelor regilor, hanilor şi sultanilor. Guvernele au încercat mereu să-şi bazeze monedele naţionale pe valoarea lui.

Industria electronică are nevoie de proprietăţile lui de conductivitate electrică, iar industria nucleară îl foloseşte pentru a depozita uraniul îmbogăţit. Acesta este setul standard de proprietăţi care dau valoarea şi importanţa aurului. Dar dacă extragem din această listă utilizările modeme ale aurului, atunci ajungem la o concluzie de-a dreptul ciudată: rezultă că aurul nu este bun decât din punct de vedere estetic, ca decoraţiune. Şi atunci de ce este aurul *atât* de valoros?

Dacă luăm în considerare şi recentele tranzacţii cu aur – în care guvernele vând mari cantităţi de aur pe „nimicuri”, iar cumpărătorii rămân întotdeauna necunoscuţi ne dăm seama că undeva, cineva a redescoperit ceva cu-adevărat uluitor în legătură cu valoarea aurului, ceva care scapă fizicienilor, chimiştilor şi metalurgiştilor moderni, bijutierilor şi inginerilor, dar ceva care nu era necunoscut[21] anticilor.

Neobişnuita expediţie a lui Petrie din Peninsula Sinai şi descoperirile „ascunse” ale acestuia încurcă şi mai mult problema. în cursul unei expediţii în Peninsula Sinai, prin care dorea să verifice referinţele arheologice cu privire la exodul evreilor din Egipt, **cel mai mare specialist pe subiectul Marea Piramidă, Sir William Flinders Petrie,** a descoperit ceva neobişnuit.

Nu doar că a găsit adevărata locaţie a muntelui biblic Horeb, dar, după ce o ascensiune de 792 de metri, deasupra

21 La începutul anului 2014 Guvernul Republicii Populare Chineze a retras tot aurul ce aparţinea Chinei şi era depozitat la bănci din străinătate.

Câmpiei Paran din Sinai, Petrie a făcut o descoperire monumentală: ruinele unui vechi templu egiptean, datând din vremea celei de-a patra dinastii – dinastia faraonului Sneferu, care a domnit în jurul anului 2600 î. Hr. **însă ce a fost şi mai remarcabil decât descoperirea lui Petrie a fost faptul că ea a fost ascunsă.**

După ce a recuperat un vast inventar de obiecte din acest templu anterior necunoscut, multe dintre artefacte au fost, pur şi simplu, ascunse, iar majoritatea informaţiilor legate de neobişnuita expediţie a lui Petrie în Peninsula Sinai au dispărut împreună cu ele. Motivul acestui „rezultat” straniu este acela că descoperirile arheologului – realizate într-o locaţie foarte îndepărtată de aceea presupusă până atunci pentru Muntele lui Moise – contraziceau interpretările existente legate de exod.

Dar de ce această schimbare de locaţie ar fi reprezentat o ameninţare atât de mare? Autorităţile rabinice şi ecleziastice ar fi avut puţin de pierdut şi mult de câştigat prin confirmarea arheologică a povestirii biblice.

Atunci înseamnă că ameninţarea era de altă natură: templul însuşi şi ceea ce s-a găsit acolo reprezentau adevărata ameninţare.

Moise este un nume egiptean şi nu ebraic. Conform povestirii biblice, el a fost crescut într-o familie faraonică, aşadar e foarte probabil că era la curent cu multe dintre secretele dinastiilor şi religiei egiptene. Se pare deci că Moise i-a condus în mod deliberat pe evrei către această locaţie şi i-a condus acolo cu un scop: el căuta ceva şi acel „ceva” erau obiectele din templu.

Se pare că, din 1906 până azi, mare parte din obiectele recuperate de Petrie au fost păstrate în spatele

uşilor închise. Doar câteva dintre ele au fost prezentate spre vizionare publicului larg.

Din informaţiile parvenite de curând, se estimează că, în mod oficial, din templu **au fost luate 463 de obiecte – de la obeliscuri de mari dimensiuni şi stele până la baghete de mici dimensiuni şi boluri.**

Din fericire, artefactele au ajuns acum în păstrare în mâinile unei generaţii noi de custozi, iar aceştia se dovedesc mai deschişi întrebărilor. Studiind listele cu artefacte provenind de pe Muntele Serîbît şi datările realizate pentru fiecare obiect în parte, ne dăm seama nu doar că templul a funcţionat în mod continuu peste un mileniu, dar şi că obiectele descoperite fac parte din inventarul „standard" pe care îl asociem cu practicile magice şi religioase egiptene – se regăsesc mese, tăvi şi farfurii, vaze şi cupe din alabastru în formă de floare de lotus, statuete, stele, un altar, amulete şi scarabei. **Mai există însă şi două „baghete dintr-un material dur, neidentificat"** şi **„două pietre conice, una de 15 cm înălţime şi cealaltă de 22,5 cm înălţime".**

Dintr-o serie de alte documente reiese că exploratorii sau minunat de aceste piese, însă au fost de-a dreptul uluiţi când au descoperit un cuptor de topire metalurgic şi un stoc secret de pudră albă – evaluat la **„multe tone"** – totul aflat aşadar la sute de kilometri depărtare de centrele faraonice, peste Marea Roşie, în vârful unui munte sterp! **Şi ce căuta un cuptor de topire metalurgic într-un templu? Dar, încă şi mai important, ce era pudra aceea albă şi de ce fusese protejată cu atâta grijă?**

Ce era „Aurul" sub formă de pudră albă: „mufkuzt"-ul egiptean

Un anume detaliu a suscitat imediat interesul

cercetătorilor şi s-a transformat într-o adevărată dezbatere în cercurile ştiinţifice: ne referim la frecventa apariţie a termenului „mfkzt” (uneori pronunţat „mufkuzt”) pe zidurile şi stelele din templul de la Serîbît. Dezbaterea se pare însă că e, de fapt, mult mai veche şi a fost iniţiată încă din 1845, când filologul și egiptologul german Karl Lepsius a descoperit termenul acesta în Egipt. în realitate, chiar înaintea lui, Champollion, francezul care a descifrat Piatra Rosetta (care a fost adusă din Egipt în urma expediţiei lui Napoleon), întâlnise deja acest termen.

Ceea ce se cunoştea în legătură cu acest termen era că el se referea la un anume tip de „piatră” sau de mineral, extrem de valoros şi care era considerat ca fiind, dintr-un anume punct de vedere, instabil. Dar ce era această piatră sau acest mineral? Egiptologii nu aveau nici cea mai vagă idee întrucât se aflau deja în posesia unor liste vaste conţinând alte minerale sau pietre care erau considerate preţioase de către egipteni. Și aveau și termenul corespondent pentru fiecare dintre acestea. Ca atare, misteriosul „mfkzt” nu putea să fie nici una dintre acele pietre.

Mergând înapoi pe firul istoriei, descoperim că, de fapt, prima referire la „mfkzt” se regăseşte în *Textele Piramidei* care decorează mormântul Regelui Unas de la Saqqara. Acestea descriu reînvierea regelui şi trecerea lui în viaţa de apoi, „în Câmpul de Mfkzt”.

O altă locaţie eterică pomenită în *Textele Piramidei* este „Câmpul de Iaru” sau „Dimensiunea Celor Binecuvântaţi”. De aici rezultă că „mfkzt” nu era doar o substanţă terestră preţioasă, uneori clasificată drept „piatră”, ci că era şi cheia către un „Câmp” eteric – o stare

de ființă dintr-o dimensiune alternativă.

Să nu uităm de asemenea că tot termenul „câmp” este folosit și pentru a descrie influențele gravitației și electromagnetismului, dar despre această implicaţie vom mai discuta! Să revenim la descoperirile lui Petrie de la Serîbît: acolo existau și numeroase inscripţii care făceau referire la „pâine”, dar și hieroglifa tradițională pentru iluminare sau lumină.

Finalmente, pentru a închide puzzle-ul, tot la Serîbît existau multe referiri la aur. Una dintre inscripţii îl arată pe Tutmes al IV-lea în prezența zeiţei Hathor. în fața lui se aflau două altare cu ofrande acoperite cu flori de lotus, iar în spatele lui se afla un bărbat, care purta pe brațe un obiect conic descris ca fiind „pâine albă”.

într-o altă inscripție, trezorierul regal, Sobekhotep, ţine în mâini o bucată similară de „pâine albă” conică şi e descris ca „omul care i-a adus majestăţii sale nobila și preţioasa piatră” în calitate de (funcţie) „Măreţul de peste secretele Casei Aurului”. De-a lungul timpului, traducătorii au avut mari dificultăţi în a lucra pe o inscripţie referitoare la trezorierul-şef al Regatului Mijlociu, Si- Hathor, în care se spune: „Am vizitat Bia când eram copil; i-am obligat pe cei măreţi să spele aur”. De fiecare dată, traducătorii puneau după „să spele” un semn de întrebare, deoarece nu erau siguri de corectitudinea traducerii. Poate că totuși o traducere mai fiu ar fi fost potrivită. A spăla înseamnă, desigur, „a curăța” sau „a purifica”.

Dar ce înseamnă „să purifici” un element deja pur și stabil așa cum e aurul?

Dar să ne întoarcem la Referinţele antice și alchimice…

Pentru a răspunde la această întrebare este utilă o

examinare a diverse mituri antice, legende, relatări biblice, ba chiar şi a unor texte alchimice. Din dovezile documentare antice, este limpede că civilizaţiile timpurii cunoşteau atributele superconductorilor, dar şi posibilitatea de a sfida gravitaţia.

Altfel, cum s-ar explica exemplele de preoţi care levitau, comunicările cu zeii, dar şi fenomenala putere a *electrikus*-ului? Poate că tocmai acest misterios „aur purificat" stă în spatele unor legende sau chiar al unor expresii şi al unor texte antice, din Grecia, din Egipt sau din Biblie.

Câte ceva despre Iason, argonauţii şi lâna de aur

Povestea lui Iason şi a argonauţilor, porniţi în căutarea lânii de aur este arhicunoscută, făcând parte din tezaurul mitologic al Greciei antice. Dar ce era această *lână de auri*

Conform „repertoriului" alchimic, cu siguranţă că nu era vorba despre lâna aurie a unui miel. Mai curând, se poate să fi fost un *text.* în 1598, filozoful Salomon Trismosian a publicat în Germania un text intitulat *„Aureum Vellus"* (Lâna de aur). Trismosian afirma că tocmai, contrar noţiunii romantice acreditate, în povestea mitologică nu era vorba despre pielea cu lână a unui berbec, ci despre o piele în sensul de *velum.* Aşadar, Trismosian sugera că „Lâna de aur" era, de fapt, un document scris pe velum, care conţinea secretele aurului şi ale Pietrei Filozofale, secrete provenite de la „regii şi înţelepţii egipteni, arabi, caldeeni şi asirieni". **Cu alte cuvinte, „lâna de aur" era un manuscris care detalia o tehnologie pierdută.**

Un artefact similar apare într-o legendă legată de Alexandru cel Mare, *„Iter Alexandri ad Paradisium",* o veche parabolă a călătoriei lui Alexandru în Paradis (tărâmul lui

Pairi Daize, care, în vechea limbă Avestan, era regatul lui Ahura Mazda, zeul persan al Luminii). Conform acestei legende, „Piatra Paradisului" dădea tinereţe bătrânilor şi se spunea că depăşea în greutatea o cantitate egală de aur, cu toate că până şi un fulg putea să încline braţul balanţei în defavoarea ei!

După cum vom vedea mai târziu, Piatra Paradisului (care e mai grea decât aurul, dar mai uşoară decât un fulg) nu este un mit din trecutul îndepărtat, ci ocupă azi o poziţie esenţială în lumea fizicii modeme! Indiferent ce a fost Piatra Paradisului şi care este explicaţia ei modernă, ceea ce e limpede e că ea este o formă de materie foarte exotică.

Există numeroase referiri biblice la „a fi purificat". După cum am văzut anterior, transmutaţia alchimică a plumbului în aur, „Piatra Filozofală" era înţeleasă şi ca procesul de purificare a sufletului. Astfel, referiri de acest gen din Biblie au deseori un înţeles ezoteric în alchimie. Dar există oare dovezi care să sugereze că aspectul material al acestei transmutări, tehnologia transmutării în sine, a existat cândva în realitate? O primă dovadă se găseşte în Cartea Exodului. Pentru cei mai mulţi dintre noi, povestea e familiară. în Sinai, în vreme ce Moise este pe Munte, comunicând cu Dumnezeu, Aaron topeşte aural israeliţilor şi toamă/fâureşte un idol, un viţel de aur.

La întoarcerea de pe Munte, Moise se supără din cauza acestui act de idolatrie şi apoi realizează o transformare absolut extraordinară, explicată în Cartea Exodului 32:20 astfel: „A **luat viţelul pe care-1 făcuseră ei şi l-a ars în foc; l-a prefăcut în cenuşă, a presărat cenuşa pe faţa apei şi a dat-o copiilor lui Israel s-o bea".**

în realitate, descrierea aceasta aduce mai mult a ritual

decât a pedeapsă, deşi povestea doreşte să inducă ideea de pedeapsă. Aaron topise aurul în foc ca să făurească idolul, dar ceea ce a făcut Moise a fost cu totul diferit fiindcă arderea aurului produce aur topit, nu aur pudră. Așadar, prin ce proces care foloseşte focul poate fi transformat aurul în pudră?

Doar unul care presupune căldură extremă, dincolo de temperatura de topire a aurului. Dacă lecturăm *„Secretele revelate* ", un text alchimic englezesc, din secolul al XVII- lea, al cărui autor este celebrul Eirenaeus Philalethes,[22] descoperim că, respingând perspectiva populară conform căreia ţelul alchimiei este transformarea metalelor comune în aur, Philalethes afirma: „(...) Piatra noastră nu e nimic altceva decât aur descompus până la cel mai înalt grad de puritate și subtilă fixare... Aurul nostru, departe de a mai fi vulgar, este ţelul suprem al Naturii".

într-un alt tratat, intitulat „*Un scurt ghid către Rubinul Celest* Philalethes continuă să afirme: „Se numeşte Piatră prin virtutea naturii sale fixe; rezistă la acţiunea focului cu la fel de mult succes ca orice altă piatră. Ca specie, este aur, mai pur decât cel mai piu; este fix şi necombustibil ca o piatră, dar arată ca o pudră foarte fină". Astfel, pudra albă descoperită de Petrie în templul din Sinai era poate acel „cel mai pur aur" al alchimiştilor.

Dar mai există și alte conexiuni. Textele alchimice de secolul XVIII de la Naxagoras sugerează că „Lâna de aur" era „sinonimă cu Tabla de Smarald".[23] Texte medievale latine îl desemnează pe Moise ca fiind alchimist, ba chiar numesc transmutaţia aurului „Arta Masaico-hermetică". Aceste

---

22 Un alchimist venerat de Sir Isaac Newton, la rândul său preocupat de alchimie,
23 Adică *Tabla lui Hermes-Thoth.*

referiri provin de fapt dintr-un tratat de secol III intitulat „Chimia domestică a lui Moise”.

Astfel, se pare că înţelesul misteriosului termen „Mfkzt” este, în realitate, acela de „aur sub formă de pudră albă”. Ceea ce e logic, dacă luăm în considerare străvechile texte alchimice egiptene, provenite din şcolile de mistere, în care se explică faptul că procesul de obţinere a conştiinţei luminate era de importanţă crucială.

Pentru a ajuta acest proces, filozofii templelor preparau
0 miraculoasă „pudră de proiecţie”, prin care ignoranţa umană bazică putea fi transmutată într-un lingou de aur spiritual. Această „pudră de proiecţie” era mfkzt-ul, manna, pudra albă de aur sau, aşa cum a fost numit în terminologie alchimică, Piatra Filozofală.

Ulterior, această pudră albă era „coaptă” de către egipteni sub formă de „pâinici conice” şi mâncată. Se pare că procedeul acesta a fost preluat şi continuat de către evrei prin „Pâinea Prezenţei”. Dar cum ajunge să existe această formă particulară de aur, adică aurul pudră? Şi are într-adevăr aurul pudră proprietăţile spectaculoase pe care
1 le atribuie textele antice? Pentru a găsi răspunsul la această întrebare, trebuie să „mergem” până în Arizona.

David Hudson era un fermier din statul american Arizona. Să faci agricultură în Arizona este foarte dificil deoarece, din pricina conţinutului ridicat de natriu, solul de suprafaţă este negru, „crocant” şi respinge apa. Ca să contracareze aceste efecte, Hudson a folosit tone de acid sulfuric, pe care l-a injectat în pământ, pentru ca abia apoi să treacă la irigare. Rezultatul demersului său a fost însă neaşteptat: amestecul obţinut „a început să facă spume”! Mai

mult, pe parcursul acestei operaţiuni, Hudson a mai observat că unul dintre elemente sau „un material”, cum 1- a numit el, avea o calitate ieşită din comun: când era încălzit de soarele din Arizona, „se aprindea într-o flacără de lumină albă şi apoi dispărea”.

După ce a fost uscat mai încet, departe de lumina solară, elementul în cauză a fost testat, fiind amestecat cu plumb într-un cuptor de topire. Premisa era că, prin topire, metalele care sunt mai uşoare decât plumbul plutesc către suprafaţă, în vreme ce metalele mai grele „se cufundă”. în timpul testului, substanţa cu pricina s-a dovedit a fi un metal dens şi greu, care s-a lăsat pe fundul recipientului. Aşa cum s-ar fi comportat şi aurul, şi argintul.

Ciudat este însă că metalele precum aurul şi argintul sunt moi şi pot fi prelucrate prin batere până la dimensiuni de foiţă, în schimb materialul testat era diferit şi, atunci când a fost lovit cu ciocanul, s-a spart ca şi când ar fi fost sticlă!

în continuare, Hudson a mers să-l analizeze la un laborator comercial. Acolo i s-a spus că materialul său este alcătuit din fier, siliciu şi aluminiu. Ceea ce însă nu putea să fie adevărat: materialul lui Hudson nu putea fi dizolvat nici cu acid sulfuric, nici cu acid azotic şi nici cu acid clorhidric, în vreme ce fierul, siliciul şi aluminiul ar fi fost anihilate de astfel de proceduri.

Complet uluit, Hudson a cerut ajutorul unui doctor în ştiinţă de la Cornell University. Instituţia aceasta se afla în posesia unui aparat de mare sensibilitate, care promitea să dezlege misterul. în urma testului, rezultatul a fost acelaşi: materialul era alcătuit din fier, siliciu şi aluminiu!!!

îndepărtând impurităţile din mostră şi reanalizând-o, cercetătorul a făcut o observaţie şocantă: ***„Picătura de un***

alb strălucitor era acolo, putea s-o vadă toată lumea, însă echipamentul înregistra «un nimic pur»!".[24] Intrigaţi peste măsură, oamenii s-au apucat să testeze din nou substanţa, de data aceasta folosind un spectroscop, dar rezultatul a fost **„Neconcludent"!**

încăpăţânat, Hudson a apelat atunci la analiza prin activare cu neutroni, realizată la un laborator din Oxfordshire, Anglia. Din nou, substanţa a dat peste cap toate aşteptările cercetătorilor. **Atunci au intervenit nişte oameni de ştiinţă sovietici, care au oferit echipamente avansate de spectrometrie de emisie atomică în arc:**

, rAşa după cum toată lumea se aştepta, în primele 15 secunde aparatul a indicat: fier, siliciu şi aluminiu, cu mici urme de calciu, natriu şi puţin titaniu. ***In vreme ce elementele continuau să fiarbă, aşa cum se întâmplase şi la universitatea Corneli, maşina a încetat să mai facă înregistrări sau, mai curând, 98% din mostră era înregistrată ca «nimic».*** *Au mai trecut 20 de secunde, 25, 30, 35, 40... 70 de secunde – tot nimic. Apoi, brusc, substanţa a redevenit reală şi a fost înregistrată ca paladiu; după încă 20 de secunde, a fost înregistrată ca platină, iar apoi, pe măsură ce temperatura de fierbere creştea, a fost înregistrată ca ruteniu, rodiu, iridiu şi, la 220 de secunde, ca osmiu.*

în concluzie, acea mică picătură albă era alcătuită integral din metale din grupul platinei care, prin testele occidentale standard, nu fuseseră înregistrate^, *(sursa: Gardner).*

în acest punct, în poveste a intervenit un cercetător de la Iowa State University, care era specializat pe metale rare. Acesta a repetat testul, folosind însă propriile mostre luate

---

24 Sursa: Lawrence Gardner, *Secretele pierdute ale Arcei sacre.*

direct din solul din Arizona. **După trei ani de investigaţii riguroase,** el a concluzionat că **într-adevăr materialul era alcătuit din acele metale preţioase, numai că *metalele în cauză existau într-o formă până atunci complet necunoscută.***

Hudson a aflat ulterior că tehnicienii şi oamenii de ştiinţă de la General Electric studiau o nouă tehnologie bazată pe rodiu şi iridiu. Contactându-i, a primit o informaţie uluitoare: aceşti cercetători observaseră, la rândul lor, aceleaşi explozii de lumină albă. în plus, întâmpinau probleme cu un material derivat din triclorură de rodiu care, pur şi simplu, nu reacţiona la analize. **Fiind sfătuit să-şi patenteze descoperirile, Hudson a obţinut 22 de patente internaţionale pentru ceva ce a ajuns să fie cunoscut drept „Elemente Monoatomice Rearanjate Orbital".**

De fapt, este vorba despre o nouă stare a materiei, în afara celor patru deja cunoscute: gaz, lichid, solid şi plasmă. S-a descoperit de asemenea că în această stare pot exista nu doar metalele din grupul platinei, ci şi aurul şi alte elemente şi compuşi.

Ce este, cum se defineşte **a cincea stare de existenţă a materiei?**

Rotaţia Ultraînaltă şi Polarizare de Spin: Elemente Monoatomice Rearanjate Orbital

Elementele monoatomice sunt numite astfel deoarece, în esenţă, ele sunt cele mai pure forme de materie care pot exista. Motivul este acela că un atom aflat în această stare constituie întreaga moleculă; elementele de legătură simt distruse, iar elementul devine o pudră fină din particule albe. Această neobişnuită stare este rezultatul stării de spin înalte a însuşi atomului. în această stare, legăturile chimice

normale sunt distruse, iar atomii se individualizează „înglobând” întregul nucleu – de unde numele de „elemente monoatomice”. Când se atinge această stare, elementele în cauză devin o pudră albă. Odată ajunse în această stare monoatomică, elementele încep să prezinte nişte proprietăţi foarte stranii – cea mai importantă dintre ele fiind aceea că sunt capabile să-şi piardă masa ori să transfere cantităţi semnificative din masa lor normală.

Printr-un proces continuu de încălzire şi răcire, masa unui astfel de element va creşte cu sute de procente peste greutatea lui normală şi va scădea până la a nu mai avea, practic, ce cântări.

Mai mult, greutatea lui optimă este 56% din greutatea metalului din care a fost transmutat. Şi-atunci unde dispare restul de 44%? Devine nimic altceva decât lumină albă pură şi se transferă Intr-o dimensiune dincolo de planul fizic – dimensiunea Orbitei Luminii, pe care anticii o numeau „Câmpia lui Shar-On” sau „Câmpul de Mfkzt”.

în punctul de greutate zero, nu doar că substanţa devine invizibilă şi nu mai are greutate, dar şi recipientul în care se află înregistrează o greutate mai mică decât aceea iniţială. Observaţia aceasta se leagă de textul cu privire la Alexandru cel Mare, în care se spune că Piatra Paradisului poate să fie mai grea decât cantitatea echivalentă de aur, în schimb, atunci când este transformată în praf, chiar şi un puf poate să încline balanţa în defavoarea ei.

Cu alte cuvinte, după cum mulţi fizicieni au descoperit, există o relaţie clară între masă şi un sistem de rotaţie. Pe scurt, elementele monoatomice au puternice proprietăţi antigravitaţionale şi se prea poate ca ele să fi fost ceea ce

anticii numeau „portaluri dimensionale” sau „porţi”.

Celebrul fizician Hal Puthoff a subliniat că pudra albă monoatomică „e capabilă să curbeze spaţiu-timp-ul”. Aceasta este cu-adevărat cea mai exotică stare a materiei căci, aşa după cum am văzut, până şi recipientul folosit în cadrul testelor poate fi determinat să ajungă la greutatea zero. Aşadar, în contextul potrivit, pudra albă este capabilă să-şi transfere starea de „imponderabilitate” și asupra „gazdei”, care poate fi o farfurie sau un bloc enorm de piatră.[25]

Dar iată și o altă ciudată conexiune cu naziştii:

în timpul celui de-al doilea război mondial, cel de-al treilea Reich a dezvoltat un proiect ultrasecret numit simplu **„Clopotul”.** Informaţii despre acest proiect au fost făcute publice pentru prima dată de analistul militar și cercetătorul polonez Igor Witkowski, care i le-a împărtăşit analistului militar și jurnalistului englez **Nick Cook,** reporter al prestigioasei publicaţii *Jane’s Defence Weekly.* Acesta din urmă a inclus datele respective în cartea sa *Vânătoarea după punctul zero.*

Obiectul care reprezenta „Clopotul” era extrem de simplu. El era alcătuit din doi cilindri cu rotaţie inversă, consuma o cantitate enormă de electricitate şi, după cum se spune, era injectat cu un lichid misterios de culoare roşu-violet, care purta numele de cod **„Xerum 525".**

Şeful proiectului era nimeni altul decât cunoscutul fizician german (specializat în fizică gravitaţională) și laureat al Premiului Nobel (pentru o lucrare despre polarizarea de spin), profesorul-doctor Walter Gerlach. De asemenea, din informaţiile care au fost făcute publice, cercetarea aceasta

---

25 Ar putea fi și oare și o persoană?!

secretă, realizată sub supravegherea SS- ului, avea drept ţel folosirea tuturor mijloacelor modeme posibile pentru recuperarea ştiinţei și tehnologiei antice pierdute și „ocultate”.

De altfel, să nu uităm că Gerlach însuşi scrisese despre transmutarea metalelor comune în aur într-un articol de dinainte de începerea războiului, care a fost publicat în Germania, în cotidianul *Frankfurter Allgemeine Zeitung.* Se pare că acest „Clopot” a fost conceput astfel încât să se rotească în sens invers la viteze extraordinar de mari – rotaţii atât de natură mecanică, cât şi electrică, şi sub influenţa misteriosului „Xerum 525”, despre care se speculează că ar fi fost un izotop radioactiv de mercur sau o soluţie dintr-un alt izotop radioactiv solid.

Rotaţia mecanică de mare viteză ar fi difuzat soluţia pe suprafaţa interioară a cilindrilor, într-un strat de o grosime mai mult sau mai puţin uniformă, conform legilor forţei centrifuge. Astfel se poate bănui că scopul proiectului era acela de a obţine starea maximă de polarizare de spin a unui izotop radioactiv.

Mai mult, există o serie de rapoarte ale unor martori oculari, care povestesc despre vehicule ciudate, sub formă de „butoi”, care decolau şi aterizau aproape de zona din Silezia în care se lucra la „Clopot”.

Putem astfel specula că, în timpul celui de-al doilea război mondial, nemţii descoperiseră un oarecare principiu de bază al elementelor monoatomice sau un concept similar şi, pornind de aici, puseseră la punct un anume tip de tehnologie folosită pentru propulsia navelor de tip „butoi”.

Notă de încheiere: **„Clopotul” ca şi toate documentele ştiinţifice legate de el au dispărut fără**

urmă la sfârşitul războiului!

Dar să revenim la Marea Piramidă.

Să începem prin a face o referire ştiinţifică legată de elementele monoatomice: toate par a fi superconductori! Un superconductor este diferit de conductorii electrici normali prin aceea că el conduce electricitatea în virtutea frecvenţei sale intrinsece de rezonanţă a luminii. Adică: superconductorul are o frecvenţă specifică şi nu conduce decât electricitatea cu aceeaşi frecvenţă. Astfel superconductorii pot fi legaţi între ei prin intermediul acestei frecvenţe – aşa-numita proprietate de coerenţă cuantică.

Aşadar, lumina însăşi se poate transfera între doi astfel de superconductori. Prin aceleaşi mijloace, orice cantitate de energie poate fi stocată într-un superconductor şi apoi transferată, la orice distanţă, pe un val cuantic, care nu cunoaşte limite de spaţiu şi de timp. Dar care este legătura cu Marea Piramidă?

Prima dată când Marea Piramidă a fost deschisă, în perioada relativ modernă, adică în secolul IX, în perioada domniei Califului Al-Maimoun, „descoperitorii" au izbutit să pătrundă şi în Camera Regelui. în interior, şi atunci ca şi acum, singura piesă de mobilier era un „sarcofag" din granit, fără capac. **înăuntru nu se afla un cadavru, ci o substanţă misterioasă, sub formă de pudră, „răspândită" într-un strat relativ egal ca grosime.**

în mod superficial, s-a determinat că substanţa era alcătuită din granule de feldspat şi mică – ambele fiind minerale din grupa silicaţilor de aluminiu. în cursul recentelor cercetări întreprinse asupra pudrei albe, s-a constatat că aluminiu şi siliciul erau două dintre elementele

constituente.

Aşadar e posibil ca această încăpere din Marea Piramidă, Camera Regelui, să fi fost construită ca un superconductor – capabil să-l transporte pe faraon într-o altă dimensiune spaţiu-timp.

Dar să mai analizăm şi un alt detaliu: după cum se ştie, „sarcofagul” din Camera Regelui are aproximativ aceleaşi dimensiuni cu cele ale Chivotului Legii. Asocierea acestuia din urmă cu aurul este evidentă din descrierea sa care se găseşte în Torah. Aşadar, dacă în stare de funcţionare, „sarcofagul” includea sau conţinea vreun element monoatomic, atunci presupunerea se confirmă: **rolul său era acela de superconductor sau, mai exact, era o „maşină de transport” cuantică.**

Să nu uităm, de asemenea, că „sarcofagul” are şi nişte proprietăţi acustice deosebite, ceea ce ne poate duce cu gândul la folosirea rezonanţei acustice în matricea sa de funcţionare. în plus, mai mulţi cercetători au făcut sugestii în ceea ce priveşte posibilele efecte pe care un astfel de mecanism le-ar fi putut avea asupra cunoştinţei unei persoane aflate în apropierea sa în timpul funcţionării.

în calitatea sa de **„maşină de transport”** către spaţii dimensionale mai înalte, **„sarcofagul” ar fi putut întradevăr să fie o „poartă stelară”.** în sensul că orice conştiinţă obişnuită cu informaţii senzoriale din spaţiul tridimensional şi ajunsă brusc în contact cu spaţii dimensionale mai înalte ar fi suportat o expansiune bruscă.

Aşadar nu e de mirare că mulţi oameni, inclusiv egiptenii antici, vedeau în Piramidă un portal de trecere, „o maşină de iniţiere”, cu valenţe de extindere a conştiinţei, capabilă să facă legătura dintre lumea

noastră şi… o alta. Cel puţin!

Interesantă este și povestea Piramidei de cristale și a cristalelor… lipsă!! Vechea tradiţie ebraică povestește că Lucifer era „zeul lui Marte" și că, atunci când a căzut din cer, „pietrele de foc" care făceau parte din coroana lui au fost îndepărtate sau pierdute. De asemenea, din reconstrucţia lui *Lugal-e,* realizată de Sitchin, am văzut că Nergal, atunci când a „întărit apărarea Piramidei", a făcuto prin instalarea unor „pietre magice" – pe care Sitchin le-a interpretat ca fiind nişte „cristale emiţătoare de raze".

Apoi, după încheierea războiului, învingătorii au inventariat conţinutul Piramidei, marcând unele dintre aceste „pietre" în vederea distrugerii, în vreme ce pe altele le-au luat și le-au dus în altă parte.

„Unde" însă, rămâne încă învăluit în mister. Mai putem presupune de asemenea că, dându-şi seama că era pe cale să piardă războiul, Nergal s-a asigurat că va salva o parte dintre aceste artefacte „magice", adică le-a luat şi le-a ascuns înainte ca învingătorii să pună stăpânire pe complexul de la Giza. Astfel, punând la un loc tradiţiile talmudică şi babiloniană, avem posibilitatea să schiţăm o poveste foarte veche, şi anume aceea a căderii lui Satan:

(1) Căderea lui Lucifer-Nergal din cer este legată de „războiul din cer", aşa cum relatează majoritatea tradiţiilor semitice.

(2) El se afla în posesia unui anume tip de pietre preţioase sau cristale, pe care e posibil să le fi folosit ca să modifice Marea Piramidă pentru a o transforma într-o armă sau pentru a-i spori puterea de armă.

(3) Aceste pietre preţioase sau cristale făceau parte din „coroana" lui, adică erau obiecte pe care se fundamenta

puterea sau autoritatea lui; pe scurt, acestea erau produsele unei tehnologii.

(4) Odată cu pierderea războiului, aceste obiecte au fost parţial:

(a) ascunse de învinşi pentru a fi recuperate ulterior;

(b) inventariate de către învingători, care:

(i) pe unele le-au marcat pentru a fi distruse ulterior;

(ii) pe altele le-au folosit în altă parte.

Aşa și-a pierdut Lucifer-Nergal „coroana", adică puterea și autoritatea. Şi, aşa după cum am văzut, aceste obiecte erau necesare pentru funcţionarea Marii Piramide în calitate de armă. întrebarea este: Ce s-a întâmplat cu cel puţin o parte din acele cristale? Unde au dispărut? Au „supravieţuit" ele până în zilele noastre?

Răspunsurile – atâtea câte sunt – se găsesc în ghemul de poveşti alcătuit din tradiţii ezoterice şi oculte, pe de o parte, şi mituri culturale şi legende tribale, pe de altă parte. Deşi poveştile acestea se amestecă într-un ghem, dacă stăm să despărţim firele, vom descoperi unele trăsături/puncte comune.

Aceste cristale au o legătură puternică, după cum am văzut, cu Thoth, cu Egiptul, dar și cu „Sala (pierdută) a înregistrărilor". Dar – evident!

— Egiptul nu este singurul loc cu relevanţă în această istorie.

De vreme ce interpretarea lui *Lugal-e,* realizată de Sitchin, leagă aceste obiecte de Sumer şi de vreme ce *Enuma Elish* înregistrează folosirea unor „aparate" similare în conflictul epic dintre Marduk şi Tiamat, putem presupune că un alt loc în care am putea să găsim indicii importante cu privire la „supravieţuirea" cristalelor este Sumerul – Uruk

sau Irak-ul modem.

Dar dacă mergem la tradiţiile sumeriene…

în mod interesant, tradiţia sumeriană înregistrează chiar un termen tehnic pentru desemnarea acestor „pietre de putere”. Acest termen este „ME” (pronunţat „mei”). Ceea ce intrigă este că ME-urile, în sensul lor de bază, erau nişte *legi*: legi **de** comportament atât pentm zei, cât și pentru oameni, **dar** şi **legi care se aplicau întregului univers.**

Aşadar, putem concluziona că erau legi de fizică mecanică. Asocierea ME-urilor cu „pietrele” este simplă: legile erau înscrise pe tablete de lut. Dar mai există şi o asociere a ME-urilor cu „pietrele” sau „cristalele de putere” şi cu armele: întrucât ME-urile aveau o natură specifică şi, conform relatărilor antice, părea să fie implicate şi în funcţionarea armelor. De exemplu, în legenda sumeriană a călătoriei lui Ishtar în lumea de dincolo, zeiţa se înveşmântează cu ME-uri, care sunt numite „pietre”.

Mai mult, în legenda sumeriană a lui Zu, armele folosite de ambele părţi implicate în conflict sunt versiuni ale unor ME-uri şi, uneori, sunt numite „pietre”. Despre una dintre aceste „pietre” se spune că avea proprietatea de a-i oferi posesorului – în acest Ninurta, cel care a realizat inventarierea şi distrugerea unora dintre cristalele sau „pietrele magice” din Marea Piramidă – controlul absolut asupra tuturor armelor, aşadar nicio armă nu putea să se acţioneze împotriva lui. Ne dăm seama aşadar că este vorba despre o tehnologie extraordinară, care, privită de către civilizaţiile-moştenitoare, ulterioare Civilizaţiei Foarte înalte, ar fi părut magică.

Dar să revenim la legenda lui Zu: în ea, Ninurta se plânge zeilor că, datorită ME-urilor, Zu deţine controlul

absolut asupra tuturor armelor, ceea ce înseamnă că el nu poate fi atacat în niciun fel. Zu putea să respingă toate armele folosite de Ninurta – acestea erau respinse de ceea ce pare a fi un fel de câmp de forţă. Atunci Enki pune la punct un nou tip de armă sau de ME şi, în cer, se ajunge la bătălia finală: Ninurta ţinteşte cu arma sa suprafeţele de control ale navei lui Sin şi reuşeşte să le dezactiveze.

în această poveste, Ninurta este lăudat pentru că a salvat ME-urile. Iar povestea aceasta are şi o continuare: *„Mândria şi Pedeapsa lui Ninu*Aceasta debutează cu lamentaţia lui Zu: Ninurta i-a luat ME-urile, iar acestea ar fi căzut în mâinile lui Enki, în Abzu. Sedus de puterea ME-urilor, Ninurta se decide să meargă la Abzu. Acolo îi cere lui Enki să-i predea „pietrele". Enki îl refuză şi atunci Ninurta încearcă să ia, la modul propriu, deci cu mâinile lui, ME-urile. în încercarea lui, îl agresează pe vizirul lui Enki, Isimd. Furios, Enki „inventează" o nouă armă, numită „broasca ţestoasă", care îl prinde pe Ninurta şi-l aruncă într-un puţ, din care, finalmente, este salvat de mama lui, Ninhursag.

Povestea aceasta poate fi văzută în doar unul dintre cele două moduri posibile: fie ca pe un mit, o fantezie, o alegorie, un fel de „science-fiction" sumerian (ceea ce ar intra în contradicţie cu modul extrem de serios în care sumerienii percepeau miturile), fie ca pe relatarea ficţionalizată a unor bătălii care erau străvechi încă din epoca sumeriană, nişte bătălii purtate cu o tehnologie foarte avansată, a cărei descriere este extrem de limpede.

Notaţi, de asemenea, că şi în relatările sumeriene, „pietrele" trec de la un proprietar la altul, iar unele dintre ele, dacă nu chiar toate, „supravieţuiesc". Povestea ME- urilor se ramifică însă: deseori termenul ME apare în conjuncţie cu

termenul NA. De pildă, NA-U-ME se referă la o „piatră strălucitoare” pe care Zu o foloseşte împotriva lui Ninurta.

Apoi, un anume ME, NA-GAL-GAL este definit ca „nişte pietre foarte mari”. NAGALGAL-ul era folosit ca un termen tehnic ce avea scopul de a desemna o „armă divină”, cu privire la care nu ne-a mai parvenit însă nicio altă descriere. Totuşi se înţelege că aceasta era o armă cu o extraordinară forţă de distrugere. Mai există apoi şi ME- GAL-GAL, care însemna „principalul sau marele ME”. Acesta era un termen tehnic aplicat armelor de distrugere în masă folosite de zei. De pildă, „Vântul-Potop” era o armă divină care era deseori descrisă ca o MEGALGAL. Ea producea lumini orbitoare, otrăvea pământul şi distrugea regiuni vaste din munţi. Deci ce se poate sumariza din tradiţia sumeriană prezentată anterior?

(1) Existau cristale sau „pietre de putere” care erau conectate la arme.

(2) Aceste „pietre” şi arme erau asociate cu „războaiele din ceruri” şi cu căderea unui „zeu”.

(3) Zeul îşi pierde puterea fiindcă îşi pierde „pietrele de putere”, adică tehnologia pe care îşi baza hegemonia.

(4) „Pietrele” însă „supravieţuiesc” şi sunt transferate unor noi proprietari sau revin la proprietarul de drept.

(5) Există chiar şi un termen tehnic punctual care identifică o parte din aceste „pietre” sau cristale ca arme de distrugere în masă.

Atmosfera apocaliptică pe care o degajă aceste relatări se oglindeşte însă în tradiţiile amerindiene, tradiţiile unor triburi din America de Nord şi de Sud. Iar aceste tradiţii, după cum vom vedea, furnizează alte detalii despre cristale, totul culminând cu relatările privitoare la craniile de cristal.

Dar să nu uităm şi de tradiţiile sudşi nord-americane.

Este cunoscut faptul că triburile incaşe, mayaşe şi aztece din America de Sud, cele mai avansate civilizaţii din acea regiune a lumii în perioada lor, îşi identificau originile într-o rasă de fiinţe cu piele albă şi bărbi, o rasă care venise de dincolo de mări şi, în mod specific, într-un zeu-şarpe-înaripat, care i-a învăţat „înţelepciunea", legile şi noţiunile de bază ale unei existenţe civilizate. E vorba de zeul Virachocha sau Quetzlcoatl. Faptul că instructajul primit a fost amplu şi intensiv este indubitabil, date fiind cunoştinţele matematice şi astronomice extraordinare ale mayaşilor.

Ca şi în cazul Egiptului, avem de-a face cu nişte civilizaţii care au răsărit, pur şi simplu, din „nimic", deţinând avansate cunoştinţe matematice, inginereşti şi ştiinţifice. Şi, la fel ca în Egipt, miturile şi legendele indigene demonstrează clar că acestea sunt nişte civilizaţiimoştenitoare – moştenind deci ceva care le-a precedat şi care a fost încă şi mai sofisticat.

în cazul Egiptului, referinţele clasice sunt relativ binecunoscute. De pildă, atât Diodorus Siculus, cât şi Manetho afirmă că originea hieroglifelor egiptene era „atlantiană" – de la Atlantida. Elian, sofistul roman, a mers chiar şi mai departe şi, citând un istoric grec, vorbeşte despre „un continent infinit şi nemăsurat, înconjurat de ocean. Oamenii care trăiesc acolo au mai mult decât dublul staturii zilelor noastre… Acolo sunt două oraşe, unul paşnic şi celălalt războinic". Şi, după cum se pare, oraşul războinic ar fi trimis zece milioane de oameni ca să invadeze Europa!

Se pare că parte din această tradiţie atlantiană a supravieţuit în rândurile triburilor indiene din America de Sud, deoarece membrii ai acestor triburi i-au povestit

celebrului şi nefericitului colonel englez Percy Fawcett (1867-1925?) despre existenţa unor oraşe pierdute ale acestei civilizaţii de demult, nişte oraşe ascunse adânc în impenetrabila junglă amazoniană din Brazilia. Se spunea că oraşele pierdute erau luminate de o stranie lumină veşnică aşezată pe „stâlpi” şi care „ardea fără fum şi fără foc”. în plus, legendele aveau şi o tuşă „odinică”, pentru că unii dintre reprezentanţii acestor triburi susţineau că o parte din oraşele pierdute erau încă populate cu „indieni albi, cu barbă şi cu ochi albaştri”.

Istoria aceasta este bine cunoscută în cercurile arheologice: întreprinzătorul colonel Fawcett s-a decis să găsească aceste oraşe, astfel că a adunat un mic grup de exploratori şi s-a pregătit să pornească spre sălbăticia amazoniană. Pe drum, s-a întâlnit cu un indian care i-a spus că sursa acelei lumini veşnice era „un cristal mare şi pătrat aşezat pe un stâlp”. **Fawcett şi-a deturnat expediţia ca să găsească această comoară... şi a dispărut pentru totdeauna.**

Tradiţii similare, care vorbesc despre „lămpi veşnice”, se regăsesc desigur şi în literatura europeană clasică şi medievală. De pildă, Sfântul Augustin de Hipona se referă la astfel de lămpi. Ele erau o trăsătură comună a **hagiografiei**[26] creştine timpurii. însă, în cazul versiunii sud-americane, apare şi o conexiune cu cristalele şi cu o civilizaţie pierdută, extrem de avansată. Aici intervine aşadar legătura cu faimoasele cranii de cristal. De la descendenţii indienilor azteci şi mayaşi din America de Sud, până la triburile Navaho, Pueblo, Seneca ori Cherokee din America de Nord, întâlnim legende care vorbesc despre aceste cranii. Şi în

---

26 Ramură a teologiei care se ocupă cu studierea vieţilor sfinţilor.

toate aceste legende regăsim o serie de puncte comune. **Majoritatea dintre ele se referă la treisprezece astfel de cranii, cu mandibule mobile, care le permiteau „să vorbească sau să cânte”.**

Un alt punct comun este acela că artefactele în cauză „sunt rămase de la cei mai vechi strămoşi ai noştri”. Şi, într-o ciudată paralelă cu tradiţia sumeriană şi egipteană referitoare la cristale pierdute, craniile de cristal sunt considerate a fi surse de cunoaştere şi înţelepciune, lată deci noi tipuri de „cristale de putere”. Versiunile amerindiene ale legendelor par a fi însă şi mai ample. Acestea profeţesc că va sosi o perioadă de mare criză pentru umanitate. Atunci toate aceste cranii de cristal vor fi regăsite şi, adunate la un loc, ele îşi vor dezvălui „stocul” de informaţii sacre, care se va dovedi vital pentru însăşi supravieţuirea rasei umane.

Există de asemenea şi un avertisment: la sosirea acestei perioade de mare criză, omenirea trebuie să fie pregătită, trebuie să fie suficient de evoluată, atât moral, cât şi spiritual. Altfel informaţiile conţinute de cranii ar putea fi folosite pentru a face rău. Fireşte, dintr-un anume punct de vedere, ceea ce am relatat până acum nu e nou. Istorisiri despre „o înţelepciune” pierdută şi redescoperită într-o perioadă de criză a umanităţii, o înţelepciune menită să salveze rasa umană, se regăsesc atât în legendele despre **„Sala Pierdută a înregistrărilor”,** cât şi într-un mare număr de cărţi şi reviste New Age. Există totuşi câteva detalii din această versiune care ar trebui subliniate şi ar trebui să ne pună pe gânduri.

(1) în primul rând, aici, legenda se ataşează de lucruri care există literalmente, au o mare vechime (mai ales în cazul craniului Mitchell-Hedges) şi, în unele cazuri (din nou,

în mod particular, craniul Mitchell-Hedges), demonstrează abilităţi optice imposibil de obţinut prin tehnicile modeme cunoscute.

(2) în al doilea rând, legenda atribuie, în mod clar, originea acestor cranii unei civilizaţii pierdute şi deci prezumă că ele reprezintă moştenirea unei tehnologii pierdute.

(3) în al treilea rând, legenda afirmă clar că intenţia din spatele creării acestor cranii este aceea de a păstra şi, eventual, de a reconstitui un corpus de cunoştinţe.

(4) în al patrulea rând, este livrat un avertisment clar conform căruia acest corpus de informaţii poate fl abuzat, aşadar că tehnologia sau informaţiile conţinute de cranii este capabilă, într-un fel sau altul, să facă rău, să determine distrugeri.

Aceste patru puncte, astfel sintetizate, demonstrează clar similitudinile tematice cu istorisirile sumeriene şi babiloniene despre obiecte cristaline depozitate în sau reprezentând o **Sală Pierdută a înregistrărilor.** Este limpede deci că, în trecutul îndepărtat, a existat o anume tehnologie bazată pe cristale şi că această tehnologie a fost pervertită şi folosită în scopuri distructive. Scenariul pe care l-am examinat până aici explică în ce mod a fost această tehnologie pervertită: a fost transformată în arme.

însă probabil că **versiunea Cherokee** este cea care încapsulează cele mai stranii paralele cu tradiţia sumeriană. Desigur, la acest nivel, ar trebui să acordăm atenţie încă unui element: Ce legătură a avut populaţia Cherokee cu Sumerul antic?

Răspunsul se găseşte în implicaţiile simple, dar profunde, pe care le naşte versiunea Cherokee a legendei. Ea

ne vorbeşte **despre *treisprezece cranii, câte unul pentru fiecare dintre cele douăsprezece planete, și unul, un craniu „superior”, care aparent era vital pentru toate planetele.***

Desigur, se cunoaşte că în unele versiuni ale astrologiei europene există legături specifice între anumite pietre preţioase și cele douăsprezece case ale zodiacului, însă *doar sumerienii aveau cunoştinţe suficient de avansate astfel încât să numere cele nouă planete ale sistemului solar, la care adăugau Soarele și Luna, pe care le numeau tot planete. Astfel se ajunge la un număr de unsprezece planete, dar, desigur, sumerienii mai ştiau şi* ***că exista o planetă lipsă, o a douăsprezecea planetă, Tiamat, care explodase!***

Astfel, descoperirea unei tradiţii astronomice similare – relevată prin enumerarea planetelor din legenda Cherokee – care se leagă de *un set de cristale* nu poate fi considerată nici coincidenţă, nici o întâmplare. De ce tradiţiile amerindiene din America de Nord şi cea de Sud asociază aceste obiecte cu ideea de depozitare a unui corp de cunoştinţe e limpede: cuarţul – materialul din care este realizat și craniul Mitchell-Hedges – este un cristal de siliciu și este capabil să stocheze informaţii.

Momentan, stocarea de informaţii în cristale este considerată o posibilitate teoretică, însă cercetările aplicate sunt încă în faza embrionară. De aceea nimeni nu poate verifica încă dacă într-adevăr craniile de cristal conţin informaţii stocate în ele în mod deliberat. Și bineînţeles că există şi o „Tradiţie ebraică” în Evul Mediu occidental. Una dintre cele mai evidente locaţii pentru căutarea unor legături directe între cristalele luate din Marea Piramidă şi posibila păstrare, prin timp, a acestor pietre este tradiţia

ebraică şi asta deoarece evreii antici aveau o legătură extrem de profundă cu Egiptul antic.

Lăsând la o parte legătura cu vechile practici alchimice egiptene, care pare să fie indicată de comportamentul neobişnuit al lui Moise, atunci când distruge idolul, Viţelul de Aur, mai există alte câteva posibilităţi care trebuie explorate. Din reconstrucţia lui Stichin a lui ştim că unele dintre componentele interne ale maşinăriei au fost distruse, în vreme ce altele au fost luate şi duse într-o locaţie necunoscută, urmând a fi refolosite.

Putem presupune de asemenea că şi învinşii au luat unele componente şi le-au ascuns în diverse locuri secrete de pe cuprinsul Egiptului. Astfel putem deduce că există două locaţii principale unde au fost duse iniţial componentele păstrate: în Sumer şi în Egipt, unde, după câte se pare, au fost refolosite în scopuri mai curând pozitive. Cercetările au constatat că atât miturile sumeriene, cât şi tradiţia ezoterică egipteană au prezervat poveşti legate de aceste obiecte. Ceea ce se poate să fi fost un element crucial pentru păstrarea şi dezvoltarea capacităţii de a reconstrui unele dintre componentele ştiinţei şi tehnologiei moştenite de la acea înaltă civilizaţie precedentă. în acest punct al istoriei intră în scenă evreii, căci, începând cu Avraam din Ur şi sfârşind cu Moise din Egipt, ei au avut legături strânse şi constante cu ambele teritorii.

înainte însă de a examina posibilitatea „supravieţuirii” acestor cristale sau pietre în mâinile evreilor, se impune o detaliere a scenariului care descrie războiul şi momentul distrugerii „Marii Arme”. Aşa după cum am mai arătat, să începem prin a presupune că Nergal, „zeul” lui Marte, a venit pe Pământ şi a luat în posesie complexul de la Giza. Conform

Lugal-e, în continuare, el a întărit capacitatea de apărare prin adăugarea unor cristale „emiţătoare de raze”, ceea ce ne sugerează că fie Nergal a modificat maşinăria în scopuri malefice, fie a reuşit astfel să-i crească eficienţa. Să nu uităm, de asemenea, posibila conexiune cu Tumul Babei, pe care am menţionat-o anterior. Aici tradiţia ebraică şi cea biblică pot insera detalii în plus, căci conform cărţii lui Ezechiel, Lucifer a primit mai multe „pietre de putere”, ca simboluri sau chiar componente propriu-zise ale forţei lui. Ezechiel 1:22 „vede” spaţiul, în sine, ca pe un soi de cristal: *„Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului care semăna cu cristalul strălucitor şi se întindea în aer, sus, peste capetele lor* însă Lucifer, „purtătorul de lumină”r avea el însuşi o importanţă deosebită. Următorul pasaj ne demonstrează asocierea lui cu „pietrele de putere”:

„Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, şi erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonix, cu topaz, cu diamant, cu crisolit, cu onix, cu jasp, cu safir, cu rubin, cu smarald şi cu aur; timpanele şi flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu şi umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine”. (Ezechiel 28:13-15).

în primul rând, trebuie să luăm în considerare asocierea lui Lucifer cu diverse cristale despre care presupunem că au fost parte, cândva, din Marea Piramidă, şi asta din cauza indicilor de refracţie ciudaţi pe care îi au sau din pricina asocierilor cu gravitaţia – safirul, smaraldul, topazul, diamantul (care, în context biblic, poate fi cuarţ). în

al doilea rând, trebuie să notăm că Lucifer era „un heruvim ocrotitor”. Aceasta este o referire la Chivotul Legii, peste care există doi heruvimi, „cu aripile întinse”. Conform tradiţiei ebraice, cândva a mai existat însă încă un heruvim, un al treilea, Lucifer, care îşi avea locul chiar în centru, peste tronul lui Dumnezeu. După căderea lui Lucifer, au mai rămas numai doi heruvimi, cei pe care îi cunoaştem, ca imagine, şi în zilele noastre. în al treilea rând, astfel, via Lucifer, avem o conexiune între „pietrele de putere” și Chivot. Dar asupra acestui punct vom reveni imediat.

Finalmente, trebuie să notăm asocierea lui Lucifer cu „muntele lui Dumnezeu” și curiosul pasaj în care „umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare”, care, dacă păstrăm corespondenţa Lucifer/Satana/Nergal, zeul babilonian al lui Marte, ne-ar putea indica faptul că, la un moment dat, Lucifer a fost în interiorul Marii Piramide şi s-a plimbat prin Marea Galerie, printre structurile cristaline „emiţătoare de raze”. Să ne întoarcem acum la Ezechiel, pentru un ultim detaliu legat de căderea lui Lucifer: *„Prin mărimea negoţului tău te-ai umplut de silnicie şi ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu şi te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare* (Ezechiel 28:16).

Cu alte cuvinte, Lucifer îşi pierde puterea când el şi „pietrele de putere” sunt separaţi. Deşi asocierea dintre Lucifer și Nergal este pură speculaţie, trebuie să recunoaştem că ea se potriveşte foarte bine cu povestea „silniciei” lui Nergal şi din căderea acestuia de la putere, aşa cum este ea descrisă de Sitchin.

Evident, conexiunea aceasta adaugă o tuşă tehnologică istoriei antice de natură spirituală care relatează căderea lui Lucifer, urmare a unui „război din ceruri”, însă nu există

niciun motiv pentru care aspectul tehnologic şi cel spiritual să se excludă reciproc. Aproape toate versiunile acestei poveşti, de la cea babiloniană până la cea ebraică, păstrează ambele aspecte.

Indiferent de natura acestor „pietre”, este limpede că ele reprezentau cheia puterii lui Lucifer şi aici, desigur, se ridică întrebarea care dintre aceste pietre au fost păstrate şi unde se găsesc ele? Un prim indiciu îl găsim în exodul evreilor şi straniul comportament al lui Moise atunci când distruge idolul, Viţelul de Aur: e clar că evreii nu au luat numai aurul egiptenilor, ci şi secretul producerii lui. Moise, în calitatea lui de mare iniţiat al curţii faraonice, cunoştea secretele ştiinţei şi magiei egiptene şi tocmai pe acestea le-a luat cu el.

Răspunsul faraonului, care trimite o expediţie militară de proporţii pentru a-i prinde pe evreii fugiţi, capătă astfel încă un motiv: suveranul egiptean încerca să recupereze sau măcar să împiedice dispersarea acelor secrete. în tradiţia cabalistică ebraică, se face o distincţie clară între Tabla Destinului pe care Moise a primit-o pe Munte, deci Tabla originală, pe care Moise, când a coborât şi a văzut Viţelul de Aur, de furie a distrus-o, şi Tabla Legii ulterioară.

în tradiţia cabalistică, Tabla Destinului nu a fost de fapt distrusă sau, cel puţin, nu complet. Se spune că Tabla Destinului era alcătuită dintr-un safir divin şi purta numele de *Schîhiya,* iar Moise o ţinea în palmă. Tradiţia cabalistică a luminii şi cunoaşterii provine din vremea lui Avraam, despre care se povesteşte că ar fi primit „dovada unei prime civilizaţii”.

Despre această moştenire culturală cabaliştii spun că provine din *Aur Kasdeems,* ceea ce se traduce prin „Lumina

Magilor”. Tabla lui Avraam se pare că ar fi conţinut **„tot ceea ce omul a cunoscut vreodată”** şi **„tot ceea ce omul va cunoaşte vreodată”.**

Sumerienii antici susţineau că Tabla Destinului a fost dată omului de zeii Enlil şi Enki. Să ne aducem, de asemenea aminte, de povestea conform căreia Tabla Destinului a fost furată de Tiamat, iar gestul acesta a iscat marele război interplanetar care s-a sfârşit prin distrugerea lui Tiamat/Krypton. Să mai luăm în considerare şi următoarele aspecte:

- Tabla Destinului era un safir.
- Tabla Destinului a fost cauza războiului interplanetar sau a „războiului din cer”.
- Piatra Destinului este asociată cu distrugerea lui Krypton/Tiamat.
- Safirul este asociat cu „pietrele de putere” ale lui Lucifer/Nergal.
- Nergal a întărit capacitatea de apărare a Marii Piramide introducând o serie de structuri cristaline – poate chiar Piatra Destinului – în ansamblul construcţiei.
- Căderea de la putere a lui Lucifer/Nergal este asociată cu pierderea acestor „pietre de putere”, deci cu distrugerea sau pierderea „marii sale arme”.
- Se pare că Piatra Destinului a „supravieţuit” fie intactă, fie în fragmente, şi a ajuns în Sumer, în Egipt sau în ambele locaţii.
- Ea sau fragmentele ei s-au păstrat, prin timp, cel puţin până în epoca Exodului.
- Odată ajunsă în „pământul făgăduit”, piatra sau fragmentele ei au ajuns cel puţin până la Regele David, fiind poate, una dintre sursele de înţelepciune şi cunoaştere ale

acestui legendar conducător.

Odată ajunşi în perioada Regelui Solomon, descoperim că tradiţia ebraică abundă de povestiri despre diverse pietre de putere magice, adică despre diverse mecanisme care-şi bazează funcţionarea pe cristale. De exemplu, Talmudul vorbeşte despre o „piatră de temelie”, adică o piatră care a fost implicată în creaţia lumii sau, mai simplu, **un cristal care are capacitatea să modifice însuşi mediul.**

Astfel se explică şi de ce Talmudul asociază această „piatră de temelie” cu proprietatea de a levita a unor obiecte, inclusiv a Chivotului – acesta se menţinea în altarul din Primul Templu la o oarecare distanţă de pământ. De asemenea, un alt exemplu este cristalul numit Piatra Fulgerului. Tradiţia talmudică susţine că această piatră a fost folosită pentru a tăia, dar şi pentru a îmbina pietrele din care a fost clădit Templul lui Solomon.

Piatra Fulgerului mai era numită şi Piatra Perfecţiunii, o denumire care o leagă în mod direct de Urim şi Thummim de pe platoşa Marelui Preot sau Ephod. Asta deoarece Piatra Fulgerului mai era cunoscută şi sub numele de Piatra Perfecţiunii, iar Urim şi Thummim înseamnă Lumină şi Perfecţiune. în mod semnificativ, pietrele de pe platoşa Marelui Preot erau aceleaşi cu cele care făceau parte din tronul sau coroana lui Lucifer, sursa acestuia de putere: sard, topaz, carbuncul (granat), smarald, safir, diamant, chihlimbar, agat, ametist, berii, onix şi jasp.

Cu alte cuvinte, la o lectură atentă, înregistrarea biblică pare să indice faptul că unele dintre „pietrele de putere” sau „pietrele de foc” ale lui Lucifer au ajuns, într-un fel sau altul, pe platoşa Marelui Preot evreu, care era purtată atunci când acesta se apropia de Chivot în altarul din Primul Templu – or,

ştim că, cel puţin din punct de vedere religios, Chivotul trebuia să reprezinte tronul lui Dumnezeu, de pe care Lucifer, heruvimul ocrotitor, a căzut. Dar ce erau „pietrele de putere" sau „pietrele de foc"? Evident, nu erau doar nişte simple pietre preţioase. Conform cercetărilor, se pare că era vorba de un cristal helicoidal, făcut din iridiu, o substanţă cunoscută și folosită de vechii mesopotamieni, care o numeau „an-na" sau „piatra de foc".

Oricum, indiferent de natura lor, este limpede că aceste pietre erau rezultatul unei înalte tehnologii şi că unele dintre ele s-au păstrat, prin timp, integral sau fragmentar, în orice caz, dacă aceste „cristale de putere" antice au ajuns în „bagajul" cu care evreii au plecat din Egipt, atunci s-ar putea să înţelegem ce anume a izbutit să transforme brusc Cavalerii Templieri dintr-un ordin militar insignifiant într-o adevărată forţă economică a Evului Mediu.

Discuţia despre Marea Piramidă şi cristalele care s-au găsit în alcătuirea ei nu se poate încheia fără o referire la vârful său dispărut sau apexul ei. în tradiţia masonică, apexul lipsă reprezintă „realizarea care încoronează" lucrarea, ultimul şi supremul element. Este deci un simbol de forţă al încercării de a reconstitui ştiinţa şi tehnologia pierdute ale acelei Civilizaţii Foarte înalte din timpuri străvechi.

însă apexul este mai mult decât un simbol dispărut. El a fost o componentă reală a maşinăriei şi, conform istoriilor antice, era alcătuit dintr-un cristal de cuarţ pur, era translucid şi avea o luminozitate strălucitoare – strălucea în vârful unui „munte" uriaş placat cu dale de calcar albe şi sclipitoare. Şi, în mod evident, nueun accident că unele surse antice vorbesc, în mod specific, de cuarţ: unghiul faţetelor cristalului de cuarţ este de 51 de grade – acelaşi unghi cu al

fațetelor Marii Piramide.

Misterele craniului de cristal Mitchell-Hedges

Craniul de cristal Mitchell-Hedges este un artefact de mărime naturală, realizat dintr-un singur bloc de cuarţ şi are mandibula detaşabilă. Este unul dintre cele mai neobişnuite şi controversate obiecte din istoria umanităţii, care a stârnit imaginaţia a milioane de oameni și a născut adevărate legende.

Atunci când se vorbeşte despre „cranii de cristal”, de cele mai multe ori, gândul ascultătorului fuge, în primul rând, la craniul Mitchell-Hedges şi asta deoarece respectivul artefact a avut parte de cea mai consistentă expunere mediatică dintre toate celelalte cranii care există răspândite pe glob.

Frederick Albert „Mike” Mitchell-Hedges (1882-1959) a fost un călător, aventurier şi scriitor englez. Despre copilăria lui nu se cunosc prea multe informaţii, cert este că, odată ajuns la vârsta maturităţii, Mike începe să penduleze între Anglia natală, SUA, America Centrală şi Caraibe. Unii dintre cei care l-au cunoscut povesteau că era un mercenar, care-şi vindea serviciile de explorator, alţii susţineau că era spion în serviciul Casei Regale engleze, iar alţii spuneau că era doar un tânăr bogat care călătorea „pentru divertisment”.

Ceea ce se ştie concret este că unele dintre expediţiile lui din America Centrală au fost finanţate de mai multe societăţi engleze prospere, că o vreme a fost sponsorizat de către publicaţia „Daily Mail”, iar într-o altă perioadă a fost sprijinit de către British Museum, instituţie căreia i-a donat numeroase artefacte. De asemenea, Mike a luptat ca soldat în armata lui Pancho Villa în timpul Revoluţiei din Mexic. în 1906, Mike s-a însurat cu Lillian Agnes Clarke, alintată Dolly,

dar asta nu i-a domolit avântul expediţionar, aşa că în cea mai mare parte din timp cei doi soţi au trăit separat.

Din mariajul lor nu a rezultat niciun copil, dar, în 1917, în timp ce se afla în Toronto, Canada, lui Mike îi este prezentată o fetiţă orfană, în vârstă de zece ani, Anne Marie le Guillon. Din câte se pare, cei doi americani care o aduseseră pe copilă au lăsat-o în grija lui Mitchell- Hedges şi au dispărut.

Englezul îşi dă seama că nu are decât două posibilităţi: fie să ducă fetiţa la un orfelinat, fie să o adopte şi să o crească el însuşi. Alege varianta a doua şi astfel Anne devine Anna, fiica lui Mike în mod legal, dar şi companionul lui principal în toate expediţiile ulterioare. Modul în care cei doi au intrat în posesia craniului de cristal este neclar. Anna Hedges a susţinut că artefactul a fost descoperit pe 1 ianuarie 1924, în timpul unor săpături arheologice realizate de ea şi tatăl ei în interiorul templului din Lubaantun, Hondurasul Britanic, azi Belize: „... *săpam în templu şi, încercând să ridicăm o bucată de zid foarte grea care căzuse peste altar... am descoperit craniul, care era îngropat sub altar, dar au mai trecut încă trei luni până când am găsit şi mandibula, care era la vreo şapte metri şi jumătate depărtare*

Anna a povestit că, atunci când a extras craniul din pământ, muncitorii indieni care îi ajutau au reacţionat imediat, arătându-se plini de reverenţă faţă de artefact: „*Şi-au dat seama imediat că acel craniu era zeul demult pierdut al strămoşilor lor ”.*

Problema este însă că Mitchell-Hedges nu a pomenit nimic despre această descoperire în scrierile sale care relatau perioada excavaţiilor de la Lubaantun şi nici celelalte persoane prezente pe acel şantier arheologic nu au făcut

nicio menţiune privind o astfel de descoperire. în plus, în autobiografia sa, publicată în 1954, Mitchell- Hedges spune: *„Am motive pentru care nu voi dezvălui modul în care craniul a intrat în posesia mea”.* Şi adaugă: „... *(craniul) are o vechime de cel puţin 3.600 de ani şi, conform legendei, era folosit de Marele Preot mayaş în cadrul ritualurilor ezoterice. Se spune că atunci când el doreşte moartea cuiva şi-şi transmite dorinţa craniului, moartea soseşte invariabil”.*

în anii din urmă, s-a speculat că, de fapt, Mike Mitchell-Hedges ar fi cumpărat craniul la o licitaţie Sotheby’s din Londra, pe 15 octombrie 1943. S-a susţinut că ar exista o scrisoare trimisă de Mike fratelui său la scurtă vreme, o scrisoare în care acesta relatează istoria respectivei achiziţii. S-a mai speculat de asemenea că acel craniu a fost plasat în mod intenţionat de Mike în templul de la Lubaantun, astfel încât Anna să fie cea care să-l „găsească”, deoarece în ziua aceea ea împlinea 17 ani şi acela ar fi fost cel mai nimerit cadou în opinia tatălui adoptiv. Oricum, ceea ce este ciudat e că, din toate ediţiile ulterioare ale autobiografiei lui Mitchell-Hedges, editorii au îndepărtat orice referire la craniul de cristal.

La moartea lui Mike Mitchell-Hedges, survenită în 1959, craniul a revenit, de drept, fiicei sale, Anna, deşi au existat zvonuri conform cărora Mike ar fi avut şi doi fii naturali, dar nerecunoscuţi legal. Arma şi-a preluat moştenirea şi a devenit foarte activă în promovarea publică a craniului, mergând în turnee prin lume, unde îl prezenta în cadrul unor expoziţii cu plată acordând interviuri în presa scrisă şi pentru televiziuni.

în iulie 1964, Anna a semnat un acord cu dealer-ul de artă Frank Dorland, care urma să promoveze, la rândul lui,

craniul, în vederea vânzării. Preţul trebuia să nu fie mai mic de 50.000 de dolari. în documentul descriptiv, care însoţea artefactul, Anna pretindea că el are puteri speciale, inclusiv că apară de deochi şi de alte atacuri magice, dar şi că este purtătorul unei forţe magice benefice, de natură angelică.

Eforturile de a se găsi un cumpărător care să ofere măcar suma minimă acceptată au eşuat, iar în 1970 Anna şi Dorland s-au certat, deoarece Dorland ajunsese să pretindă, în mod public, că el era proprietarul craniului. Totuşi, înainte ca relaţiile dintre cei doi să înceteze, Dorland şi Richard Gavin (în acea vreme, şeful Departamentului de marketing al companiei Hewlett- Packard) au dus artefactul la laboratorul Hewlett-Packard din Santa Clara, California, pentru o serie de teste. Tehnicienii au introdus craniul în alcool benzilic, care are acelaşi indice de refracţie ca cristalul de cuarţ.

Ceea ce înseamnă că acel craniu ar fi trebuit aproape să dispară atunci când era cufundat în această soluţie. **Ceea ce s-a şi întâmplat.** Au urmat o serie de alte teste, în urma cărora, tehnicienii au concluzionat că acel craniu (inclusiv mandibula) este realizat dintr-o singură bucată de cristal de cuarţ şi că **pentru realizarea lui a fost necesară o perioadă incredibil de lungă: cel puţin 300 de ani tereştri!!!** Se povesteşte chiar că, la finalul testelor, unul dintre tehnicieni ar fi exclamat: *„Nenorocitul nici n-ar trebui să existe!*

Legenda craniului Mitchell-Hedges a fost alimentată şi de relatările lui Frank Dorland, care s-a aflat în posesia lui mai mulţi ani. Acesta a povestit în repetate rânduri că, folosind craniul, a trecut prin experienţa mai multor momente de viziune. în plus, era fascinat de aura craniului şi de clădirile cu aspect antic pe care le putea vedea atunci

când privea în adâncul orbitelor. De asemenea, Dorland a mărturisit că a auzit de nenumărate ori tot felul de sunete care erau „emanate” de craniu: clopote metalice, clopoţei de vânt cristalini şi alte soiuri de zgomote.

Cel mai mult l-a intrigat însă vocea umană pe care a auzit-o fredonând încet nişte melodii stranii, care îi erau complet necunoscute. în plus, Dorland susţinea că, în prima noapte în care craniul s-a aflat în casa lui, a auzit paşii unei pisici de junglă şi sunete de clopote şi de clopoţei de vânt.

Atât el, cât şi soţia lui, au căutat prin toată casa, dar nu au găsit nimic, aşa că s-au întors în dormitor. Dimineaţă, când s-au trezit, au constat că mai multe obiecte din casă se găseau acum în alte locuri decât cele în care stăteau în mod normal. Iar uşile şi ferestrele erau închise şi ferecate. Pe dinăuntru!

în perioada în care s-a aflat în posesia craniului, Dorland a realizat mai multe mulaje din ghips şi răşină epoxidică. Măsurând secţiunile transversale ale unor astfel de mulaje, a constatat perfecta simetrie a craniului. De asemenea, a sesizat că acel craniu avea capacitatea să canalizeze lumina aflată la baza sa, astfel încât razele ieşeau prin orbite. Efectul era absolut spectaculos!

Poveştile stranii nu se opresc însă aici. în martie 1962, în revista „Fate”, John Sinclair relatează mai multe istorii cu iz supranatural: una dintre ele se referă la un vindecător zulu, care, în 1949, la cererea şefului de trib care era sceptic, a scuipat pe craniu şi apoi s-a dedat la un dans tribal cu semnificaţie batjocoritoare. La scurt timp, vindecătorul a fost ucis în coliba lui de un fulger iscat din singurul nor de pe cerul altfel complet senin. O altă poveste se referă la un fotograf de ştiri care, curând după decesul vindecătorului, în

vreme ce realiza fotografii cu craniul, i-a strigat: „Să mă omori dacă poţi! Altfel să putrezeşti în iad! „. Plecând din coliba lui Mitchell- Hedges, fotograful s-a urcat în maşina sa de teren şi, după un drum foarte scurt, întâlnindu-se cu un camion, s-a ciocnit de acesta frontal şi a murit instantaneu. Sinclair adaugă şi povestea unei reporteriţe care-şi bătuse joc de craniu şi, în foarte scurtă vreme, a murit din cauza unei infecţii misterioase.

Revista „Psychic” a raportat moartea stranie a trei femei, care, la începutul anilor ’50, priviseră craniul cu intensitate, pe perioade destul de lungi. Anna Mitchell-Hedges a relatat şi ea mai multe episoade ciudate, dintre care celebru este cel care-1 priveşte pe Adrian Conan Doyle (fiul lui Sir Arthur Conan Doyle, scriitorul care l-a inventat pe Sherlock Holmes). Cu ocazia vizitelor în casa Annei, acesta simţea (chiar fără să-l vadă) prezenţa craniului (atunci când acesta nu era „plecat de la domiciliu” pentru expoziţii sau alte demonstraţii) şi imediat intra într-o stare de agitaţie profundă.

Cu toate acestea, Anna Mitchell-Hedges era convinsă că acel craniu de cristal avea proprietăţi benefice. Această perspectivă este evidentă din următorul dialog dintre Anna şi Mark Chorvinski (realizator de filme, scriitor şi fondator al revistei „Strânge Magazine”):

„Mark Chorvinsky: Crezi că acest craniu e, de fapt, blestemat?

Anna Mitchell-Hedges: A, nu! Deloc!

Mark Chorvinsky: Dar în perioada din urmă mulţi l-au numit Craniul Pieirii.

Anna Mitchell-Hedges: Acesta nu este un craniu blestemat, este un craniu vindecător.

Mark Chorvinsky: Dar cum rămâne cu ceea ce a spus tatăl tău în autobiografia lui, că acest craniu era folosit ca să aducă moartea şi aşa mai departe?

Anna Mitchell-Hedges: Nu l-ai cunoscut pe tata, nu-i aşa? Era un mare glumeţ. El i-a spus toate chestiile alea unui reporter pe seama căruia voia să se distreze puţin."

Ca să-şi susţină punctul de vedere, Anna povestea deseori diverse episoade în care craniul vindecase tot felul de boli de care suferiseră persoanele care intraseră în contact cu el chiar şi pentru o perioadă scurtă.

în 1970, când Anna şi-a recuperat craniul de la Frank Dorland, a declarat că nu vrea să-l folosească „pe post de glob de cristal". Cu toate acestea, cunoscuţi ai săi au relatat în mai multe rânduri că Anna folosea craniul ca săşi prevadă viitorul. Când era întrebată dacă se temea ca nu cumva preţiosul artefact să-i fie furat, Anna răspundea că cel craniul „o apără".

în ultimii opt ani de viaţă, Anna a trăit în Chesterton, Indiana, împreună cu Bill Homann, cu care s-a căsătorit în 2002. Anna a murit pe 11 aprilie 2007. De atunci, craniul de cristal Mitchell-Hedges a intrat în custodia lui Bill. în noiembrie 2007, acesta a dus artefactul la Muzeul Naţional de Istorie Naturală Smithsonian, unde a fost supus mai multor teste de către antropologul Jane MacLaren Walsh. Aceasta a cercetat craniul folosind ultraviolete, un microscop de mare putere şi a realizat şi o tomografie computerizată.

In 2008, desenatorul judiciar Gloria Nusse a luat un mulaj după craniul de cristal Mitchell-Hedges şi ulterior a procedat la o reconstrucţie a chipului: **a rezultat o fată de femeie cu trăsături care ar putea fi caracterizate ca fiind europene!**

Aventura fără de sfârşit a colonelului Percy Fawcet în căutarea oraşului pierdut „Z”

„Ştii ceva despre Bolivia?”, l-a întrebat preşedintele Societăţii Geografice Regale pe colonelul Percy Harrison Fawcett la începutul anului 1906. Colonelul i-a răspuns că nu ştia nimic, iar preşedintele a continuat prin a-i prezenta extraordinarul potenţial economic al Americii de Sud, dar şi marele impediment în calea exploatării acestui potenţial: lipsa totală a unor hărţi riguroase.

„Uită-te la zona asta!, a continuat preşedintele, punând în faţa lui Fawcett o hartă. E plină de zone albe, fiindcă despre teritoriul ăsta se cunosc foarte puţine lucruri. „

Preşedintele i-a explicat de asemenea că lipsa unor graniţe clare făcea ca teritoriul Americii de Sud să fie extrem de tensionat. Mare parte era considerat „Ţara cauciucului”, fiindcă acolo creşteau păduri vaste alcătuite din arbori de cauciuc. Prin exploatarea acestora se putea obţine necesarul de cauciuc al întregii lumi, dar şi un venit consistent pentru ţări precum Bolivia şi Brazilia. Lipsa graniţelor bine definite putea naşte însă un război de proporţii, iar o expediţie pentru marcarea graniţelor nu putea fi condusă nici de un bolivian, nici de un brazilian. Această sarcină nu putea fi încredinţa decât unei a treia părţi, neutră, iar Societatea Geografică Regală fusese desemnată ca arbitru.

Acum, preşedintele Societăţii dorea să ştie dacă Fawcett nu era interesat să preia această sarcină. Rolul său se putea, într-adevăr, să fie unul periculos: zona era decimată de boli, unele dintre triburile indigene erau considerate sălbatice, trebuia avute în vedere și potenţiale acte de opoziție. Totuși, fără să ezite, colonelul a răspuns că acceptă poziţia care îi fusese astfel propusă.

Colonelul Percy Harrison Fawcett s-a născut pe 18 august 1867 în Torquai, Devon, Anglia. Era fiul lui Edward Boyd Fawcett şi al Myrei Elizabeth (născută MacDougall). A fost educat la Newton Abbot Proprietary College, alături de Bertram Fletcher Robinson, care avea să devină unul dintre bunii prieteni ai lui Sir Arthur Conan Doyle şi să-i pună în legătură pe viitorul explorator şi pe viitorul scriitor. Edward Boyd Fawcett (care se născuse în India) a fost membru al Societăţii Geografice Regale, iar fratele mai mare al lui Percy, Edward Douglas Fawcett, a fost alpinist, ocultist şi autorul unor volume filozofice, dar şi al unor romane de aventuri devenite foarte populare în epocă.

La nouăsprezece ani, Percy a intrat în Artileria Regală. Vreme de mai mulţi ani, a fost detaşat în Ceylon – acolo unde a şi cunoscut-o pe cea care avea să-i devină soţie şi sa căsătorit. Ulterior, a lucrat o vreme pentru serviciile secrete în nordul Africii. Totuşi, la un moment dat, Percy a constatat că se plictisise de viaţa de armată, aşa că s-a apucat să înveţe arta topografiei, sperând astfel să-şi găsească o slujbă mai interesantă. Apoi, în 1906, a venit oferta din partea Societăţii Geografice Regale: biletul lui spre aventură.

Colonelul a ajuns în La Plaz, Bolivia, în iunie 1906, gata să-şi înceapă expediţia. Curând şi-a dat însă seama că numai drumul până în zona în care trebuia să lucreze avea să fie un calvar. Cărarea pe care trebuia s-o urmeze urca prin munţi, printr-o trecătoare aflată la 5.200 de metri altitudine. El şi companionii săi au reuşit, cu mare greutate, să parcurgă şase kilometri şi jumătate şi să urce până la aproape şase mii de metri în două ore. Măgăruşii de povară pe care îi foloseau aveau probleme mari, la rândul lor, din pricina aerului rarefiat. Iar expediţionarii se temeau să-i forţeze la un ritm

mai alert de teamă ca animalele să nu moară.

Ajuns în oraşul Cobija, Fawcett şi-a dat curând seama cât de dificilă era viaţa în interiorul continentului. Bolile făceau ravagii, astfel că rata mortalităţii din oraş era de aproape 50% anual. Fiind complet deconectaţi de restul lumii, mulţi dintre locuitori îşi căutau refugiul în alcool, într-o seară, de pildă, unul dintre ofiţerii locali s-a înfuriat pe subordonatul său pentru că acesta a refuzat să i se alăture într-un joc de cărţi. Beat fiind, ofiţerul şi-a scos sabia şi s-a repezit asupra subordonatului, rănindu-1 grav.

Când un alt ofiţer a încercat să-l ajute pe cel atacat, acesta a fost asaltat cu sabia la rândul lui. Bietul om a căutat să se refugieze în camera lui Fawcett, dar ofiţerul beat a dat buzna după el. Când colonelul l-a certat fiindcă atacase oameni neînarmaţi, ofiţerul l-a înjurat şi şi-a scos pistolul. Fawcett s-a luptat cu el şi, finalmente, a izbutit să-i smulgă arma din mână.

în acea epocă, Bolivia era o ţară aflată la cheremul nelegiuiţilor. Pe lângă multe nedreptăţi, colonelul Fawcett s-a îngrozit când a descoperit cum erau trataţi amerindienii. Deşi sclavia era ilegală, proprietarii plantaţiilor de cauciuc organizau deseori partide „de vânătoare” prin junglă – vânătoarea însemna capturarea de indigeni care să lucreze ca sclavi pe plantaţiile lor.

Ca urmare a acestei situaţii, unele dintre triburi deveniseră ostile faţă de europeni. Fawcett era de părere că dacă amerindienii ar fi fost trataţi de invadatori cu bunătate şi înţelegere, ar fi primit, din partea acestora, bunătate şi înţelegere.

în 1910, în timpul unei călătorii de-a lungul râului Heath, dorind să găsească izvorul acestui curs de apă, Percy

a avut ocazia să-şi testeze teoria. El şi grupul său fuseseră avertizaţi să nu se aventureze în acea zonă, deoarece triburile din lungul râului erau considerate sălbatice. Li s-a spus că ar fi o adevărată nebunie să pornească în această călătorie. Colonelul însă nu s-a lăsat intimidat. După o săptămână de vâslit, după un cot al râului, grupul a dat peste tabăra unui trib, care era aşezată chiar pe malul nisipos.

Indigenii au fost la fel de surprinşi de întâlnire ca şi exploratorii. „Câinii lătrau, bărbaţii urlau, iar femeile alergau să-şi ia copiii în braţe", îşi amintea colonelul. Indigenii s-au ascuns printre copaci, în vreme ce europenii şi-au tras bărcile la mal. Atunci a început ploaia de săgeţi. Fawcett a încercat să domolească spiritele folosind cele câteva cuvinte indigene pe care le învăţase, dar părea că mesajul său de pace nu era perceput ca atare. Atunci i-a venit o idee: unul dintre membrii grupului era plasat în afara razei de acţiune a săgeţilor, iar colonelul i-a spus să cânte ceva la acordeon.

Omul a cântat mai multe melodii, schimbând însă versurile în „şi ei nu mai trag cu săgeţi în noi". Cântăreţul a avut dreptate: băştinaşii şi-au încetat atacul. Colonelul sa apropiat de ei, s-au salutat şi apoi s-a procedat la tradiţionalul schimb de daruri. Percy Fawcett şi-a continuat apoi călătoria, găsind, finalmente, izvorul râului Heath. Au urmat alte şi alte expediţii, vreme de trei ani, timp în care colonelul şi-a îndeplinit contractul care prevedea cartografierea teritoriului sud-american şi stabilirea graniţelor.

După expirarea contractului, Fawcett s-a retras din armată, continuând să organizeze expediţii de explorare pe cont propriu – fiind sprijinit financiar de diverse ziare sau alte instituţii. La declanşarea primului război mondial,

Fawcett s-a întors în Anglia, ca să lupte pentru ţara sa. După încheierea conflictului, a revenit însă în jungla sudamericană. Pe măsură ce timpul trecea, colonelul devenea din ce în ce mai interesat de studiile arheologice.

în călătoriile sale, colonelul a început să dea atenţie poveştilor cu iz de legendă pe care le auzea de la băştinaşi, iar pentru a-şi confirma unele informaţii, a apelat la arhivele existente. încetul cu încetul, a ajuns la concluzia că undeva, în pădurile virgine ale Braziliei, în regiunea Mato Grosso, exista un oraş străvechi, căzut în uitare. Fawcett l-a numit „Z” şi a decis să plece în căutarea lui. Se punea însă problema componenţei grupului expediţionar: colonelul nu fusese niciodată adeptul grupurilor de mari dimensiuni, de aceea avea nevoie de persoane de încredere şi care să şi fie capabile să facă faţă condiţiilor dificile impuse de o călătorie în sălbăticie.

Până la urmă, grupul expediţionar a ajuns să fie alcătuit din Fawcett, fiul său mai mare, Jack, şi un bun prieten al acestuia din urmă, Raleigh Rimmell. Traseul care avea să fie urmat a fost stabilit cu minuţiozitate, iar echipamentul şi proviziile au fost gândite până în cele mai mici detalii: conserve de hrană, lapte praf, arme, torţe, un cronometru şi un sextant pentru stabilirea longitudinii şi latitudinii, înainte de a pleca, colonelul Fawcett a dat instrucţiuni ca, în cazul în care el şi companionii lui nu s-ar mai întoarce, nimeni să nu trimită după ei vreo echipă de salvare. Pericolele erau prea multe şi exista deci riscul ca şi salvatorii să-şi piardă viaţa pe drum.

Pe 20 aprilie 1925, grupul a plecat din Cuiaba. în afară de Jack şi Raleigh, colonelul mai era însoţit de doi muncitori brazilieni, doi cai, opt măgăruşi şi doi câini. Pe 29 mai 1925,

Fawcett i-a trimis un mesaj soţiei sale, prin care o înştiinţa că grupul era gata să pătrundă în teritoriile virgine, lăsând însă în urmă cei doi muncitori brazilieni. Colonelul şi-a încheiat scrisoarea spunându-i soţiei: „Nu trebuie să-ţi fie teamă de un eşec…”. Martori au declarat ulterior că i-au văzut pe cei trei traversând râul Upper Xingu, un afluent al Amazonului. După care, grupul expediţionar a dispărut… pentru totdeauna!

Mulţi au presupus că cei trei au fost ucişi de amerindieni, mai multe triburi fiind suspectate: Kalapalos (se pare că membri ai tribului au fost ultimele persoane care i-au văzut pe colonelul Fawcett şi pe companionii lui în viaţă), Arumas, Suyas şi Xavantes (triburi pe ale căror teritorii cei trei intenţionau să pătrundă). S-a spus că, atunci când au fost văzuţi ultima dată, erau bolnavi şi abia se deplasau, aşa că au existat şi voci care au speculat că toţi trei ar fi murit în jungla amazoniană răpuşi de boală. în ciuda dispoziţiei dată de colonelul Fawcett, mai multe expediţii de salvare au plecat în căutarea exploratorilor. Nimeni nu a reuşit să se întoarcă decât cu multe alte poveşti şi zvonuri, printre care şi acela că Percy Fawcett ar fi înnebunit şi trăia în continuare într-un trib de canibali, care îl aleseseră drept lider.

S-a estimat că, din cele peste treisprezece expediţii de salvare, mai mult de o sută de persoane şi-au pierdut viaţa încercând să afle ce s-a întâmplat cu colonelul Percy Fawcett şi camarazii săi.

Una dintre primele expediţii a fost aceea din 1927, condusă de exploratorul american George Miller Dyott. Acesta a pretins că ar fi descoperit dovezi potrivit cărora Percy Fawcett ar fi fost ucis de indienii Aloique, dar curând

povestea lui a început să-şi piardă din credibilitate.

în 1951, o altă expediţie a scos la iveală nişte oase umane, care, ulterior, au fost puse în legătură cu colonelul Percy Fawcett şi cei doi companioni ai săi. Exploratorul danez Ame Falk-Ronne a călătorit prin Mato Grosso în cursul anilor ’60. într-o carte publicată în 1991, acesta a scris că ar fi aflat ce s-a întâmplat cu colonelul Percy

Fawcett de la Orlando Villas-Boas, care, la rândul lui, ar fi ascultat povestea chiar din gura unuia dintre ucigaşi.

Conform lui Villas-Boas, Fawcett ar fi avut ceva probleme la traversarea unui râu şi ar fi pierdut mare parte din darurile pregătite pentru indigeni. A continua călătoria fără daruri reprezenta o periculoasă eludare a etichetei, cu atât mai mult cu cât cei trei membri ai expediţiei erau destul de bolnavi. Fawcett ar fi decis totuşi să înainteze, însă, la întâlnirea cu tribul Kalapalo, căpetenia băştinaşă ar fi decis să-i ucidă pe expediţionari. Trupurile lui Jack Fawcett şi Raleigh Rimmell ar fi fost aruncate în râu, cel al colonelului Fawcett – considerat bătrân şi deci distins – ar fi fost îngropat. După aflarea acestei istorii, Falk-Ronne a decis să viziteze tribul Kalapalo şi – după cum mărturiseşte în carte – unul dintre mai marii comunităţii ia confirmat povestea relatată de Boas.

Boas a declarat că, în 1951, ar fi primit rămăşiţele colonelului Fawcett şi le-ar fi dus la un laborator de analiză. Tot el a pretins că analizele ar fi confirmat faptul că oasele i-ar fi aparţinut colonelului, însă fiul acestuia din urmă, Brian Fawcett (1906-1984), a refuzat să accepte veridicitatea acestei dezvăluiri. Analize ulterioare au demonstrat că, într-adevăr, rămăşiţele nu aparţineau colonelului. Din 1965 încolo, Boas a declarat că păstrează oasele în apartamentul

său din Sao Paolo.

în 1998, exploratorul englez Benedict Allen a mers şi el să discute cu membrii tribului Kalapalo. Unul dintre bătrânii comunităţii, Vajuvi, a declarat într-un interviu filmat de BBC că oasele descoperite de Boas cu patruzeci şi cinci de ani înainte nu erau ale colonelului Fawcett. Vajuvi a negat de asemenea că tribul său ar fi fost implicat în dispariţia lui Percy Fawcett.

Pe 21 martie 2004, ziarul britanic „The Observer" a publicat un material în care anunţa că regizorul de televiziune Misha Williams, care avusese acces la documente scrise de colonelul Fawcett şi păstrate în arhiva privată a familiei acestuia, ajunsese la concluzia că Percy Fawcett nu avusese intenţia să se mai întoarcă vreodată în Anglia, că dorinţa sa ar fi fost aceea de a găsi o comunitate religioasă, stabilită în jungla amazoniană, o comunitate la a cărei credinţă fiul său Jack deja aderase.

în 2005, jurnalistul David Grann, de la publicaţia „The New Yorker", a vizitat şi el tribul Kalapalo şi a descoperit că printre membrii acestuia circula încă o poveste legată de expediţia colonelului Fawcett – acesta fiind unul dintre primii oameni albi întâlniţi vreodată de trib. Povestea aceasta, care este transmisă din gură-n gură, spune că Percy Fawcett şi camarazii săi au stat în satul tribului Kalapalo, după care au plecat, îndreptându-se spre est.

Membrii tribului l-au avertizat pe colonel că îşi asumă un mare risc continuându-şi călătoria, că va fi ucis de „indienii fioroşi", care ocupau teritoriul de dincolo de satul lor. Dar Fawcett a insistat că trebuie să meargă înainte. Tribul Kalapalos a văzut, timp de cinci zile, fumul din tabăra pe care Fawcett o făcea în fiecare seară, după care… nimic!

Indigenii au fost convinşi că „indienii cei fioroşi” îi uciseseră pe Percy, Jack şi Raleigh.

în articol se mai spune de asemenea că o civilizaţie numită Kuhikugu – care a construit o serie de clădiri monumentale – a existat exact în zona unde dorea să ajungă colonelul Percy Fawcett şi deci se poate că **tocmai „vatra” acestei civilizaţii să fi fost fabulosul oraş „Z”.**

Această supoziţie este susţinută de descoperiri recente făcute de arheologul Michael Heckenberger.

PARTEA A DOUA

RĂZBOIUL COSMIC FILE DE JURNAL OZN-urile în vremuri de război Ceea ce „Conducătorii Lumii” nu vor ca Voi să ştiţi!

Marea Sfidare sau

OZN – File de poveste

Aventura „Baronului Roşu” din Primul Război Mondial într-o zi, în primăvara lui 1917, cu primul război mondial în plină desfăşurare în Europa de vest, două triplane Fokker din forţa germana aeriană Jadgstaffel Jasta 11 au decolat de la baza lor aeriană din Franţa şi s-au îndreptat către cerul de deasupra vestului Belgiei, căutând avioane de război ale aliaţilor.

Unul din fokkere era pilotat de căpitanul Peter Waitzrik; celălalt de căpitanul Manfred von Richthofen, faimosul **„Baron Roşur”.**

După puţin timp de survolare, Waitzrik şi von Richthofen au observat ceva pe cer în faţa lor. Nu era un avion de luptă inamic. Conform spuselor lui Waitzrik, era un obiect zburător de 125 de picioare în diametru, arginitiu strălucitor şi în formă de farfurie. „Am fost terifiaţi, a spus Waitrick într-un interviu mulţi ani mai târziu. Nu mai

văzusem aşa ceva niciodată. Dar Statele Unite tocmai intraseră în război, aşa că am presupus că era ceva trimis de ei. Von Richthofen a deschis focul imediat asupra obiectului, lovindu-1. Obiectul s-a prăbuşit imediat precum o piatră, a mai spus Waitzrick. A forfecat crengile copacilor în căderea lui în pădure.”

Waitzrick şi von Richthofen au văzut apoi cum doi ocupanţi au ieşit din ciudata aeronavă şi s-au refugiat în pădure.

„în mintea mea nu există niciun dubiu că ce a doborât Baronul în acea zi nu a fost un avion de recunoaştere al SUA. A fost un fel de aeronavă de pe altă planetă, iar cei care au fugit în pădure nu erau americani”

Deşi a doborât în total optzeci de avioane aliate, von Richthofen va muri peste un an. Waitzrick a supravieţuit Marelui Război şi celui de după el şi a devenit pilot de linie. Despre întâlnirea sa cu ciudata aeronavă, Waitznick a făcut mărturisiri mult mai târziu. Când s-a hotărât să vorbească, va adăuga: *„Exceptândpe soţia şi copiii mei, nu am mai spus nimănui până acum dspre această ciudată întîmplare*

Când împăraţii primesc porunci celeste

Pe 28 octombrie, 312, împăratul roman Constantin I şi armata lui înaintau către Roma, să se înfrunte cu rivalul lui de moarte, Maxentius. în joc era nici mai mult nici mai puţin decât controlul Imperiului Roman. Scribii ce călătoreau cu Constantin au consemnat cu puţin timp înainte de importanta bătălie că un obiect misterios a apărut pe cer şi a planat deasupra armatei. Strălucind şi fiind sub formă de curcubeu, a fost văzut de toţi, inclusiv de Constantin.

împăratul a ajuns să creadă că apariţia obiectului a fost un mesaj ca oamenii lui să îşi picteze semnul crucii pe

scuturi înainte de a merge la luptă inpotriva lui Maxentius. Aşa a ordonat Constantin trupelor lui să facă şi au învins în bătălia istorică de la podul Milvian. Ca rezultat, Constantin, nu numai că a devenit singurul conducător al Romei, dar a şi făcut Creştinismul, care anterior fusese scos în afara legii, religia oficială a Imperiului Roman.

Este oare aproape mult prea copleşitor de examinat, dar cum ar arăta lumea noastră azi, dacă nu ar fi existat acel obiect misterios pe cer?

OZN-urile există – noi doar nu ştim ceea ce sunt încă… Oare ?!?!

Aceste cuvinte înţelepte au fost scrise înainte şi în alte cărţi, dar sunt oricum foarte adevărate. Ceea ce unii consideră a fi OZN-uri simt menţionate peste tot în Biblie. Se pot găsi pe monede antice și în arta pictorilor rupeştri. Istoria chineză povesteşte despre soldaţi zburând prin ceruri în aeronave fantastice, folosind dragoni care scuipau foc pe post de camarazi care să le apere flancurile.

Scrierile vechi ale Indiei descriu în detaliu maşini aeriene incredibile, suficient de mari ca să poarte în zbor oraşe. OZN-uri asemănăfoare pot fi găsite şi pe ciopliri în piatră din Egipt, în Mesopotamia şi până la marile civilizaţii mayaşe din America Centrală. OZN-urile au fost mereu cu noi – şi sunt încă şi astăzi cu noi. Facem filme şi emisiuni TV despre ele. Apar în literatura modernă, cărţi de benzi desenate și jocuri video. Muzee și monumente sunt construite în cinstea lor. Şi sunt şi rămân misterioase. Dar asta nu înseamnă că nu ştim câteva lucruri despre ele.

Apar frecvent noaptea, uneori în grupuri, dar de cele mai multe ori singure sau câte două. Zboară mai repede şi fac manevre complet diferite de orice aparat zburător

construit de om. Sunt în general benigne, deşi ar putea să răpească oameni ca să descopere ce ne face pe noi să vibrăm. Şi au capacitatea de a merge după voinţa piloţilor lor oricând şi oriunde.

Dar OZN-urile au prezentat de asemenea o altă tendinţă uimitoare: s-au făcut vizibile cu o frecvenţă crescută în perioadele de război şi conflicte umane. în mod incredibil au axistat raporte despre un OZN care zbura deasupra Normandiei în ziua „Z”, pe 6 iunie 1944.

Există, de asemenea, nenumărate relatări despre OZN-uri denumite şi „luptători foo fighters”, fiind observate de aliaţi, dar şi de piloţii „Axei”2 pe parcursul celui de-al doilea[27] război mondial. Primul război mondial a avut şi el partea lui de reperări OZN şi de observări aeriene. Războiul coreean[28] a produs un număr de episoade deosebit de bizare.

în anii ’50 şi ’60, în timpul Războiului Rece,[29] cerul Americii părea efectiv că plouă cu OZN-uri. Există chiar şi poveşti ciudate cum că OZN-urile l-ar fi ajutat pe George Washington[30] să câştige revoluţia americană. Numerele par să indice că observarea OZN-urilor creşte în perioade de război, sau ceea ce se poate numi război iminent, în special începând de la mijlocul secolului XX.

Dar ce înseamnă acest lucru? Se datorează faptului că există mai multe aeronave care zboară în timpul războaielor erei modeme – bombardiere, avioane de luptă, avioane de transport – aşa încât există mai multe oportunităţi pentru

27 Axa Berlin - Roma - Tokyo, din care a făcut parte în perioada 20 iunie 1941-23 august 1944 şi România.

28 Războiul din Coreea, 1950-1953. Nici în prezent nu s-a semnat pacea, conflictul fiind „îngheţat“ de un fragil armistiţiu şi o zonă demilitarizată de-a lungul Paralelei 38 a Peninsulei Coreene.

29 Războiul Rece, 1947-1989, s-a terminat odată cu căderea Cortinei de Fier.

30 Vezi celebra serie de filme *Extratereştrii antici.*

oameni să vadă lucruri ciudate care zboară? Sau este cineva care ne urmăreşte? Care ne studiază cum ne străduim să ne omorâm între noi?

Acest studiu[31] este o colecţie de exact astfel de întîmplări: incidente în care OZN-urile şi-au făcut cunoscută prezenţa în unele dintre cele mai neobişnuite momente ale conflictelor, unele înspăimântătoare, multe altele confuze şi enigmatice, dar intervenind rareori sau deloc, ceea ce reprezintă indiciul cel mai ispititor şi totodată straniu.

în majoritatea cazurilor[32] relatările de aici sunt o repovestire a episoadelor descoperite şi relatate de alţii, mulţi dintre cei care şi-au dedicat întreaga viaţă documentării şi studierii enigmei captivante a OZN-urilor.

Această listă de seamă îi include pe ***Jerome Clark, Dr. Richard Haines*** *şi decedaţii acum* ***Dr. J Allen Hynek, Bruce Maccabee, căpitanul Edward J Ruppelt*** *(un om din armată prins la mijlocul disputei OZN),* ***Jaques Valee, Stan Gordon, Timothy Good, Frank Edwards, Robert Hastings şi Keith Chester,*** *care pur şi simplu au scris cartea despre foo fighters şi au trasat începutul erei OZN- urilor la începutul anilor '40 aşa cum trebuia să fie.*

Când acest mare mister va fi în final rezolvat, oamenii se vor uita înapoi la aceşti vizionari şi vor spune: nu am fi putut să reuşim fără ei.

Să încercăm o mică inventariere a reperărilor încă din timpurile străvechi şi până în vremurile noastre. Deci, revenim, anul 332 î. Hr. Constantin nu este singurul luptător

31 Citiţi şi: Dan Farcaş, Emil Străinu, OZN - *Extratereştrii pregătesc invazia,* Editura Triumf, Bucureşti, 2014.

32 Mare parte din material l-am primit de la diferite asociaţii de studiu OZN de pe mapamond. Dăm la sfârşitul lucrării o listă a surselor de documentare pentru cei ce vor să aprofundeze diferite aspecte pentru că izvoarele iniţiale ale prezentei lucrări cuprind peste 20 (douăzeci) de Terrabiţi de informaţie.

faimos ale cărui rezultate ale campaniilor militare au fost afectate de obiecte zburătoare ciudate.

Renumitul comentator de radio şi autor OZN Frank Edwards a relatat odată ceva ce unii ar putea considera ca fiind o poveste fantezistă despre Alexandru cel Mare: acesta ar fi avut o întâlnire de natură extraterestră în timpul campaniei lui de cucerire a lumii cunoscute în secolul IV î. Hr.

Uriaşa armată a lui Alexandru ajunsese să realizeze o „trecere strategică” a unui râu. Ilustra minte macedoneană trebuia să îşi mute rapid forţele peste râu pentru a-şi continua campania. Dar exact când era pe punctul de a trece râul prin vad, două aeronave ciudate au apărut dintrodată pe cer. Istoricul personal al lui Alexandru a descris aeronavele ca scuturi strălucitoare argintii scuipând foc prin zonele exterioare. Sub privirile pline de groază ale lui Alexandru, aeronava ciudată a plonjat repetat înspre oamenii lui până în punctul când aceştia, caii lor şi elefanţii de război au devenit aşa de speriaţi că au refuzat să treacă râul.

Un incident similar, dacă nu şi mai bizar, se spune că i s-a întâmplat lui Alexandru în timpul asediului oraşului Tyre în anul 332 î. Hr. Dar de această dată ciudatele obiecte zburătoare par să fie mai părtinitoare cauzei lui Alexandru. Localizat pe o insulă situată în prezent în Liban, oraşul Tyre, controlat de perşi, avea ziduri incredibil de groase şi apărătoare bine construite. Acestea au zădărnicit eforturile lui Alexandru de a le cuceri timp de luni.

într-o zi, „scuturile zburătoare” s-au întors. Cinci dintre acestea au apărut deodată pe cer deasupra Tyre-ului. Din nou, conform lui Edwards, după ce au dat târcoale încet oraşului, permiţând ca soldaţii ambelor tabere să le vadă,

unul dintre scuturi a tras un fulger care a prăbuşit o mare parte din zidul care proteja Tyre-ul. Aceasta breşă a fost suficient de mare pentru ca oamenii lui Alexandru să înainteze şi până la urmă să captureze oraşul.[33]

Mult mai târziu, în 1034 d. Hr…

Chiar şi un cititor amator de literatură OZN este familiarizat cu termenul „obiect în formă de ţigară". Obiectul în formă de ţigară este unul dintre cele mai frecvent raportate forme de OZN, fiind observat cu o consecvenţă enigmatică de-a lungul secolelor şi niciodată mai mult decât în timp de război. Astfel poate nu ar trebui să fie o surpriză că ceea ce este considerat a fi prima reprezntare grafică „printată" a unui OZN este omniprezentul obiect în formă de ţigară.

în cartea lui **OZN-uri în Spaţiu: Anatomia unui Fenomen,** marele scriitor de OZN şi cercetător **Jacques Vallee** spune povestea unei cărţi tipărite timpuriu, denumită **Liber Chronicarum.** Tipărită în 1493 şi acum păstrată într-un muzeu din Verdun, 7 descrie în paginile ei un incident petrecut în 1034, în care un obiect sub formă de ţigară a fost văzut zburând pe cerul Europei seara devreme. Conform textului, obiectul a fost întâi observat îndreptându-se spre sud către est. Dar apoi este văzut virând abrupt spre vest şi îndreptându-se către apus.

Ilustraţia însoţitoare arăta obiectul sub formă de ţigară, cu flăcări în jurul lui, zburând deasupra zonei rurale medievale. Poza i-a ndumerit pe crcetatorii OZN mereu de atunci încoace. Ce ar fi putut inspira o astfel de poveste şi o asfel de ilustraţie dacă nu o reperare reală?

Jacques Vallee scrie şi despre un incident din 1235 care

---

33 Frank Edwards - ziarist, publicist, scriiitor, om de televiziune şi cercetător OZN.

se prea poate să fi fost prima dată când oamenii s-au decis să investigheze o reperare OZN. S-a întâmplat în Japonia, într-o noapte, un ofiţer de rang înalt numit generalul Yoritsume, şi armata lui se pregăteau de somn în tabăra lor când au observat lumini misterioase pe cer. Generalul şi trupele lui au privit cu uimire cum aceste lumini au făcut[34]

fascinante manevre acrobatice, cum ar fi încercuiri – fără sfârşit şi zburatul în salturi. Mirat de etalarea aeriană bizară, generalul Yoritsume a ordonat o investigaţie ştiinţifică pentru ceea ce tocmai văzuse.

Datul de explicaţii simple chiar simpliste pentru OZN-uri va deveni o formă de artă sute de ani mai târziu. Cei care practică aşa ceva astăzi ar fi fost mândri de oamenii de ştiinţă ai lui Yoritsume, pentru că explicaţiile date generalului răspândeau confort şi calm.

întregul lucru este complet natural, i s-a spus lui Yoritsume despre luminile misterioase. *Este doar vântul care face stelele să se legene!* în mod straniu, cu jumătate de secol mai devreme a fost scris un document detaliind observarea unui alt obiect ciudat care a luminat cerul nopţii. Conform spuselor lui Vallee, de această dată în cartea lui **Paşaport către Magonia,** documentul descrie obiectul ca fiind un „recipient de ceramică zburător”. Sau cu alte cuvinte, o „farfurie zburătoare”.

Lucrurile stăteau prost în Europa de Vest în timpul anilor 1347-1350.

în acest caz, nu a fost războiul care a adus moarte şi suferinţă. Mai degrabă, aceştia au fost anii temutei Morţi Negre, ciuma bubonică ce a măturat continentul, omorând, după unele calcule, peste 100 de milioane de oameni şi

---

34 Franţa.

schimbând peisajul cultural al civilizaţiei pentru următorul secol şi jumătate.

în timp ce ştiinţa convenţională ne spune că grozava pandemie a fost cauzată de o bacterie purtată de puricii de şobolan, există şi rapoarte stăruitoare ale vremii despre obiecte zburătoare stranii mişcându-se la nivel jos prin cer, lăsând o urmă suspicioasă de vapori în urma lor. Oriunde şi oricând aceste obiecte au fost văzute, ciuma va izbucni în curând în acea zonă. Rapoarte adiţionale din acele vremuri descriu figuri misterioase, de origini necunoscute, care se îmbrăcau cu glugi negre şi robe şi foloseau coase pentru a omorî inexplicabil vitele.

Aceşti „cavaleri” medievali, **„oameni în negru4** , vor deveni mai apoi asociaţi cu moartea iminentă. Astăzi sunt mai bine cunoscuţi ca doamna cu coasa. Alte evenimente ciudate în timp ce ciuma mătura Europa includ rapoarte de „comete” licărind prin noaptea tulburată, animale ciudate eşuând pe ţărmurile europene şi, de multe ori, sunete asemănătoare tunetului fiind auzite şi atunci când cerurile erau senine.

în noaptea de 12 octombrie 1492, un om pe nume Pedro Gutierrez făcea de veghe pe vasul cu trei catarge poreclit „Galicianul”. Omul de lângă el se numea Cristoffa Corombo. Ei priveau la orizontul negru al Oceanului Atlantic, căutând în mod intenţionat ceva. Ceea ce au văzut a fost o lumină strălucind la mare distanţă. A apărut şi a dispărut continuu pe parcursul nopţii. Când era vizibilă, cei doi oameni au văzut-o mişcându-se în sus şi în jos şi sclipind de explozii bruşte de lumină şi intensitate.

Lumina i-a captivat pe cei doi oameni, menţinându-le atenţia la orizont. Bărbatul pe nume Corombo era căpitanul

Galicianului. îl ştim astăzi drept Christopher Columbus şi vasul lui, după numele său oficial Santa Maria. Iar la patru ore după ce strania lumină a fost văzută prima dată comportându-se misterios pe cer, Columbus a văzut pământ.

La răsărit, pe 4 aprilie 1561, locuitorii Nurembergului, Germania, s-au trezit nici mai mult nici mai puţin decât într-o luptă titanica aeriană ce se petrecea deasupra oraşului. Sute de martori au văzut o pereche de cilindri mari întunecaţi lansând o varietate de forme descrise în[35]

mod variat ca sfere negre şi albastre, cruci roşii şi discuri aeriene. Apoi, după ce acestea au fost lansate, au început să se lupte între ele în timp ce sute de oameni au privit spectacolul timp de mai bine de o oră.

La fel ca şi în cazul obiectului în formă de ţigară descris anterior menţionat în Liber Chronicarum, ce ar fi putut impulsiona această poveste de ziar şi xilogravura, dacă nu un eveniment real?

Ceea ce e posibil să fie cea mai stranie poveste cu OZN din istoria militară a SUA – şi sunt multe – este că George Washington ar fi întâlnit extratereştri în timpul zilelor negre de la Valley Forge. Conform unui site foarte serios,39 această poveste provine de la un cercetător scoţian numit Quentin Burde, care pretinde că în iama 1777-1778, tribul de nativi americani cu care s-a împrietenit Washington în timp ce armata lui extenuată şi demoralizată făcea tabăra la Valley Forge era de fapt un grup de extratereştri cu pielea verde.

Izvorând dintr-o reinterpretare a memoriilor scrise, se presupune, de către secretarul militar al lui Washington, Burde, a reieşit o întâmplare cel puţin insolită, dacă nu stranie… Se spune că Burde a găsit referiri la „căsuţe

35 Cunoscuţi mai târziu în secolul XX şiXXI sub sigla MIB sau Men în Black

plutitoare” şi la un trib denumit „pieile verzi”, care trăia într-un glob strălucitor în pădurile din apropiere, un glob care „uneori era acolo şi alteori nu”.

Pieile verzi, susţine Burde, au aprovizionat armata continentală cu informaţii militare şi de recunoaştere şi posibil cu tehnologie avansată care a ajutat să schimbe balanţa războiului. Burde adaugă grăbit totuşi că el crede că Washington nu a avut nici cea mai mică idee că avea de-a face cu creaturi de pe o altă planetă.

Mai degrabă, conform lui Burde, bărbatul care va merge să câştige războiul revoluţionar şi să devină primul preşedinte al Statelor Unite probabil credea că a vorbit cu un puternic şef de trib indian sau cu un vraci specializat în căile magiei. De necrezut? Poate.

Dar pe cât de ciudat poate sună această poveste, vor fi lucruri şi mai ciudate.

Primul război mondial și perioada interbelică aduc pe cer manifestări ciudate și așa-zisele „nave sperietoare”. Așa cum spune povestea, într-o zi, în primăvara lui 1917, cu primul război mondial în plină desfăşurare în Europa de vest, 2 triplane Fokker din forţa germana aeriană Jadgstaffel Jasta 11 au decolat de la baza lor aeriană din Franţa ocupată și s-au îndreptat către cerul deasupra vestului Belgiei. Căutau avioane de război ale aliaţilor.

Unul din fokkere era pilotat de căpitanul Peter Waitzrik; celălalt de căpitanul Manfred von Richthofen, faimosul „Baron Roşu”. Era o dimineaţă senină, cu puţini nori și un cer albastru intens. Von Richthofen era trăgătorul de top al Germaniei la acea vreme. El primise deja Blue Max-ul, cea mai înaltă decoraţie militară a ţării, și într-o lună va conduce legendarul circ zburător al „Baronului Roşu”.

După puţin timp de survolare, Waitzrik şi von Richthofen au observat ceva pe cer în faţa lor. Nu era un avion de luptă inamic. Conform spuselor lui Waitzrik, era un obiect zburător de peste 100 de picioare în diametru, arginitiu strălucitor şi în formă de farfurie. „Am fost terifiaţi, a spus Waitzrik tabloidului britanic *World Weekly News* mulţi ani mai târziu. Nu mai văzusem aşa ceva niciodată. Dar Statele Unite tocmai intraseră în război, aşa că am presupus că era ceva trimis de ei. Von Richthofen a deschis focul imediat asupra obiectului, lovindu-1. Obiectul s-a prăbușit imediat precum o piatră, a mai spus Waitzrick. A

forfecat crengile copacilor în căderea lui în pădure". Waitzrick şi von Richthofen au văzut apoi cum doi ocupanţi au ieşit din ciudata aeronavă şi au scăpat în pădure.

„Baronul și cu mine am dat un raport complet asupra incidentului înapoi la centru, a spus Waitzrik. Dar ne-au spus să nu îl mai menţionăm niciodată."

Mulţi ani după, Waitzrik a crezut că strălucitorul disc argintiu era vreo armă secretă a aliaţilor, până la isteria farfuriilor zburătoare de la sfârşitul anilor '40, care l-a convins de contrariu.

„Atunci a fost când am realizat că acest lucru arată la fel cu navetele acelea sub formă de farfurie pe care toţi au început să le vadă, a zis Waitzrik. Sunt peste 80 de ani de atunci, aşa că ce importanţă mai are? Dar în mintea mea nu există niciun dubiu că ce a doborât Baronul în acea zi nu a fost un avion de recunoaştere al SUA. A fost un fel de aeronavă de pe altă planetă, iar cei care au fugit în pădure nu erau americani. „

Deşi a doborât în total optzeci de avioan aliate, von Richthofen va muri peste un an. Waitzrick a supravieţuit

Marelui Război şi celui de după el şi a devenit pilot de linie. Despre întâlnirea sa cu ciudata aeronavă, Waitzrich a mărturisit mulţi ani mai târziu că exceptând soţia şi copiii săi nu a mai spus nimănui despre incident.

Faimosul coleg al lui Waitzrik nu a fost primul pilot de luptă care să lovească într-un obiect zburător ciudat în timpul Primului Război Mondial. S-a mai întâmplat aşa ceva cu mai mult de un an înainte. Pe 31 ianuarie 1916, sublocotenentul J.E. Morgan, din Serviciul Regal Naval Aerian Britanic, s-a urcat în avionul lui de luptă BE2 – C şi a decolat de la baza lui din afara Londrei. Era noapte şi Morgan era în căutare după zepelinele nemţilor. Deşi englezii vor deveni capabili să doboare enormele dirijabile armate echipandu-şi mitralierele avioanelor cu obuze incendiare, acest salt tehnologic era totuşi la un an distanţă.

în acea noapte de iarnă, Morgan era într-o misiune de recunoaştere, făcând parte dintr-un un sistem rudimentar de avertizare timpurie, sperând să observe orice aeronavă germană care se îndreaptă spre Londra. Totuşi ceea ce a găsit deasupra capitalei britanice a fost cu totul altceva.

Prima dată documentat în 1925, într-o carte de căpitanul **Joseph Morris,**[36] Morgan a urcat aproximativ la o milă[37] deasupra Londrei, când a văzut un obiect bizar zburând un pic mai sus decât el. L-a descris ca având un rând de ferestre luminate şi arătând cumva ca un vagon de tren cu perdelele trase. în ciuda aparenţei lui ciudate, Morgan a fost convins că a dat peste un dirijabil german pe punctul de a ataca Londra.

Zepelinele germane au bombardat Anglia pentru prima

---

36 Raidurile aeriene germane asupra Marii Britanii, 1914-1918.

37 Aproximarea de aici se referă la o distanţă estimată în jurul a 1.600-1.800 de metri înălţime.

dată în ianuarie 1915, ajutând la izbucnirea primului conflict aerian din istorie. Dar timpul ales pentru primul raid aerian al lumii a fost neobişnuit. De regulă, germanii preferau să își zboare zepelinele când vremea era destul de caldă, între martie şi septembrie, pentru că în lunile de iarnă echipele dirijabilelor se confruntau cu îngheţul și temperaturile uneori mortale din înaltul Insulelor Britanice. Deci, concluzia ar fi: ca Morgan să întâlnească un zepelin autentic deasupra Londrei în mijlocul iernii ar fi fost un pic ciudat.

Obiectul misterios se afla la aproximativ 100 de picioare[38] deasupra lui când Morgan l-a observat prima dată. încă odată, crezând că este un dirijabil german, a scos singura armă pe care o avea, pistolul de serviciu, şi a început să tragă în el. Brusc, obiectul a urcat drept în sus cu o viteză uimitoare și a dispărut în noapte. Obiectul s-a ridicat de fapt aşa de repede, încât Morgan a crezut că propriul lui avion pierde din altitudine. Această dezorientare l-a silit să aterizeze forţat într-o mlaștină.

Morgan nu a fost singura persoană care a reperat ciudatul obiect zburător în acea noapte. La 15 minute după întâlnirea lui, un alt pilot britanic a raportat vederea a ceva ciudat surprins în reflectoarele care se mişcau pe cerul de deasupra Londrei. Alţii aflaţi la sol au raportat mai târziu că au văzut, de asemenea, obiectul ciudat.

Orice s-ar fi întâmplat, sublocotenentul J.E. Morgan are un loc special în folclorul OZN: este considerat prima persoană care a tras într-un obiect zburător neidentificat din aer. Asta, dacă a fost un OZN.

Pentru a înţelege ce ar fi văzut sau nu sublocotenentul Morgan deasupra Londrei în acea noapte, trebuie să ne

38 Un „picior" are 0,304 metri - piciorul este o unitate de măsură anglo-saxonă a lungimilor.

întoroarcem şapte ani, în 1909. în primăvara acelui an, oameni de peste tot din insulele britanice, în special de-a lungul coastei de est a Angliei, au început să vadă lucruri ciudate pe cer. Aşa multe obiecte zburătoare misterioase au fost semnalate, încât a devenit cunoscut ca marea spaima aeriană din 1909. Intruşii aerieni, orice ar fi fost ei, au fost porecliţi „nave sperietoare".

într-o poveste relatată de mulţi, dar cercetată cu deosebită judiciozitate de jurnalistul şi scriitorul OZN David Clarke,[39] totul a început dimineaţa devreme, pe 23 martie, când un poliţist de serviciu din Peterborough, un oraş situat în Estul Angliei, a crezut că a auzit un sunet de maşină care se apropia în întuneric. Poliţistul Constantin

Kettle a realizat totuşi curând că zgomotul venea de deasupra. Când a privit în sus, a văzut un obiect la 1.000 de picioare deasupra lui mişcându-se cu o viteză extraordinară. Obiectul era alungit şi îngust, avea o lumină puternică ataşată de el şi era însoţit de un zgomot uruitor. Era aşa de mare, a spus poliţistul, încât bloca stelele. El a privit cu uimire cum s-a făcut nevăzut către nord-vest.

Kettle a spus povestea lui fantastică ziarului local din Petersborough şi ulterior a fost preluat de ziarul *Daily Mail* din Londra. Dar chiar dacă ziarul a pretins că un alt poliţist din Petersborough a confirmat reperarea lui Constable, incidentul a fost dat uitării. Totuşi numai temporar, pentru că şase săptămâni mai târziu, a fost o veritabilă inundaţie de reperări de aparate zburătoare în estul Angliei. Brusc, oamenii vedeau aparatul misterios al lui Kettle peste tot. Au sosit aşa de multe sesizări, încât presa engleză s-a decis să urmărească povestea în mod agresiv. A urmat o isterie

39 Vezi pe larg în: *drdavidclarke.co.uk.*

media.

Ziarele *London Evening News* şi *Daily Express,* în mod deosebit, au fost cele mai active. Ele au trimis reporteri în estul Angliei, unde mai mulţi martori la nava sperietoare originală a lui Kettle au fost găsiţi. De la muncitori la o staţie de tren din apropiere la fermieri din Norfolk, la o mulţime din Ipswich, toţi au susţinut că au văzut acelaşi obiect zburător ciudat, pe care poliţistul îl văzuse în martie. Toţi au descris obiectul ca fiind mare şi sub formă de ţigară, cu lumini puternice ataşate; toţi au spus că putea zbura împotriva vântului şi că se mişca cu viteză extrem de mare.

Cu fiecare următor articol de ziar, mai multe rapoarte au sosit din oraşe din estul Angliei, cum ar fi Ely, Wisbech şi Saxmundham, şi apoi din locuri precum Wingland, Woolpit şi Orton. Pe măsură ce nebunia creştea, creştea şi numărul de reperări. Deodată se părea că navele sperietoare au fost văzute peste tot în Anglia, incluzând Londra, alimentând credinţa că erau mai mult de una. La apogeu, navele sperietoare au fost raportate chiar şi de departe, din Belfast, nordul Irlandei.

Abundau teoriile cu privire la ce ar putea fi. Unii speculau că misterioasele aparate erau opera unui excentric inventator englez sau că erau mici baloane cu gaz ce purtau lanterne trimise în înalt de poznaşi numai ca să enerveze oamenii. Sau poate erau chiar arme secrete aparţinând armatei britanice.

Dar cei mai mulţi dintre oameni credeau că navele sperietoare erau de fapt zepeline germane trimise deasupra Angliei ca nave de spionaj. încă odată, trebuie ţinut cont de perioada temporală. Datorită unei serii de tratate secrete şi o dorinţă de a regla conturile în toată Europa, era deja trasă

concluzia în 1909 că Anglia şi Germania vor fi în curând în război.

Şi pentru că armata britanică nu era pregătită pentru un asemenea conflict, unii dintre oficialii guvernamentali au vrut de fapt ca navele sperietoare să fie de origine germană, pentru a avea o scuză să crească forţele armate ale Angliei. Teoria zeplinelor este totuşi greşită. Deşi explicaţia naturală pentru ce a văzut în acea noapte Constable Kettle ar fi un dirijabil german, deoarece Germania era liderul tehnologiei de dirijabile la acea vreme, foarte puţine zepeline adaptate pentru armată existau în 1909, ca să nu mai vorbim de unele care să poată naviga cu succes o călătorie de 700 de mile dus-întors către şi de la Insulele Britanice în mijlocul nopţii.

Apoi este şi factorul viteză. Chiar şi cinci ani mai târziu, odată ce războiul a izbucnit, un zepelin militar de ultimă generaţie putea reuşi numai 50 de mile pe oră. O astfel de viteză nu corespunde cu declaraţia lui Constable Kettle sau cu cele ale celorlalţi, sute, care au văzut misterioasele aeronave mişcându-se pe cerul britanic cu o rapiditate incredibilă. Ziarul *London Weekly Dispatch* a făcut un experiment.

într-o noapte, o navă sperietoare a fost raportată deasupra oraşului din estul Angliei, Stamford. Douăzeci de minute mai târziu a fost văzut deasupra oraşului de coastă Southend, la aproape 70 de mile distanţă. Conexând cele două rapoarte, ziarul a determinat că nava sperietoare ar fi trebuit să aibă 200 de mile pe oră pentru a face o astfel de călătorie rapidă – mult mai rapid decât cele mai rapide avioane ale timpului şi de multe ori mai rapid decât cel mai bun zepelin. Chiar şi dirijabilele modeme nu se mişcă mai repede de 60 de mile pe oră, şi asta în condiţii ideale.

Mulţi martori oculari au raportat, de asemenea, că navele sprietoare purtau reflctoare strălucitoare. Orice fel de reflectoare care ar putea fi descrise ca fiind „puternice” ar trebui să fie grele și le-ar trebui şi un fel de sursă de alimentare. Acestea ar fi lucruri greu de cărat la bordul unui aparat mai uşor decât aerul.

Unii experţi la vremea respectivă au pretins că și dacă germanii ar fi avut un dirijabil în 1909, capabil să zboare așa de departe de casă, vânturile care au bătut peste canalul englez în toată luna mai 1909 au fost din sud spre vest, făcând trecerea cu ajutorul unui zepelin de pe continent o misiune sinucigaşă în cel mai fericit caz.

Chiar și mai misterios, a existat o sperietură de aparate zburătoare similară, de asemenea neexplicată în SUA în anii 1896-1897. Dacă un zepelin ar fi avut dificultăţi în traversarea Canalului Mânecii relativ îngust în 1909, cum ar fi putut imul să traverseze Atlanticul cu 12 ani mai devreme?

Ziarul London Weekly Dispatch a concluzionat de asemenea că dacă navele sperietoare erau cumva de origine germană şi erau trimise în recunoaştere în anticiparea unei viitoare invazii și război, de ce ar face asta noaptea numai cu ajutorul câtorva lumini strălucitoare? Mai ales, de ce ar opera în aşa fel încât să îi vadă aşa de mulţi oameni? Sute de oameni au reperat navele sperietoare în mai 1909. De ce nu au fost niciun fel de încercări de a le ascunde activităţile? Cu greu se poate considera o muncă bună de spionaj.

Un alt lucru ciudat s-a întâmplat pe măsură ce mania navelor sperietoare mătura Anglia anului 1909. Acesta are de-a face cu angajatorii lui Constable Kettle, poliţia din Peterborough. întrebat de un reporter despre ce a văzut cu adevărat Kettle, un reprezentant al poliţiei din Peterborough

a răspuns că nu a fost nimic mai mult decât un zmeu cu o lanternă chinezească ataşată de el.

Când a fost întrebat ce a cauzat zgomotul de „motor” pe care l-a auzit Kettle atunci când a observat obiectul, purtătorul de cuvânt a susţinut că zgomotul venea de la un motor care mergea toată noaptea la o brutărie din zonă. Cu alte cuvinte, confruntaţi cu faptul că unul dintre ai lor a văzut ceva ciudat pe cer, şefii lui Kettle au încercat să îl discrediteze oferind explicaţii puţin absurde.

Acest lucru este interesant pentru că atunci când mania farfuriilor zburătoare a cuprins SUA patruzeci de ani mai târziu, armata SUA şi CIA au început o campanie de discreditare a oricui a raportat că a observat un OZN. Dar şi mai sinistre sunt poveştile că începând cu sfârşitul anilor ’40, agenţi ai guvernului american chiar au încercat să îi intimideze pe martorii OZN ca să nu mai spună nimic. Aceşti agenţi obscuri au devenit cunoscuţi ca MIB”, faimoşii oameni în negru. Cât de ciudat ca spaima aeriană a Marii Britanii din 1909 să aibă propria versiune a unui incident MIB.

Episodul a început cu o reperare pe 7 mai, într-un loc numit Clacton-on-Sea, în Essex. în acea noapte, un localnic a observat un obiect lung sub formă de torpilă zburând sus deasupra casei lui. Aeronava se mişca foarte repede şi avea două lumini strălucitoare. El a urmărit-o până când a dispărut în noapte. în dimineaţa următoare bărbatul a găsit un obiect curios în iarbă, pe faleză, în apropiere de reşedinţa lui. După descrirea făcută de el, arăta ca o minge de fotbal american prin care trecea o bară lungă de oţel.

Vestea despre ciudata descoperire s-a răspândit rapid. Deşi poliţia şi membrii pazei de coastă locale au examinat obiectul, ei nu au avut idee ce este. L-au rugat pe om să îl

păstreze bine până când cineva din armata britanică va avea posibilitatea să îl studieze. Aproximativ două săptămâni mai târziu, armata britanică a intrat în posesia obiectului şi, mai târziu, a declarat că este o geamandură de mare folosită pentru antrenamentul naval cu ţinta. Exact cum a ajuns o „geamandură de mare" în vârful falezei din Clacton este încă un mister.

Totuşi, înainte ca armata să ia obiectul, localnicul care găsise iniţial „geamandura" a spus că doi oameni care arătau ciudat s-au materializat aproape de casa lui şi au fost văzuţi cercetând faleza din apropiere ca şi cum ar fi căutat ceva. Oamenii misterioşi au căutat apoi în hambarul proprietarului casei şi în zona unde el a ţinut „geamandura" până a venit armata să o ia. Când servitorea casei a plecat ca să meargă afară, oamenii au abordat-o, vorbindui într-o limbă ciudată. Ea a fugit înapoi în casă şi oamenii ciudaţi au dispărut.

Acesta a fost primul dintre multele rapoarte despre indivizi ciudaţi cu alură de străini care au fost văzuţi furişându-se în zonele unde au fost reperările navelor sperietoare. Şi în timp ce unii au sugerat că aceştia ar fi putut fi agenţi germani, posibil unii la fel de surprinşi de navele sperietoare ca şi britanicii, nimeni nu a determinat cine erau aceştia. Deci ce erau navele sperietoare?

La fel ca obiectele zburătoare văzute deasupra Americii în 1896-1997, şi următoarele spaime aeriene din **Australia, Rusia, Polonia, Austria, Belgia şi Romania,**[40] în 1913, reperările nu au fost niciodată explicate.[41] Totuşi, bazat pe relatările martorilor oculari despre viteza, manevra şi

---

40 într-o lucrare viitoare vom prezenta şi cazurile OZN de la începutul secolului.

41[4] Acest tip de apariţii a avut loc în acea perioadă şi pe cerul României.

capabilitatea de zbor, ceea ce au văzut oamenii în Anglia în 1909 pare clar peste tehnologia timpului. Ultimul cuvânt despre navele sperietoare ar trebui să aparţină singurei persoane care ar fi putut deţine cheia misterului.

în timpul spaimei din 1909, un ziarist britanic a reuşit să îl întrebe pe însuşi **Ferdinand Graf von Zeppelin** ce crede el că simt navele sperietoare. Răspunsul lui a fost: ***Eu nu cred în fantome!***

Dar poate că una dintre cele mai misterioase întâmplări este aşa-zisul incident „Mons”. Deci ce s-a întâmplat la Mons?

Pentru britanici, poveştile despre lucruri ciudate pe cer nu încetează când, în cele din urmă, începe Primul Război Mondial, în 1914. Reperările de nave sperietoare continuă în Anglia chiar pe măsură ce zepelinele reale încep să bombardeze oraşe britanice. Relatări despre aeronave făcând lucruri ciudate deasupra tranşeelor Franţei au fost de asemenea raportate chiar pe măsură ce luptele continuau dedesubt. Dar probabil cea mai ciudată poveste despre fenomene aeriene care a rămas după marele conflict, cel puţin din partea britanicilor, a fost aceea a „îngerilor din Mons”.

Aceasta începe pe 22 august 1914, chiar la începutul războiului. Armata germană se mişca către vest prin Belgia, căutând să copleşească Franţa. în drumul ei era forţa expediţionară britanică. Bătălia iminentă nu era egală. Deşi mai bine antrenată şi echipată, forţa britanică număra numai 80.000 de soldaţi, în timp ce germanii au desfăşurat o armată de peste 160.000. Cele două tabere sau ciocnit aproape de Mons, un sat în vestul Belgiei. A fost prima înfruntare între Anglia şi Germania în ceea ce va fi un război

lung şi sângeros.

Totuşi, după două zile de lupte brutale, britanicii, depăşiţi numeric, au reuşit să stopeze avansarea nemţilor. De fapt, germanii au suferit atâţia morţi încât au declarat o încetare a focului temporară, permiţând forţei engleze să se retragă. Ştirea acestei „victorii” britanice a făcut valuri în Anglia. Recrutările au crescut şi febra patriotică a cuprins naţiunea. Dar cu aceasta a venit şi o relatare ciudată, cum că armata britanică a avut asistenţă de pe altă lume în „înfrângerea” germanilor la Mons în acea zi. Şi acest ajutor, depinzând de ce relatarea este crezută, a fost ori transportat înainte în timp ori a venit direct din rai.

Povestea spune că exact atunci când germanii erau pe punctul de a zdrobi forţa britanică la Mons, spre surprinderea ambelor părţi, o armată de arcași-fantomă a apărut. Aceşti arcaşi au tras cu săgeţile lor în germani, rănind așa de mulţi încât copleșita armată engleză a putut declara victorie. S-a spus chiar că mulţi dintre soldaţii germani uciși în timpul luptei au murit din cauza rănilor de săgeată.

Povestea se pare că a început când un scriitor galez pe nume Arthur Machhen a dat un articol unui ziar englez bazat pe relatările pe care le-a citit despre lupta de la Mons. Această povestioară a fost prima care pomeneşte despre misterioşii arcași venind în ajutorul britanicilor şi măcelărind mii de germani.

Dar ziarul nu a clarificat dacă articolul era ficţiune sau non-fictiune, aşa încât mulţi cititori l-au luat ca pe un fapt. Când un preot a publicat o retipărire a articolului câteva luni mai târziu, povestea a căpătat o nouă dimensiune, ajungând la şi mai mulţi cititori. Apoi, în aprilie 1915, o revistă numită

Spiritualistul a tipărit o relatare a ciudatelor întâmplări de la Mons, şi atunci este momentul când povestea arcaşilor celeşti s-a răspândit în toată Marea Britanie.

La acea vreme, mijlocul primăverii 1915, războiul nu mergea bine pentru britanici. Din nou, zepelinele, unele adevărate, bombardau oraşele engleze, vasul Lusitania tocmai fusese scufundat şi sângeroasa maşină de măcinat came a luptei în tranşee era în plină desfăşurare de-alungul frontului de vest.

Prima bătălie a Mamei a costat peste 80.000 de vieţi engleze şi franceze. Prima şi a doua bătălie din Ypres, când a fost folosit pentru prima dată gaz otrăvitor, a costat numai Anglia peste 300.000 de victime. Populaţia britanică avea nevoie de încurajarea propagandei. „Miracolul" din Mons s-a dovedit a fi un bun remediu.

Detaliile poveştii s-au schimbat pe parcursul nenumăratelor repovestiri. într-una, armata arcaşilor de stil medieval apare dintr-odată, ca şi cum ar fi fost transportată la locul luptei dintr-un timp precedent. Dar în alte variante mai populare, aceşti războinici erau de fapt îngeri – sau cele mai ciudate OZN-uri văzute vreodată – apăruţi din cer ca să îi oprească pe germani. Unele versiuni includ chiar o misterioasă ceaţă luminoasă care, de asemenea, i-a ajutat pe britanici să îşi copleşească duşmanii. *Ceţile misterioase nu sunt necunoscute reperărilor OZN.*

Astfel de variaţii au dus la publicarea a şi mai multor relatări ale viziunilor apărute pe frontul de vest, incluzând unele care susţineau că însăşi Ioana d'Arc a apărut şi i-a ajutat pe aliaţi în luptă. Aceste poveşti mai noi au devenit nestăpânite în a doua jumătate a lui 1915, multe dintre ele fiind atribuite unor ofiţeri britanici anonimi, ale căror nume

au fost ascunse din motive de securitate. Pentru acest motiv, unii au văzut în acţiune serviciul britanic de spionaj, încercând să ridice moralul naţiunii în timpul unor vremuri dificile.

Dar în timp ce câteva investigaţii după război au găsit puţine dovezi de la sursa originală cum că ceva extraordinar s-a întâmplat în timpul luptei de început a Primului Război Mondial, povestea războinicilor cereşti persistă, sugerând că nu va fi niciodată limpede ce s-a întâmplat în acea zi sângeroasă în satul Mons.

Acum să analizăm un posibil miracol… sau cea mai mare reperare OZN cunoscută? în martie 1916, fostul stat neutru al Portugaliei a fost târât în Primul Război Mondial. La fel ca aproape toţi participanţii la marele război, tratatele de lungă durată şi înțelegerile secrete i-au târât pe ezitanţii portughezi în conflict, în acest caz la aproape doi ani după ce a început. Deşi ţara iberică era un partener de negoţ apropiat al Marii Britanii, motivul presant al Portugaliei pentru intrarea în război a fost de a zădărnici planurile germane asupra coloniilor ei din Africa.

Politicienii portughezi au simţit că singurul mod prin care vor putea avea un cuvânt de spus la orice fel de viitoare negocieri pentru pace ar fi să lupte la propriu pentru un loc la masa tratativelor. Totuşi când Germania şi Portugalia şi-au declarat în sfârşit război una alteia, armata portugheză era foarte neperformantă şi a format un corp expediţionar portughez din 30.000 de oameni. Mulţi din această forţă expediţionară au fost trimişi în tranşeele sângeroase din Franţa.

Până când s-a terminat războiul, doi ani şi jumătate mai târziu, mai mult de 2.000 dintre aceşti soldaţi

portughezi au fost omorâţi, 5.000 au fost răniţi şi alţi 6.000 au fost luaţi prizonieri. Coincidenţă sau nu, la scurt timp după ce Portugalia a mers fără tragere de inimă în război, trei copii dintr-un mic sat, la aproximativ 60 de mile nord de Lisabona, au pretins că sunt vizitaţi de un înger. Acest corp celest le-a apărut de trei ori chiar la margina satului Fatima, spunându-le că este îngerul gardian al Portugaliei. I-a îndemnat să se roage pentru pace şi să se pregătească pentru o viziune şi mai fantastică peste ceva timp, în viitor.

Aproape un an mai târziu, pe 13 mai 1917, aceiaşi trei copii aveau grijă de oi într-o mică dumbravă aproape de satul lor când au pretins că au văzut o viziune a Fecioarei Maria. Şi această apariţie i-a îndemnat să se roage pentru pace şi un sfârşit al tuturor războaielor, promiţând să le apară pe data de 13 a fiecărei luni timp de şase luni. Deşi copiii au stabilit între ei să ţină incidentul secret, vestea s-a răspândit. O lună mai târziu, pe 13 iunie, aproximativ 70 de oameni au participat în mica dumbravă, dar numai copiii au susţinut că au văzut apariţia.

Numărul spectatorilor s-a triplat pentru apariţia din iulie în timpul căreia aceasta le-a dat celor trei copii previziune sumbră despre o lume zguduită la nesfârşit de război şi suferinţă. Vizita din august a fost întârziată un pic atunci când un administrator civil local, parte din guvernul strict antireligios al Portugaliei, i-a dus pe cei trei copii în închisoare. Ameninţările să se dezică nu i-au oprit totuşi. Ei şi-au menţinut povestea, ceea ce a dus la propagarea ştirii despre viziunile lor şi mai departe. Deşi vizitarea din august a avut loc cu 6 zile mai târziu decât a fost profeţit şi numai în faţa copiilor, pe 13 septembrie erau

30.0 de oameni în dumbravă. Aşa cum atrag atenţia

istoricii, aceasta a fost o mulţime enormă pentru ruralul Portugaliei.

Dar nu a fost nimic în comparaţie cu viziunea de pe 13 octombrie. în acea dimineaţă 70.000 de oameni au fost prezenţi! Şi mulţi dintre ei au avut o viziune uluitoare. Atunci, pe 13 octombrie, ziua apărea înnorată şi ploioasă. Dar chiar înainte de ora aşteptată a apariţiei, precipitaţiile s-au oprit brusc. Majoritatea norilor s-au risipit, lăsând numai un strat subţire să acopere soarele, suficient cât să fie văzut fără să rănească ochii. Unul dintre copii i-a îndemnat pe cei prezenţi să privească la soare, şi în acel moment mii de oameni din mulţime au văzut cum soarele începe să se rotească şi să îşi schimbe culoarea.

Mulţi alţii l-au văzut aproape că a căzut pe pământ, venind aşa de aproape că le-a uscat hainele udate de ploaie. Alţii l-au văzut făcând mişcări în zigzag. Unele declaraţii spun că mişcările ciudate ale soarelui au fost văzute de oameni până la 40 de mile distanţă. Pe cât de fantastice erau aceste susţineri, un număr de reporteri de ziar erau în mulţime şi chiar şi ei au jurat că aceste lucruri s-au întâmplat.

Unul dintre aceşti jurnalişti este Avelino de Almeida, un reporter pentru ziarul cel mai influent din Portugalia, O **Seculo.** Ziarul era proguvemamental, înseninând că era total anticleric. Totuşi, într-o traducere general acceptată, Almeida a consemnat următoarele:

„în faţa ochilor uimiţi ai mulţimii, al cărei aspect era biblic stând cu capetele descoperite, căutând nerăbdători cerul, soarele a tremurat, a făcut incredibile mişcări bruşte în afara tuturor legilor cosmice. Soarele „a dansat conform expresiei tipice a oamenilor

Un medic pe nume Domingos Pinto Coehlo a fost de asemenea de faţă. Scriind pentru un ziar numit **Ordem,** el a declarat:

„Soarele, într-un moment înconjurat de o flacără roşie, în altul aureolat cu galben şi violet închis, părea că este într-o mişcare extrem de rapidă şi rotitoare, în unele momente părând să fie desprins de pe cer şi să se apropie de pământ, radiind puternic căldură .

Un al treilea reporter, reprezentând ziarul din Lisabona **ODia,** a scris:

Soarele argintiu, acoperit de aceeaşi lumină transparentă gri, a fost văzut cum se roteşte şi se întoarce în cercul de nori risipiţi... Lumina s-a transformat într-un albastru frumos ca şi cum ar fi venit prin ferestrele cu vitralii ale unei catedrale şi s-a împrăştiat peste oamenii care au îngenuncheat cu mâinile întinse. Oamenii plângeau şi se rugau cu capetele descoperite, în prezenţa unui miracol pe care îl aşteptaseră. Secundele păreau ore, aşa de intense erau ”.

Deci ce s-a întâmplat cu adevărat la Fatima?

Aşa cum au sugerat mulţi ufologi, răspunsul poate fi găsit prin eliminarea elementului religios din episod. Deşi guvernul portughez era cu vehemenţă antireligios, populaţia ţării era în mod covârşitor catolică. Dacă aceste evenimente s-ar fi întâmplat într-un loc categoric mai secular, cu cetăţeni mai diverşi în credinţele lor religioase, povestea ar fi fost scrisă diferit.

Un vizitator din altă lume contactează trei copii, spunându-le să se pregătească pentru un alt vizitator cosmic şi mai important. Cel de-al doilea vizitator cosmic le apare, aşa cum li s-a promis, în aceeaşi zi a lunii, timp de jumătate de an. La a şasea şi ultima vizită, o mulţime imensă de

oameni este martora unui disc argintiu multicolor care dansează pe cer, răspândind scântei, venind aşa de aproape de ea, încât căldura lui îi usucă hainele.

Cu câteva rectificări, această descriere nu sună diferit de multe reperări OZN, facându-i pe unii să susţină că întregul episod a fost de fapt o mare reperare OZN deasupra unei ţări mici, care suferea mari pierderi de vieţi omeneşti într-un război în care nu a vrut să lupte din capul locului.

Dovezi suplimentare pot fi găsite în susţinerile că OZN-urile sunt încă raportate frecvent în jurul Fatimei astăzi.

Cine erau zburătorii fantomă?

Era într-o noapte de sfârşit de noiembrie 1933 când rezidenţii din extinsa regiune Văsterbotten din Suedia au realizat prima dată că ceva foarte neobişnuit îşi face drum prin cer. în acea noapte, o aeronavă a fost văzută croinduşi drum prin văile montane neregulate ale Văsterbottenului. Zburând periculos de jos cu puternice reflctoare atârnând de fuselaj şi puternicul zgomot al motorului deranjând peisajul arctic, avionul părea că se îndreaptă spre vest, în direcţia Norvegiei.

Aceasta era ciudat pentru că în 1933 avioanele erau încă o noutate în această parte îngheţată, pustie a lumii. Puţinii oameni care locuiau acolo ar fi putut vedea un avion, dar odată la câteva luni cel mult. Aşa încât această aeronava misterioşă a apărut de nicăieri, manifestând un comportament aşa de bizar pe măsură ce a zburat deasupra celor 200 de mile lăţime ale Văsterbotten-ului, încât populaţia a fost uimită.

Autorităţile locale au fost de asemenea surprinse. Sfârşitul lui noiembrie în Văsterbotten înseamnă mijlocul iernii şi aşa de aproape de polul nord, mijlocul unei nopţi de

şase luni. în plus, regiunea era încercată de furtuni de zăpadă în fiecare zi, era extrem de rece, iar viscolele sunt foarte frecvente. De ce ar fi zburat cineva pe acolo, dacă nu ar fi fost nevoie şi într-o manieră aşa de ciudată?

Misterul numai s-a adâncit în următoarea zi când autorităţile au confirmat că niciun avion de patrulare a graniţei sau de vamă nu a fost în aer noaptea trecută. Nu existau baze militare nicăieri în apropiere, aşa că avionul nu aparţinea forţelor aeriene suedeze. Singura explicaţie rămasă era aceea că traficanţii aerieni de: băuturi spirtoase îşi mutau depozitele dintr-un loc în altul.

Dar apoi în următoarea noapte s-a întâmplat din nou. Un avion misterios a fost reperat zburând deasupra Västerbotten-ului, cu reflectoarele luminând puternic şi motoarele urnind. Noaptea următoare, alte aeronave misterioase au fost raportate deasupra regiunii şi noaptea de după a adus încă şi mai multe.

Dar acum rapoartele despre avioane ciudate au venit şi din alte părţi din nordul extrem al Suediei şi într-o săptămână, oamenii vedeau şi auzeau aeronava misterioasă nu numai deasupra Suediei de nord, ci şi deasupra Norvegiei şi Finlandei. Astfel a început unul dintre cele mai ciudate capitole din istoria OZN: cazul zburătorilorfantomă scandinavi.

Prima persoană care a apucat să vadă îndeaproape imul dintre avioanele misterioase este Olov Hedlund din Sorsele, Suedia. Până în acel moment, aeronava-fantomă a fost reperată mai mult de la depărtare – umbre pe cerul întunecat, aşa cum le-a denumit un martor. Zgomotul motoarelor şi strălucirea reflectoarelor au atras atenţia majorităţii.

Dar conform unui articol publicat în **UFO-Sweden News,**[42] de Anul nou, cu câteva ore înainte de începerea lui 1934, Hedlund a auzit că se întâmplă ceva deasupra casei lui. S-a uitat afară şi a văzut un avion mare reflectat de lumina Lunii. Era vopsit în gri spălăcit, fără număr de identificare sau insignă a statului. în mod ciudat, era echipat cu pontoane.

Aeronava fantomatică zbura la 1.200 de metri altitudine, a spus Hedlung. După ce a trecut peste casa lui a început să se învârtă în cerc deasupra staţiei de tren din apropiere, motoarele ei făcând un zgomot puternic. A făcut asta pentru un timp până când a virat către nişte linii de cale ferată şi, aproape ca şi când le-ar fi urmărit, a dispărut până la urmă spre nord. Puţini şi-au închipuit că acest comportament se va repeta în curând de multe ori.

Reperările au continuat până în ianuarie 1934; au fost mai mult de două duzini de rapoarte de zburători-fantomă în acele 4 săptămâni – şi mult mai frecvent, misterioasele aeronave au fost observate făcând lucruri foarte ciudate. Avioanele-fantomă erau aproape mereu văzute afişând reflectoare puternice. De multe ori, ele au fost observate, farurile lor luminând, dând ocol unui sat, unei staţii de tren sau unui vârf de munte, scăldându-le în lumină.

Avioanele-fantomă erau cumva capabile să zboare pe orice fel de vreme, inclusiv viscole, condiţii care ar ţine orice alt fel de avion la sol. Şi erau mai mult de un singur aparat. în unele zile zburătorii-fantomă erau raportaţi în părţi din nordul şi din sudul Suediei în acelaşi timp.

Uneori avioanele-fantomă au fost văzute chiar zburând în formaţie. Conform unei serii de articole scrise de marele

42 „UFO Swegen News" este o revistă sudeză de ufologie foarte apreciată pentru spiritul incisiv şi analitic de analiză a fenomenului OZN.

cercetător OZN **John Keel** pentru **Flying Saucer Review,** un rezident din nordul Suediei a văzut un trio de fantome aeriene, aliniate într-o formaţie de triunghi perfect, zburând peste casa lui aproape în fiecare noapte timp de trei săptămâni. Şi aceste avioane-fantomă erau frecvent reperate cu pontoane, deşi ele zburau peste un teren arctic pe vreme de iarnă rece, cu acces restrâns la apă deschisă.

Una dintre bufoneriile cu adevărat bizare ale zburătorii or-fantomă era ca uneori să îşi închidă motoarele în timp ce survolau un sat. în multe cazuri rezidenţii erau afară uitându-se la ciudatul vizitator şi auzeau motoarele avionului oprindu-se brusc mimai ca să repomească din nou câteva secunde mai târziu.

Armata suedeză, la fel ca şi armatele Norvegiei şi Finlandei au luat totul foarte în serios. Forţele combinate scandinave au fost în aer în fiecare noapte, decise să găsească avioanele-fantomă. Dar deşi cele trei ţări au încercat să îşi concentreze zborurile unde erau raportate reperări şi erau în contact constant cu autorităţile de la sol, căutările lor au fost zadarnice – *cu costul a şase avioane ale forţelor aeriene suedeze care s-au prăbuşit în aceste misiuni de căutare.*

Şi chiar dacă avioanele-fantomă au fost observate la ore destul de constante ale zilei, niciunul dintre ele nu a fost interceptat sau măcar reperat de către avioanele de război care patrulau.

Ce erau aceşti zburători-fantomă?

De cele mai mult ori în astfel de cazuri este mai uşor să vorbim despre ceea ce nu erau. în timp ce motivul pentru activităţile bizare ale zburătorilor-fantomă a rămas necunoscut, au existat teorii despre de unde au venit. Mulţi

oameni au crezut că erau avioane-spion trimise de Germania nazistă doar câteva sute de mile dinspre sud.

O ipoteză a susţinut că acest avioane de spionaj erau lansate de la un portavion top-secret german ascuns pe undeva în Marea Arctică. Dar această idee este greşită. Germania nazistă nu a avut niciodată un portavion operaţional și chiar dacă nu este imposibil ca un crucișător german echipat pentru a lansa şi a recupera hidroavioane să se fi izolat în apele reci, operarea avioanelor de pe un vas pe mare este dificilă, chiar şi în ziua de azi. Să o faci în Arctica, cu furtunile ei de gheaţă, vânturile puternice şi viscolele impenetrabile, ar fi un lucru extrem de complex şi de periculos de făcut.

Dar chiar dacă germanii au fost capabili să lanseze o duzină sau mai multe aeronave de pe mare, noaptea, în condiţiile dure subpolare, să faci aşa ceva în fiecare zi pentru ceea ce s-a dovedit a fi multe luni, ar fi fost o întreprindere titanică, istovitoare şi costisitoare. Şi nu contează cât de plină de succes ar fi fost, această navămamă ar fi trebuit până la urmă să navigheze înapoi acasă, să se alimenteze cu provizii și combustibil, cauzând o mare pauză între reperări. Totuşi o asemenea pauză nu există.

Mai mult decât atât, orice navă secretă capabilă să lanseze şi să recupereze aşa de multe precum câteva duzini de avioane ar avea nevoie de o echipă de cel puţin câteva sute de oameni, probabil mult mai mult. Totuşi niciunul dintre aceşti oameni, nici înşişi piloţii-fantomă nu au apărut în public, în timpul sau după cel de-al Doilea Război Mondial, ca să recunoască apartenenţa la această masivă operaţiune de zburători-fantomă.

Ar fi putut opera zburătorii-fantomă de la o bază

secretă, poate din Germania sau poate chiar din Rusia? Aceasta este de asemenea puţin probabil. Chiar dacă tehnologia timpului ar fi permis ca imul sau două avioane din Rusia sau Germania să facă unul sau două zboruri din acestea misterioase, condiţiile vitrege de vreme şi-ar fi pus amprenta pe aeronava, nemaicontând era din care erau.

în 1933, majoritatea avioanelor erau încă făcute din pânză şi lemn şi multe aveau cocpituri deschise. Nu erau vestite pentru durabilitate şi în mod sigur nu erau construite să zboare în condiţii arctice severe, noapte după noapte, timp de săptămâni în şir. Şi dacă erau avioanespion, ce ar fi putut căuta ele? Regiunea cercului polar din Scandinavia este aşa de izolată, încât şi acum de-abia se poate lăuda cu o densitate de un locuitor pe mila pătrată. Nu este nimic acolo decât zăpadă, munţi şi gheaţă. De ce să întreprinzi o misiune masivă de spionaj peste aceeaşi bucată de teritoriu, folosind frecvent aceleaşi tipare de zbor timp de săptămâni?

Cât priveşte aeronavele vremii, din nou, foarte puţine dintre ele aveau categoria, capacitatea de combustibil, echipamentul de navigare sau, din nou, integritatea structurală necesare pentru a face astfel de zboruri. în mod sigur niciun avion german sau rusesc din acele vremuri nu avea aceste capabilităţi şi nu aveau nici ei, nici alte ţări vreun aparat care să corespundă descrierii martorilor oculari drept avioane mari, cu mai multe motoare (unul dintre martori a raportat că a numărat opt motoare la unul dintre avioane) echipate cu pontoane.

în mod interesant, zburătorii-fantomă au multe în comun cu un alt fenomen inexplicabil precedent: navele sperietoare din 1909. Atât zburătorii-fantomă, cât şi navele-sperietoare se pare că au folosit tehnologii care erau înaintea

timpului lor. Ambele erau cunoscute pentru folosirea unor reflectoare puternice. Ambele au fost văzute de sute de martori. Despre ambele se credea că sunt avioane de spionaj, dar în niciunul dintre cazuri nu au făcut niciun fel de efort să se ascundă, din nou, nu se conduc misiuni de spionaj cu reflectoare.

Zburătorii-fantomă au și altceva în comun cu navelesperietoare. *Avioanele-fantomă apărut în 1909 – cu cinci ani înainte de a izbucni Primul Război Mondial.* Zburătorii-fantomă au fost văzute prima dată îndeaproape în 1934 – *cu cinci ani înainte de izbucnirea celui de-al*

Doilea Război Mondial. Puse cap la cap, ce înseamnă asta? Sau înseamnă până la urmă ceva?

Dar dacă Europa avea probleme cu insoliţii vizitatori celeşti şi secreţi, nici America nu o ducea mai bine…

OZN-uri deasupra Los Angeles-ului

Astfel, în orele din dimineaţa devreme a zilei de 25 februarie 1942, oraşul Los Angeles a fost atacat de OZN- uri. Asta ar putea suna ca o introducere dintr-o carte science-fiction sau prima replică dintr-un scenariu de film, dar de fapt s-a întâmplat în faţa unui milion de martori.

Deşi fără diafanul navelor-speritoare din 1909 şi motivele de nepătruns ale zburătorilor-fantomă scandinavi, cel puţin un OZN foarte mare a apărut deasupra Los Angeles-ului la 3 a.m. în acea dimineaţă de februarie, învăluit în reflectoare, bombardat de sute de obuze de artilerie şi văzut de cel puţin jumătate din cele două milioane de locuitori ai oraşului.

Această apariţie grandioasă bruscă a iscat panică în tot oraşul, ce a dus la omorârea a şase oameni la sol şi a cauzat pagube de milioane de dolari. Dar pentru că Pearl Harbour

fusese bombardat cu două luni înainte, mulţi au crezut că obiectul este un avion inamic şi că partea continentală a SUA este sub atac, nu al vizitatorilor din altă lume, ci al japonezilor.

De aceea implicaţiile OZN ale poveştii nu au fost evidenţiate şi de aceea mulţi americani nu au nici cea mai mică idee că s-a întâmplat vreodată. Ce s-a întâmplat mai exact? Povestit de multe ori în multe locuri, cu o relatare în mod deosebit foarte bună, găsită pe **Rense.com,** povestea începe de fapt pe 24 februarie.

Securitatea navală a SUA a emis o avertizare în timpul zilei că un atac japonez asupra Los Angeles-ului poate fi aşteptat în următoarele 10 ore. Oraşul era deja încordat. Un număr mare de semnale luminoase a fost raportat în jurul numeroaselor complexe de apărare a zonei. Lumini intermitente au fost de asemenea reperate. O alertă a fost dată în jurul orei 7 seara, numai ca să fie anulată câteva ore mai târziu.

Dar apoi, devreme, în dimineaţa zilei de 25, radarul a observat o ţintă neidentificată la 120 de mile vest de Los Angeles, îndreptându-se către oraş. Diviziile antiaeriene au fost alertate la 2:15 a.m. şi li s-a ordonat să fie gata pentru deschiderea focului. Radarul a plasat ţinta care se apropia aşa de aproape de coastă, încât la 2:21 a.m. inspectorul regiunii a ordonat o pană de curent.

La 2:25 sirenele de raid aerian au început să sune în tot Los Angeles-ul, trezindu-i pe cei două milioane de rezidenţi. Bateriile antiaeriene, multe dintre ele aşezate în cercuri în jurul acelor complexe de apărare ale Los Angeles-ului, şi-au îndreptat armele către cer.

La 2:43 a.m. avioane erau raportate deasupra Long

Beach. Câteva minute mai târziu un ofiţer de artilerie de coastă a reperat vreo două duzini de avioane chiar deasupra Los Angeles-ului.

La 3:06 a.m. bateriile antiaeriene din împrejurul oraşului au început să tragă şi, folosind chiar cuvintele propriei istorii a incidentului a forţelor aeriene ale SUA, aerul de deasupra Los Angeles-ului a erupt ca un vulcan. Ceva zbura deasupra Los Angeles-ului. Dar ce?

Oameni diferiţi au văzut lucruri diferite. Printre cei un milion de martori oculari s-au aflat şi câţiva reporteri de ziar. Editorul **Peter Jenkins,** de la **Los Angeles Herald**

Examiner,[43] a scris că a văzut o formaţie în V, de aproximativ 25 de aeronave, trecând pe deasupra şi mişcându-se în direcţia Long Beach.

Un reporter de la **Los Angeles Herald Express** a văzut aceleaşi obiecte. El a insistat că mai multe obuze antiaeriene au lovit unul dintre ele şi a fost mirat că obiectul nu a fost doborât. Reporterul **Bill Henry** de la **Los Angeles Times** confirma că a părut să existe câteva lovituri din plin asupra acestui obiect în mod deosebit, dar fără un efect aparent.

Citat în **„Dincolo de Pământ, contactul omului cu OZN-urile”, de Ralph Blum,** care a asistat, copil fiind, la incident, şeful poliţiei din Long Beach a spus:

„Am văzut ceea ce a fost descris ca al doilea val de avioane de pe acoperişul primăriei din Long Beach. Un observator naval experimentat, cu un binoclu puternic, era cu mine şi a numărat nouă avioane în conul reflectoarelor. El a spus că erau de culoare gri. Ele au trecut de la o baterie de reflectoare la alta şi, sub bombardament de la tunurile antiaeriene, au zburat din direcţia Redondo Beach către Santa

43 Ziarele califomiene *Los Angeles Herald Examiner* şi *Los Angeles Times* şi-au trimis reporterii de investigaţii în „teren“ pentru a afla cât mai multe date despre incident.

Ana

Un lucru era sigur: acestea nu erau americani zburând deasupra oraşului. Totuşi piloţii comandoului al patrulea de interceptare au fost alertaţi, nicio aeronavă a SUA – avioane de luptă, bombardiere sau dirijabile – nu au fost trimisă în aer în acea noapte, pur şi simplu pentru că bombardamentul antiaerian era aşa de intens, încât şansele de a doborî un avion propriu erau foarte mari.

Cu toate acestea unii oamenii au jurat că au văzut lupte între avioane inamice şi avioane de luptă ale SUA. Deşi rafalele cu trasoare de la tunurile antiaeriene au fost cel mai probabil confundate de unii oameni drept luptă aeriană. Alţii au pretins că au văzut şiruri de lumini roşii care arătau ca zmee iluminate fluturând prin cer. Unii oameni chiar au teoretizat că aceste zmee luminoase erau lansate de sabotori japonezo-americani care semnalizau navei inamicului ce se apropia pentru a-i ghida pe aceştia către ţinte.

Cel puţin 1.400 de rafale antiaeriene au fost trase deasupra Los Angeles-ului în timpul „luptei" lovind nimic. Nici măcar o bombă nu a fost aruncată asupra oraşului şi nici măcar un rest de la vreo aeronavă nu a fost vreodată recuperat. Singurele victime au fost cauzate datorită proiectilelor de artilerie antiaeriană neexplodate care a căzut peste oraş. Aceste rămăşiţe au afectat multe case şi maşini din oraş şi au omorât trei oameni. Se spune şi că trei persoane în vârstă au murit de atac de cord în timpul incidentului.

La 4:14 a.m. ordinul de încetare a focului a fost dat şi „bătălia Los Angeles-ului" se terminase. Dar controversa tocmai începea pentru că, la apogeul incidentului, un obiect zburător extraordinar a fost prins într-o fotografie făcută de

un reporter al ziarului **Los Angeles Times.** Şi chiar şi pentru cei sceptici, profilul lui distinctiv sub formă de farfurie seamănă mult cu un OZN.

La fel ca și cu navele-sperietoare și cu zburătoriifantomă, este mai uşor de determinat ce nu este obiectul fotografiat deasupra Los Angeles-ului în acea noapte.

Un aparat japonez? Răspunsul este bineînţeles nu. La acea vreme Japonia nu avea niciun portavion capabil să navigheze aproape de SUA, nici aeronave capabile să ajungă în California din Japonia. Unii au speculat că obiectul ar fi fost un hidroavion lansat de un submarin japonez ascuns în larg. Dar obiectul suprins de fotograful *Los Angles Times* nu este în în mod sigur un hidroavion.

George C. Marshall, șeful de stat al armatei la acea vreme a scris un memorandum preşedintelui Roosevelt, după incident, în care specula că *„neidentificate"* ar fi putut fi o aeronavă comercială pilotată deasupra Los Angeles-ului de agenţi japonezi. De ce?

Pentru a răspândi panică[44] printre locuitorii oraşului. Alte motive pentru japonezi să încerce un astfel de plan nesăbuit: identificarea locaţiei bateriilor antiaeriene din zonă şi, posibil, testarea eficienţei procedurilor de întrerupere a curentului electric ale oraşului.

Și de unde ar fi zburat aceste avioane comerciale? Armata specula că japonezii ar putea avea o bază secretă în Mexic. Dar acest scenariu a fost respins la sfârșitul războiului, când japonezii au divulgat că nu aveau niciun

44 Panică a răspândit cu adevărat, la New York, un avion tip B- 24 Liberator al Armatei americane, care s-a ciocnit frontal cu etajele superioare ale celebrului Empire State Building din motive ce au rămas până azi un mister. Clădirea a fost grav avariată, dar a rezistat bine impactului şi ulterior a fost refăcută.

avion deasupra zonei la vremea respectivă. Ar putea fi obiectul fotografiat deasupra Los Angeles-ului un dirijabil sau un balon de baraj? Englezii foloseau baloanele de baraj pentru a prinde în capcană avioanele inamice care zburau la altitudini joase în timpul ***London Blitz-ului.***[45]

Dar chiar dacă Los Angeles-ul avea trei astfel de baloane, toate erau justificate în acea noapte.

Aşa cum scriitorul OZN **Frank Warrren** a subliniat, este important să se ţină seama că obiectul din fotografie primeşte lovituri directe din partea focului antiaerian. Aşa că întrebarea care trebuie pusă este: Ce, în 1942, putea să zboare, are forma eliptică, este de culoare gri şi a putut să reziste la loviturile directe al tunurilor antiaeriene de trei inci?[46]

Toate acestea au dus la speculaţia că orice ar fi zburat deasupra Los Angeles-ului pe 25 februarie nu era de origine pământeană – iar faimoasa fotografie pare să confirm acest lucru. Aceasta arată un obiect cu formă bine definită de farfurie surprins de reflectoare şi înconjurat de obuze antiaeriene explodate.

Fizicianul **Bruce Maccabee,** care a scris un raport detaliat despre incidentul din Los Angeles, a concluzionat că pe baza estimărilor de altitudine şi a întinderii fasciculelor reflectoarelor, obiectul din fotografie ar fi putut măsura până la 300 de picioare[47] în diametru. Nu se ştie dacă armata SUA

---

45 London Blitz-ul a făcut parte din Bătălia Angliei, încercarea de cucerire din aer a insulelor britanice, condusă de mareşalul nazist Herman Goring, care credea că pregăteşte invazia terestră în cadrul Operaţiunii Leul de Mare. Leul de Mare nu a mai avut loc niciodată. A urmat bombardarea Londrei cu rachetele V-l şi V-2. Englezii au construit în ripostă racheta antirachetă de tip Tamper, dar care nu a dat rezultatele scontate.

46 Un Inch are 0, 2540 metri.

47[32] Aproximativ o sută de metri.

a avut acces rapid la fotografia din *Angeles Times.*

Dar în următoarea zi, secretarul de marină Frank Knox a spus că întregul „raid din Los Angeles” a fost o alarmă falsă, ceva care ar fi putut fi atribuit „nervozităţii”.

începutul lui 1942 a fost o prioadă de nelinişte pentru californienii din sud. Chiar cu o zi înainte, un submarin japonez a ieşit la suprafaţă lângă oraşul Goleta, situat la o oră distanţă la nord de Los Angeles, şi a tras într-o rafinărie de petrol de acolo. Totuşi mulţi s-au îndoit de explicaţia lui Knox, inclusiv armata SUA, care mai târziu a emis o declaraţie spunând că un fel de aeronave au fost deasupra Los Angeles-ului în acea noapte.

Presa a fost de asemenea sceptică. Un editorial apărut în **Long Beach Independent** curând după incident spunea: Există o reticenţă misterioasă cu privire la întreaga poveste şi se pare că o oarecare formă de cenzură încearcă să oprească discuţiile pe această temă. Se poate să fie ceva adevăr în asta. Până la facerea publică a memorandumului Marshall, vreo treizeci de ani mai târziu, Departamentul apărării a susţinut că nu avea nicio înregistrare a evenimentului.

Nu a fost făcută nicio investigaţie de către Congres şi nicio explicaţie rezonabilă nu a fost dată de vreo agenţie guvernamentală cu privire la ce s-a întâmplat. Aproape singurul lucru cu care este de acord toată lumea e că în orele de dinaintea răsăritului, pe 25 februarie 1942, ceva ca o farfurie , şi foarte mare, ceva care nu a putut fi avariat de tunurile antiaeriene, ceva care a fost văzut de aproape un milion de oameni a zburat deasupra oraşului Los Angeles. Dar se pare că cineva stătea la pândă, iar de aici începe marele mister al „foo-fighters”.

Totul a început ori în martie, ori în iunie 1942. Asupra datei există o oarecare contradicţie între cercetători... Faptul că nimeni nu ştie data exactă arată cât de neimportant părea la acea vreme din perspectiva marilor evenimente. Războiul total era în plină desfăşurare peste tot în lume: Europa, Africa de Nord şi Asia erau în flăcări. Atlanticul şi Pacificul erau zone de luptă. Milioane de bărbaţi erau înrolaţi; sute de noncombatanţi erau măcelăriţi în fiecare zi. Democraţiile împotriva totalitarismului. Binele împotriva răului. Libertate sau sclavie.

Acesta era cel de-al Doilea Război Mondial. Iar în 1942, rezultatul era departe de a fi sigur. în acea primăvară, Germania bombarda Anglia, iar Anglia bombarda Europa ocupată de nazişti. Această luptă asiduă în două direcţii a pus nenumărate avioane în aer, mai ales noaptea. Focuri antiaeriene, bombe explodând, sfârâmături în flăcări, avioane doborâte – toate s-au adunat creând mare confuzie pe cer.

Dar între toate acesta, călătorind pe aceiaşi curenţi de aer ca Heinkels-urile şi Messerschmitt-urile[48] ce zburau spre vest, şi ca Wellington-urile şi Lancaster-urile ce zburau spre est, mai era cineva sau ceva ceva.

Lucruri aeriene ciudate au fost văzute de mulţi: mingi luminoase verzi, discuri luminoase, obiecte în formă de ţigară, ciudate aparate zburătoare – unele dintre ele de mărimi gigantice – care au prezentat viteze incredibile, manevrabilitate imposibilă şi, în lipsa unei explicaţii mai bune, o curiozitate bizară despre ceea ce se petrecea în cerurile sfâşiate de război ale pământului. **„Companie Ciudată”,** aşa le-a descris autorul OZN **Keith Chester** în mod

48 Avioanele Messerschmitt s-au produs şi în România. Este vorba de tipul Me-109 G.

corespunzător în deosebita lui carte cu același nume. Acestea vor deveni cunoscute și sub numele de **„foo-fighters”.**

Primul[49] raport detaliat al unei întâlniri foo-fighter vine de la locotenentul-aviator Roman Sabinski. Membru al escadrilei 301 a unei divizii poloneze atașate forței aeriene regale[50] ori pe 25 martie, ori pe 25 iunie 1942 (nu există un raport exact), Sabinski pilota un bombardier Wellington deasupra zonei Zuiderzee, în largul coastei Olandei. El și echipa lui se îndreptau către vest, întorcându-se acasă după o misiune de bombardament deasupra Germaniei.

Zborul era de rutină, până când trăgătorul din spate al lui Sabinski l-a contactat pe acesta prin interfonul avionului. Un fel de obiect zburător se apropia de avionul lor din spate. în formă de disc și luminos, părea la o distanță de câteva mile. Totuși și la acea distanță părea mai mare decât Luna plină. Sabinski a presupus că obiectul era vreun tip de aeronavă inamică, așa că i-a comandat trăgătorului din spate să deschidă focul de îndată ce intră în bătaia lui.

Când discul ciudat a ajuns la 200 de iarzi[51] de avionul lui Sabinski, trăgătorul a făcut exact așa. Trăgând în rafale, dar și „foc cu foc”, el a lovit ținta, dar – la fel ca asupra obiectului ciudat care a apărut deasupra Los Angeles-ului mai devreme în acel an – focul lui de baraj nu a avut niciun efect. Gloanțele pur și simplu dispăreau odată ce loveau discul.

Asta a continuat timp de aproximativ două minute – mitraliorul trăgând, dar fără rezultate. Apoi obiectul a luato înainte, cu o poziție la o distanță de aproximativ 200 de iarzi

---

49[34] Mai corect, imul dintre primele rapoarte semnalate.

50 RAF — Royal Air Force — Forțele Aeriene Regale Britanice.

51 Un yard este egal cu 0,9144 metri.

faţă de aripa dreaptă a Wellington-ului. Acum şi tunurile din spate, şi cele laterale trăgeau în el. Dar, din nou, obiectul părea impenetrabil pentru gloanţe, dar şi pentru proiectile.

Stabinski a început o serie de manevre de ocolire, încercând să scape de orice ar fi fost acel obiect. Dar obiectul a ţinut pasul cu el, stând mereu în aceeaşi poziţie relativă faţă de aeronava lui. în final, Sabinski a renunţat să încerce să îl mai evite. Trăgătorii lui au mai făcut o ultimă încercare să îşi distrugă urmăritorul, dar şi aceasta a eşuat. Câteva momente mai târziu, obiectul s-a mutat întrun punct în faţa Wellington-ului, rămânând acolo pentru puţin timp, apoi a pornit ca un glonte drept în sus, cu o viteză incredibilă, şi a dispărut.

Cutremurat de ciudata întâlnire, Sabinski a reuşit totuşi să se întoarcă la bază, conducându-şi echipajul şi avionul acasă în siguranţă. Aşa cum era procedura standard, a fost imediat chestionat de ofiţerul de informaţii al unităţii lui. Dar când pilotul polonez a dezvăluit ce a văzut, singurul răspuns al ofiţerului de informaţii a fost să îl întrebe pe Sabinski dacă a băut.

Mai târziu Sabinski a vorbit cu alţi membri ai escadrilei sale şi a descoperit că echipajul unui alt Wellington care a călătorit în urma avionului lui a văzut de asemenea ciudatul obiect zburător. Dar, temându-se de acelaşi gen de ridiculizare de care a avut parte Sabinski, acest echipaj nu l-a raportat.[52]

Astfel a început ceea ce vor deveni reperări regulate de către piloţii aliaţi ale obiectelor aeriene neexplicate, care zburau nu numai deasupra Europei sfâşiate de război, dar şi în teatrul din Pacific. Acestea vor avea multe nume până

52 De aceea anterior spusesem că relatarea pilotului polonez citat aici nu era sigur prima observare a foo-fighters.

când vor fi botezate foo-fighters doi ani mai târziu. **„Aeronave nonconvenţionale”. „Meteoriţi”. „Rachete”. „Arme secrete suspecte”.**

Totuşi, oricare ar fi denumirea şi nemaicontând cât de multe încercări au fost făcute pentru a explica aceste obiecte, acestea au devenit un mister comp’;cat şi în unele cazuri o distracţie periculoasă pentru cei răspunzători să câştige războiul. Au existat rapoarte dispersate la fel de ciudate despre astfel de întâlniri aeriene în tot restul anului 1942. Echipajele bombardierelor britanice au fost martorele unor lumini ciudate deasupra oraşului Aachen, Germania, în noaptea de 11 august, şi din nou deasupra oraşului Osnabruck, pe 17 august, cât şi deasupra oraşului Somme, în Franţa ocupată în decembrie de nazişti.

Apoi, în ianuarie 1943, echipajele bombardierelor SUA au început să raporteze şi fenomene aeriene neobişnuite. Pe 11 ianuarie un echipaj B-17 a văzut ceva pe cer pe care un martor l-a descris ca o minge de fum, iar altul ca pe un roi de albine. Patru zile mai târziu, pe 15 ianuarie, în timpul unui raid al SUA asupra oraşului Cherbourg, Franţa, câteva echipaje aeriene ale SUA au văzut un număr mare de proiectile – conform unei descrieri semănând cu un banc de peşti – venind spre ei.

Ofiţerii de informaţii ai unităţilor de bombardare care au raportat acestea erau nedumeriţi. Bineînţeles, primul gând era că ciudatele obiecte aeriene erau noi arme germane care au fost aruncate către formaţiile bombarierelor aliate – şi într-adevăr, germanii experimentau mereu, uneori puţin cam disperat, cu feluri variate de noi arme antiaeriene, ca de exemplu obuze AA58 umplute cu şrapnel desfăcut, sau chiar globuri de sticlă conţinând explozivul termit.

Dar bombele AA nu se pot substitui reperărilor unor discuri cilindrice uriaşe, marilor „rachete” sau giganticelor obiecte în formă de ţigară echipate cu hublouri – din nou, descrieri care vor fi auzite încontinuu de la echipajele bombardierelor forţei aeriene regale şi a SUA pe măsură ce războiul continua. în plus, dintre multele obiecte fantastice raportate de aceleaşi echipaje, niciunul dintre ele nu a arătat niciun fel de agresiune către piloţii aliaţi. Nu au tras gloanţe, nu au avariat în zbor avioanele aliate, aşa cum ar fi fost de aşteptat dacă, aşa cum insistau unii militari aliaţi, fiecare lucru zburător ciudat întâlnit ar fi fost o armă-minune nazistă extrem de avansată.

Aşa că orice ar fi fost aceste obiecte ciudate, ele nu păreau ostile. Dar asta nu înseamnă că ofiţerii de informaţii aliaţi nu erau îngrijoraţi în privinţa lor – sau cum să le răspundă și cui. Exista foartă multă literatură ştinţificofantastică dinainte și din timpul războiului, ne-a spus autorul cărţii **Companie Ciudată,59** într-un interviu.

Când un echipaj raporta una dintre aceste întâlniri ciudate, îi punea pe ofiţerii de informaţii ai escadrilei lor într-o poziție delicată. Aceşti oameni nu voiau să scrie în rapoartele lor de informaţii ceva care ar suna ca o nebunie ştinţifico-fantastică pentru cineva superior în poziţia de comandă. Dar în acelaşi timp nu au putut ignora că aşa de multe dintre echipajele lor aeriene vedeau aceste lucruri – şi până la urmă, nici superiorii nu au putut.

Au fost raportate sute de astfel de întâlniri în timpul războiului. Şi din cauza factorului ridicol aşa cum a fost el exprimentat de locotenentul Sabinski, şi pe de altă parte, datorită sentimentului răspândit printre unii din structurile de comandă ale aliaţilor că acestea trebuia exact să fie un fel

de vrăjitorie germană, fără niciun dubiu multe alte incidnte au ajuns neraportate sau raportate greşit, fiind etichtate ca foc antiaerian neobişnuit şi altele asemenea.

Aşa că în timp ce numărul real nu va fi probabil niciodată cunoscut, pentru acei oameni care i-au văzut, în ambele teatre, european şi pacific, foo-fighters erau reali, erau misterioşi şi de multe ori erau înfricoşători. Cu mulţumiri speciale lui Keith Chester, Timothy Good, Jerome Clark şi Lucius Farish, urmează o listă cu unele dintre cele mai neobişnuite episoade foo-fighters ale războiului.

în noaptea de 27 mai 1943, un bombardier Halifax al forţelor regale aeriene se îndrepta către Essen, Germania, făcând parte dintr-un masiv raid de bombardardament. Ray Smith, din forţele regale aeriene canadiene, era la controale. Smith nu a avut probleme la găsirea ţintei. Essen mai fusese bombardat deja mai devreme în acea seară; intr-adevăr mai mult de 500 de avioane ale forţei regale aeriene vor lovi puternic industrializatul oraş în această noapte. Focurile create de valul precedent de bombe iluminau zona ţintită cu o incandescenţă luminoasă de iad.

Zburând la aproape 19.000 de picioare, Halifax-ul lui Smith a ajuns deasupra ţintei găsind un puternic foc antiaerian dezlănţuit de apărătorii nemţi de la sol. în timp ce se pregătea de raidul de bombardament având foc antiaerian explodând peste tot în jurul lui, Smith a observat deodată un obiect ciudat zburând la o oarecare distanţă în dreapta lui. Era imens! Lung şi cilindric şi mult mai mare decât Halifax-ul lui, obiectul cu argintiu şi auriu se mişca prin cerul împânzit cu artilerie antiaeriană cu aceeaşi viteză şi la aceeaşi altitudine ca bombardierul.

Smith a strigat la echipajul lui şi cinci dintre ei au

observat şi ei obiectul. în mod incredibil, toţi au putut vedea hublouri înconjurând entitatea şi aperturi rotunde spaţiate în mod egal pe toată lungimea lui. Surprinșii membri ai echipajului au văzut obiectul timp de un minut până când a plecat brusc, în viteză. Urcându-se cu imposibila viteză de peste 4.000 de mile pe oră, a dispărut printre stelele de deasupra. Smith a reuşit să-şi completeze raidul de bombardament şi apoi să se întoarcă acasă. Aterizând în siguranţă la baza lor, echipajul Halifax-ului a fost chestionat de ofiţerii de informaţii ai escadrilei lor.

Dar în timp ce echipajul era convins că cei de la informaţii vor fi suprinşi de ceea ce le-au spus, au avut parte de o reacţie opusă. Ofiţerii de informaţii păreau neimpresionaţi de fantastica poveste şi au condus conversaţia către alte subiecte cum ar fi cantitatea de artilerie antiaeriană întâlnită de bombardier sau câte avioane inamice a văzut echipajul. Smith şi ceilalţi au rămas cu impresia că ofiţerii de informaţii minimalizau intenţionat ciudata reperare.

Aceasta nu era o supriză. Dovezile sugerau că, chiar din 1943, ofiţerii de informaţii aliaţi trimiteau detalii, „dezinfectate” cumva, despre „fenomene aeriene” către autorităţile superioare, în timp ce, totodată, încercau să îndepărteze din mintea echipajelor lor ideea acestor necunoscute pentru a se putea concentra asupra problemei de faţă: înfrângerea naziştilor. Cu alte cuvinte, când vine vorba despre raportarea acestor obiecte zburătoare misterioase deasupra Europei, un sistem de înşelare benignă era deja pus la punct!!

Oraşul german Stuttgart a fost unul dintre cel mai puternic apărate ţinte din războiul european. Localizat în

sud-vestul Germaniei, oraşul adăpostea fabrici capabile să construiască motoare pentru aeronavele de luptă și pentru vehiculele trupelor terestre. Câteva baze militare-cheie erau de asemenea situate aproape de oraş. Totuşi, cel mai important lucru, Stuttgartul era unul dintre nodurile majore pentru sistemul feroviar al Germaniei naziste.

Pentru aceeste motive, oraşul a fost bombardat de mai mult de cincizeci de ori în timpul războiului; nu mai puţin de 850 de bombardiere au participat la unele dintre aceste raiduri de bombardament, plouând cu tone de bombe deasupra locului. Totuși germanii l-au apărat aproape până la sfârșit.

Pe 6 septembrie 1943, mai mult de 350 de avioane americane B-17 au pornit să atace oraşul. Deşi multe a trebuit să se întoarcă din diverse motive, dintre cele care au ajuns într-adevăr până la ţintă, 45 au fost doborâte, pierderi catastrofale pentru forţa aeriană a opta americană a USAF.[53]

Bătălia aeriană deasupra oraşului era haotică şi sângeroasă, cu avioanele de luptă Messerschmitt și Focke-Wulf trăgând continuu în avioanele B-17 și sute de tunuri antiaeriene trăgeau odată ce acestea erau deasupra ţintei. Dar în mijlocul a toate acestea, altceva s-a întâmplat. Tocmai când avioanele B-17 ajungeau deasupra oraşului, două echipaje au raportat vederea a sute de discuri argintii, de mărimea a jumătate de dolar, plutind în jos din cerul de deasupra lor. Martorii au spus că obiectele au descins întrun mănunchi compact care se mişca neobişnuit de încet. Acest mănunchi se spune că era de 75[54] de picioare în lungime și 20[55] de picioare în lăţime. în mijlocul luptei unii martori au

53 USAF - Forţele Aeriene ale Statelor Unite - United State Air Force.

54 24,975 metri.

55 Un picior 0, 3043 metri

crezut că au văzut cum unele discuri misterioase aterizează pe aripa unui B-17 şi îl incendiază. Dar acel avion nu s-a întors din raidul dezastruos, aşa că aceasta era imposibil de verificat.

Ceea ce era sigur era că la momentul apariţiei ciudatelor discuri nu era niciun avion inamic deasupra sau nicăieri în jurul bombardierelor americane. Aşa că dacă discurile nu au fost lăsate să cadă pe avioanele B-17, de unde au venit?

în noaptea de 2 ianuarie 1944, un avion Mosquito[56] de luptă de noapte al forţelor regale aeriene, care opera deasupra Germaniei, a avut o întâlnire ciudată cu un obiect aerian neidentificat. Un avion extrem de uşor, pentru că era făcut în mare parte din lemn, acest anumit Mosquito zbura peste oraşul german Halberstadt când pilotul şi navigatorul lui au văzut ceea ce va fi mai târziu descris ca o „rachetă" urmărindu-i.

Ei au raportat că racheta extraordinar de rapidă i-ar fi depăşit, la un moment dat virând cu 90 de grade pentru a ajunge pe o direcţie paralelă cu ei. Echipajul a urmărit această „rachetă" pentru aproximativ un. minut, până când în final a dispărut. Acest raport este unul dintre multele rapoarte ale echipajelor aliate care au reperat „rachete" în timpul zborurilor prin cerurile Europei distruse de război.

Şi pentru un timp „jachete" a devenit termenul generic folosit de serviciile de informaţii ale aliaţilor pentru a clasifica toate obiectele zburătoare misterioase văzute în timpul luptei. Era un cuvânt sigur folosit în încercarea de a elimina elementul ştinţifico-fantastic din rapoartele către superiori.

---

56 Avion al RAF - Royal Air Force - Forţele Aeriene Regale Britanice.

Dar ceea ce a întâlnit acest echipaj Mosquito nu era o „rachetă”, cel puţin nu în sensul din 1944 al cuvântului. Acelaşi lucru era adevărat pentru toate celelalte „rachete” pe care echipajele aliate le raportau. Ce erau cu adevărat, pe lângă a fi pur şi simplu un alt tip de foo-fighter, încă rămâne un mister. Dar cum au ajuns foo-fighters să fie denumite „rachete” cel puţin pentru un timp este o poveste interesantă.

Germanii lucrau cu tehnologie pentru rachete pe tot parcursul războiului; aceasta este evidenţiat de armele de represalii V-l şi V-2 care îşi vor face simţită prezenţa până la mijlocul lui 1944. Dar în niciun moment maşina de război nazistă nu a avut o rachetă care să fi putut găsi o ţintă în aer pe cerul nopţii, să zboare până la ea, să ajungă pe un curs paralel şi să facă întoarceri pentru a se menţine cu ea, aşa cum multe dintre aceste rachete au fost văzute că fac.

Acest tip de tehnologie ar cere cel puţin un sistem complex de ghidare (ori intern, ori la sol, ori în aer), mecanisme complexe de ghidare încorporate în aripile rachetei şi un rezervor de combustibil masiv pentru a permite unui obiect aşa de „isteţ” să stea în aer pentru perioade lungi. în plus, dacă chiar erau un fel de armă germană, de ce nu şi-au îndeplinit misiunea aceste „rachete” şi nu au distrus avioanele de război ale aliaţilor în loc să zboare pe lângă ele?

Naziştii au avut o armă neobişnuită care semăna cu o rachetă denumită Hs-293. Era în esenţă un mic avion fără pilot, alimentat de un motor cu combustibil lichid, cu un focos în vârful lui şi un receptor radio rudimentar pe post de sistem de ghidare. Arma va fi lansată de un bombardier

special adaptat, Heinkel He-111. Folosind un mâner[57] controlat radio, operatorul armei aflat la bordul Heinkelului va ghida Hs-293 la ţinta ei, de obicei aeronava aliată.

Aliaţii erau conştienţi de această armă, aşa că atunci când echipajele aeriene au început să vadă „rachete" apropiindu-se de aeronavele lor, întorcându-se să fie pe urma lor sau luând o poziţie lângă ele. Pentru un timp serviciile de informaţii ale aliaţilor au considerat că ar putea fi Hs-293 sau ceva similar.

Dar era o problemă cu această teorie. Doar pentru că Hs-293 era o tehnologie nouă, asta nu însemna că era şi o tehnologie care funcţiona. De fapt, arma era dificil de controlat, dificil de lansat şi mai ales dificil de ghidat, astfel că era în esenţă un caz greu de a o ochi la câteva mii de picioare mai jos la ţinta ei.

Iar Hs-293 nu putea zbura la o înălţime constantă, nu putea face întoarceri bruşte, nu putea zbura în formaţie cu altă aeronavă sau să accelereze cu viteze fantastice, ceea ce era exact ce raportau echipajele aeriene care întâlneau „rachete".

Dar din nou, în gândirea militară a vremii, aceste obiecte misterioase trebuia să fie explicate în vreun fel. Aşa că un grup de informaţii britanic a decis că ceea ce vedeau echipajele aeriene aliate erau într-adevăr aparate de tipul Hs-293 ori lansate dintr-un avion, ori lăsate să cadă cu paraşute. Dar cum ar putea aceste rachete misterioase să vireze şi să manevreze într-un mod aşa de fantastic? Britanicii au venit cu cel puţin o explicaţie care te pune pe gânduri: *defecte ale rachetelelor înseşi cauzau „comportament neregulat*". Iată deci gradul în care unele

---

57 „Mânerul" acesta este strămoşul iovstick-lui de astăzi.

servicii de informaţii au ajuns pentru a explica inexplicabilul.

Un incident asociat la mii de kilometri depărtare acorda o doză de credibilitate că ceva ieşit din comun se întâmpla pe cerul sfâşiat de război al Europei. S-a întâmplat în 1943, cu toate acestea data exactă nu este cunoscută.

Un avion militar de antrenament staţionat la Long Beach, California, a decolat şi a urcat la 5.000 de picioare.[58] Brusc, un obiect aerian neidentificat a apărut la distanţă. Era de un portocaliu intens şi avea forma unui fuselaj tipic de avion, dar fără aripi sau elice. Obiectul s-a apropiat de avionul de antrenament în mare viteză, a făcut un viraj radical şi foarte rapid s-a aşezat să zboare în formaţie cu acesta. Obiectul a stat pe acest curs paralel timp de jumătate de minut, uimindu-i pe pilot şi pe studentul lui, după care a accelerat la 5.000 mile pe oră şi a dispărut.

Dacă au fost înştiinţate comandamentele aeriene aliate din Europa, de asemenea, nu este cunoscut, dar un lucru este clar: obiectul văzut în acea zi la Long Beach era extrem de similar cu descrierile „rachetelor” raportate deasupra Europei. Ceea ce ridică enigmatica întrebare: *Dacă fenomenele aeriene văzute de piloţii aliaţi au putut fi puse pe seama „rachetelor „germane, atunci cum ar putea un aproape acelaşi tip de obiect zburător neidentificat să fie văzut deasupra coastei Californiei?!?!*

Până în februarie 1944, Comandamentul Aviaţiei de Bombardament al forţelor regale aeriene[59] lovea fără milă Germania. Numai în noaptea de 19 februarie, şase oraşe importante, printre care Miinchen, Stuttgart şi Dusseldorf, au fost bombardate de valuri de aeronave ale forţelor regale

58 în jur de 1.500-1.600 de metri.

59 R AF

aeriene. Printre şuvoaiele de bombardiere care veneau şi plecau în timpul acestei nopţi de nimicire brutală, echipajele forţelor regale aeriene au văzut multe obiecte aeriene neidentificate.

în timpul unui raid deasupra zonei Berlinului, două echipaje aeriene au fost martorele unei sfere strălucitoare care i-a ajuns din urmă cu viteză mare, zburând pe un curs orizontal constant. în ambele cazuri obiectul misterios a zburat paralel cu aeronava înainte de a dispărea.

Problema ciudată este că unul dintre echipaje a văzut această sferă de culoare roşu portocaliu, iar celălalt a văzut-o de culoare alb pur, însemnând că aceaste echipaje au văzut două obiecte misterioase distincte. Dar nu acesta este cel mai ciudat lucru care s-a întâmplat în acea noapte. Două echipaje ale unor bombardiere ale forţelor regale aeriene, unul care lua parte la un raid în Aachen, celălat în apropiere de Coblenz, au văzut un obiect care a fost descris de ambele ca fiind argintiu şi semănând cu o aeronavă.

într-o clipită, acest obiect a zburat într-o direcţie paralelă cu cursul bombardierului forţelor aeriene regale, la aceeaşi altitudine, aceeaşi traiectorie faţă de aripa tribordului. La un moment dat acest obiect a rămas în urma avionului, şi-a reglat cursul şi apoi s-a mutat din partea tribordului în partea bordului babord – un indiciu despre un fel de control inteligent.

Cinci zile mai târziu, pe 24 februarie 1944, bombardierele SUA erau în drum spre atacul unei alte ţinte foarte bine păzite: oraşul Schweinfurt. Situat în Bavaria de nord, la fel ca Stuttgart-ul, Schweinfurt-ul era un loc crucial pentru nazişti pentru că aproape toate tipurile de muniţie pentru avioanele, vapoarele, submarinele şi tancurile

Germaniei erau făcute acolo. Oraşul a mai fost bombardat înainte, cel mai notabil pe 17 august 1943, şi apoi din nou, pe 14 octombrie. împreună, aceste raiduri au costat forţa a opta aeriană a SUA mai mult de o sută de avioane B-17, suficient pentru a pune capăt raidurilor adânci de penetrare a apărării antiaeriene naziste pentru aproape 6 luni. Lucrurile se schimbă totuşi până în februarie 1944. Dacă raidurile din 1943 erau conduse fără o escortă de luptă, lăsând marile bombardiere foarte vulnerabile în faţa avioanelor de luptă germane, până în 1944, avioanele P-51 Mustang[60] cu rază mare de acţiune erau capabile să stea lângă bombardiere până la ţintă şi înapoi, blocând avioanele de luptă germane şi crescând semnificativ şansele de supravieţuire a echipajelor bombardierelor americane.

Dar în timpul raidului de bombardment de pe 24 februarie, un alt incident ciudat a avut loc. Trei mari obiecte argintii au fost văzute dedesubtul forţei principale a bombardierelor. Echipajele americane care l-au văzut erau convinse că acestea erau zeppeline, deşi obiectele părea că se mişcau la unison şi nu la discreţia direcţiei vântului. Dacă cineva a făcut legătura dintre aceste ciudate aparate zburătoare şi navele-speritoare din 1909, această informaţie nu a fost făcută publică.

Dar o întrebare mai mare rămâne: Este greu de crezut că germanii şi-ar fi trimis în aer trei dintre dirijabilele lor de război antice când ştiau că un mare raid aliat de bombardare era pe drum. Aşa că dacă nu erau zepeline, ce erau?

Dar nici în Normandia nu era „linişte”. Invazia masivă a aliaţilor în Franţa ocupată de nazişti, binecunoscută sub numele de ziua „Z”, a avut loc pe 6 iunie 1944. Deşi

60 Avion USAF fabricat în SUA.

aterizările au fost scumpe în ceea ce priveşte numărul de vieţi pierdute şi de răniţi, în cele din urmă au fost un succes. Forţele germane au fost incapabile să împingă înapoi armatele aliaţilor în mare sau să le împiedice să stabilească un front permanent pe coasta Normandiei. Acest avanpost va fi extins treptat și va servi ca punct de plecare pentru eliberarea Franţei și a Ţărilor de Jos și ocuparea Germaniei de vest. Așa cum era aşteptat, prima zi a invaziei a fost cea mai haotică și sângeroasă. Sute de nave aliate au stat în largul plajelor Normadiei, unele declanșând salve de proiectile din tunurile de pe punte în timp ce altele trăgeau cu mii de baterii în aparatele naziste mai mici de dedesubt.

Una dintre aceste nave era SS George E. Badger. Un vas cu cargo de tip Liberty, era poziţionată chiar în largul plajei Omaha, scena cea mai mare a luptei. Un marinar din echipajul navei Ed Breckel a servit drept trăgător cu arma la bordul navei și a avut un loc în primele rânduri pentru a intra în imensa luptă.

Totuși în mijlocul întregii confuzii și al focurilor de armă, Breckel a văzut ceva foarte ciudat: un obiect închis la culoare, lung şi tubular, zburând la doar 15 picioare[61]

deasupra apei. Breckel a spus că mergea pe un traseu constant circular şi în văzul tuturor. Nu a văzut niciun fel de anexe la el, lucruri pe care un avion le-ar avea. Dar se mişca prea repede ca să fie un dirijabil sau un balon.

Breckel l-a avut în vizor timp de cel puţin trei minute până când s-a pierdut în cele din urmă în tumultul luptei de pe mal. Reperarea lui este prima din cele două reperări neobişnuite de deasupra câmpului de luptă al Normandiei. A doua s-a petrecut peste aproximativ o lună şi jumătate.

---

61 Un picior 0,3043 metri.

Izbucnirea din Normandia nu a fost un lucru rapid. Terenul accidentat dominat de gard viu a fost în favoarea germanilor, aşa că lupta din interiorul continentului chiar aproape de plaje a fost încrâncenată pentru mai multe săptămâni. A fost târziu în iulie, când aliaţii au putut în sfârşit să pătrundă spre vest în teritoriu mai deschis şi să se lupte cu germanii în condiţii mai bune.

George Todt, un trimis special al ziarului *Los Angeles Herald-Examiner,* era ataşat unităţii de armată terestră a Statelor Unite care participă la această înfruntare. într-o noapte Todt a văzut ceva care lăsa o urmă deasupra plajei Omaha. El a descris obiectul ca o minge de foc de un roşu intermitent. Acesta zbura la aproximativ jumătate de milă înălţime şi nu făcea niciun zgomot.

Pentru că germanii au început lansarea rachetelor de răzbunare V-l spre Anglia în jurul mijlocului lui iunie, chiar după aterizările din ziua „Z", Todt a crezut la început că ceea ce privea era o „bombă bâzâitoare". Era totuşi o problemă. Obiectul se îndrepta *dinspre vest spre est,* către liniile germane. Dacă ar fi fost o armă germană, s-ar fi îndreptat în direcţia opusă.

Acum cu alţi oameni urmărind, incluzând un locotenent colonel, obiectul, care părea să fie de câteva ori mai mare decât cea mai mare stea de pe cer, a încetinit şi s-a oprit chiar deasupra liniilor germano-americane din apropiere.

Şi a stat acolo, fără să se mişte, pentru aproape cincisprezece minute până când deodată a zburat din nou.

Oricum situaţia a degenerat şi ambele părţi s-au „trezit" trăgând… în mod straniu, a existat un incident similar cu reperarea lui Todt în aceeaşi vară. Dar acesta s-a

întâmplat în Italia – şi nu a fost aşa de paşnic.

Aliaţii invadaseră Italia în septembrie 1943, primul lor asalt asupra fortăreţei Europei lui Hitler venind cu nouă luni înaintea aterizărilor din ziua „Z” din Franţa. Campania italiană a fost o înaintare grea totuşi, pentru că germanii au dus o luptă de retragere defensivă strălucită, cedând teren aliaţilor numai când apărarea devenea inutilă sau ineficientă.

Totuşi, până în iunie 1944, liniile de ofensivă aliate erau mult la nord de Roma şi aproximativ jumătate din Italia era sub controlul lor. într-o dimineaţă, în apropierea liniilor de front aproape de Loreto, Italia, un obiect sub formă de ou a apărut deodată pe cer. A fost descris ca fiind metalic şi scânteietor şi se pare că s-a dus într-o planare nemişcată deasupra frontului.

Bateriile aliate antiaeriene au deschis imediat focul asupra lui, dar apoi ceva şi mai ciudat s-a întâmplat: bateriile germane din apropiere au început să tragă şi ele asupra lui.

După un timp, tunurile aliate au încetat focul pentru că obuzele lor nu aveau niciun efect asupra obiectului. Dar tunurile germane au continuat să îl bombardeze chiar dacă acesta era la fel de neafectat de focurile lor antiaeriene.

Până la urmă au încetat focul şi germanii. Obiectul a stat suspendat în aer pentru încă un timp, apoi a pornit cu viteză mare şi a dispărut.

Fortăreaţa zburătoare B-17 a fost probabil cel mai faimos bombardier al celui de-al doilea Război Mondial.

Era în mod corespunzător denumit. Capabil să ducă mai mult de 8.000 de livre[62] de bombe, se mândrea de asemenea cu până la treisprezece mitraliere de calibru 0.5

---

62 O livră este 0,4535 kilograme.

ieşind din ambele părţi ale fuselajului şi din nas, şi din coadă, plus altele localizate pe burta lui şi deasupra, în spatele carlingii.

Avioanele inamice ar trebui să se gândească de două ori înainte să atace un avion aşa de puternic. înarmat, mai ales când acesta zboară în formaţiile vaste pe care forţele aeriene armate ale Statelor Unite au putut să le trimită deasupra Germaniei pe măsură ce războiul progresa.

Când armata Statelor Unite a ajuns în punctul în care putea aduna în mod curent 500 de avioane B-17 pentru un raid de bombardament, aceasta însemna că piloţii avioanelor de luptă Luftwaffe va trebui să se lupte cu mai mult de 6.000 de mitraliere în timp ce încearcă să doboare acele bombardiere. Pentru americani, exista siguranţă şi putere de foc în o „unitate monolită”.

Dar unele B-17 au fost chemate pentru un alt tip de misiune. Denumit raid de hărţuire, forţele armate aeriene ale Statelor Unite trimit un singur B-17 pe noapte să arunce bombe peste o ţintă germană nebănuitoare; „nebănuitoare”, pentru că în aproape toate cazurile, B-17 au avut misiuni de zbor numai în timpul zilei.

Aceste raiduri de „lup singuratic” erau intenţionate să îi dădea peste cap pe germani. La fel era şi cel din această anumită noapte din noiembrie 1944. Vremea rea din ultimele săptămâni a împiedicat flotele vaste de avioane B-17 precum şi pe cele ale rudei lor, avionul B-24 Liberator, să bombardeze majoritatea Europei ocupate de nazişti. Dar într-un efort de a menţine presiunea, forţele aeriene armate ale Statelor Unite trimiteau câte un avion „lup singuratic” pentru a bombarda ţintele selectate.

Unui echipaj aparţinând unui avion B-17, poreclit „Old

Crow"[63] i-a fost dată una dintre aceste misiuni solitare. Zburând din spaţiul aerian din Italia, ordinele lor erau să bombardeze o staţie de încărcare mărfuri din Salzburg, Austria.

Conform spuselor pilotului avionului, căpitanul Bill Leet, el și echipajul lui, au fost informaţi despre ţinta lor şi le-a fost spus ce fel de apărare germană ar putea să aştepte – incluzând arme antiaeriene la sol şi posibil ceva noi avioane turboreactoare de luptă de noapte.

„Old crow" a decolat, dar peste puţin timp a apărut o problemă de motor care l-a împiedicat să ajungă la altitudinea maximă de bombardare, de 30.000 de picioare.[64] în loc, avionul a putut să urce numai până la 18 000 de picioare[65].

Acesta și alţi factori i-au determinat pe Leet şi pe echipajul lui să creadă că este mai bine să nu bombardeze prima lor ţintă de la Satzburg. în loc, s-au decis să meargă la cel de-al doilea obiectiv, o altă staţie de încărcare mărfuri, aceasta localizată la Klagenfurt, Austria.

Au ajuns la zona-ţintă şi erau pregătiţi pentru a întâmpina şi acolo rezistenţa germană, dar apoi lucrurile au devenit ciudate. Exact când Leet era pe cale să arunce bombele, avionul lui a fost deodată învăluit într-o lumină foarte puternică. Această lumină era aşa de intensă, încât întregul echipaj putea să îi simtă căldura.

Presupunând că au fost surprinşi de reflectoarele germane, Leet nu a avut altă opţiune decât să continue raidul de bombardare. Odată ce au terminat cu bombele, el a accelerat motorul, hotărât să plece din zonă cât mai repede

63 Old Crow - Bătrânul Corb.

64 înjur de 9.500 de metri.

65 în iur de 4.500 de metri.

posibil.

Ceea ce era foarte surprinzător este că Leet a crezut că au fost cu siguranţă observaţi de germani – de aceea au fost învăluiţi de reflectoare în special calde. Nu erau prin apropiere nici avioane de luptă de noapte. Ceea ce făcuseră a fost aproape prea uşor. în orice caz, Leet a întors avionul B-17 înapoi spre Italia şi s-au îndreptat spre casă. Dar apoi o lumină uriaşă de culoarea chihlimbarului a apărut în partea aripii stângi. Nimeni din avion nu a văzut-o venind – într-un moment, cerul era gol, iar în următorul, era acolo.

Leet a descris obiectul ca fiind un cerc perfect, aproape prea perfect. Şi era luminos, a spus el, aproape prea luminos. Aprecierea mărimii obiectelor noaptea este grea, mai ales la peste trei mile[66] înălţime. Dar Leet a socotit că cercul perfect rotund avea aproape 10 picioare[67] în diametru.

Echipajul lui Leet a vrut să tragă în el, dar el le-a ordonat să nu o facă. Acest lucru nu arata niciun fel de ostilitate, aşa că s-a gândit ca şi ei să apară neostili. Aşa că au zburat în continuare, îndreptându-se către casă, ciudata companie zburând chiar lângă ei – pentru aproape următoarea oră.

Aşa cum a spus Leet mai târziu, poziţia obiectului nu sa schimbat niciodată, nici forma nu i s-a modificat. Luminiscenţa lui nu şi-a pierdut din intensitate. Drept rezultat, Leet a putut să îl studieze în mod clar pentru o lungă perioadă de timp. El a concluzionat că nu se vedeau ieşind gaze de evacuare de la el. Şi nici nu era acest lucru cauzat de o iluzie sau de lumini, sau de gaze de evacuare de la un alt avion din apropiere. Leet s-a convins că obiectul era

---

66 în text, cam 4.500-4.800 de metri.

67[4] Aproximativ trei metri.

real, dar nu făcut de mâna omului.

După aproape cincizeci de minute de la apariţie, ciudatul cerc perfect s-a „închis/stins” deodată. Leet l-a descris ca şi cum cineva ar fi apăsat un întrerupător. La fel ca mai înainte, într-un moment era acolo, iar în următorul era dispărut.

Old crow a aterizat în sfârşit şi Leet a fost interogat. Aşa cum era cazul până atunci, de fiecare dată când un ofiţer de informaţii auzea că un echipaj a văzut ceva ciudat pe cer, el încerca să găsească o explicaţie acceptabilă lumească pentru el. Aşa cum a spus Leet, când a menţionat prima dată cercul perfect luminos, ofiţerul lui de informaţii i-a replicat că trebuie să fi fost un nou avion de luptă german secret.

Când Leet nu a fost de acord, spunând că obiectul nu a tras niciodată în ei şi nu a arătat nicio ostilitate, ofiţerul de informaţii a fost de părere că era probabil un fel de instrument secret nazist care trimitea înapoi informaţii despre poziţia avionului B-17 forţelor antiaeriene ale germanilor. Dar misiunea a decurs perfect şi în acea privinţă, a spus Leet ofiţerului de informaţii. Nu a existat foc german antiaerian.

în acel moment, Leet a ştiut că ofiţerul de informaţii a rămas fără justificări tipice pentru foo-fighters. Aşa că au rămas fără nicio explicaţie. Misterul foo-fighters nu a fost restrâns numai la conflictul din Europa.

în timpul anilor celui de-al Doilea Război Mondial, lucruri zburătoare neidentificate ciudate au fost văzute peste Oceanul Indian, peste China, deasupra şi aproape de Insulele Aleutine, cât şi cel mai important lucru, peste tot vastul teren de luptă lichid al Pacificului de sud.

Şi în timp ce numai câteva duzini de reperări

neexplicate au fost raportate[68] oficial în timpul războiului din Pacific, autorul Keith Chester crede că numerele, statisticile sunt amăgitoare.

Problema este că datorită presiunii de la forţele armate aeriene pentru a explica aceste lucruri, multe reperări au fost identificate cu nume diferite şi au fost plasate în categorii convenţionale, ne-a spus Chester. Observaţii reale necunoscute au fost amestecate în categoria lucrurilor care „aveau sens”, cum ar fi vederea unei stele strălucitoare sau *o nouă armă secretă japoneză.* în plus, multe rapoarte înregistrate de marina Statelor Unite nu au fost încă localizate.

Concluzia lui Chester: sunt de părere că au fost la fel de multe observaţii foo-fighters raportate în Pacific, ca şi în teatrul european. Aşa că în timp ce numărul real poate să nu fie niciodată cunoscut, nu există nicio îndoială *că orice s-ar fi întâmplat în cer, la capătul celălalt al lumii în Europa, se întâmpla de asemenea şi deasupra Asiei şi în Pacific.*

Acum ne vom referi puţin la celebrul incident Tromp şi reperarea din Tasmania. în februarie 1942, la doar două luni după atacul japonez asupra Pearl Harbour, întregul Pacific de sud era înghiţit de război. William Methorst era un membru al echipajului crucişătorului olandez RNN Tromp. Vasul nagiva în Marea Timor, aproape de Noua Guinee. William Methorst era de cart (gardă).

Aşa cum a spus mai târziu scriitorului OZN Peter Norris într-un interviu, Methorst era cu ochii în patru după aeronave japoneze, când a văzut un obiect în formă de farfurie la aproape o milă altitudine apropiindu-se de nava lui. Se mişca cu o viteză extraordinară. Pe măsură ce

68 Este vorba despre raportările oficiale, cele neprezentate în mass-media şi publicului fiind numeric mult mai mari.

Methorst privea obiectul prin binoclu, acesta a încetinit brusc şi apoi a început să dea ocol crucişătorului.

Methorst a informat imediat puntea vasului, dar nimeni nu a putut identifica obiectul altfel decât să spună că nu era nicio aeronavă cunoscută. Incredibil, obiectul a făcut cercuri în jurul RNN Tromp pentru aproape patru ore, ţinând pasul cu el și menţinând mereu aceeași altitudine.

Apoi, în mod neaşteptat, obiectul s-a desprins de pe orbita lui, a accelerat la aproape Mach[69] 5 şi a dispărut. Câteva luni mai târziu, în vara lui 1942, un pilot al forţei regale aeriene australiene zbura peste Tasmania când a avut o întâlnire cu un obiect misterios. Pilotul forţei regale ariene australiene a raportat că obiectul era de forma unei aripi de avion mare, de aproximativ 150 de picioare lungime şi 50 de picioare lăţime. Aripa se îngusta până la o suprafaţă de comandă aerodinamică la spatele ei, iar pilotul forţei regale aeriene australiene a putut vedea sclipiri sporadice verzi-albastre emanând din acea zonă.

Obiectul era de culoarea bronzului şi deasupra avea o cupolă care părea să reflecte razele soarelui. Pilotul a teoretizat că ceva ar fi putut fi în interiorul cupolei purtând o cască şi aceasta cauza reflexiile. Obiectul a ţinut pasul cu avionul australian pentru câteva minute până când s-a întors brusc. Din acest unghi, pilotul forţei regale aeriene australiene a putut vedea patru aripioare pe partea inferioară a obiectului.

în acel moment, obiectul a accelerat deodată cu o viteză extraordinară şi conform pilotului forţei regale aeriene australiene a plonjat direct în ocean. Lovit de valurile

69 MACH - număr care defineşte viteza sunetului în aer, adică 340 metri pe secundă sau 1.224 km pe oră. 5 Mach - de 5 ori viteza sunetului.

Pacificului, acesta a creat un vârtej masiv pe măsură ce a dispărut rapid dedesubt. Descrierea cazului din Insulele Solomon este foarte interesantă:

Pe 12 august 1942, sergentul Stephen Brickner din marina Statelor Unite stătea într-un locaş de adăpostire individual pe Insula Tulagi din Insulele Solomon. Localizată aproape de Guadalcanal, Insula Tulagi fusese ţinută strâns în mâinile japonezilor până în urmă cu câteva zile. Dar o debarcare a marinei americane[70] pe 7 august a declanşat o luptă pentru controlul insulei, o înfruntare pe care marina o va câştiga până la urmă.

Mai târziu, o bază navală pentru vasele marinei Statelor Unite va fi construită aici şi printre vasele stabilite acolo va fi şi faimosul vas PT 109 comandat de John F. Kennedy, care a ajuns să devină al treizeci şi cincilea preşedinte al Statelor Unite. Dar în ziua de faţă, lupta pentru controlul insulei era încă în desfăşurare. Era mijlocul dimineţii şi soldaţii din infanteria marină îşi curăţau echipamentul anticipând noi lupte. Deodată sirena de raid aerian a unităţii lor a început să sune zgomotos.

Brickner s-a furişat mai adânc în postul lui de observaţie individual, pregătit pentru ceea ce soldaţii din infanteria marină erau siguri că va fi un raid japonez. Uitându-se direct în sus pe cerul tropical senin, Brickner şi-a adus aminte că a auzit formaţia aeriană înainte de a o vedea.

Sunetul era ca un răcnet puternic răsunând în ceruri, va spune Brickner mai târziu. Dar aceasta nu părea să fie în regulă pentru că el mai auzise avioane japoneze înainte şi acesta nu era cu siguranţă sunetul zumzăit pe care îl făceau de obicei.

---

70 US Navy - Forţele Navale ale SUA.

Apoi Brickner a văzut formaţia şi a fost uimit. în locul formei tipice de V în care zburau mereu avioanele japoneze, ceea ce a văzut Brickner **erau valuri de obiecte argintiu strălucitoare zburând foarte sus deasupra.** *Fiecare val era format din cel puţin o duzină de obiecte, şi erau multe din acestea —poate 150 cu totul.*

Brickner nu a putut vedea aripi sau cozi pe aceste obiecte şi se mişcau mai rapid decât orice avioane japoneze văzute de el vreodată. Deşi nou în luptă, şi obosit de la lupta cu japonezii din ultimele cinci zile, scena tot l-a pus pe gânduri pe Brickner. Aşa cum a fost citat în cartea *Companie Ciudată*, a lui Keith Chester, Brickner a spus: Una peste alta, *acesta a fost cel mai copleşitor şi totuşi înfricoşător spectacol pe care l-am văzut în viaţa mea.*

Dar ce a zburat deasupra la Tarawa?

Una dintre cele mai sângeroase lupte duse în războiul american împotriva Japoniei a fost pentru o mică întindere de rocă şi nisip denumită Atolul Tarawa. Localizat în centrul Pacificului, Tarawa este parte din lanţul Gilbert, un şir de insule crucial strategice pentru oricine ar fi vrut să controleze mii şi mile pătrate de ocean în acea parte a zonei de război. în prezent mai există câteva duzini de insule mici din acest atol grupate împreună.

Japonezii au bombardat Tarawa în ziua de după Pearl Harbour şi apoi au ocupat-o câteva luni mai târziu. Având nevoie să securizeze bazele pentru a continua campania de sărire de la o insulă la alta către Japonia, soldaţii din infanteria marină a Statelor Unite au derulat o debarcare ambiţioasă pe Tarawa pe 20 noiembrie 1943. După opt zile de lupte sângeroase mai târziu, 1.000 de americani şi
5.0 de japonezi zăceau morţi, dar insula era în mâinile

Statelor Unite.

Până devreme în 1944, o serie de staţii radar ale marinei Statelor Unite au fost amplasate pe Tarawa permiţând forţelor americane să aştepte cu foc orice avion japonez din zonă. într-un incident relatat de investigatorul american OZN, maiorul Donald Keyhole, dintr-o zi din aprilie a acelui an, un om de la un radar al marinei a detectat o aeronavă necunoscută pe ecranul său.

„Sperietoarea” se mişca de la nord la sud cu 700 de mile[71] pe oră, o viteză extraordinară pentru 1944, şi de două ori mai rapid decât majoritatea avioanelor de luptă ale Statelor Unite. Ştirea a adus rapid un număr de ofiţeri de marină seniori la staţia radar. Primele lucruri pe care leau verificat erau chiar seturile radar, asigurându-se că mergeau cum se cuvine şi că aceasta nu era vreo aberaţie tehnică. Dar operatorii staţiei radar au asigurat ofiţerii superiori ca totul funcţiona corect.

Apoi, aproape ca şi când ar fi confirmat aceasta, o a doua „sperietoare” a apărut pe ecran. Mişcându-se la fel ca prima de la nord la sud, aceasta zbura cu aceeaşi viteză incredibilă de 700 de mile[72] pe oră.

în acel moment, existau doar două explicaţii posibile.

Sau japonezii au inventat deodată un avion care să depăşească bariera sunetului – extrem de improbabil – sau era „altceva

Cele două vârfuri de ecou au dispărut în cele din urmă de pe ecranul radar şi originea lor a continuat să fie un mister. Dar sfârşitul pentru acest anumit episod foo-fighter era încă la un an şi jumătate depărtare.

---

71 Este vorba de mila marină. O milă marină - 1.952 de metri.

72 Aici este vorba de mile terestre. O milă terestră - 1.603 metri.

într-o noapte, spre sfârşitul lui iunie 1944, o navă a pazei de coastă care naviga la aproximativ 800 de mile[73] sud-est de Hawaii a primit un mesaj radio urgent. Un avion de patrulare al marinei Statelor Unite s-a prăbuşit în mare aproape de locaţia ei. Nava pazei de coastă a fost rugată să caute supravieţuitori. Schimbând cursul imediat, vasul pazei de coastă s-a grăbit la zona suspectată a prăbuşirii şi s-a folosit de reflectoarele ei pentru a căuta orice epavă sau supravieţuitori. Dar nu au găsit nimic.

O zi mai târziu, nava era ancorată în Insula Palmira din apropiere. Ofiţerul executiv al navei era pe punte, stând de pază, când a observat o lumină strălucitoare deasupra insulei în jurul miezului nopţii. Lumina a început să crească, chiar când el o privea, venind mai aproape cu fiecare secundă. Pentru un moment ofiţerul executiv a crezut că aceasta ar putea fi avionul de patrulă pierdut, întorcându-se inexplicabil acasă. Dar la privirea luminii prin binoclu, ofiţerul executiv a realizat că nu era o aeronavă tipică, la fel cu cea pierdută sau alta.

Era o sferă, perfect rotundă şi foarte strălucitoare. A intrat în planare deasupra navei pazei de coastă, mişcânduse aşa de încet că uneori părea să fie oprită în aer. Aceasta a durat pentru mai mult de treizeci de minute, până când sfera a prins în sfârşit viteză şi s-a mişcat către nord în aceeaşi direcţie în care avionul de patrulă fusese pierdut.

Ofiţerul executiv a avut mai târziu o discuţie cu un locotenent de marină cu privire la avionul dispărut şi la sfera din altă lume. Faptul că avionul de patrulă a dispărut era un uriaş mister pentru toţi cei implicaţi. Echipajul lui era bine antrenat şi experimentat. Când zboară peste mari întinderi

---

73 Aici este vorba de mile marine O milă marină - 1.852 metri

de apă, piloţii de cursă lungă se bazează pe radiogoniometrul lor care trebuie să fie în stare de perfectă funcţionare.

Dar chiar dacă echipamentul avionului pierdut ar fi funcţionat greşit, piloţii ar fi ştiut în ce direcţie se îndreptau doar prin însemnarea poziţiei apusului soarelui. Cât priveşte sfera, ofiţerul de marină i-a spus ofiţerului executiv că niciun avion al Statelor Unite nu fusese în aer în noaptea trecută şi că nu a fost niciun avion japonez pe o rază de 1.000 de mile[74] în jurul insulei. Aşa că orice a văzut ofiţerul executiv, acesta nu aparţinea niciuneia dintre părţi.

Aşa cum a fost repovestit mai târziu de scriitorii OZN Jerome Clark şi Lucius Farish, ofiţerul executiv a admis că el credea că cele două incidente – avionul dispărut şi sfera nepământeană – sunt legate. Ofiţerul de marină a sprijinit această teorie. Avionul dispărut nu a fost găsit niciodată.

Pe 10 august 1944, un bombardier B-29[75] cu baza la Kharangpur, India, era într-o misiune deasupra Palembang, Sumatra, bombardând instalaţiile de gaz japoneze în acea parte a Indoneziei ocupate de inamici.

Bombardierul era unul dintre cele cincizeci care zburau în misiune. Acest avion şi-a aruncat bombele şi apoi, eliberând bombe cu bliţ, echipajul a început să filmeze distrugerea adusă asupra japonezilor de dedesubt. Odată ce au completat misiunea, s-au întors la baza lor de origine zburând la 14.000 de picioare.[76]

---

74 Pe o rază de 1.800 de kilometri.

75 Tip de avion american care a fost făcut celebru pentru că a lansat bombele atomice de la Hiroşima şi Nagasaki pe 6 şi 9 august 1945. Avionul care a lansat bombele nucleare se numea „Enola Gay“, după numele mamei pilotului, iar bombele rezultate din ultrasecretul proiect american denumit Manhattan, erau numite Little Boy, pentru Hiroşima, şi Fat Man, pentru Nagasaki.

76 Aproximativ 4.300-4.500 de metri conform altor surse.

Totuşi, după o jumătate de oră din călătoria de întoarcere, doi dintre cei doi membri ai echipajului avionului B-29 au zărit un obiect de formă ovală la 1.500 de picioare[77] distanţă de aripa lor dreaptă. Aproximativ şase picioare83 în diametru, suprafaţa obiectului era foarte luminoasă şi pulsa cu vigoare. Culoarea ei se schimba de la roşu intens la portocaliu și emana o dâră de eșapament albastru-verzuie.

Gândind că este un fel de dispozitiv inamic, pilotul avionului B-29 şi-a pus avionul intr-o serie de manevre evazive extreme, totul în timp ce zbura cu peste 200 de mile[78] pe oră. Urcând, plonjând, întorcându-se, virând, obiectul a stat lângă avionul mare prin toate acestea, ţinând pasul şi nepierâznd nicio manevră.

La sfârşitul a zece minute de zburat sălbatic, obiectul a întrerupt contactul în cele din urmă. Urcând drept în sus, acesta a accelerat cu o viteză extraordinară şi a dispărut deasupra oceanului în neant.

Cele mai „tari povești" par a fi poveştile Unităţii aeriene a 415-a.

Dintre toate unităţile aeriene americane care au servit în teatrul european al celui de-al Doilea Război Mondial, una în mod deosebit va fi pentru totdeauna legată de fenomenul foo-fighters.

Şi chiar dacă nu există o cale să să se spună cu siguranţă, este foarte posibil ca această unitate să fi întâlnit mai multe foo-fighters decât oricare alta în timpul războiului – ceea ce este foarte ciudat pentru că oamenii acestei unităţi au fost şi cei care au dat numele foo-fighters.

Această unitate era escadrila de luptă de noapte a 415-

---

77 Cam 450-470 de metri.

78 Aici este vorba de mile marine, fiind un avion al US Navy.

a. Una dintre primele unităţi de luptă de noapte ale Americii, a 415-a a fost antrenată în Orlando, Florida, înainte de a fi lansată peste hotare în 1943. Ei au mers mai întâi în Africa de Nord, apoi în Italia şi în final, în 1944, au fost staţionaţi în Franţa.

Escadrila pilota avionul Bristol Beaufighter,[79] un avion de luptă bine înarmat construit de englezi, cu două motoare, mai multe locuri, a cărui viteză maximă era peste 300 de mile[80] pe oră.

Şi, pentru că avionul era suficient de mare pentru a pune un set radar considerabil de mare în botul lui, precum şi pentru a căra cantităţi însemnate de muniţie şi combustibil, Beaufighter era un luptător de noapte formidabil.

Piloţii care zburau cu aceste avioane de luptă de noapte erau cu toţii peste medie în abilităţi, curaj şi… văz. Misiunea lor era una periculoasă şi aproape ridicolă: colindatul cerurilor noaptea deasupra Germaniei, la fel ca păsările de pradă căutând orice mişca la sol sau în aer, în acelaşi timp ei expunându-se ca ţinte tentante pentru focurile antiaeriene germane sau pentru avioanele de luptă de noapte corespondente din Luftwaffe.

Era nevoie de un pilot foarte deosebit pentru a zbura pentru unitatea a 415-a. Ciudăţenia a început pentru escadrilă în noaptea de 26 noiembrie 1944.

Un avion Beaufighter al unităţii a 415-a a decolat de la baza din apropiere de Dijon, Franţa, şi s-a îndreptat spre Germania vânând locomotive inamice. După ce a distrus un număr de ţinte, pilotul avionului a reperat o lumină ciudată

---

79 Avion din dotarea RAF - Royal Air Foce - Forţele Aeriene Regale Britanice.

80 Avea viteza cam 450- 500 de kilometri la oră.

roşie, zburând în apropiere.

A ajuns la o distanţă de jumătate de milă de aeronava lui înainte de a dispărea. Pentru că aceasta nu părea atât de ieşit din comun la momentul respectiv, pilotul a raportat lumina în timpul interogatoriului lui şi a crezut că aceasta va fi finalul poveştii. Până peste câteva zile. Acelaşi pilot era din nou în aer, împreună cu operatorul lui radar şi de această dată un pasager în plus, ofiţerul de informaţii al unităţii a 415-a, căpitanul Fred Ringwald. Deoarece şi alţi piloţi au raportat vederea unor lumini ciudate, Ringwald a crezut că dacă ar putea să se uite la una, ar putea să spună dacă era o nouă armă germana sau nu.

La un moment dat în timpul patrulei, cei trei oameni de la bordul avionului Beaufighter au reperat o linie de lumini la distanţă. Ringwald au crezut că erau lumini pe un deal, dar au realizat îndată că nu erau dealuri în acea zonă. în plus, oamenii de la radar de la sol le spuneau că nu este nici o altă aeronavă – prietenoasă sau nu – în zonă. Cei trei aeronauţi au numărat opt lumini, toate în linie, arzând portocaliu strălucitor. Au putut să îşi dea seama de asemenea că luminile se mişcau extrem de repede. Pilotul a condus către ele, dar luminile s-au stins brusc. Dar apoi, la fel de brusc, acestea au reapărut, de această dată şi mai în depărtare. Luminile au rămas aprinse pentru câteva minute încă, înainte să coboare în picaj foarte abrupt şi să dispară de tot.

Avionul Beaufighter s-a întors în cele din urmă la bază, dar pilotul şi omul de la radar au ales să nu spună nimic despre reperarea iluminărilor misterioase, de frică să nu fie pedepsiţi pentru oboseală de luptă. Cât despre căpitanul Ringwald, care mersese în călătorie special căutând obiecte misterioase, nici el nu a menţionat obiectele misterioase

nimănui.

Aşa cum spune Keith Chester în cartea lui *Companie Ciudată,* incidentul a fost mult „prea bizar” pentru ca ofiţerul de informaţii să îl raporteze. Dar adevărata bizarerie mai avea până să vină.

La două săptămâni după această întâlnire, pe 16 decembrie, mai mult de jumătate de milion de soldaţi germani au pătruns în pădurea Ardennes, în Belgia, începând cea mai mare luptă a războiului. Va deveni cunoscută drept lupta cocoaşei (Ofensiva din Ardeni).

La scut timp după începerea luptei, unitatea a 415-a s-a întors înapoi pe cerurile nopţii deasupra Germaniei, de data aceasta căutând convoaie de camioane şi aerodroame de avangardă inamice – ţinte care, odată distruse, ar încetini atacurile naziste. Unul din avioanele Beaufighter ale escadrilei se găsea deasupra Breisach, Germania. Zburând foarte jos, pilotul a reperat o jumătate de duzină de lumini clipitoare roşii şi verzi aliniate în formă de T.

Pilotul a presupus că erau artilerie antiaeriană inamică şi a mers mai departe. Dar după zece minute, a văzut ciudatul aliniament din nou. De această dată era mai aproape de el şi înspre capătul lui. Pilotul a virat la stânga – luminile au urmat. El a virat la dreapta şi luminile au stat cu el din nou. Indiferent ce făcea, luminile misterioase l-au urmărit întocmai.

Aceasta s-a întâmplat pentru aproape cinci minute – până când luminile au dispărut brusc. Câteva zile mai târziu: altă misiune, altă reperare. Unul dintre avioanele unităţii a 415-a zbura în vecinătatea Strasbourg-ului, Franţa, când echipajul lui şi-a dat deodată seama de două lumini mari portocalii care se apropiau de ei.

Acestea au venit până la avionul Beaufighter, s-au aranjat la acelaşi nivel şi apoi au luat o poziţie la coada avionului, de luptă de noapte. Au rămas acolo pentru aproximativ două minute, apoi s-au întors brusc şi au dispărut. în noaptea următoare: încă două reperări. Un pilot al unităţii a 415-a a raportat vederea de flăcări roşii în aer la 10.000 de picioare;[81] altul a văzut un obiect strălucitor roşu care a ţâşnit în sus spre aeronava lui, s-a răsucit, apoi a coborât în picaj înainte să dispară.

Două nopţi mai târziu: încă patru reperări. Un echipaj al unui avion Beaufighter a văzut două fâşii galbene zburând la acelaşi nivel cu ei la aproximativ 3.000 de picioare.[82]

Acelaşi echipaj a văzut de asemenea câteva mingi roşii de foc care au zburat cu ei pentru cel puţin 10 secunde înainte de a dispărea. Un al doilea echipaj a raportat vederea a patru lumini strălucitoare albe, în formaţie verticală şi cu decalaj al aripilor la acelaşi nivel planând nemişcate la două mile deasupra solului. Un al treilea echipaj a avut o lumină albă strălucitoare care l-a urmărit pentru mai mult de cinci minute, în ciuda acţiunilor evazive.

Până la acel moment, era clar că ceva foarte ciudat se întâmplă. Aproape toţi piloţii unităţii a 415-a au întâlnit lumini misterioase şi au continuat să le vadă aproape de fiecare dată când mergeau în aer.

S-a ajuns în punctul în care piloţii au simţit că ar trebui să dea luminilor misterioase un nume. **Un pilot numit Charlie Horne a sugerat „foo-fîghters”** – de la o bandă desenata populară pe atunci, denumită Smokey Stover. Stover era un pompier caraghios al cărui camion de

81 Peste 3.000 de metri.

82 Peste 1.000 de metri.

intervenţie era denumit „Foo-Mobile”.[83]

(Poate în conexiune cu toate acestea, cuvântul franţuzesc „feu” înseamnă foc.)

în orice caz, de la exprimarea lui Home, aceste lumini ciudate, la fel ca şi toate ciudatele obiecte aeriene pe care echipajele aliate le-au întâlnit pe parcursul războiului, aveau acum un nume care continuă să fie folosit până în ziua de azi.

între timp, decembrie se scurgea încet şi Ofensiva din Ardeni era încă dezlănţuită. Unitatea a 415-a continua să urce deasupra Germaniei în fiecare noapte, căutând ca de obicei ţinte de oportunitate. Iar nou-botezatele foo-fighters continuau să se ţină după ei.

Pe 27 decembrie au mai fost două reperări. Un echipaj al avionului Beaufighter a întâlnit lumini ciudate aproape pe tot parcursul patrulei lui, descriindu-le ca mingi portocalii strălucitoare atârnând în aer, mişcându-se încet şi apoi dispărând brusc câte una sau câte două. Un alt echipaj a văzut trei seturi de lumini roşii şi albe, urmărindu-i pe ambele părţi ale aeronavei. Două nopţi mai târziu, de Anul nou, un echipaj al avionului Beaufighter a văzut un grup de lumini misterioase zburând pe lângă ei la 10.000 de picioare.[84] în noaptea următoare mai multe lumini ciudate au fost văzute deasupra oraşului inamic Strasbourg.

A continuat fără întrerupere.

La sfârşitul lui ianuarie 1945, cu Ofensiva din Ardeni terminată şi câştigată de aliaţi, ofiţerului de informaţii al unităţii a 415-a, căpitanului Ringwald, i-a fost cerut să dea informaţii despre luminile ciudate pe care unitatea lui le-a văzut. El a pregătit un raport, prezentat în detaliu în cartea

---

83 In râs, de la Fco-Figbter

84 Sub 30 (treizeci') de metri.

lui Keith Chester, *Companie Ciudată,* care menţiona nu mai puţin de paisprezece incidente separate, de piloţi ai unităţii a 415-a care au văzut foo-fighters în timp ce zburau în operaţiuni de luptă în doar cinci săptămâni.

Şi nu s-au terminat atunci. Echipajele unităţii a 415-a au mai raportat încă trei reperări de foo-fighters în numai primele nouă zile ale lui februarie.

Poate că atunci nu a fost o surpriză că la puţin timp după, un grup de oameni misterioşi au ajuns la baza unităţii a 415-a din Franţa, cu intenţia de a *cerceta „inundaţia de rapoarte foo-fîghter* a escadrilei.

Conform lui Chester aceşti oameni nu erau de la nicio unitate desfăşurată în teatrul european – de fapt, au călătorit direct în Franţa de la Washington DC. Ei l-au ignorat cu scrupulozitate pe comandantul unităţii a 415-a, maiorul Harol Augspurger, şi au discutat pe loc cu căpitanul Ringwald, ofiţerul de informaţii al escadrilei.

Aceşti oameni au acompaniat apoi câţiva dintre piloţii unităţii a 415-a în misiuni reale, bineînţeles sperând să repereze foo-fighters. Dar chiar nici lui Augspurger nu a fost spus dacă obiectele zburătoare misterioase au cooperat sau nu. Şi dacă a fost scris vreun raport despre vizita grupului obscur, comandantul unităţii a 415-a nu l-a văzut niciodată.

Bărbaţii au plecat după numai douăzeci si patru de ore, în cele din urmă întorcându-se la Washington. Până în ziua de azi, cine erau precis şi pentru cine lucrau este încă un mister.

Odată ce maşina de război a Germaniei a pierdut Ofensiva din Ardeni, maşina de război a naziştilor a fost aproape condamnată. Lupte încrâncenate au continuat pe parcursul iernii din 1945, dar până în primăvară, armatele

aliate au invadat Germania și avioanele aliate cucereau cerurile.

Până în mai s-a terminat. Hitler era mort și soldații germani se predau în grupuri. Odată ce luptele au încetat, a început dezarmarea armatei germane. Aceasta includea căutarea răspunsurilor cu privire la zvonitele superarme naziste, inclusiv foo-fighters. Reperările ciudatelor obiecte aeriene au scăzut la zero de la capitularea germană, indicând multora că foo-fighters erau într-adevăr arme germane secrete.

Dar investigația serviciilor de informații ale Statelor Unite asupra arsenalului Germaniei (secret sau altfel) doar începea și va dura o vreme până să se termine. Aceasta însemna că oricine care a întâlnit foo-fighters deasupra Europei – în special acei oameni ai unității a 415-a ai escadrilei de luptă de noapte – va trebui să aștepte stabilirea oficială cu privire la cea ce erau.

Această temă a fost explorată în revista Legiunea Americană de la sfârșitul lui 1954 într-un articol, mai târziu cercetat de Keith Chester. Scris de Jo Chamberlin, articolul relua faptul că membrii unității a 415-a erau nerăbdători să vadă ce va găsi serviciul de informații al armatei.

Și dacă nu găsesc nimic? Dacă ciudatele lucruri zburătoare pe care le-a văzut unitatea a 415-a nu au fost de origine germană? Atunci, concluzionează corespunzător Chamberlin: Oamenii unității a 415-a vor fi toți pregătiți pentru secția a 8-a: internări psihiatrice. Urmează o reperare OZN cu două mii de martori.

Vasul de luptă USS New York a avut o istorie renumită. Carena a fost pusă pe 11 Septembrie 1911, o dată interesantă, ținând cont de ceea ce aștepta o viitoare navă cu

același nume. După ce a servit drept navă de transport în Atlanticul de nord la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, nava New York a fost în cele din urmă reparată și trimisă în Pacificul de sud tocmai la timp pentru a participa la invazia din Iwo Jima în februarie 1945.

Odată ce acea acţiune a fost îndeplinită cu succes, nava avea nevoie de reparaţii adiţionale înainte de următoarea ei misiune, susţinerea invaziei masive a Okinawei în aprilie 1945.

într-o zi, în martie, între aceste acţiuni, marea navă naviga aproape de Noua Guinee, în largul Insulelor Admiralty, când staţia radar a recepţionat un obiect zburător neidntificat îndreptându-se spre ea. Echipajul a fost chemat la posturile de luptă. Câteva momente mai târziu

„sperietoarea” a fost văzută planând chiar deasupra navei de război la aproape patru mile[85] altitudine. Părea extrem de strălucitoare și de culoare argintie. Nu făcea niciun zgomot.

Se estimează că cel puţin 2.000 de marinari și pușcași marini de la bordul navei au văzut ciudatul obiect, inclusiv ofiţerul comandant al navei, căpitanul K.C. Christian. Două distrugătoare escortau nava USS New York tot timpul și echipajele lor au văzut de asemenea obiectul. Toată lumea de faţă a fost uluită. Acesta nu era un avion, pentru că ţinea pasul cu coloana de trei vase, însemnând că avea până în 12 noduri,[86] Niciun avion nu putea zbura atât de încet și să se menţină în aer.

Și totuși nu era o stea, pentru că era în timpul zilei. Nu era nici balon, pentru că din nou, acesta călătorea exact cu

85

86Aproximativ 7 (șapte) kilometri.

Un nod, adică a milă marină pe oră, 12 noduri - 12 mile marine pe oră.

aceeaşi viteză ca nava. Singura explicaţie rămasă era că obiectul era o armă secretă testată de japonezi; de aceea toată lumea aştepta un fel de atac. Dar a trecut o jumătate de oră şi în tot acest timp, obiectul nu arata nicio intenţie ostilă.

Totuşi, simpla lui prezenţă impunea un risc de securitate celor trei nave. Așa încât căpitanul Christian a dat în cele din urmă ordin oamenilor lui să deschidă focul.

Două dintre armele antiaeriene de trei inci[87] ale navei New York au explodat spre obiect, părând să-l lovească. Dar obiectul ciudat părea complet neafectat de focurile de armă furioase. Barajul a durat suficient pentru ca Christian să realizeze că oamenii lui doar iroseau muniţie preţioasă.

Comandantul a dat în cele din urmă ordin de încetare a focului.

De îndată ce armele au încetat, obiectul a accelerat la o viteză extraordinară şi a dispărut repede, uimind acele sute de oameni care priveau de dedesubt. Nava USS New York a continuat să supravieţuiască războiului şi în mod incredibil să supravieţuiască rolului ei ca navă-ţintă în două teste cu bombe atomice în largul Atolului Bikini, în 1946.

A fost sabordată în cele din urmă în 1948, dar omonimul ei, a cincea navă care a fost botezată USS New York a fost inaugurată în noiembrie 2009. Carena ei a fost făcută cu opt tone de oţel recuperat din ruinele World Trade Center după atacurile din 11 septembrie – aceeaşi zi, cu nouzeci de ani înainte când chila navei de luptă New York a fost trasată.

în noaptea de 2 mai 1945, opt bombardiere B-24 Liberator[88] şi-au părăsit baza din Guam şi s-au îndreptat

87 Un inch este 0.2540 metri.

88 în timpul celui de-al doilea război mondial, aceste avioane au participat intens la bombardarea unor obiective de pe teritoriul României - Bucureşti, Ploieşti, câmpurile petroliere, rafinării etc. Populaţia civilă a României le poreclise „văduvele negre”.

într-un raid de hărţuire de noapte ţintind aerodromuri japoneze. în timp ce zburau peste atolul Truk deţinut de inamici – cunoscut şi sub numele de „Pearl Harbour japonez” datorită amenajărilor navale imense – echipajul unuia dintre avioanele B-24 a devenit deodată conştient de două obiecte care au mers înclinate la nivelul lui pe cerul nopţii.

Zburând la 11.000 de picioare, la aceeaşi altitudine ca avionul B-24, aceste obiecte – unul aproape de aripa stângă a avionului şi celălalt în cea dreaptă – nu erau numai puternic luminoase, îşi şi schimbau culoarea de la roşu la portocaliu şi la alb, apoi dispăreau treptat, numai ca să reapară din nou roşii şi să reia procesul.

Aceste obiecte zburau exact în afara razei de acţiune a colecţiei formidabile de arme a avionului Liberator – zece la număr –, aşa că pilotul a început o serie de manevre evazive pentru a scăpa de ele.

La un moment dat, a coborât în picaj până la 3.000 de picioare, dar fără folos. Indiffent ce făcea pilotul, obiectele îi mimau manevrele întocmai şi au rămas la locul lor, în pas cu bombardierul. Chiar când avionul B-24 zbura printr-un nor, obiectele misterioase măreau viteza şi apăreau înaintea lui de cealaltă parte a formaţiunii noroase. După aproximativ o oră, unul dintre obiecte a dispărut. Dar cel de-al doilea a rămas aproape de avionul B-24 pentru întreaga călătorie de trei ore înapoi la baza lui.

în tot acest timp, noaptea s-a transformat în cele din urmă în zi, permiţând echipajului avionului B-24 să vadă bine ciudatul tovarăş. în lumina dimineţii, acesta părea să aibă o culoare argintiu strălucitoare.

Bombardierul a pierdut în cele din urmă din vedere obiectul în timp ce trecea printr-o cortină de nori,

începându-şi coborârea spre Guam. Până când avionul B- 24 a atins solul, obiectul dispăruse.

începând în duminica de Paşte, pe 1 aprilie 1945, bătălia din Okinawa a fost cea mai sângeroasă luptă din întreaga campanie din Pacific. Mai mult de 12.000 de soldaţi şi puşcaşi marini au fost omorâţi în lupta de optzeci şi două de zile; aproape 100. 000 de japonezi au murit, de asemenea. în acea perioadă, plus un mare număr de civili din Okinawa.

Okinawa este foarte aproape de Japonia – doar câteva sute de mile[89] spre sud. Era considerat teritoriu al ţării pentru japonezi, de aceea forţele lor au luptat aşa de mult ca să îl apere. Iniţial imaginat ca un punct de pornire pentru însăşi invadarea Japoniei, Okinawa nu a mai trebuit să joace acest rol pentru că la puţin timp după ce s-a terminat titanica lupta pentru insulă, Statele Unite au lansat bombele atomice asupra oraşelor japoneze Hiroşima şi Nagasaki şi guvernul imperial a cerut în sfârşit pace. Căpitanul William Mendel era un ofiţer de artilerie ataşat guvernului militar instaurat să conducă Okinawa după ce s-au încheiat luptele. Bivuacul unităţii lui era situat pe un mal abrupt, privind spre vest, spre Marea Chinei de Est.

într-o seară, Mandel era pe această faleză privind apa, când a observat un obiect luminat venind din sud, zburând cam la 200 de picioare deasupra suprafeţei apei. Deoarece faleza era aproximativ la aceeaşi înălţime, când obiectul a trecut prin faţa lui, Mandel a putut să îl vadă clar şi la nivelul ochilor.

El a descris obiectul ca fiind în formă de ţigară, aproximativ de la 30 la 40 de picioare[90] lungime şi cu un

89 Sute de kilometri.

90 9 la 12 metri.

diametru de la 6 la 8 picioare.[91] Lumina care i-a atras atenţia prima dată emana din coada obiectului. El a estimat viteza obiectului între 200 şi 300 de mile[92] pe oră. Nu avea aripi şi nici nu a putut vedea hublouri sau ferestre.

A trecut prin faţa lui, zburând uşor prin noapte, nefacând niciun zgomot. El l-a privit zburând urmărind linia ţărmului insulei crenelate până când a dispărut din vedere. Ceea ce este interesant despre această reperare este „forma de ţigară” a obiectului. Deoarece se potrivea descrierilor făcute de multe rapoarte foo-fighters din teatrul european, căpitanul Mandel se poate să fi avut cea mai bună imagine dintre toţi a unui obiect în formă de ţigară, posibil unul dintre cele mai observate obiecte aeriene neidentificate ale războiului.

La fel ca reperarea din Tasmania din vara lui 1942, un indiciu şocant despre de unde ar putea veni foo-fighters a fost revelat spre sfârşitul războiului – dintre toate locurile, în largul coastei Alaska.

Era vara lui 1945. O navă de transport a armatei Statelor Unite, USAT Delarof, se întorcea înapoi la Seattle după ce a descărcat muniţie şi rezerve porturilor din Alaska. Navigând în largul insulei Aleutine Adak dupăamiaza târziu, echipajul navei şi pasagerii au fost surprinşi să vadă o sferă uriaşă ridicându-se din ocean la aproximativ o milă[93] distanţă de ei.

în timp ce mai mult de o duzină de oameni priveau înmărmuriţi, obiectul a mers direct în sus şi apoi s-a echilibrat la un oarecare nivel al înălţimii. Deoarece era poziţionat între navă şi soarele care apunea, culoarea reală a

---

91 1,6 la 2,4 metri.

92 80 la 450 de kilometri.

93 1.800 de metri.

obiectului nu a putut fi discernută. Martorii au estimat oricum că sfera avea între 150 şi 200 de picioare în diametru. Şi chiar dacă erau vânturi puternice la acel moment, obiectul nu părea să fie afectat de ele, indicând că avea propulsie proprie.

Sfera a planat pentru o perioadă scurtă – apoi a început să înconjoare încet nava. Armele navei erau deja pregătite la acel moment, dar nu s-au dat ordine de tragere în sferă pentru că nu arata niciun fel de ostilitate. După ce a înconjurat nava de trei ori, sfera a pornit înspre sud sudvest. Martorii au raportat ulterior că au văzut trei fulgerări strălucitoare de lumină explodând în acea direcţie la puţin timp după ce sfera a dispărut.

Căpitanul vasului a postat o pază în plus pe parcursul călătoriei către casă, în eventualitatea întoarcerii obiectului. Nu s-a întors. Dar odată ajunşi în Sealttle, paisprezece membri ai echipajului au semnat o declaraţie rezumând incidentul şi depunând mărturie că intr-adevăr reperarea a avut loc.

Arhipelagul Nansei Shoto este localizat în largul coastei sudice a Japoniei. Este o parte ciudată a lumii, o întindere de apă în majoritate şi câteva insule vulcanice, una fiind Okinawa. Totuşi, după ce au navigat prin ea, mulţi marinari, inclusiv cei din marina Statelor Unite, în timpul şi la finalul celui de-al Doilea Război Mondial, s-au convins că această parte a Pacificului era bântuită de ceva, deşi nimeni nu era foarte sigur de ce.

De exemplu submarinele americane care efectuau curse în apele lui prindeau unori pe sonar indicaţii de navefantomă care chiar nu erau acolo. Aceste lucruri cauzau multă consternare pentru serviciul tăcut al marinei, în

special operând aşa de aproape de insulele-casă japoneze.

O populară revistă de ştiinţă le-a explicat astfel: Un om de la radar al submarinului îşi monitoriza periscopul, antena lui radar călătorind exact desupra suprafeţei în timp ce submarinul călătorea exact dedesubt. Deodată omul de la radar prindea o indicaţie că ceva care arăta ca o navă ostilă se îndrepta către submarinul lui. Dacă omul de la radar avertiza că este necesară o schimbare de curs, indicaţia se întorcea exact cum se întorcea submarinul.

Căpitanul submarinului se urca inevitabil până la periscop și risca să scaneze suprafaţa apei după nava de război oponentă. Dar apoi, la fel de brusc, indicaţia dispărea de pe ecranul radar. De unde numele de „fantome”.

Multe teorii au fost avansate despre ce erau aceste lucruri – miraje, inversiuni de vreme rece, „sendvişuri de aer”, care erau o stare ciudată cauzată atunci când aerul rece care stătea jos bloca semnalele radar. Dar nicio explicaţie satisfăcătoare nu a fost vreodată dovedită.

în plus aceste spirite nu speriau numai submarinele. Aşa-numitele fantome grăbite din Nansei Shoto se ţineau de asemenea ca umbra de flota de suprafaţă a Statelor Unite. Ele erau în mod deosebit deranjante pentru portavioane. De multe ori, avioanele de luptă de noapte decolau în grabă pentru a intercepta indicaţiile electronice fantomă, dar niciun avion nu s-a apropiat vreodată pentru a se confrunta cu ceea ce se arată pe ecranul radar.

în vara lui 1945 un operator radar de pe un portavion navigând aproape de Arhipelagul Nansei Shoto a văzut o „curbă foarte mare” apărând deodată pe ecranul lui radar, în mod incredibil aceasta arata că trei sute de aeronave neidentificate se îndreptau spre portavion.

Şi mai nebunesc, acestă masă de aronave părea să călătorească cu aproape 700 de mile[94] pe oră – mult mai repede decât ar fi putut merge orice avion în 1945. Avioanele de luptă ale marinei au decolat imediat şi atunci a început să devină foarte ciudat. La aproape şaizeci şi cinci de mile[95] distanţă de portavion, curba foarte mare de ţinte a început să se transforme în ceva ce mai târziu au fost descrise ca „tentacule”. Ecranul radar a arătat aceste tentacule încolăcindu-se în jurul portavionului!

Cele două avioane de luptă zburau nebuneşte către ţintă; întreaga forţă de acţiune aştepta temătoare dedesubt.

Dar când avioanele de luptă au ajuns la punctul indicat de radar nu au găsit nimic. Curba cea mare dispăruse pur şi simplu. Nu a fost dată nicio explicaţie pentru strania întâmplare.

Pe 28 august, la aproape două săptămâni după ce japonezii s-au predat, încheiând cel de-al Doilea Război Mondial, un avion cargo american C-46 a aterizat pe aerodromul Atsugi, în apropiere de Yokohama, Japonia. Aproape 150 de soldaţi ai Statelor Unite erau la bord, avangarda unei mari forţe americane care va ocupa în curând şi va guverna ţara înfrântă pentru următorii câţiva ani.

Dar ceva ciudat s-a întâmplat avionului C-46 în drumul lui către această aterizare istorică. Avionul zbura aproape de Insula Iwo Jima când motorul din partea laterală stângă a început să cedeze. Elicea pulveriza ulei şi avionul începuse să piardă altitudine. O persoană aflată la bord era sergentul Leonard Stringfield, un membru al echipei de informaţii

94 Aproximativ 1.200 de kilometri.

95 Aproximativ 100 de kilometri.

avansate de la forţa a cincea aeriană.

în timp ce avionul începea să cadă şi toată atenţia era atrasă de slăbitul motor din partea stângă, Stringfield s-a întâmplat să se uite pe geamul din partea dreaptă – şi a văzut ceva extraordinar. Erau trei obiecte în formă de lacrimă călătorind în formaţie lângă lovitul avion C-46, adaptându-se perfect la viteza lui.

Stringfield va spune mai târziu că ştia că acestea nu erau aeronave ale Statelor Unite sau ale Japoniei. Acestea nu aveau aripi, nu aveau fuselaj. De fapt era prea puţină dovadă de existenţa a vreunui fel de masă în spatele mingilor de lumină strălucitoare. Springfield a avut obiectele în vedere pentru aproape jumătate de minut înainte de a dispărea în nori.

O clipită mai târziu, motorul slăbit al avionului a revenit deodată la viaţă. în curând rula normal şi avionul a aterizat la Iwo Jima fără alte probleme. Deşi s-a dovedit că Springfield a fost singura persoană din avion care a văzut obiectele, el a fost convins că au avut ceva de-a face cu deranjamentul motorului şi cu întrucâtva miraculoasa lui revenire.

Şi chiar dacă nu a putut niciodată să îi confrunte direct pe piloţii avionului C-46, Springfield a auzit ulterior că în timpul incidentului, echipamentul magnetic de navigaţie al avionului se comportase „nebuneşte”.

Acest episod a avut aşa un efect asupra lui Leonard Stringfield încât, după război, el a devenit un reputat cercetător OZN, a scris două cărţi pe acest subiect şi şi-a devotat mult timp încercării de a găsi răspunsuri întrebării încurcate a foo-fighters la fel ca şi materializărilor ulterioare ale fenomenului. Ce ştiau şi ce nu ştiau germanii şi japonezii

despre foo-fighters?

Alături de întrebarea „de unde au venit?", aceasta ar putea fi una dintre întrebările cel mai des puse referitor la fenomen. Din nefericire nu există multă informaţie pentru a formula un răspuns bun. Dar există ceva indicii.

Când s-a terminat, în cele din urmă, războiul, ofiţerii de informaţii ai marinei Statelor Unite au avut o şansă să îi interogheze pe amiralii de top ai marinei imperiale japoneze. Statele Unite erau curioase în privinţa multor lucuri legate de modul cum forţele imperiale au întreprins războiul. Acestea includeau orice arme secrete pe care japonezii le-ar fi testat, de care Statele Unite nu ar fi ştiut.

în mod precis, interogatorii marinei Statelor Unite i-au întrebat pe înalţii ofiţeri japonezi despre „avioanele supersonice” care au zburat deasupra Atolului Tarawa în acea zi din aprilie 1944, incident care a cauzat aşa de multă nelinişte pentru marină la acea vreme. Amiralii japonezi au răspuns cu sinceritate că nu aveau nicio idee despre ce vorbea marina.

Există alte frânturi de informaţie tentante cu privire la ce erau foo-fighters – şi la ceea ce nu erau. Dar unele indicii nu valorează mult pe scala credibilităţii. Aşa cum a fost raportată prima dată de scriitorul francez OZN Henry Durrant, una dintre poveşti susţine că, departe de a fi creierul din spatele foo-fighters, germanii au fost extrem de uimiţi după ce propriii lor piloţi au început să vadă lucruri ciudate în cer.

Pentru a investiga fenomenul, Luftwaffe a înfiinţat o unitate ocultă numită „SonderBuro Conform lui

Durrant, primul caz al Sonderburo 13 provine din 1942 bazându-se pe susţinerile unui pilot Luftwaffe numit

Hauptmann Fisher. Fisher fusese transferat la o bază secretă Luftwaffe din Norvegia numită Banak. La doar câteva minute după sosire, un obiect misterios a fost recepţionat de radarul bazei. Lui Fischer i-a fost cerut să meargă în aer și să îl intercepteze.

Urcând la două mile dasupra bazei, Fisher a găsit ceea ce el a descris ca „Luftwal" – adică „balena zburătoare". Obiectul era imens şi fuzelat, lung de 300 de picioare[96] şi de 50 de picioare[97] în diametru. Acesta a zburat orizontal suficient numai cât Fisher să poată să-l vadă bine înainte de a pomi direct în sus, dispărând departe, deasupra, într-o explozie de viteză.

Deşi Fisher a raportat exact ce a văzut, adăugând că el credea că obiectul pe care l-a văzut nu era de pe acest pământ, Luftwaffe se pare că a crezut că a înnebunit ca rezultat al trimiterii lui în climatul nordic aşa de rece şi izolat; acesta era echivalentul nazist de a-1 întreba dacă a băut.

Un alt incident pe care *SonderBuro* l-a investigat se zice că s-a întâmplat pe 12 februarie 1944 la centrul de testare a rachetelor Kummersdorf. Un grup din ierarhia nazistă, incluzându-i pe liderul SS Heinrich Himmler şi pe șeful propagandei naziste Josef Goebbels, era de faţă pentru a urmări o racheta experimentală lansată pentru teste.

Lansarea a fost filmată şi, după cum se povesteşte, când filmul a fost procesat, un „corp sferic" a fost văzut urmărind racheta experimentală în timp ce se înălţa spre cer. Conducerea nazistă era convinsă că obiectul necunoscut era o navă secretă aliată.

---

96 Aproximativ 100 de metri.

97 Aproximativ 15 metri.

Dar apoi se pare că lui Himmler i-a fost spus că în mod similar obiecte ciudate i-au hărţuit şi pe aliaţi şi că britanicii în mod deosebit erau convinşi că acestea erau noi arme germane. Al treilea caz major pe care se spune că l-a investigat *SonderBuro 13* s-a întâmplat pe 13 septembrie 1944. Un pilot de teste german, în aer, la bordul unui avion turboreactor de luptă Me-262, a devenit deodată conştient de o pereche de lumini sclipitoare în partea aripii sale drepte. El a accelerat şi s-a întors spre lumini numai ca să găsească un obiect cilindric uriaş de peste 300 de picioare,[98] cu o antenă deasupra, care zbura depărtându-se de el.

Pilotul german de avion turboreactor a încercat să se apropie, dar obiectul se mişca la neauzita pe atunci viteză de 1.200 de mile[99] pe oră şi l-a lăsat repede în urmă. Dacă ar fi fost adevărată, povestea *SonderBuro* ar fi răspuns multor întrebări despre foo-fighters. Dar există şi o posibilitate ca întreaga poveste despre *SonderBuro 13* să fie o făcătură.

Câţiva ani mai târziu Henry Durant, omul care a raportat prima dată evenimentele *SonderBuro 13* în lucrarea lui din 1970, **Cartea neagră a farfuriilor zburătoare,**[100] a susţinut că el a inventat tot, numai pentru a-i prinde pe cercetătorii OZN care nu îşi verificau în mod adecvat datele. Până în ziua de azi totuşi, povestea Sonderburo 13 se perpetuează în cărţile OZN şi pe site-urile on-line.

Aceasta subliniază exact cât de greu este să ajungi la capătul misterului foo-fighters. Există totuşi câteva date concrete despre foo – fighters; adevăruri care nu pot fi disputate. Nu este niciun secret că germanii au proiectat şi pus în practică *„arme-minune”* în timpul războiului, mai

98 Aproximativ 100 de metri.

99 Peste 1.5 Mach.

100 Henry Durrant, *Le livre noir des soucoupes volantes,* Editions Lafont, 1970.

înainte menţionatele arme de răzbunare V-l şi V-2, bomba ghidată He-193, avionul-rachetă Me-163 şi avionul turboreactor de luptă Me-262 fiind printre ele.

Dar investigaţiile de după război ale înfrântei maşini de război germane, incluzând şi căutări în documente, şi căutări la materialul de război din amenajările de cercetare, au relevat faptul că naziştii nu erau nici pe departe aproape să reproducă corespunzător abilităţile nepământene ale foo-fighters. Aşa că aduceţi cămăşile de forţă pentru escadrila de luptă de noapte a unităţii a 415-a: foo-fighters nu erau superarme germane.

Mai mult, nenumăratele obiecte care au ajuns să fie cunoscute drept foo-fighters – mingile de foc, sferele perfect rotunde, „rachetele” extrem de manevrabile şi obiectele în formă de ţigară cu hublouri – au fost văzute şi în zonele de război europene şi în cele asiatice. *de fapt, sunt încă văzute în toate părţile lumii.*

Aceasta chiar ar trebui să pună pe gânduri pe oricine se îndoieşte de existenţa fenomenelor aeriene neidentificate: există mereu posibilitatea ca cineva care susţine că a văzut un obiect în formă de ţigară cu rânduri de ferestre într-o noapte întunecată în afara casei lui să fie acuzat de o zburdare a imaginaţiei sau de-a dreptul de o farsă.

Dar de ce ar face o astfel de susţinere un membru al echipajului la bordul unui avion de război în mijlocul luptei mortale? Mai multe întrebări: Cu toate dovezile legate de foo-fighters prezentate lor în timpul războiului, de ce nu au făcut aliaţii mai mult pentru a cerceta ceea ce se întâmplă?

Două motive. Primul, se pare că mulţi de pe treptele superioare ale autorităţii aliate erau convinşi, până la final, că, indiferent cât de nebuneşti erau acele rapoarte, lucrurile

văzute de echipajle lor trebuia să fie arme secrete inamice.

Dar şi mai important, aceiaşi de pe treptele superioare ale autorităților aliate nu erau în domeniul studierii ciudatului fenomen aerian. Ei erau preocupaţi numai de un singur lucru: câştigarea războiului. Dacă aceste ciudate obiecte zburătoare nu se dovedeau a fi agresive și nu începeau să distrugă bombardierele aliate de pe cer, ele pur și simplu nu reprezentau o grijă mare.

Dar ce făceau foo-fighters? Urmăreau aeronavele, ţineau pasul cu aeronavele, apăreau şi dispăreau după voie? în mod evident nimeni nu ştie cu siguranţă – dar poate un exemplu mai pământean ar putea oferi o teorie. Israelul şi ţările arabe au dus câteva războaie în ultimii șaizeci de ani. într-o oarecare măsură, în timpul fiecăruia dintre ele, armata Statelor Unite a supravegheat îndeaproape combatanţii şi a monitorizat luptele majore şi mişcările de trupe şi aşa mai departe, adunând informaţii din ambele părţi cu ajutorul navelor-spion, al sateliţilor şi cu avioane-spion de zbor la mare altitudine, cum ar fi *U-2* şi *SR-71 Blackbird.*

Asta este ceea ce făceau foo-fighters în timpul celui deal Doilea Război Mondial? Purtându-se ca un martor terţ la un război? Studiindu-ne cum ar studia cineva doi gladiatori încleştaţi în luptă?

Nu pare nerezonabil – dar ridică o altă întrebare: dacă aceste obiecte zburătoare aveau abilităţi aşa de fantastice, pentru a zbura aşa cum zburau, pentru a se mişca cu aşa viteze incredibile şi pentru a dispărea după voie, de ce ar veni ele aici pe pământ să facă ceva aşa de plictisitor, cum ar fi „supravegherea” conflictului nostru mondial?

Putem vedea la distanţă de miliarde de mile în spaţiu graţie telscopului spaţial Hubble; de ce o inteligenţă aşa de

avansată încât a putut construi foo-fighters ar alege să își folosească magnifica tehnologie pentru a ne urmări îndeaproape şi în moduri aşa de pământeşti?

Aşa cum au descoperit mulţi cercetători, când vine vorba de foo-fighters, cu cât se răspunde la mai multe întrebări, cu atât este nevoie de a se pune mai multe întrebări.

Există noi dovezi totuşi că nu toţi superiorii din structurile de comandă din cel de-al Doilea Război Mondial credeau că foo-fighters erau de fabricaţie pământeană. Documente făcute public ulterior pretind că însuși Wiston Churchill știa despre fenomen și chiar a încercat să îl acopere.

Povestea este că unul dintre nepoţii uneia dintre gărzile de corp personale ale lui Churchill a scris Ministerului de Apărare Britanic în 1999 căutând detalii adiţionale ale unui incident despre care îi spusese bunicul lui.

S-a pretins că Churchill a fost informat în timpul războiului despre un episod foo-fighter implicând un avion de recunoaştere al forţelor regale aeriene care fusese urmărit de un obiect metalic misterios în timpul unui zbor de-alungul coastei engleze.

La ceva timp după informare şi după ce un expert în arme britanic i-a explicat că orice ar fi fost obiectul, era cu totul peste orice capabilităţi imaginate ale timpului, Churchill a ordonat ca toate informaţiile despre incident să fie ţinute secrete pentru cel puţin 50 de ani. De ce? Pentru că primul ministru din timpul războiului nu a vrut să cauzeze alarmă mondială.

Aşa cum a fost citat de ziarul britanic, Churchill a zis: A *cest* ***eveniment ar trebui imediat declarat secret deoarece***

ar crea panică în masă printre populaţia de rând şi ar distruge încrederea omului în Biserică.

Dar în timp ce Chruchill părea să-şi aleagă cuvintele cu grijă, unul dintre militarii lui de top a ales să fie mai direct: mai mult de 10.000 de reperări au fost raportate (în timpul războiului), care în majoritate nu pot fi lămurite de nicio explicaţie ştiinţifică, de exemplu că sunt halucinaţii, efecte ale refracţiei luminii, meteoriţi, roţi căzând de la avioane şi alte asemenea.

Acestea au fost urmărite pe ecranele radarelor şi vitezele observate au fost mari, până la 9.000 de mile[101] pe oră. Sunt convins că aceste obiecte există şi nu sunt fabricate de nicio naţiune de pe pământ. De aceea eu nu pot vedea altă alternativă decât să accept teoria că acestea provin dintr-o sursă extraterestră.

Această declaraţie a fost dată ziarului britanic The Sunday Dispatch. Omul care a facut-o? Nimeni altul decât mareşalul comandant al forţelor aeriene Lordul Downing, ofiţerul comandant al forţelor regale aeriene în timpul luptei pentru Anglia.

Poate cea mai interesantă declaraţie faţă de subiectul foo-fighters vine de la cineva care neintenţionat s-a aflat foarte aproape de fenomen. Din nou, aşa cum subliniază autorul Keith Chester, la fel ca mulţi oameni din comanda aliată, membrii de atunci ai escadrilei de luptă de noapte a unităţii a 415-a credeau că odată ce războiul s-a sfârşit se va dovedi că foo-fîghters erau arme germane secrete. încă odată, aşa ceva nu a fost găsit niciodată.

Şi în timp ce niciunul dintre membrii unităţii a 415-a

101 15.000-16.000 kilometri la oră.

nu a ajuns niciodată la Secţia a-8-a,[102] peste mai bine de 50 de ani, nimeni altul decât maiorul Harold Augspurger, ofiţerul comandant al escadrilei de luptă de noapte a unităţii a 415-a, i-a destăinuit lui Chester că acum el crede că foo-fîghters erau într-adevăr extratereştri.

„Cred că erau ceva din spaţiu, a spus autorului într-un interviu. Probabil au descins pe Pământ să vadă ce naiba se întâmplă"

Totuşi susţineri că foo-flghters erau de origine germană, împreună cu multe alte arme naziste fantastice dar încă nevăzute, persistau încă. Unii ufologi consideră aceasta ca fiind încă un mod de a continua mitul că naziştii erau zei ai tehnologiei şi în consecinţă încă un mod de a perpetua politicile josnice ale celui de-al Treilea Reich.

Dar pentru susţinătorii înfocaţi ai teoriei superman-ului nazist, aceleaşi întrebări cu privire la zburătoarele fantomă de cu 10 ani înainte ar trebui puse din nou. Dacă naziştii erau responsabili pentru foo-fîghters şi pentru seria largă de superarme aeriene încă puse de unii pe seama lor, unde era sistemul masiv de suport care ar fi necesar pentru construcţia şi lansarea de astfel de vehicule sofisticate?

Unde erau resursele pentru oamenii conducând o astfel de imensă operaţiune secretă? De ce nu a fost nimic găsit după război detaliind ceva care ar fi fost o întreprindere colosală, ceva care ar ar fi minimalizat de multe or

Proiectul Manhattan american? De ce niciun fost om de ştiinţă din Reich nu a ieşit în faţă după război pentru a-şi mărturisi implicarea în designul sau fabricarea unor asfel de uluitoare superarme naziste?

---

102 Secţia de Informaţii — Intelligence

Mulţi dintre aceiaşi oameni de ştiinţă au emigrat în Statele Unite în 1945 şi au ajutat NASA să ducă un american pe Lună. De ce ar oculta toţi de noii lor angajatori secretele unei tehnologii aşa de avansate?

Cum şi-ar fi putut permite să menţină un astfel de program o Germanie strâmtorată financiar, cu resurse sărace, mai ales în ultimul an şi ceva al războiului? De unde ar fi luat ei materialele să construiască aceste superarme când spre sfârşit îşi construiau carenele avioanelor Me-262 din lemn?

Cel mai important şi întrebat aici din nou: Când aceste arme fantastice au putut să ajungă aşa de aproape de bombardierele aliate, de ce nu au tras niciodată în ele? Şi de ce nu prăbuşeau ele avioanele de luptă aliate sau în fond să distrugă trupele de la sol? Ce fel de „arme” erau ele?

Şi în cele din urmă, dacă naziştii au avut o astfel de tehnologie sofisticată, uimitoare, la dispoziţia lor din 1939 şi până în 1945, de ce au pierdut războiul?

Ce pot avea întinderile nordice ale Scandinavici de atrag fenomene aeriene neexplicate? Posibil ca acesta să fie unul dintre cele mai mari mistere OZN. Nici nu se terminase bine cel de-al Doilea Război Mondial, luând cu el episodul enigmatic al foo-fighters, că încă odată obiecte zburătoare neidentificate au început să se arate deasupra părţii arctice a Scandinavici.

Intruşii neexplicaţi de această dată nu erau aeronavefantomă, ci rachete ciudate văzute brăzdând cerurile Suediei, Norvegiei şi Finlandei. La fel ca şi cu zburătoriifantomă din 1934, mulţi oameni le-au văzut, inclusiv piloţi militari de data aceasta. Ele apăreau aproape mereu în timpul zilei şi în unele zile, chiar sute au fost

raportate. Aceste ciudate obiecte zburătoare au fost numite „rachetefantomă” şi altfel decât la începutul anilor ’30 când răspândirea în media a zburătorilor-fantomă a fost cumva surdinată şi provincială, ştirile despre zburătorii-fantomă s-au răspândit într-o clipită în jurul lumii.

Erau aşa de enigmatice, de fapt, încât pentru prima dată, oficiali militari de nivel înalt au confirmat spunând că misterioasele obiecte zburătoare ar putea să nu fie de pe acest pământ. Primele reperări au fost raportate în ziarele suedeze în februarie 1946. La fel ca în cazul zburătorilorfantomă cu treisprezece ani înainte odată ce s-a făcut public, raporatele despre reperări au început să curgă. Oamenii au raportat vederea ciudatelor proiectile în toată Suedia în acea primăvară şi până înspre vară.

Apogeul a fost atins între 9 şi 11 august 1946. întâmplător, sau nu?!?! acesta este apogeul anual al ploii de meteoriţi Perseide[103] şi nu încape îndoială că în acea perioadă un mare număr de reperări erau de fapt meteori. Dar nu toate.

Aproape de la început, existau descrieri diferite ale rachetelor-fantomă. Exemplele timpurii au fost descrise ca mingi de foc sau fenomene luminoase necunoscute, nu foarte diferite de unele foo-fighters.

Dar două imagini au devenit în cele din urmă predominante: un obiect sub formă de proiectil care se mişcă rapid, de 12 până la 15 picioare[104] lungime, cu aripi, şi un obiect de dimensiuni asemănătoare fără aripi.

Uneori un sunet şuierător sau fredonat era auzit venind de la ele, dar de cele mai multe ori proiectilele

---

103 Ploaia de meteoriţi Perseide, în luna august 5-12 august.

104 Cam 3,5 la 4.5 metri.

misterioase erau tăcute. Şi mai de mirare totuşi este nu numai că mulţi oameni au văzut rachetele-fantomă zburând orizontal – infirmând teoria meteoriţilor – și făcând manevre, inclusiv întoarceri de 180 de grade, *dar martori chiar au văzut două sau mai multe zburând în formaţie!*

Rachetele-fantomţă au prezentat o altă caracteristică bizară: o tendinţă să se prăbușească în lacuri. Topografia părţii de sus a Scandinavici este presărată cu lacuri, multe dintre ele sunt lungi şi adânci și vara, în mare parte parte, fără gheaţă.

Dar peisajul este de asemenea încărcat cu munţi înalţi, văi largi şi mii de mile pătrate de tundră pustie. Cu toate acestea, nenumăraţi martori au văzut rachetele-fantomă căzând în lacuri, aproape ca și cum ar fi fost direcţionate înspre acolo.

Un caz faimos s-a întâmplat pe *19 iulie 1946.* Martorii au văzut un obiect sub formă de rachetă căzând în *Lacul Kolmjărv,* în estul îndepărtat al Suediei. Armata a închis rapid accesul în zonă şi a desfăşurat o căutare extensivă pe fundul lacului. Totuşi nu a fost găsit vreodată ceva.

Guvernul suedez a devenit aşa de îngrijorat de rachetele fantomă, că a încălcat faimaosa neutralitate a ţării lui şi în secret a implorat Marea Britanie să le trimită nişte sisteme modeme de radar.

Odată ce acestea au fost montate, armata suedeză a început căutarea în mod electronic a misterioaselor obiecte zburătoare. Rezultatul: *un număr uluitor de 200 de rachete-fantomă au fost în cele din urmă surprinse pe radar.* Suedezii au cerut ajutor pentru a doua oară în timpul acestei crize, de data aceasta Statelor Unite. Pe 20 august 1946, doi americani proeminenţi au ajuns în Stockholm.

Unul dintre ei era generalul *David Sarnoff* care a ajuns să fondeze RCA şi reţeaua NBC. La suprafaţă Sarnoff era în Suedia pentru a studia piaţa pentru echipament de transmisiuni radio. Dar Samoff, un membru al statului major de război al lui Dwight Eisenhower, era de fapt acolo pentru a fi informat despre rachetele-fantomă de către armata suedeză.

Al doilea om era nimeni altul decât *Jimmy Doolittle,* eroul faimosului raid „30 de secunde deasupra Tokyo". Doolittle era vicepreşedinte al companiei petroliere Shell la acea vreme şi povestea lui de acoperire era că el se presupunea că inspectează instalaţiile Shell din Suedia. *Dar, la fel ca Samoff, şi el era acolo pentru a investiga nemijlocit situaţia rachetelor-fantomă.*

Ambii bărbaţi s-au întâlnit cu ofiţeri înalţi din armata suedeză şi au fost informaţi despre obiectele misterioase, în mod precis acele cazuri care au fost detectate de radar.

La întoarcerea în Statele Unite Doolittle şi Samoff au raportat constatările lor *Grupului Central de Infor-* ***„>*••116*** *maţiu*

La puţin timp după, CIG a transmis un raport top-secret pe aceest subiect preşedintelui Truman. Şi la început, acest raport părea să fi rezolvat misterul. De fapt el sugera un loc probabil de lansare a rachetelor-fantomă. Un loc numit Peenemiinde.

Situat pe coasta baltică a Germaniei, Peenemiinde era prima bază de rachete a lumii, locul unde naziştii au dezvoltat şi au testat armele-minune conduse de rachete V-l şi V-2.

Teoria formulată de Statele Unite şi de serviciile secrete suedeze era că rachetele-fantomă erau de fapt variante ruseşti

îmbunătăţite ale rachetelor V-l şi V-2 şi că sovieticii foloseau fosta bază germană pentru a le lansa.[105]

Suedezii erau aşa de siguri de acest lucru încât au instituit un embargo presei naţionale, ordonându-le să nu mai tipărească locaţiile zonelor de prăbuşire a rachetelor, crezând că acestea le-ar da ruşilor informaţii preţioase despre cât de departe ajungeau noile lor proiectile.

Teoria sună bine, mai ales în lumina tensiunilor crescute dintre vest şi în curând fostul lor aliat, Uniunea Sovietică. Dar totul era greşit.

Adevărat, Peenemiinde a fost invadat de armata rusă spre sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial şi până în 1946 era parte a Germaniei de est controlată de sovietici. Dar avansarea trupelor sovietice a găsit mare parte a instalaţiei de rachete în ruină, rezultatul atât al bombardamentului intensiv al aliaţilor, cât şi al germanilor în retragere, care nu au vrut să lase nimic important în urmă. Reconstruirea bazei ar fi fost o uriaşă întreprindere pentru ruşi şi ceva care ar fi trebuit să se facă într-o discreţie completă.

Mai mult, chiar şi în cele mai bune momente, germanii de-abia dacă puteau să lanseze cincisprezece bombe bâzâitoare V-l într-o zi.

Erau mai mult de două sute de reperări de fantomă raportate numai pe 9 iulie. Şi pe 11 august, mai mult de trei sute de obiecte ciudate au fost văzute numai în jurul Stockholmului.

Lansarea atâtor rachete de tip V-l în fiecare zi ar necesita o instalaţie imensă, echipată cu suporturi de lansare, depozitare şi transport de combustibil, clădiri de

---

105 Avea sigla CIG un precursor al CIA.

comandă şi control şi sute, dacă nu mii, de angajaţi auxiliari, toate într-o vreme când tehnologia rachetelor era de-abia la început. Dacă nu la Peenemiinde, atunci unde erau bazele de lansare ale acestor proiectile? Cine le echipa? De unde se aprovizionau cu materiale de bază? Dar cu combustibil?

Şi care ar fi motivul pentru a lansa sute de proiectile care toate părea să ajungă în lacuri şi apoi chiar pur şi simplu dispăreau? De ce ar fi tras public ruşii devastaţi de război sute de rachete într-o ţară vecină neutră? în cele din urmă, cum ar putea fi responsabil un program secret rus de proiectile de sus de lângă ţările baltice pentru următoarele reperări raportate deasupra Greciei, Franţei şi chiar a Statelor Unite?

Doar mai târziu au confirmat serviciile secrete ale vestului că nu s-a reluat activitatea la Peenemunde. Orice ar fi rămas din baza de rachete a germanilor a fost mutat în Polonia de către ruşi.

Cu alte cuvinte, explicaţia oficială a ceea ce erau rachetele-fantomă nu era deloc o explicaţie. Reperările de rachete-fantomă au durat tot anul 1946. în total, aproximativ 2.000 (două mii) au fost reperate din mai până în decembrie în acel an. Apoi la fel ca zburătorii-fantomă, rachetele-fantomă au dispărut treptat în cele din urmă. Deci ce erau ele?

Sherlock Holmes este faimos pentru cuvintele sale: Atunci când ai eliminat imposibilul, orice ar rămâne, oricât de improbabil, acela trebuie să fie adevărul.

Deci suedezii au fost forţaţi să ia în considerare alte explicaţii. Aşa cum e înregistrat în ***Enciclopedia OZN: Fenomenul de la*** *început*4 (ediţia a doua),[106] pe 10

---

106 Autor: Jeroime Clarck.

octombrie, Statul major de apărare suedez a făcut publică următoarea declaraţie pe acest subiect:

Majoritatea observaţiilor sunt vagi şi trebuie să fie tratate foarte sceptic. în unele cazuri totuşi, observaţii clare şi fără echivoc au fost făcute şi care nu pot fi explicate drept fenomene naturale, aeronave suedeze sau imaginaţie de partea observatorului.

Se pare că armata Statelor Unite nu s-a contrazis. Un document top-secret al forţelor aeriene ale Statelor Unite din noiembrie 1948 sugera că unii investigatori militari credeau că rachetele-fantomă aveau origini extraterestre. Declasificat aproape cinci decenii mai târziu, documentul declară:

Când ofiţerii (noştri) au vizitat de curând serviciile secrete aeriene suedeze, problema (despre originea rachetelor-fantomă) a fost pusă suedezilor. Răspunsul lor a fost că nişte oameni de încredere şi pe de-a-ntregul calificaţi tehnic au ajuns la concluzia că aceste fenomene sunt în mod clar rezultatul unei înalte abilităţi tehnice care nu poate fi atribuită niciunei culturi cunoscute în prezent pe Pământ De aceea ei presupun că aceste obiecte provin dintr-o tehnologie necunoscută sau neidentificată mai înainte, posibil din afara Pământului.

Pe cât de greu de crezut ar părea, Laurence S. Rockefeller, unul dintre milionarii americani, avea un interes real în chestiunea OZN. Sub patronajul lui, în 1995, a fost produsă o lucrare obiectivă, bine documentată.118

Raportul conţine această poveste: în dimineaţa zilei de 14 august 1946, un pilot suedez al forţelor aeriene zbura deasupra Suediei centrale când a văzut un obiect planând, puţin deasupra lui şi cam la o milă119 distanţă. Era una dintre rachetele-fantomă. El a estimat că avea o viteză de

aproximativ 400 de mile120 pe oră.

Pilotul a raportat că nu numai că obiectul menţinea o altitudine orizontală stabilă deasupra solului, dar şi că acesta practic urmărea terenul, însemnând, dacă un munte

8 Cartea se numeşte *„Cele mai bune dovezi „9* Cam 185 de metri.

120 Peste 7.500 de kilometri pe oră.

apărea în faţa lui, acesta pur şi simplu urca suficient ca să depăşească muntele întoarcându-se apoi la altitudinea de dinainte. Dar tehnolgia de urmărire a terenului este ceva care nu a fost nici măcar încercată până în anii ’60 și nu a fost cu adevărat îmbunătăţită până în anii ’80.

Eric Malmberg era Şeful Statului Major al Armatei suedeze în timpul „crizei” rachetelor-fantomă. El a fost intervievat despre acest subiect patruzeci de ani mai târziu de către cercetătorii OZN Anders Liljegren şi Clas Svahn. Interviul este conţinut în lucrarea lor ***„Rachetele-fantomă şi aeronavele-fantomă*”** din antologia ***„Fenomenul – Patruzeci de ani de farfurii*** Malmberg le-a spus ceva şi uluitor şi înfricoşător. Vorbind despre ceea ce a fost văzut deasupra Suediei în acea vară ciudată, el a zis:

Dacă observaţiile au fost corecte, multe detalii sugerează că era un fel de rachetă de croazieră. Dar nimeni nu avea acel soi de tehnologie sofisticată în 1946.

America faţă-n faţă cu farfuriile zburătoare

„Era farfuriilor zburătoare” a început pe ***24 iunie 194[7.***

în acea zi omul de afaceri din Idaho ***Kenneth Arnold*** zbura în avionul său privat deasupra Munţilor Cascade din statul Washington când a reperat nouă obiecte strălucind intens, brăzdând cerul după-amiezii. Folosind cuvintele lui

Arnold, vremea era senină în acea zi şi aerul era calm. Era pe ruta către Yakima, Washington, ca parte a unei călătorii de afaceri, când deodată a fost speriat de o străfulgerare de lumină în dreapta lui.

La început Arnold a crezut că s-a abătut în calea unui alt avion. Dar văzând că cerul din imediata lui apropiere era gol, ochii lui au fost atraşi de Muntele Rainier la aproximativ 20 de mile[107] distanţă de aripa lui stângă. Acolo a văzut linia de obiecte strălucitoare zburând la aproape 9.500 de picioare îndreptându-se spre sud. Au fost aceste obiecte care reflectau soarele care i-au atras atenţia lui Arnold în primul rând.

Aşa cum a fost relatat în *Enciclopedia OZN* a lui *Jerome Clark,* Arnold a spus că nu a reuşit să le distingă forma în primele câteva secunde. Dar odată ce au trecut prin faţa Muntelui Rainier a văzut profilurile lor pe zăpadă şi a realizat că erau plate şi fără coadă. La fel ca o Jumătate de farfurie de plăcintă", a fost descrierea lui iniţială.

Reperarea lui Arnold nu a fost un eveniment rapid. El a avut obiectele zburătoare în raza vizuală pentru mai mult de două minute şi jumătate. în acel timp, el a văzut ciudatele aparate făcând nişte manevre incredibile, cum ar fi întorcându-se toate ca unul în timp ce îşi croiau drum printre vârfurile munţilor.

Obiectele se mişcau de asemenea foarte repede. în timp ce Arnold le privea cum zburau între Muntele Rainier şi Muntele Adams, el a calculat că obiectele au acoperit aproximativ 50 de mile[108] într-un minut şi patruzeci şi cinci de secunde. Aceasta înseamnă 1.700 de mile[109] pe oră,

107 Cam la 30-35 de kilometri.

108 Circa 90 de kilometri.

109 Aproximativ 2.800 de kilometri

aproape de trei ori viteza sunetului, de departe mai rapide decât orice avion cunoscut al timpului.

Toate acestea l-au făcut pe Arnold să presupună că obiectele erau un fel de aeronave militare secrete.

Numai după ce a trecut de Yakima şi a zburat mai departe spre Pendleton, Oregon, şi a vorbit cu câţiva colegi piloţi a început Arnold să creadă că ceea ce a văzut se poate să nu aparţină armatei Statelor Unite sau altei armate. Fără coadă, zburând aproape de Mach 3[110], putând să se ghideze printre vârfurile munţilor cu uşurinţă? La acea perioadă nimic de pe pământ nu putea zbura aşa. Nimic construit de mâna omului, oricum.

Vorba despre reperarea lui Arnold s-a dus repede şi în următoarea zi își spunea povestea unui ziar local din Washington. Și cu toate că el a descris într-adevăr înainte obiectele ca arătând ca o jumătate de farfurie de plăcintă, Arnold a fost citat mai târziu spunând că se mişcau ca farfuriile sărind peste apă. în acest fel s-a născut termenul de „farfurie zburătoare".

Totuşi, de îndată ce povestea a ajuns pe canalele de ştiri, s-a întâmplat ceva ciudat: deodată oamenii de peste tot din Statele Unite au început să vadă farfurii zburătoare. Numai pe 28 iunie, un pilot al armatei la bordul unui avion F-51 Mustang în apropiere de lacul Mead, Nevada, a reperat cinci obiecte circulare mergând alături de aripa stângă a avionului lui de luptă; doi fermieri din Wisconsin au văzut zece obiecte sub formă de farfurie zburând deasupra lor cu viteză mare; patru ofiţeri de armată de la baza aeriană Maxwell din Montgomery, Alabama, au văzut un obiect circular neobişnuit executând manevre inimaginabile în aer

110 Un Mach - 1.224 kilometri pe oră.

pentru mai mult de douăzeci de minute.

în următoarea zi, pe 29 iunie, un şofer de autobuz din Des Moines a văzut patru obiecte circulare străfulgerând prin cer la viteză mare; în Jacksonville, Oregon o formaţie în zigzag de farfurii a fost văzută de oamenii ieşind dintr-o biserică; iar în New Mexico o maşină plină de oameni de ştiinţă, specialişti în rachete, călătorind aproape de terenurile de testare White Sands au reperat un disc argintiu mergând cu o viteză uluitoare.

Reperările au continuat fără întrerupere... Pe 30 iunie, un pilot de avion cu reacţie F-80 a raportat vederea a două obiecte circulare gri în timp ce zbura. Pe 3 iulie, un astronom din Maine a reperat trei farfurii zburând în formaţie perfectă şi o familie de zece persoane din Idaho a văzut chiar aterizând opt uriaşe obiecte circulare.

Pe 4 iulie un om al pazei de coastă aproape de Seattle, Washington, a făcut o fotografie a unui obiect zburător circular; mai multe farfurii au fost reperate deasupra oraşelor Portland, Oregon; Milwaukee, Wisconsin; Vancouver, Washington; şi Emmet, Idaho. De fapt, alţi mai mult de douăzeci de oameni din statul Washington au văzut aceleaşi discuri misterioase pe care le-a raportat Arnold înainte, pe 24 iunie.

Multe lucruri neexplicate au fost văzute zburând prin cerurile pământului pentru cea mai mare parte din timpul secolului al XX-lea: navele-sperietoare din 1909, zburătoarele-fantomă din 1933-1934, foo-fighters din cel de-al Doilea Război Mondial, rachetele-fantomă din 1946.

Dar fără un motiv oarecare, reperarea lui Arnold a fost cea care a captat titlurile ziarelor, cea care a făcut vâlvă. Şi pentru că nimeni din media sau din armata Statelor Unite nu

s-a gândit vreodată să facă legătura dintre farfuriile lui Arnold şi celelalte evenimente misterioase, enigmele aeriene ale lui Arnold au fost prezentate drept ceva nou şi într-un fel drept ceva unic american. în sfârşit, acest ciudate lucruri zburătoare aveau un nume pe care toată lumea îl putea înţelege.

Povestea lui Kenneth Arnold este bine cunoscută şi a fost cerecetată în profunzime cu mai multe detalii decât pot fi prezentate aici cum se cuvine. Unii dintre cei mai respectaţi ufologi au scos în evidenţă că în timp ce forţele aeriene ale Statelor Unite au concluzionat în cele din urmă că ceea ce a văzut Arnold era un „miraj”, nicio investigaţie oficială nu a fost întreprinsă vreodată şi nu a fost dată o explicaţie definitivă pentru ceea ce s-a întâmplat în acea zi.

Dar este o parte şi mai ciudată, chiar dacă mai puţin cunoscută: povestea cu farfuriile zburătoare a apărut aproape în acelaşi timp cu întâlnirea lui Arnold. Printre altele, episodul a prezentat ceea ce ar putea fi prima încercare serioasă a armatei Statelor Unite de a studia realmente o reperare OZN.

Acesta a dezvăluit o parte întunecată a nou-nouţei ştiinţe de investigare a obiectelor zburătoare neidentificate – Ufologia.[111]

Dar iată acum ce este cunoscut drept incidentul din insula Maury.

O chestiune cumva dubioasă, multe versiuni diferite au fost spuse de-a lungul anilor, fascinând unii cercetători OZN, în timp ce în alţii a creat o agitaţie extremă. Controversată sau nu, următoarea relatare conţine acele elemente cu care majoritatea oamenilor sunt de acord.

111 De la englezescul UF O - OZN - ştiinţa care studiază OZN- urile.

Se spune că a început în după-amiaza zilei de 21 iunie, cu trei zile înainte de faimoasa reperare a lui Kenneth Arnold. Un om pe nume *Harold Dahl* conducea un vas tehnologic în Strâmtoarea Puget, aproape de portul Tacoma, Washington. Cu el erau fiul lui, doi membri ai echipajului şi câinele familiei. Ei erau în largul strâmtorii căutând buşteni rătăciţi. Tacoma este aproape de o exploatare forestieră şi Dahl lucra pentru o companie care aduna orice pomi tăiaţi ilegal care ar fi putut să ajungă în port.

Dahl naviga aproape de Insula Maury, o bucată de pământ la aproximativ trei mile nord de Tacoma. Era o zi înnorată şi apele strâmtorii erau agitate. Deodată pasagerii bărcii au conştientizat şase obiecte ciudate plutind ameninţător la aproape 2.000 de picioare[112] deasupra lor.

La început Dahl şi pasagerii lui au crezut că erau baloane, dar acea idee a trecut repede. Obiectele erau de aproape 100 de picioare[113] lungime şi sub formă de gogoşi complete cu găuri la mijloc. Ele păreau să fie construite din metal strălucitor cu hublouri în jurul marginilor exterioare şi cu o fereastră continuă demarcând interiorul deschizăturii din centru. Nu făceau zgomot.

Aproape imediat, Dahl şi echipa lui au văzut unul dintre obiecte începând să se clatine. A „căzut” mult în înălţime, mult dedesubtul celorlalte înainte de a se îndrepta direct deasupra locaţiei „navei tehnologice” a lui Dahl. Temându-se că acest obiect ar putea să se prăbuşească peste ei, Dahl s-a îndreptat în grabă spre Insula Maury.

Ocupanţii bărcii s-au grăbit spre uscat şi de acolo ei au privit cum celelalte cinci obiecte s-au apropiat de farfuria

112 Aproximativ 600 de metri.
113 Aproximativ ^0 de metri.

şovăitoare şi au început să facă cercuri în jurul ei. Punând mâna pe aparatul foto, Dahl a făcut câteva fotografii.

După câteva minute de încercuit, unul dintre cele cinci obiecte s-a apropiat şi mai mult de discul suferind, făcând contact fizic cu acesta. Această manevră a părut să îi dea obiectului avariat un impuls de energie, ca şi cum ar fi fost zguduit de o baterie. Deodată obiectul a început să expulzeze material din gaura din centru.

întâi a fost o ploaie de fâşii subţiri de metal care arătau că bucăţi de ziar. Dar apoi a venit un potop de ceea ce Dahl a descris ca fiind un material ca o zgură metalică – douăzeci de tone din acesta.

Această furtună de metal ciudat a venit căzând peste tot în jurul lui Dalh şi al celorlalţi, stricându-le barca, rănindu-1 pe fiul lui Dahl şi omorând câinele familiei. Dahl a încercat frenetic să ceară ajutor – dar radioul lui încetase să funcţioneze în mod misterios.

Ocupanţii bărcii s-au grăbit să se adăpostească şi au stat acolo până când ploaia torenţială de zgură s-a oprit. în acel moment OZN-ul cu probleme părea să îşi fi recuperat capacităţile. El s-a alăturat din nou celorlalte cinci obiecte şi împreună formaţia a urcat la o altitudine extraordinară şi a dispărut deîndată. Cutremurat de ceea ce a văzut, Dahl a recuperat pripit câte ceva din misteriosul metal şi apoi s-a întors în grabă în Tacoma unde fiului lui i-a fost îngrijită rana. După spusele lui, Dahl nu a reltat nimănui despre evenimentele de pe insula Maury.

în dimineaţa următoare, pe 22 iunie, un străin a apărut la uşa lui Dahl.

Dahl l-a descris ca fiind un bărbat de patruzeci şi ceva de ani, îmbrăcat într-un costum negru şi conducând o

maşină neagră. La început Dahl a crezut despre el că este un agent de asigurări. Dar după ce bărbatul l-a invitat la micul dejun, Dahl a suspectat că vizitatorul era din guvern sau din armată. în orice caz, Dahl a acceptat invitaţia. Odată ajunşi la micul dejun, străinul i-a pus lui Dahl nişte întrebări neobişnuite, cum ar fi: Ești fericit cu slujba ta? Şi: Ești fericit cu familia ta?

Apoi, mai înfricoșător, bărbatul a continuat să îi spună lui Dahl multe detalii tainice despre reperarea OZN-lui din Insula Maury din ziua dinainte. Dahl era șocat: bărbatul știa informații pe care Dahl nu le spusese nimănui de când se întorsese de la incident. Străinul l-a sfătuit apoi pe Dahl să uite ce s-a petrecut şi a insinuat că dacă Dahl vorbeşte mai departe despre ce a văzut, nu va fi bine pentru el şi pentru familia lui. Spunând acestea, bărbatul a plecat.

Ameninţarea implicită de la acest individ, probabil primul episod american cu oameni în negru înregistrat, nu l-a oprit pe Dahl. El s-a prezentat la muncă mai târziu în acea zi şi i-a spus tot şefului lui, Fred Crisman.

După unele relatări, Crisman, fost pilot al unui avion de luptă din cel de-al Doilea Război Mondial, nu a crezut povestea lui Dahl.

Aceasta nu este de mirare, pentru că lumea nu era conştientă încă de termenul de „farfurie zburătoare” sau de termenul OZN. Așa că Crisman s-a dus în Insula Maury să vadă cu ochii lui, numai ca să observe şi el acolo un obiect zburător ciudat. El a recuperat de asemenea o parte din misteriosul metal asemănător cu zgura.

Un pic mai târziu, Crisman a trimis o probă din material unui om din Chicago numit *Ray Palmer.* Palmer era editor al revistei „Uimitorul Ştiinţifico-Fantastic”. Intrigat de

material şi de povestea lui, Palmer a cerut unui reporter începător să meargă în Tacoma şi să scrie un articol despre evenimentul din Insula Maury. Acel reporter începător nu era nimeni altul decât *Kenneth Arnold.*

Arnold a zburat în Tacoma pe 29 iulie, la o lună şi un pic după incidentul din Insula Maury. La sosire, el a sunat să rezerve o cameră la bine văzutul hotel Winthrop. Dar, spun unele rapoarte, lui Arnold i s-a spus că o cameră fusese deja rezervată pentru el, deşi personalul hotelului nu avea idee cine făcuse rezervarea. Acesta era doar o indicaţie a ciudăţeniei care va urma.

Arnold a luat legătura cu Dahl, dar la început subiectul lui a fost ezitant să se întâlnească. Rapoartele spun că Dahl a avut o serie neobişnuită de evenimente ghinioniste în cele cinci săptămâni de după întâlnirea cu OZN-ul. Aproape a fost concediat, fiul lui a dispărut şi soţia îi era bolnavă. Fie erau aceste episoade, fie întâlnirea cu omul în costum negru, care l-a intimidat, la început, Arnold a fost întâmpinat cu un refuz.

Dahl a acceptat în cele din urmă să vorbească cu Arnold; după unele relatări, s-au întâlnit în următoarea zi, pe 30 iulie, la hotelul Winthrop. Dahl i-a dat lui Arnold nişte material pe care el a zis că l-a găsit pe Insula Maury, deşi lui Arnold i se părea că arată ca zgura obişnuită, ceva ce ar putea să rezulte de la o topitorie de fier.

Dar apoi şeful lui Dahl, Fred Crisman, s-a alăturat întâlnirii. El i-a spus lui Arnold că erau într-adevăr tone de material ce semăna cu zgura pe Insula Maury, un loc deloc aproape de o topitorie de fier.

Cândva la acel moment, relatările spun ca Arnold a cerut ajutorul specialiştilor. După propria lui reperare, Arnold s-a împrietenit cu un pilot de avion comercial pe

nume *E J. Smith.* Smith a reperat un set de discuri strălucitoare săltând pe cer în apropiere de Boise, Idaho, la doar câteva zile după faimoasa reperare a lui Arnold, întro întâlnire aproape identică cu cea a lui Arnold.

Smith la rândul lui i-a recomandat lui Arnold să implice serviciile de informaţii ale armatei. După propria lui reperare, Smith a fost chestionat de un ofiţer al corpului aerian al armatei numit locotenent Frank Brown; Smith l-a contactat acum pe Brown şi i-a spus ce s-a întâmplat în Insula Maury.

Asediată de rapoarte despre farfurii zburătoare din toată America, armata Statelor Unite devenise îngrijorată că misterioasele obiecte aeriene ar fi de fapt arme secrete ruseşti. Aşa că serviciile de informaţii au profitat de şansa de a recupera ceva căzut din obiectul din Insula Maury.

Acompaniat de un alt ofiţer de informaţii numit căpitanul William Davidson, locotenentul Brown a decolat într-un bombardier B-25 de la aerodromul Hamilton din California şi a zburat la aerodromul McChord chiar în afara oraşului Tacoma. Ofiţerii armatei s-au alăturat celorlalţi în camera lui Arnold de la hotelul Winthrop în după-amiaza zilei de 31 iulie.

Conform lui Arnold, care mai târziu a scris despre întâlnire într-o carte, Dahl a repetat povestea lui ofiţerilor armatei. Aceştia au discutat de asmenea despre fotografiile pe care Dahl le-a făcut în ziua incidentului, care au ieşit denaturate şi nefolositoare, ca şi cum ar fi fost expuse la raze X.

Dar apoi lucrurile au luat o altă turnură ciudată. în timp ce avea loc întâlnirea, un reporter de la *Tacoma Times* l-a sunat pe Arnold şi i-a repetat practic tot ce Dahl şi Crisman

spuneau ofiţerilor armatei.

Reporterul a spus că primit informaţia de la un telefon anonim, deşi nimeni din afara camerei de hotel a lui Arnold nu era informat despre ceea ce se spunea. Complet uluit de această turnură bizară a evenimentelor, Arnold a căutat camera de aparate de ascultare, dar nu a găsit niciunul.

Totuşi apelantul anonim a continuat să îi dea informaţii intime ziaristului despre întâlnire, zăpăcindu-i atât pe reporter, cât şi pe oamenii adunaţi în camera lui Arnold. Părea că cineva nevăzut a fost capabil să îi privească cu atenţie şi să audă exact ceea ce a fost spus.

După majoritatea relatărilor, după ce Brown şi Davidson au ascultat povestea din Insula Maury, ofiţerii armatei au plecat grăbiţi. Un raport a spus că Brown şi Davidson au spus celorlalţi că ei trebuia să se întoarcă la baza aeriană Hamilton în acea noapte, pentru că ziua următoare era prima dată sărbătorită Ziua Forţelor Aeriene. Oricare ar fi fost motivul, cei doi au plecat, luând cu ei o cutie cu misteriosul material care arăta ca zgura.

întorcându-se la baza aeriană McChord din apropiere, unde îi aştepta avionul lor B-25, Brown şi Davidson au avut un scurt instructaj cu ofiţerul de informaţii al bazei.

Ei au urcat apoi la bordul avionului lor şi au decolat, ducând cu ei o cutie cu material secret. *La puţin timp, ambii bărbaţi erau morţi.*

Avionul B-25 pe care Brown şi Davidson îl pilotau s-a prăbuşit în apropierea graniţei dintre Washington şi Oregon, nu departe de Muntele Rainier, unde Kenneth Arnold a reperat primele farfurii zburătoare cu doar o lună înainte.

Articolele ziarelor locale au sugerat pe larg că avionul a fost sabotat şi povestea va deveni şi mai şocantă când un

purtător de cuvânt al bazei aeriene McChord la început a negat, dar apoi a confirmat că cei doi ofiţeri purtau întradevăr informaţii clasificate când avionul lor a căzut.

Crisman a fost cel care i-a spus lui Arnold despre prăbuşirea avionului B-25. în următoarea zi, Crisman şi Dahl s-au întâlnit cu Arnold încă odată pentru a discuta tragicul eveniment. La un moment dat, curând după, Arnold a decis că s-a săturat. El l-a contactat pe Ray Palmer, editorul revistei, şi i-a spus că nu a putut strânge suficient material pentru a face o poveste adecvată. Apoi Arnold s-a pregătit să părăsească Tacoma. Care era motivul real pentru care Arnold voia să nu se mai implice? Unele rapoarte spun că acelaşi reporter care l-a informat despre scurgerile de informaţii venind din camera lui, i-a spus lui Arnold că este implicat în ceva peste puterile lui, sugerând ca el să plece din oraş până nu se precipită lucrurile.

Au existat de asemenea spuse că Brown şi Davidson iau făcut aceeaşi recomandare lui Arnold cu puţin timp înainte de a muri. în orice caz, Arnold a decis să le urmeze sfatul. Dar după decolarea din Tacoma, avionul lui Arnold a suferit o defecţiune misterioasă. O supapă din sistemul alimentării cu combustibil din motorul avionului lui ori s-a închis, ori a îngheţat inexplicabil. Oricare a fost situaţia reală, în ambele cazuri, Arnold s-a trezit deodată pe punctul de a se prăbuşi.

Numai pentru că Arnold era un pilot experimentat, a reuşit să aterizeze cu avionul în siguranţă. Totuşi, dacă ar fi fost în aer doar un pic mai mult sau ar fi zburat doar un pic mai sus, nu încape îndoială că ar fi fost omorât în prăbuşirea rezultată.

Unii istorici OZN susţin că mai târziu Dahl şi Crisman

au recunoscut FBI că incidentul din Insula Maury a fost tot o farsă. Nu au fost OZN-uri. Nu a fost o substanţă extraterestră misterioasă. Ei i-au spus editorului revistei, Ray Palmer, ceea ce voia să audă.

Dar la o examinare mai atentă, ce fel de farsă ar fi asta mai exact? Cum ar putea cineva să vină cu un plan să prostească guvernul, armata şi o revistă naţională cu o poveste despre farfurii zburătoare, când „farfuriile zburătoare” nu au intrat în argoul naţional decât la trei zile după presupusul eveniment?

Şi cum ar putea să fie douăzeci de tone de material ce semăna cu zgura pe plaja Insulei Maury când nu există nicio topitorie nicăieri aproape de acea bucată de pământ pustie. Şi cine era misteriosul om în negru?

Fred Crisman a spus mai târziu revistei *Fate,* într un raport, că el ar fi denumit incidentul din Insula Maury o farsă; era de fapt o „minciună sfruntată”. Kenneth Arnold credea de asmenea că ceva s-a întâmplat în Strâmtoarea Puget în acea zi, vorbind despre incident îndelung mulţi ani mai târziu la primul congres internaţional OZN din Chicago.

Şi se spune că, nimeni altul decât J. Edgar Hoover, şeful FBI la acea vreme, credea că incidentul nu era o înşelătorie. Multe dintre declaraţiile despre Insula Maury citează un mesaj trimis pe 14 august 1947, în care Hoover era menţionat ca spunând: Se pare că Dahl şi Crisman nu au recunoscut farsa ofiţerilor de armată. La care agentul lui special însărcinat cu biroul FBI din Seatlle a răspuns: Vă rog să ţineţi cont că Dahl nu a admis în faţa lui Brown că povestea lui este o farsă, în schimb a spus doar că dacă va fi întrebat de autorităţi, el va spune că este o farsă, pentru că nu voia alte necazuri.

Fred Crisman a murit în 1975. Harold Dahl a murit în 1982, iar Arnold în 1984. Dar multe întrebări înconjoară încă ciudatul incident din Insula Maury. Materialul care semăna cu zgura a fost în cele din urmă testat. Unele rapoarte spun că era zgură obişnuită; altele susţin că nu conţinea suficient fier pentru a fi calificată aşa.

Unele declaraţii susţin că FBI a raportat că fiul lui Dahl a dispărut în mijlocul întregii controverse, apărând în Montana, după cum se crede, fără nicio amintire despre cum a ajuns el acolo. Şi chiar şi un alt raport spune că soţia lui Dahl l-a înjunghiat mai târziu pentru că nu voia să spună FBI-ului exact ce s-a întâmplat în acea zi în Insula Maury.

Şi după cum se crede, reporterul de ziar implicat în misteriosul episod de vânzare de ponturi a murit la două săptămâni după incident.

Conform unora care au studiat cazul îndeaproape (cum ar fi reputata cercetătoare OZN ***Jenny Randles)*** şi care ştiu modul de funcţionare a agenţiilor de informaţii, supraîncărcarea de informaţii, dezinformări, zvonuri şi jumătăţi de adevăr care bântuie cazul Insulei Maury, par să poarte însemnele unei sofisticate operaţiuni a serviciilor de informaţii, posibil una pusă în aplicare pentru a discretida reperarea OZN iniţială a lui Arnold.

Dar poate cel mai ciudat aspect al întregii chestiuni îl implică pe Fred Crisman.

în 1968, el a fost chemat înaintea unui comitet al Congresului pentru a declara unde se afla pe 22

noiembrie 1963 – ziua când preşedintele John F. Kennedy a fost asasinat în Dallas, Texas. (?!?!?!?!)

Ce s-a întâmplat de fapt la Roswell?[114]

Probabil cel mai mediatizat incident cu farfurii zburătoare din istorie este cunoscut ca „prăbuşirea de la Roswell”. Chiar şi oamenii doar cu un interes temporar faţă de fenomenul OZN ştiu cel puţin o mică parte despre el.

Pe sau în jurul zilei de 4 iulie 1947 – la doar câteva zile după faimoasa reperare a lui Kenneth Arnold şi în timp ce Statele Unite erau cuprinse de paroxismul maniei farfuriilor zburătoare după cum se spune, o navă spaţială s-a prăbuşit la o fermă într-o parte izolată din deşertul New Mexico.

Un localnic, ajutor la fermă, a observat zona de impact și a recuperat părţi din resturi, care semănau mult cu tabla subţire de aluminiu şi cu părţi de lemn de plută. Aceste obiecte erau împrăştiate pe o arie întinsă.

Ajutorul de la fermă a luat o parte din fragmente şi le-a dus la Roswell, New Mexico, care era de fapt la 30 de mile[115] distanţă de locul epavei. El a contactat autorităţile locale şi în curând armata a fost implicată. Aproape de oraşul Roswell era aerodromul militar Roswell. La acea vreme, baza Roswell era singura amenajare din Statele Unite ale cărei aeronave erau echipate să poarte arme atomice. Numai şi aceasta a sporit misterul prăbuşirii.

Forţele aeriene au luat în proprietate până la urmă fragmentele de ajutorul de la fermă, la fel ca şi rămăşiţele găsite la fermă, deşi câţiva civili au reuşit să vadă câteva dintre părţi dinainte.

După ce s-au uitat peste aceste rămăşiţe şi au auzit povestea ajutorului de fermier, ca şi poveştile altor rezidenţi care au văzut ciudatul obiect zburând peste zonă în timpul

114 Nu considerăm că aici este redat adevărul pur, mai curând o variantă reală a adevărului.

115 Aprovimativ 50 de kilometri

nopţii cu pricina, forţele aeriene au făcut un anunţ neaşteptat: au spus că ***au capturat o farfurie rătoare***!

Această declaraţie, emisă sub forma unui comunicat de presă de către comandantul bazei Roswell, era însoţită de o poză arătând unele dintre părţile farfuriei. Povestea a ajuns în ziarele locale şi în curând evenimentele de la Roswell erau ştiri în întreaga ţară. Din nou, ajută să reamintim că la acea vreme, vara lui 1947, oameni din fiecare stat din SUA raportau farfurii zburătoare. Acum se părea că marele mister al farfuriilor zburătoare era pe punctul de a fi rezolvat.

Dar emoţia a durat doar o zi. La douăzeci şi patru de ore după ce s-a făcut anunţul neaşteptat, forţele aeriene sau răzgândit şi au spus că epava găsită – părţile de aluminiu şi lemnul de plută – ***erau de fapt părţi ale unui balon meteorologic*** care s-a prăbuşit la ferma izolată.

Şi ciudat sau nu, aproape întru totul, publicul a crezut forţele aeriene. Povestea a dispărut – pentru mai bine de treizeci de ani.

A fost resuscitată în 1978, când un cercetător OZN a intervievat un ofiţer din armata SUA care a făcut parte din echipa iniţială a forţelor aeriene care a recuperat epava din Roswell. Pentru prima dată acest ofiţer a spus că el credea că epava nu este un balon şi mai degrabă era parte dintr-o navetă spaţială extraterestră distrusă şi că armata a muşamalizat prăbuşirea.

Acest interviu a dus la un articol în publicaţia *Naţional Enquirer.* Apoi au apărut cărţi reclamând o aproape complet diferită versiune a anterior acceptatelor evenimente. Până la începuturile anilor ’80, viteza şi scara media au sporit însutit din 1947. „Noua” poveste Roswell a demarat deodată la nivel planetar.

De această dată s-a pretins că epava găsită la ferma izolată poseda proprietăţi incredibile. Tabla subţire de aluminu avea acum superputere şi abilitatea să se desfăşoare singură. Beţele de lemn de plută aveau acum hieroglife indescifrabile scrise pe ele. Şi oamenii ieşeau în faţă să spună că au văzut corpuri de extratereştri fiind luate de la locul prăbuşirii.

Mai interesant a fost susţinerea că rectificarea forţelor aeriene din iulie 1947 nu era o rectificare. Era începutul unei masive muşamalizări.

Povestea a crescut rapid la proporţii imense, incluzând rapoarte ale unei misiuni militare secrete a Statelor Unite pentru a recupera alte farfurii zburătoare şi mai mulţi extratereştri morţi sau muribunzi, în acelaşi timp îngrozind comunitatea locală şi ameninţând martorii cu agresiunea fizică dacă nu rămâneau tăcuţi.

Deodată existau pretenţii de aproape o duzină de zone de prăbuşire OZN în zona Roswell cu corpuri de extratereştri împrăştiate peste tot.

în cele din urmă doi autori OZN, **Karl KorfF** şi **Karl T. Pflock,** au adus majoritatea oamenilor înapoi cu picioarele pe pământ. Cartea lui KorfF **„Prăbuşirea OZN de la Roswell:[116] ceea ce ei nu vor ca tu să ştii”** şi cea a lui Pflock[117] încercau în mare parte să descopere adevărul în cazul Roswell.

Korff, de exemplu, a mers după aşa-zişii martori implicaţi cu una dintre cele mai extreme cărţi perpetuând mitul Roswell. Deşi nouăzeci de oameni se spune că au fost intervievaţi pentru această carte, numai douăzeci şi cinci de

---

116 Roswell, UFO Crash.

117[13]'„Roswell: Date incomode şi voinţa de a crede“.

nume apar în ea, dintre care numai şapte chiar au văzut „epava prăbuşită” şi numai cinci au manipulat cu adevărat epava.

Pflock a făcut nişte săpături similare, dezvăluind că dintre cei peste trei sute de oameni presupus intervievaţi pentru o altă carte Roswell controversată, numai patruzeci şi unu puteau fi consideraţi credibili, numai douăzeci şi trei dintre ei e posibil să fi văzut epavele şi dintre aceştia numai şapte au menţionat că fragmentele ar putea să fie de origine extratrestră.

Ambii autori au subliniat de asemenea că oricine a ieşit în faţă susţinând că a văzut corpuri de extratereştri ori avea probleme de credibilitate, ori şi-a schimbat poveştile în mod frecvent.

Forţele aeriene ale Statelor Unite au făcut publice două rapoarte în anii ’90 având de-a face cu controversa. în acestea ei au dezvăluit că epava nu era de la o navetă spaţială extraterestră prăbuşită, ci mai degrabă de la un balon de strângere de informaţii top-secret, ca şi de la „zmeul” acestuia, care era porecla pentru un reflector radar care ajuta să urmărească balonul în zborul lui.

Scopul balonului,[118] aşa cum a fost dezvăluit de forţele aeriene, era de a fi dus de vânt aproape de Uniunea Sovietică şi de a înregistra vibraţii sonore care ar putea indica dacă ruşii testau o armă nucleară.

Armata Statelor Unite nu a fost dispusă să dea informaţii în 1947, aşa că intr-o oarecare măsură exista o muşamalizare. Dar pare să nu fi fost muşamalizarea pe care o credea toată lumea. în acest caz, cel puţin, se pare că

118
Experimentele cu baloane ale Armatei şi Marinei SUA au purtat numele de cod: Skyhook, Bumerang, Moby Dick şi Rainbow.

forţele aeriene pot fi crezute.

încă apar cărţi promovând varianta mai fantastică din Roswell. Oraşul în sine este o uriaşă atracţie turistică, împreună cu un muzeu OZN. Roswell a fost promovat în filme, show-uri de televiziune, cărţi de benzi desenate, romane ştinţifico-fantastice şi chiar jucării.

Dar după toate cele spuse şi făcute, dacă întrebarea este: ce s-a întâmplat la Roswell – sau mai exact, s-a întâmplat vreun eveniment extratrestru la Roswell? Atunci răspunsul este: probabil că nu.

în urma reperării lui Arnold şi a valului de maree de rapoarte de farfurii zburătoare care a urmat, până în mijlocul verii lui 1947, forţele aeriene ale Statelor Unite – neexperimentate în cerecetarea OZN – s-au găsit în situaţia de a investiga fenomenul OZN.

Greul acestei cercetări amănunţite a căzut peste **Centrul de Informaţii Tehnice Aeriene.133** Făcea parte din forţele aeriene însărcinat cu studierea problemelor întâmpinate de securitatea naţională a Americii, cum ar fi noi arme dezvoltate de potenţialii inamici. După toate rapoartele, personalul de la ATIC era format din oameni de ştiinţă şi ingineri de înaltă calitate, cu mintea limpede, toţi foarte respectaţi de comunitatea militară.

Aşa încât când, în septembrie 1947, au emis raportul lor intern preliminar despre chestiunea farfuriilor zburătoare, forţele aeriene l-au luat în serios. Şi după cum s-a dovedit, investigatorii ATIC au venit cu o concluzie neaşteptată: **ei credeau că farfuriile zburătoare erau reale.**

Aşa cum a fost povestit în renumitul **Raport Asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate,** cuvintele lor exacte

au fost: **Fenomenul nu este vizionar sau fictiv. ATIC a îndemnat ca misterul să fie studiat mai mult.**

Forţele aeriene le-au urmat sfatul. în ianuarie 1948, Proiectul Semn134 a fost stabilit la baza forţelor aeriene **Wright-Patterson** din **Ohio.** Misiunea lui era să evalueze toate informaţiile referitoare la reperările farfuriilor zburătoare care ar putea să impună un risc securităţii naţionale a Statelor Unite. Pentru a sublinia seriozitatea problemei, **tot ce producea Proiectul Semn trebuia să fie clasificat ca „secret".**

Dacă a fost vreodată un moment în care armata Statelor Unite a crezut că farfuriile zburătoare ar trebui studiate obiectiv, acesta a fost.

între timp, ATIC nu ducea lipsă de incidente să investigheze. Rapoarte despre reperări de farfurii zburătoare continuau să vină. Sute de OZN-uri au fost văzute peste tot în Statele Unite în 1948. Dar trei incidente merită amintite în mod deosebit, unul dintre ele fiind în mod deosebit tragic.

în după-amiaza zilei de 7 februarie 1948, poliţia de stat din Kentucky a primit rapoarte despre un obiect circular mare zburând deasupra oraşului Maysville. Acelaşi obiect a fost de asemenea reperat de personalul turnului de control de la baza forţelor aeriene Godman, care este situată aproape de Fort Knox.

Căpitanul Thomas Mantell, un pilot din garda naţională aeriană Kentucky, conducea un zbor de patru avioane Mustang F-51 care s-a întâmplat să treacă prin zonă la momentul reperării. Tumul de control al lui Godman le-a cerut piloţilor avioanelor de luptă să verifice ciudatul obiect. Nivelul scăzut de combustibil a făcut ca unul dintre avioanele Mustang să renunţe, dar Mantell şi restul de

celelalte două avioane F-51 au urcat să investigheze.

Din nou, aşa cum a fost citat în Raport Asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate, când Mantell a ajuns la 15.000 de picioare,[119] a spus turnului Godman: **Obiectul este direct deasupra mea acum. Pare să fie un obiect metalic... şi este de o mărime colosală... încă urc... încerc să mă apropii să văd mai bine.**

Avioanele Mustang sunt aeronave conduse de elice, neechipate în general cu echipament de oxigen, de care piloţii au nevoie când zboară la altitudini înalte. Dar Mantell a continuat să urce.

Câteva ore mai târziu, avionul lui Mantell a fost găsit pe o fermă în apropiere de Franklin, Kentucky, distrus și arzând. Pilotul era încă prins înăuntru, decapitat. Ceasul lui s-a oprit la ora 3:18, momentul în care avionul lui a lovit pământul.

De ce un pilot experimentat ca Mantei ar fi urcat aşa prosteşte deasupra unei altitudini sigure rămâne un mister. Totuşi ultimele lui cuvinte nu lasă loc de îndoială: el a fost fascinat de ceea ce urmărea.

Moartea lui a fost intens mediatizată, generând zvonuri că a fost răpus de un OZN. Acest lucru la rândul lui a dat naştere ideii că poate misterioşii vizitatori ai pământului nu erau aşa de prietenoşi.

Şase luni mai târziu, în noaptea de 24 iulie 1948, un avion DC-3[120] al Eastern Airlines era pe drum de la Houston la Atlanta cu căpitanul Clarence Chiles şi copilotul John Whitted la comenzile avionului. Zburând peste oraşul Montgomery, Alabama, un obiect strălucind roşu spălăcit a apărut deodată în faţa lor. Ambii piloţi au descris obiectul ca

---

119 Aproximativ 1.500 de metri.

120 DC - Douglas Comșanv.

fiind aproximativ de mărimea unui bombardier B-29 dar fără aripi sau coadă.

Piloţii erau şocaţi când obiectul s-a îndreptat direct către ei. Până să poată reacţiona, acesta a trecut prin partea dreaptă, de-abia evitând o coliziune în aer. Cum a trecut pe lângă, piloţii au văzut că aeronava sub formă cilindrică şi un rând de ferestre dispuse pe lateralul său. OZN-ul a urcat apoi rapid şi a dispărut.

După cum a reieşit, oameni de la baza forţelor aeriene Robbins situată în apropiere de Malcon, Georgia, au văzut, de asmenea, un obiect necunoscut cu treizeci de minute înainte de întâlnirea avionului DC-3. Descrierile martorilor corespund celor ale lui Chiles şi Whitted. Mai târziu a fost stabilit că nu erau alte avioane în zona reperării. Al treilea incident OZN uimitor al anului 1948 s-a întâmplat câteva luni mai târziu. Locotenentul George Gorman din garda naţională aeriană din Dakota de Nord pilota un avion F-51, acelaşi tip de aeronavă ca defunctul căpitan Mantell, într-o misiune de rutină de antrenament de noapte. Gorman se apropia de aerodromul lui când tumul de control i-a cerut să verifice un obiect neidentificat care fusese detectat zburând în vecinătatea bazei.

Gorman a făcut aşa cum i s-a cerut şi în curând s-a aflat la 1.000 de picioare137 în faţa unui obiect luminat strălucitor în formă de disc. Dar în timp ce încerca să se apropie, OZN-ul a început să se îndrepte spre el. Plonjând din faţa lui pentru a evita o coliziune, Gorman s-a întors numai pentru a vedea că OZN-ul s-a întors şi el şi se îndrepta încă odată direct spre el.

Gorman nu a întors până în ultimul moment, dar apoi sa găsit în situaţia de a urca cu obiectul drept în sus la

14.0 de picioare. Atunci avionul F-51 al lui Gorman a început să se clatine, să vibreze. Dar pe măsură ce s-a echilibrat, OZN-ul s-a echilibrat şi el la aproximativ o jumătate de milă138 deasupra lui. Fiecare a făcut o serie de manevre straşnice, dar deodată OZN-ul a venit direct către el pentru a treia oară. De această dată, OZN-ul a renunţat, a mers direct în sus şi a dispărut în noapte la viteză mare. Gorman a renunţat la urmărire în cele din urmă şi a aterizat.

In folclorul OZN, acest incident este în mod obişnuit numit ca **„luptă aeriană cu o farfurie zburătoare”.** Dar la fel ca cele două povestiri anterioare, nu a fost explicat niciodată.

în septembrie 1948, ATIC a pregătit un al doilea studiu, mai lung despre farfuriile zburătoare. A fost trimis generalului Hoyt Vandenberg, pe atunci șef al Statului major al forţei aeriene.

în continuarea raportului preliminar, care afirmă că farfuriile zburătoare chiar există, investigatorii ATIC au studiat de această dată dacă farfuriile erau ceva făcut de mâna omului – de Uniunea Sovietică sau chiar poate de însăşi armata Statelor Unite. în orice caz, ei au concluzionat că acesta nu era cazul. Ceea ce lasă doar o singură altă explicaţie. Acele episoade cu farfurii zburătoare care nu pot fi explicate trebuie să aibă un fel de origine extraterestră.

Aceasta trebuie să fi fost o perioadă emoţionantă pentru cercetătorii ATIC care, după propriile lor cuvintele, ei, în mod specific, şi lumea ca întreg, erau pe cale să investigheze ceva ale căror implicaţii pentru rasa umană

Pentru text cam 600-800 de metrierau enorme. Din nefericire, forţele aeriene nu au privit lucurile aşa.

în timp ce oficial generalul Vanderberg a retumat raportul ATIC sub pretextul că ar vrea mai multe „dovezi”, neoficial, aşa cum au subliniat mulţi cercetători OZN, în esenţă Vanderberg le aducea la cunoştinţă că i-au spus ceva ce el nu voia să audă.

Ori armata Statelor Unite nu a vrut să admită că nu înţelegea OZN-urile şi de aceea nu putea proteja statul de ele, ori ştia ce erau acestea, dar a decis să ascundă informaţiile de public – aceasta era marea întrebare. Dar era un singur lucru pe care armata SUA nu avea de gând să îl facă: **ea nu va rămâne în istorie ca zicând că farfuriile zburătoare erau din spaţiu.**

Acesta a fost momentul când uşa care a fost deschisă odată cu Proiectul Semn a început să se închidă. în retrospectivă, un total de şase luni de studiu au fost petrecute pe ceea ce ar fi putut fi una dintre cele mai însemnate descoperiri ale tuturor timpurilor. Mai mult timp a trecut în care rapoartele despre farfurii zburătoare au continuat aproape nestingherite. în decembrie 1949, proiectul OZN al forţelor aeriene ale Statelor Unite, cunoscut azi ca „Proiectul Grudge”,139 a scos încă un alt raport.

în ciuda a ceea ce păreau a fi munţi de dovezi în favoarea contrariului, raportul afirma că nu a fost găsită nicio dovadă exclusivă care ar putea proba sau respinge existenţa acestor obiecte zburătoare neidentificate. Aceasta este ceea ce voiau forţele aeriene să audă. în raport se mai spunea că de fapt toate reperările OZN se împart în două categorii: una fiind evenimentele care pot fi explicate, cum ar fi fenomene astronomice interpretate greşit şi cealaltă fiind farsele, halucinaţiile, iluziile sau rapoartele făcute de persoane trăsnite.

Sau aşa cum s-a scris în **Farfurii Zburătoare din Spaţiu** a maiorului **Donald Keyhole,** un colonel al forţelor aeriene a spus-o în mod faimos: **Aproape în spatele fiecăruia dintre rapoartele OZN stă o persoană trăsnită, un fanatic religios, o farsă publică sau o glumă proastă.**

Şi cu acestea forţele aeriene ale Statelor Unite au închis proiectul, dornice să înceteze afacerea investigării farfuriilor zburătoare. Aici cred mulţi cercetători că a început masiva operaţiune de muşamalizare a OZN-urilor – ceva ce mulţi susţin că a rămas şi astăzi în funcţiune. Dar în orice caz, uşa părea închisă pentru totdeauna. Dar apoi, șase luni mai târziu, în iunie 1950, Coreea de Nord comunistă a invadat Coreea de Sud, aprinzând primul mare conflict al lumii de după al Doilea Război Mondial. Şi asta va schimba totul.

Palpitantul episod farfurii zburătoare deasupra Coreei în septembrie 1950, la două luni de la începerea conflictului corean, un trio de bombardiere de luptă ale marinei Statelor Unite a decolat de pe un portavion navigând în largul coastei ţării sfâşiate de război. Unul după altul, au urcat la 10.000 de picioare140 şi s-au îndreptat spre cerurile nordului comunist. Sub aripile lor erau câteva tone de bombe.

Lupta în Coreea în cele două luni anterioare fusese brutală. în timpul primei perioade deosebit de „întunecate”

din iulie şi august, armata Statelor Unite, dureros de micşorată după cel de-al Doilea Război Mondial, se găsea în situaţia, ca şi aliaţii ei din Naţiunile Unite, de a fi aproape împinse de tot de pe Peninsula Coreeană.

Situaţia strategică s-a schimbat când generalul Douglas MacArthur a condus un atac surpriză pe mare asupra portului Inchon ocupat de comunişti, tăind în două forţele

inamice. Acţiunea dramatică a lui MacArthur a condus la evacuarea comuniştilor în întregime din Coreea de Sud şi apoi a avut loc urmărirea lor înspre nord. Până la sfârşitul lui septembrie 1950, Statele Unite erau în sfârşit în ofensivă.

Misiunea pentru cele trei avioane de atac lansate de pe portavion în acea dimineaţă devreme era să bombardeze un convoi nord-coreean de camioane care fusese reperat mişcându-se printr-o vale la 100 de mile[121] la sud de graniţa chineză.

Soarele tocmai răsărea când avioanele marinei au ajuns la ţintă. Fiecare aeronavă purta doi membri ai echipajului – un pilot şi un operator radar/trăgător, denumit de asemenea şi RO. Fiecare avion căra de asemenea 4.000 de livre[122] de muniţie.

în timp ce se pregăteau pentru raidurile de bombardare, operatorii radar ai avioanelor, puşi pe a ochi convoiul ţintă, s-au găsit în schimb privind la o pereche de umbre uriaşe trecând peste fundul văii la două mile dedesubt. Uitându-se în faţa lor, aviatorii marinei au fost uimiţi să vadă o pereche de obiecte sub formă de farfurie apropiindu-se din nord-vest – ele erau cauza giganticelor umbre. în mod incredibil, aceste obiecte călătoreau aproape de Mach

2 sau 1.200 de mile[123] pe oră, de două ori mai rapid decât orice aeronavă militară a vremii.

Mai uimitoare totuşi era mărimea lor. Membrii echipajului de marină au estimat că obiectele colorate argintiu aveau aproape 700 de picioare[124] în diametru – mai

121 în text cam 180 de kilometri.

122 1.600 kilograme de muniţie, 1,6 tone

123 Este o aproximare din diferite surse.

124 înjur de 200-220 de metri.

mult decât două terenuri de fotbal puse împreună.

Ce erau aceste lucruri? în mod sigur nici unii dintre combatanţii războiului nu aveau nicio aeronavă de mărimea a două terenuri de fotbal sau abilitatea de a călători la astfel de viteze uimitor de mari. Cel mai mare avion de luptă zburând prin ceruri în timpul războiului coreean era bombardierul forţelor aeriene ale Statelor Unite B-29, un avion uşor de recunoscut de piloţii ambelor părţi. Acestea nu erau în mod sigur avioane B-29.

Unul dintre operatorii radar ai marinei a pornit să îşi armeze tunurile instinctiv. Dar în acel moment, setul radar s-a defectat. Operatorul radar a făcut o diagnosticare rapidă a reglajelor, sperând să îşi recupereze radarul, dar nimic nu funcţiona. Echipamentul lui era blocat.

Operatorul radar a încercat să sune portavionul dar nici radioul lui nu mergea. El a schimbat frecvenţele numai ca să audă un bâzâit ciudat la fiecare întoarcere. Radioul lui era și el blocat.

în acel moment giganticele obiecte zburătoare erau la aproape o milă[125] în faţa avioanelor de atac ale marinei. Deodată farfuriile s-au oprit în aer, și-au schimbat direcţia şi au virat către cele trei avioane ale marinei. în câteva secunde farfuriile manevrau fără efort deasupra şi dedesubtul avioanelor de luptă bombardiere, încercuindule, ca şi când le-ar fi inspectat.

Apoi, la fel de brusc, farfuriile au virat din nou, s-au întors către nord-vest și au părăsit zona în mare viteză.

Ducerea războiului se schimbase substanţial în cei cinci ani de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Până când a început conflictul coreean, tehnologia militară în

---

125 La 1.800 de metri, 1,8 kilometri

mod deosebit a făcut un mare pas înainte, mai ales în zona aeronavelor de luptă şi a operaţiunilor aeriene.

Deodată erau sute de avioane turboreactoare de mare viteză zburând prin aglomeratul spaţiu aerian de deasupra Peninsulei Coreene, o zonă mai mică decât o treime din mărimea Texasului. în acelaşi timp a avut loc şi o proliferare a echipamentelor radar. Acestea nu erau numai montate la sol sau pe nave, seturi puternice radar erau de asemenea purtate în interiorul tuturor acelor aeronave de mare viteză. Aceasta însemna că orice lucru zburător ciudat putea fi acum văzut nu numai de observatori umani, dar şi de mulţi, mulţi ochi electronici.

Totuşi, în acelaşi timp, armata Statelor Unite şi în principal forţele aeriene ale Statelor Unite, era legată de noua ei politică de a denumi toate rapoartele „inexplicabile" de farfurii zburătoare ca fiind rezultatul „unor oameni trăsniţi, al farselor sau iluziilor".

Aceasta era greu de făcut când în plus faţă de brusca creştere tehnologiei de război, Statele Unite avea sute de piloţi, înalt calificaţi şi în multe cazuri încercaţi în luptă, în aer în orice moment.

Când aceşti piloţi au început să raporteze OZN-uri zburând peste Coreea, armata s-a găsit într-o poziţie inconfortabilă: dacă trebuia ca ea să respecte noua politică, ar fi fost necesar să desemneze orice pilot care a văzut un OZN drept o persoană trăsnită, un farsor sau un delirant.

Pentru a evita această încurcătură, orice ciudăţenie văzută pe cer trebuia explicată pentru a nu discredita oamenii pe care Statele Unite conta pentru a ajuta la câştigarea războiului. Rezultatele erau uneori demne de umor negru.

Pe 29 ianuarie 1952, două bombardiere B-29 zburând în zona Wonsan, Coreea de Nord, au întâlnit un obiect portocaliu strălucitor sub formă de farfurie. Apărând din senin, obiectul a zburat paralel cu perechea de bombardiere pentru mai mult de cinci minute. Aşa s-a nimerit, că cele două echipaje de la bordul ambelor avioane B-29 erau veterani de luptă din cel de-al Doilea Război Mondial. Ei au spus mai târziu că la ceea ce au fost martori în acea noapte nu avea nicio asemănare cu nimic din ce au văzut vreodată. Concluzia forţelor aeriene: obiectul ciudat era probabil o „armă secretă de semnalizare luminoasă” testată de comunişti.

în august 1952, în apropiere de Sinuijiu, Coreea de Nord, echipajul unui alt bombardier B-29 a văzut un obiect portocaliu în formă de ţigară trecând pe lângă el cu viteză foarte mare. Forţele aeriene au susţinut mai târziu că echipajul a reperat o rachetă sol-aer. Problema este că rachetele sol-aer nu au intrat în serviciu decât în 1954. în plus, versiunile timpurii erau mari, scumpe, greu de mutat, greu de operat şi construite să protejeze oraşe majore din Uniunea Sovietică și din Statele Unite. Este extrem de improbabil ca vreun tip de rachetă sol-aer să se fi găsit în sălbăticia Coreei de Nord în 1952.

Pe 16 octombrie 1952, doi piloţi, într-o aeronavă de antrenament T-6, zburau deasupra liniilor de front în partea de est a Coreei de Sud când au indentificat o minge mare argintie, de 25 de picioare[126] în diametru, călătorind cu aproape 200 de mile[127] pe oră. Când piloţii s-au întors ca să o vadă mai bine, obiectul a accelerat la 800 de mile148 pe oră

126 Cam la 10 metri.

127 Circa 380 de kilometri pe oră.

şi a dispărut deasupra mării. Serviciile de informaţii ale forţelor aeriene au concluzionat mai târziu că obiectul era un „balon inamic”.

Imediat după miezul nopţii, pe 10 februarie 1953, aproape de Cho-Do, Coreea de Nord, doi puşcaşi marini ai Statelor Unite, de gardă, au identificat un obiect mare alb mişcându-se la orizont. Obiectul s-a oprit, a inversat direcţia, s-a oprit din nou şi apoi a început să se mişte înainte şi înapoi pe cer, licărind alternativ între roşu şi alb.

Un ofiţer al armatei sud-coreene staţionat în apropiere a văzut de asemenea o „farfurie zburătoare” în acelaşi moment şi în acelaşi loc pe cer. în cele din urmă forţele aeriene au declarat că ceea ce au văzut cei trei oameni a fost „planeta Venus”.

în februarie 1952, Associated Press a raportat că sediul central din estul îndepărtat al forţelor aeriene din Tokyo refuza să facă orice fel de declaraţii definitive în legătură cu farfuriile zburătoare.

Luna următoare colaboratorul permanent de ziar Drew Pearson a scris în *Washington Post* că Pentagonul ştia despre cele mai mult de două duzini de incidente cu farfurii zburătoare deasupra Coreei, care au fost şi văzute de martori oculari, şi înregistrate de radar, dar pe care încă nu voia să le recunoască. Implicaţia, şi era una bună, era că armata muşamaliza ceva.

Aceasta reticenţă oficială nu a făcut ca reperările să dispară. Au fost multe incidente dramatice între 1950 şi armistiţiul din 1953 care chiar nu puteau fi explicate. Chiar de **Nimeni.**

O altă noapte de toamnă, în 1951, a găsit un grup operativ de nave ale marinei Statelor Unite navigând în

largul coastei coreene. Această mică flotă număra paisprezece vase; nava conducătoare era un CVE – un portavion modest dimensionat. Fiecare navă de război era echipată cu propriul ei sistem radar; fiecare monitoriza spaţiul aerian din jurul grupului operativ în căutare de aeronave inamice.

Deodată sistemul radar al portavionului s-a luminat. Un vârf de ecou neidentificat a apărut pe ecranele lui. Zburând la o milă deasupra suprafeţei oceanului, un fel de obiect necunscut înconjura flota. Portavionul a lansat avioane pentru a se confrunta cu intrusul. La acel moment, toată lumea implicată era sigură că aceea era o aeronavă nordcoreană trimisă să spioneze grupul operativ ca un preludiu la un atac.

Deşi nu număr de avioane de portavion erau rapid în aer, niciunul dintre ele nu a avut o reperare vizuală a obiectului. Era o noapte întunecată, dar şi un strat gros de nori a învăluit grupul operativ făcând aproape imposibilă o vizibilitate bună.

Ceea ce a început ca o ascensiune grea a devenit apoi o căutare disperată. Obiectul continua să înconjoare flota de paisprezece vase, neplecând de pe ecranele lor radar. Dar niciunul dintre avioanele de pe portavion nu a putut să se apropie suficient pentru a vedea efectiv intrusul.

Aceasta a ţinut toată noaptea.[128] Dar la un moment dat, după ce un alt grup de aeronave de portavion a fost lansat pentru a prelua vânătoarea, situaţia s-a schimbat dramatic. Obiectul necunoscut a încetat deodată să înconjoare flota şi în schimb a manevrat să ajungă în spatele unuia dintre avioanele marinei.

---

128 La ştiinţa de acum am putea accepta că era o „ţintă“ creată electronic.

Spre surprinderea tuturor, obiectul a început să zboare în formaţie apropiată cu acel avion al portavionului, în continuare nevăzut dar pe urmele sale. A stat aşa pentru cel puţin cinci minute şi apoi obiectul a accelerat brusc, părăsind zona cu o viteză în exces, de 1.000 de mile[129] pe oră.

în total, radarele flotei au detectat obiectul pentru mai mult de şapte ore.[130] Ca şi în cazul anterior al celor două imense farfurii identificate de trio-ul de avioane de luptă – bombardiere – ale marinei, acest incident nu a putut fi explicat cu uşurinţă.

Suspiciunea iniţială a fost că obiectul era un avion cu reaţie MiG-15 nord-corean sau chinez.[131] Dar ca orice avion de luptă turboreactor al vremii, un MiG putea să stea în aer pentru numai două ore înainte ca combustibilul să înceapă să se termine. Totuşi, din nou, navele marinei au detectat obiectul misterios pentru mai mult de şapte ore. Cum aprovizionarea aeriană nu fusese încă perfectată, niciun avion militar de orice fel nu putea sta în aer aşa de mult.

Aşa că orice ar fi încercuit grupul operativ în acea noapte nu era un MiG.[132] Un incident similar a avut loc pe 2 februarie 1952. Portavionul marinei Statelor Unite USS Philippine Sea naviga în largul coastei de est a Coreei când operatorii radar au detectat un vârf de ecou neidentificat.

Obiectul se afla la 25 de mile[133] distanţă de portavion,

---

129 Cam 1.900 de kilometri pe oră.

130 Durata mare a „zborului" OZN-lui ar putea indica existenţa unor măsuri de ceea ce azi numim „război electronic".

131 Republica Populară Chineză intrase în război de partea Coreei de Nord - Comuniste în vara lui 1951. în Coreea avioanele MIG 15 erau pilotate de piloţi din China şi URSS, foarte rar erau coreeni.

132 Ar fi putut fi un avion de cercetare fără pilot - avion-robot de spionaj.

133 Cam la 40-45 kilometri.

zburând la 52.000 de picioare,[134] extrem de înalt pentru orice aeronavă a vremii. Se îndrepta direct spre portavion cu viteză mare. Era în timpul zilei, şi ceea ce a făcut această reperare neobişnuită a fost că trei observatori de pe puntea portavionului au reperat de asemenea obiectul prin binoclurile cu rază mare. Acum fiind urmărit şi pe radar, şi de ochi umani, odată ce obiectul a ajuns la 20 de mile[135] de portavion, s-a presupus că nu este o aronava prietenă. S-a dat alarma generală şi echipajul portavionului s-a grăbit aproape de staţiile de luptă.

Dar chiar când se întâmplă asta, obiectul a realizat o manevră dramatică. Şi-a inversat de-a dreptul direcţia la 180 de grade într-o clipită şi a demarat cu o viteză incredibilă, dispărând de pe radarul portavionului la 110 mile[136] distanţă.

Portavionul a raportat imediat incidentul comandantului forţelor navale din estul îndepărtat. Mesajul spunea, în parte, că în timp ce urmăreau obiectul, oamenii de la radar ai portavionului i-au determinat viteza ca fiind 1.800 de mile[137] pe oră, mult mai rapidă decât a oricărei aeronave a vremii.

Câteva luni mai târziu, un document detaliind incidentul a fost trimis de către comandantul forţelor navale din estul îndepărtat către şeful operaţiunilor navale. Era marcat „secret". Printre altele, constata că întâlnirea neaşteptată era probabil prima dovadă a unui contact radar şi a unui contact vizual al unei „ţinte aeriene de mare viteză" făcută în teatrul coreean.

---

134 La înălţimea de peste 15.000 de metri, 15 kilometri.

135 Cam 36-38 de kilometri.

136 Circa 1.800-1.850 kilometri la oră.

137 Cam 2.500 de kilometri la oră.

Reperările de la sol de OZN-uri în timpul conflictului Coreei nu erau, de asemenea, neobişnuite. De exemplu, una dintre cele mai crunte lupte ale conflictului s-a dus într-un loc numic Pork Chop Hill. Situate în nord-estul Seul-ului de-a lungul aşa-numitei linii principale de rezistenţă, trupele Statelor Unite s-au angajat într-o serie de lupte înainte şi înapoi cu forţele comuniste chineze în primăvara și în vara lui 1953, toate pentru ceea ce era în esenţă o bucată de pământ fără valoare.

Tocmai după una dintre aceste lupte, observatorii de la sol au reperat nişte OZN-uri zburând la viteze de peste 800 de mile1^9 pe oră deasupra zonei. Dar nimic din întregul război nu se poate compara cu ceea ce s-a întâmplat întrun loc numit Chorwon. Aşa cum cartea lui **Keith Chester, Companie Ciudată,** este considerată cartea ultimă despre foo-fighters, cartea lui **Richard Haines,**[138] este Biblia pentru activitatea OZN din timpul conflictului corean.

Fostul om de ştiinţă al NASA a strâns informaţii despre mai mult de patruzeci de incidente implicând OZN-urile şi armata Statelor Unite în timpul războiului, dintre care unele au fost deja menţionate aici.

Dar Haines a găsit şi a documentat de asemenea unul dintre cele mai dramatice incidente OZN ale oricărui război, o rară „întâlnire de gradul cinci", un episod înfricoşător care a demonstrat incontestabil o faţă nepacifistă a OZN-urilor.

Devreme, în primăvara lui 1951, ostaşul armatei Statelor Unite, Francis Wall, se găsea într-un buncăr pe panta unui munte aproape de Chorwon, în Corea de Nord. Unitatea lui Wall lupta cu comuniştii pentru controlul unui sat din vale și era în timp ce ei bombardau acest sat când s-a

---

138 Aproximativ 1.500-1.600 de kilometri la oră.

întâmplat ceva foarte ciudat.

„Am observat deodată în partea noastră dreapta ceva ce părea să fie o lanternă a lui Jack, care venea plutind pe munte, i-a spus Wall lui Haines ani mai târziu într-un interviu pentru cartea lui. Acest lucru a continuat în jos către sat, unde bombele noastre de artilerie explodau. Avea o strălucire portocalie la început. Mai departe am observat că putea ajunge în mijlocul unui focar de explozie de artilerie şi totuşi să rămână nevătămat."

Wall şi colegii lui soldaţi au privit obiectul uimitor pentru aproape treizeci de minute. Apoi deplasarea lui s-a schimbat brusc. „Acest obiect s-a apropiat de noi, a spus Wall. S-a transformat în albastru-verzui şi a început să pulseze."

Wall şi camarazii lui au devenit aşa de alarmaţi, încât el a cerut permisiunea ofiţerului comandant să tragă în obiect. Cererea lui a fost rapid acceptată. „Am tras în el cu o puşcă M-l cu gloanţe de străpuns blindajul, a spus Wall. Şi l-am lovit. Trebuie să fi fost metalic pentru că se puteau auzi proiectilele lovind în el. Dar de ce ar avaria aceasta aeronavă un glonţ dacă rundele de artilerie nu au facut-o? Nu ştiu. Dar după ce l-am lovit, obiectul a devenit sălbatic. Lumina se aprindea şi se stingea. Se mişca în mod neregulat dintr-o parte în alta ca şi cum s-ar prăbuşi. Apoi un zgomot – nu auzisem niciun zgomot înainte – zgomotul unei locomotive Diesel turând. Acesta era modul în care acest obiect suna". Lucrurile au evoluat rapid de la rău la mai rău pentru infanteriştii şocaţi.

„Eram atacaţi, a declarat Wall. Am fost cuprinşi de un fel de rază. Era ca un reflector. Simţeai o senzaţie de arsură, de furnicătura peste tot corpul (când te atingea), ca şi cum

ceva te-ar străpunge. Aşa că comandantul companiei ne-a târât în buncărele noastre. Nu ştiam ce avea să se întâmple. Eram speriaţi. Acestea erau amplasamente subterane unde aveai ferestre de observaţie pentru a urmări să tragi în inamic. Aşa că eram în buncăr cu un alt camarad. Ne uitam afară la acest obiect. A plutit ameninţător deasupra noastră pentru o vreme, a iluminat toată zona cu lumina lui şi apoi eu l-am văzut luându-şi zborul la un unghi de 45 de grade, foarte repede, era acolo şi apoi a dispărut."

Reperarea simplă a unui OZN este considerată o întâlnire de gradul unu. Vederea unui OZN şi având ceva efecte fizice asociate, cum ar fi simţitul de căldură de la el, este considerată o întâlnire de gradul doi. întâlnirile de gradul trei implică observarea fiinţelor cu OZN-ul. întâlnirile de gradul patru sunt când un om este răpit de acele fiinţe.

Experienţa soldatului Wall a fost o întâlnire de gradul cinci. Aceasta este atunci când se stabileşte un soi de comunicare în ambele sensuri între OZN şi oamenii care 1-au întâlnit. în acest caz Walls a tras în OZN-ul de la Chorwon şi acesta a început o serie de rotiri ca răspuns. Aşa alarmantă cum a fost, o „comunicare" în două direcţii a fost stabilită.

Chiar şi mai uluitor, Heines a găsit alte incidente de întâlniri de gradul cinci, ani buni mai târziu, în care OZN-urile în cauză s-au comportat într-o manieră similară cu OZN-ul de la Chorwon, odată ce a fost „semnalat".

în cel puţin unul dintre aceste cazuri acest lucru a fost realizat de un vânător din Statele Unite trăgând într-un OZN, la fel cum a făcut Walls în Coreea. Aceleaşi mijloace de „semnalizare", aceeaşi reacţie de rotire din partea OZN-ului, ani mai târziu şi la jumătate de lume distanţă?

Ce ne spune acest lucru?

Când OZN-ul din Chorwon a dispărut în acea zi, nu s-a sfârşit pentru ostaşul Walls şi colegii lui. Trei zile mai târziu, unitatea lui Walls a trebuit să fie evacuată de pe câmpul de luptă. Au fost făcute drumuri pentru ca soldaţii să fie luaţi de ambulanţă. Unii erau prea slăbiţi ca să meargă.

Când medicii militari i-au examinat, toţi au fost depistaţi cu un nivel crescut al celulelor albe, o boală serioasă pentru care doctorii nu aveau nicio explicaţie.

Reperările de OZN-uri au continuat pe tot parcursul Războiului Coreean, dar forţele aeriene ale Statelor Unite nu şi-au schimbat niciodată poziţia de a refuza să vorbească despre ele. S-ar putea supune că erau „insistente în ignoranţa lor".

Când Războiul Coreean a ajuns până la urmă la final, nu a fost datorită unei victorii evidente sau a vreunui tratat de pace, ci în schimb a fost încheiat de un armistiţiu şubred care, cel puţin din punct de vedere tehnic, este în vigoare şi astăzi. Un citat, dat de un purtător de cuvânt al forţelor aeriene în timpul conflictului, părea să spună totul când vine vorba de subiectul OZN-urilor şi Războiul Coreean: A afirma sau a nega că piloţii Statelor Unite vedeau OZN-uri deasupra Coreei ar pune forţele aeriene în situaţia de a discuta OZN-urile. Şi noi pur şi simplu nu vom face asta.

Acum vom intra în zona **Poveştilor din Războiul Rece.** începem cu călătoria unui astronaut.

în 1951, escadrila forţelor aeriene ale Statelor Unite a 525-a de avioane de luptă bombardiere era staţionată la Neubiberg, Germania de Vest. Situat aproape de Miinchen, aerodromul vast, odată al Luftwaffe, se afla la un zbor scurt de graniţa a ceea ce era atunci Cehoslovacia controlată de comunişti. Escadrila A 525-a era acolo pentru a patrula acea

linie de front ostilă a Războiului Rece.

Tensiunea era crescută atât în Europa, cât și în jurul lumii, în 1951. Germania era împărțită în două, estul comunist înfruntând vestul democratic. Rusia avea acum arme atomice. Statul ei prieten, Coreea de Nord, invadase aliatul Statelor Unite, Coreea de Sud, cu un an înainte, și îndată ce Statele Unite au ajuns să aibă superioritate în război, o jumătate de milion de trupe roșii chineze au intrat în luptă, făcând conflictul și mai sângeros, în timp ce amenințau să transforme Asia într-un cimitir nuclear.

în anii ’50 timpurii, un război pe față cu blocul comunist părea inevitabil.

Piloții escadrilei a 525-a foloseau avionul turboreactor F-86 Sabre; adversarii lor comuniști de dincolo de graniță erau echipați cu avionul MiG-15. Aceste aceleași două aeronave se luptau una cu alta în fiecare zi deasupra Coreei, la jumătate de lume distanță. Mereu în alertă de luptă, escadrila a 525-a era frecvent trimisă oriunde aeronavele sovietice sau ale aliaților sovietici erau detectate prea aproape de granița cu Germania de Vest.

Așa că era într-o anume zi când a venit un apel că o flotă efectivă de aeronave a fost reperată îndreptându-se spre Germania de Vest. Escadrila a 525-a a fost rapid în aer, avioanele ei de luptă urcând să întâlnească ceea ce erau siguri că este un atac aerian de avioane MiG rusești.

Dar când avioanele Sabres ale escadrilei a 525-a au ajuns la altitudinea lor maximă de 45.000 de picioare,[139] piloții au descoperit că hoarda de sperietoare nu erau avioane de luptă rusești. Aceasta flotă aeriană era formată din obiecte metalice, sub formă de farfurie. Și erau multe din

139 Cam pe la 15.000 de metri.

acestea.

Obiectele zburau mult prea sus pentru ca avioanele Sabre să le provoace. Aşa că piloţii escadrilei a 525-a nu au putut să facă mai mult decât să privească cum trecea pe deasupra roiul de OZN-uri.

Pilotul unuia dintre acele avioane Sabre în acea zi era un tânăr locotenent second, pe nume Gordon Cooper. Așa cum va spune mai târziu, şuvoaie de OZN-uri au trecut pe deasupra bazei escadrilei a 525-a în mod regulat în următoarele trei zile. Uneori erau în grupuri de câte patru; alteori, în grupuri de nu mai puţin de șaisprezece. Ele zburau aproape mereu de la est la vest.

Din nou Cooper şi colegii lui au putut face puţine pentru a le opri. în plus zburând aşa sus, OZN-uri le au demonstrat înalte grade de manevrabilitate. Ele se mişcau uneori cu viteze foarte mari; în alte dăţi ele pluteau ameninţător, nemişcate, în timp ce avioanele de luptă ale escadrilei a 525-a zburau pur şi simplu sub ele neputincioase.

în cele din urmă, toată lumea a realizat că escadrila a 525-a îşi pierdea vremea urmărind farfuriile; ei au renunţat până la urmă să încerce să le intercepteze. în schimb, piloţii stăteau la sol şi foloseau binocluri pentru a urmări OZN-urile zburând pe deasupra. Cel mai rău caz – că aeronavele care zburau aşa de sus şi incredibil de manevrabile erau de construcţie sovietică – a fost exclus rapid. După un timp a devenit opinia lui Cooper şi a tuturor celor care le-au văzut că aceste obiecte nu erau făcute în Rusia sau în China sau nicăieri altundeva pe pământ.

Dar chiar dacă vorba despre parada zilnică de OZN-uri a fost dusă în sus pe scară spre cele mai înalte niveluri ale

Pentagonului, nicio investigaţie oficială nu a fost vreodată întreprinsă pentru a determina ce erau. încă odată, armata Statelor Unite s-a făcut că nu ştie.

Gordon Cooper s-a ridicat treptat în rândurile forţelor aeriene, devenind un pilot de avion de luptă remarcabil şi apoi un pilot de teste. El era un aviator aşa de talentat încât opt ani mai târziu **va fi selectat să fie unul dintre primii astronauţi ai Americii.** El va ajunge să deţină recordul orbital pentru cel mai lung zbor singur într-o capsulă spaţială Mercury, înconjurând Pământul de douăzeci şi două de ori. Câţiva ani mai târziu, el a fost comandantul unei misiuni orbitale de opt zile într-o capsulă Gemini.

Cooper a devenit un adevărat erou american. Interpretat de către Dennis Quaid în filmul *The Right Stuff,* el va ajunge să lucreze pentru Disney şi să devină un autor celebru. Dar acele zile ciudate de atunci, de la începutul decade, nu vor fi ultima lui experienţă cu OZN-urile.

Este o ciudăţenie a istoriei că anii ’50 erau consideraţi o decadă „liniştită”. Adevărat, odată ce lupta din Coreea s-a terminat, Statele Unite nu mai erau în război, cel puţin nu în sensul obişnuit.

Dar un anume tip de conflict avea loc. Era un război al umbrelor dus de cele mai multe ori pe terenuri de luptă secrete. Deşi nu a ajuns niciodată în titlurile ziarelor, avioanele de transport ale Statelor Unite transformate în platforme de spionaj erau doborâte cu o frecvenţă alarmantă.

Spionii sovietici erau numeroşi în interiorul Statelor Unite, aşa cum a fost evidenţiat de cercul de spionaj atomic Rudolf Abel şi de execuţia spionilor atomici Ethel şi Julius Rosenberg. Submarinele Statelor Unite şi cele ruseşti se

urmăreau unele pe altele pe sub oceanele lumii. Armate uriaşe de ambele părţi ale Europei divizate erau gata să atace în orice moment.

Acesta era „Războiul Rece” – acea stare a lucrurilor în care estul şi vestul se echilibrau pe muchia de cuţit a anihilării nucleare, degetele lor fiind mereu la doar milimetri depărtare de apăsare a butonului.

Era o perioadă ciudată şi din alte motive. Literalmente, mii de OZN-uri au fost raportate în Statele Unite în timpul anilor ’50. A fost o decadă în care avioanele de luptă turboreactoare urmăreau OZN-urile și OZN-urile alergau avioanele de luptă turboreactoare, de aproape. Au avut loc efective coliziuni în aer între aeronave și OZN-uri. Erau identificate radar şi vizual OZN-uri de mărimea portavioanelor, iar un portavion a fost „bântuit” de OZN-uri.

OZN-urile au fost văzute privind Statele Unite testându-şi ultimele arme nucleare, au făcut să dispară cel puţin un avion de luptă turboreactor şi au zbâmâit deasupra Casei Albe şi a clădirii Capitoliului, de două ori, forţând preşedintele să dea instrucţiuni piloţilor de avioane de luptă ale Statelor Unite să doboare orice OZN care nu putea fi „redus la tăcere”.

A existat chiar şi o reperare OZN tocmai deasupra bazei aeriene unde forţele aeriene ale Statelor Unite au studiat odată fenomenul farfuriilor zburătoare. Ceva avea loc în timpul anilor ’50 – ceva enorm de misterios şi necunoscut şi posibil chiar incognoscibil. Anii ’50 au putut fi numiţi o decadă liniștită. Dar de asemenea poate fi numită şi „decada OZN-urilor”.

Deşi au fost suficiente incidente OZN în aceşti zece ani cât să umple o enciclopedie, aducem mulţumiri muncii de

investigaţie vaste, în unele cazuri dificilă, duse de dispărutul şi ar spune unii minunatul căpitan Edward Ruppelt din forţele aeriene ale Statelor Unite, muncă expusă în primul rând în cartea mai înainte menţionată, *Raport asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate.*

Ceea ce urmează sunt unele dintre cele mai neobişnuite cazuri. Deci începem cu Comedia erorilor.

Dacă a fost un fel de glumă cosmică sau o încercare explicită de a trimite un mesaj, una dintre cele mai remarcabile reperări OZN a anului 1950 a avut loc chiar deasupra bazei forţelor aeriene Wright-Patterson, sediul

Centrului de Informaţii Tehnice Aeriene (ATIC) al Forţelor aeriene ale Statelor Unite.

Aceiaşi oameni care la un moment dat au susţinut că farfuriile zburătoare sunt reale, fiind aproape ca să fie „suprimaţi” de superiorii de la Pentagon.

Wright-Patterson este situată în Dayton, Ohio, nu departe de ceea ce era aeroportul municipal Dayton. Pe 8 martie 1950, un avion de linie TWA îşi începea apropierea pentru aterizare pe Dayton când echipajul lui a reperat o lumină strălucitoare în partea de sud-est.

Pilotul avionului TWA a sunat tumul Dayton ca să întrebe despre lumină; controlorii de trafic aerian i-au spus că ei aveau deja în perimetrul vizual obiectul misterios. Tumul de control Dayton a sunat apoi centrul de operaţiuni al unei unităţi din garda aeriană naţională Ohio, cu sediul în aeroport; ei au trimis imediat un avion F-51 Mustang.

între timp operatorii din tumul Dayton au sunat de asemenea la apropiatul ATIC şi le-au spus despre ceea ce se întâmpla chiar în faţa uşii lor.

Oamenii de la ATIC s-au grăbit afară şi au văzut lumina

extrem de strălucitoare plutind ameninţător chiar deasupra capetelor lor. Mulţi dintre aceşti investigatori vor spune mai târziu că lumina era mult mai strălucitoare decât orice stea pe care o văzuseră vreodată – și pentru că era mijlocul dimineţii, șansele ca aceasta să fie un corp luminos erau oricum practic nule.

Unii dintre cercetătorii ATIC s-au grăbit către laboratorul radar Wright-Patterson unde au descoperit că un obiect fusese detectat în aceeași parte a cerului în care plutea misterioasă lumină.

Vârful de ecou apărea de asemenea pe ecranul radar al unui avion F-51 al gărzii aeriene naţionale Ohio, ca și la un alt F-51 care fusese trimis chiar de la Wright-Patterson.

Perechea de avioane Mustang urca împreună și ambii piloţi au raportat că puteau vedea OZN-ul și erau hotărâţi să îl urmărească. în acest scop, operatorul radar al laboratorului, un sergent major veteran, le-a dat ambilor piloţi un punct vector și de asemenea le-a legat împreună radiourile.

Avioanele F-51 au ajuns la 15.000 de picioare,[140] dar apoi au pierdut OZN-ul în nori. Piloţii au decis totuși să continue căutarea. Ei au lăsat ceva spaţiu între ei pentru a evita coliziunea și au continuat să urce în norul cumulus. Dar apoi aripile lor au început să îngheţe.[141]

Operatorul radar de la Wright-Patterson spunea piloţilor că erau chiar sub OZN. Dar cum piloţii nu puteau vedea în nori și nu voiau să intre în orice obiect ar fi fost, aceştia au decis să anuleze urmărirea. Avioanele F-51 s-au întors la o altitudine mai sigură; câteva momente mai târziu,

140 Cam la 4.500 de metri.

141 Efectul este cunoscut în aviaţie sub numele de „givrai“.

obiectul a început să dispară de pe ecranul radar. Când norii s-au împrăştiat o oră mai târziu, OZN-ul dispăruse.

Ce s-a întâmplat mai târziu este tipic pentru cum au tratat forţele aeriene majoritatea reperărilor OZN în următoarea decadă. O întrunire a avut loc la ATIC la puţin timp după reperarea OZN. **în** timp ce unii experţi radar ATIC erau prezenţi, nici piloţii avioanelor F-51 și nici sergentul major care a detectat de fapt interceptarea radar nu erau la întrunire.

După ceva discuţii, experţii ATIC, nemaifiind însărcinaţi cu rezolvarea enigmei OZN, au decis că reperarea a fost cauzată de două evenimente simultane. întâi, lumina strălucitoare pe care toţi martorii au văzut-o iniţial era planeta Venus. Aceasta, deşi era mijlocul dimineţii, ziua.

Şi răspunsul radar văzut de asemenea de atâţia alţi oameni? Acela a fost cauzat de norii încărcaţi de gheaţă.

Această concluzie dublă părea să fie rezultatul a două lucruri: că Venus era localizată în partea de sud-est a cerului la momentul reperării, chiar dacă, din nou era mijlocul dimineţii şi nu noapte, și că piloţii avioanelor F- 51 au raportat gheaţă pe aripile lor când au urcat prin nori în căutarea OZN-ului. Deci, caz rezolvat.

Cu excepţia… că nici omul care a detectat interceptarea radar – un veteran al operaţiilor radar de dinainte de cel de-al Doilea Război Mondial – nici piloţii avioanelor F-51 nu au fost de acord cu raportul.

Expertul radar a fost citat ca spunând că el cunoştea norii cu gheaţă pe un ecran radar când îi vedea. Ei apăreau ca pufoşi, nu solizi cum a citit el OZN-ul în acea zi. Mai mult, piloţii avioanelor F-51 au spus amândoi că în timp ce urcau au văzut mai îndeaproape obiectul. Unul dintre ei a spus că

arăta imens şi metalic.

Şi doar pentru a verifica încă odată, acest pilot a căutat Venusul în aceeaşi parte a cerului în următoarea zi şi nu era acolo – din nou, poate pentru că era timpul zilei. Cu toate acestea, forţele aeriene au considerat problema încheiată.

Chiar aproape de faimoasa Las Vegas Strip, poţi găsi ceea ce ar putea fi cea mai neobişnuită instalaţie militară din lume. Este baza forţelor aeriene Nellis.[142] în plus, faţă de apropierea de magistrala principală a oraşului păcatelor, zona mai conţine uriaşele instalaţii militare destinate celor câtorva escadrile de avioane de luptă ale forţelor aeriene.

Tot aici Nellis adăposteşte şi Câmpul de Teste şi Antrenament Nevada, o porţiune enormă de spaţiu aerian restricţionat, mai mare decât statul Connecticut.

Indicativul *Steagul Roşu,* masivul exerciţiu de simulare de război aerian al NATO, are loc acolo în fiecare an. **în plus, la o oră nord-vest de Nellis se afla scandaloasa bază fantomă top-secret, Zona 51.** în apropiere este şi **Poligonul de testări rachete Sandya.**

O parte din zona militară Nellis serveşte de asemenea ca un depozit major pentru arme nucleare. De aici începe şi istoria lungă a lui AFB Nellis cu aceste tipuri de armament, cea care a dat naştere uneia dintre cele mai ciudate poveşti OZN ale anilor ’50.

în 1951 Comisia pentru Energie Atomică[143] a înfiinţat terenul de teste Nevada. Era situat la 75 de mile nord-vest de Nellis într-un loc numit Câmpia Yucca. AEC a început în curând să detoneze dispozitive nucleare acolo şi piloţilor repartizaţi la Nellis le-a fost cerut să asigure zilnic

142 AFB - Air Force Base USAF Nellis.

143 Comisia de Energie Atomică — cunoscută sub sigla AEC.

securitatea pentru terenul de testare AEC.

Conform unui raport al lui Walter Webb, un consultant pentru MUFON,[144] o reţea de investigaţii OZN extrem de respectată, în dimineaţa zilei de 30 octombrie în acelaşi an 1951, ceva foarte ciudat s-a întâmplat la Câmpia Yucca.

Un grup de piloţi de la Nellis acţionau drept santinele pentru testul de la terenul AEC din acea zi. Mărimea exploziei trebuia să fie între 10 şi 20 kilotone,[145] o detunătură considerabilă. Piloţii erau pe poziţii la doar câteva mile de punctul zero. Erau douăzeci de minute după răsărit. Soarele era în spatele lor şi cerul era clar.

Deodată piloţii au văzut trei discuri argintii plutind ameninţător aproape de locul unde bomba era gata să explodeze. Obiectele erau strălucitoare şi reflectau lumina soarelui de dimineaţă devreme. Ele au fost descrise ca având spatele plat cu o cupolă deasupra şi navigau în aer într-un soi de formaţie triunghiulară la aproximativ jumătate de milă înălţime. Nu făceau niciun zgomot.

Văzând obiectele, piloţii l-au chemat pe caporalul lor, omul mai în vârstă din grup. Până a ajuns caporalul a apărut o adevărată flotă de OZN-uri, alăturându-se primelor trei.

Deodată erau optsprezece OZN-uri plutind ameninţător peste locul detunăturii. Un pilot a spus ulterior că obiectele erau aranjate într-o jumătate de duzină de grupuri conţinând flecare câte trei OZN-uri.

Piloţii au observat flota de discuri pentru mai bine de un minut. Apoi deodată OZN-urile s-au întors în sus şi au dispărut într-o clipită. După ce toată lumea a răsuflat uşurată, caporalul a zis că lucrul cel mai inteligent pentru ei

---

144 MUFON — Mutual UF O Network.

145 Echivalent exploziv TNT — Trinitrotoluen

este să uite ceea ce au văzut. Şi asta s-a şi întâmplat – piloţii implicaţi nu au auzit niciodată vreo menţionare din nou a incidentului.

Dar ani mai târziu, unul dintre oamenii care au fost acolo a dezvăluit în cele din urmă reperarea la MUFON, şi era sentimentul lui că mult mai mulţi oameni decât grupul lui de colegi militari văzuseră OZN-urile în acea zi.

De fapt, testele atomice erau de obicei filmate de AEC folosind multe camere şi înregistrate din multe unghiuri. Asta înseamnă că apariţia flotei se poate să fi fost înregistrată pe un film undeva.

Totuşi, nici un astfel de film nu a apărut vreodată, şi nicio explicaţie nu a fost dată vreodată pentru ceea ce s-a întâmplat în acea zi în Câmpia Yucca. Dar acest incident va avea un efect prevestitor pentru anii următori.

Cum a fost cu marea panică a farfuriilor din Washington DC?! Simplu!

în iulie 1952, s-au petrecut două dintre cele mai spectaculoase reperări OZN din istorie – şi au avut loc chiar deasupra Washington DC.[146]

în două week-end-uri succesive de vară, OZN-urile au apărut pe cer deasupra capitalei naţiunii americane. Au fost înregistrate de radar şi văzute de piloţi militari şi civili, ca şi de cetăţenii obişnuiţi din zona înconjurătoare.

Avioane de luptă turboreactoare au fost alarmate, ducând la o serie de urmăriri de mare viteză. La un moment dat patru OZN-uri au înconjurat un avion de luptă, forţându-1 pe pilot să ceară ajutor.

Lucrurile au ajuns până într-acolo încât preşedintele Truman a dat ceea ce ar putea să fi fost unul dintre cele mai

146 Incidentul pe larg, în „Farfuriile Zburătoare, o chestiune serioasă", Frank Edwards, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1969.

uimitoare ordine secrete ale tuturor timpurilor, spunând piloţilor militari să doboare orice OZN care nu putea fi „redus la tăcere”.

Armata Statelor Unite a fost aşa derutată, încât nu numai că a refuzat la început să vorbească cu presa, dar i-a şi împiedicat pe propriii ei investigatori OZN să cerceteze problema. Totul a început pe 19 iulie, 1952 într-o noapte de sâmbătă.

Cu doar câteva minute înainte de miezul nopţii, şapte obiecte au apărut pe ecranele radar din tumul de control al traficului aerian (ATC)[147] de la aeroportul naţional Washington cunoscut acum ca aeroportul Reagan. Radarul a indicat că aceste obiecte zburau la 15 mile sud-vest de Washington, într-o zonă destul de departe de traseele stabilite ale zborurilor şi unde nicio aeronavă nu ar trebui să fie.

După ce a confirmat întâi că radarele lor funcţionau corect, personalul turnului a contactat cel de-al doilea centru radar al aeroportului. Vârfurile[148] de ecou apăruseră şi pe ecranele lor radar. Mai mult decât atât, oamenii staţionaţi la această staţie radar au putut chiar să vadă obiectele uitându-se pe ferestrele lor.

Când obiectele au început să se mişte către Casa Alba şi clădirea Capitoliului, tumul naţional a sunat Ia baza forţelor aeriene Andrews, la 10 mile distanţă, şi au spus personalului lor ATC ce se întâmpla.

Iniţial, personalul militar de la Andrews nu a văzut nimic neobişnuit. Dar de îndată ce s-a terminat prima conversaţie, cineva din echipajul ATC de la Andrews a sunat

---

147 ATC Air Control Trafic Civil.

148 Pentru cei ce cunosc tehnica radar - indicatoarele radar erau de tip „A“.

înapoi tumul naţional să spună că nu numai că acum ei detectau vârfurile de ecou pe ecranul lor radar, dar şi el putea de asemenea să vadă unul dintre obiecte.

în timp ce se întâmplau toate acestea, un avion de linie aştepta să decoleze de la una dintre pistele aeroportului naţional. Pilotul lui văzuse un obiect alb zburând prin cer, dar crezuse că era un meteorit. Totuși, chiar după decolare, acest pilot a fost informat de tumul naţional că OZN-urile se apropiau de avionul lui.

Pilotul a răspuns că putea să vadă șase obiecte mişcându-se rapid, toate fără cozi și de culoare albă. Pilotul a avut în vedere ciudatele obiecte pentru aproape cincisprezece minute, timp în care a fost constant în contact radio cu tumul naţional.

Controlorii de la naţional au confirmat că orice vedea pilotul de linie, vedeau şi ei pe ecranele lor radar. Iar când pilotul a raportat că unul dintre obiecte a zburat cu o viteză incredibilă, acesta a dispărut şi de pe ecranul radar de la tumul naţional.

în cele din urmă două avioane de luptă turboreactoare au ajuns la faţa locului. Pistele la Andrews erau în reparaţie, aşa că avioanele de luptă a trebuit să zboare de la baza din Delaware.[149]

Dar chiar îndată ce au apărut, toate OZN-urile au dispărut deodată. Echipajele avioanelor de luptă au zburat prin zonă pentru o vreme, încercând să repereze ceva ciudat, dar în curând au ajuns cu combustibilul la limită şi a trebuit să plece.

Totuși, chiar după ce au plecat avioanele turboreactoare, în mod incredibil, OZN-urile s-au întors.

149 AFB Delaware - Air Force Base.

Aceasta i-a condus pe oamenii ATC de la tumul naţional la părerea că **OZN-urile ascultau cumva traficul radio dintre turn şi avioanele turboreactoare ştiind când să vină şi să plece.** Reperările au continuat până aproape de ora 5:30 dimineaţa, când OZN-urile au plecat în cele din urmă pentru totdeauna.

în următoarea zi, americanii s-au trezit cu titluri de ziar precum: **„Farfuriile invadează DC-ul”** sau **„Farfuriile roiesc deasupra capitalei”.** Ştirile au blocat comunicaţiile şi la Casa Albă, şi la Pentagon.

Oamenii de peste tot din ţară se temeau că episodul era doar începutul unui fel de invazie OZN pe pământ. Ocupată până în gât cu luptatul în Coreea şi cu alte îngrijorări ale Războiului Rece, e uşor de imaginat impasul în care s-a găsit armata Statelor Unite după ce ştirea reperărilor din DC a devenit răspândită.

Totuşi, din pură coincidenţă, principalul investigator OZN al forţelor aeriene ale Statelor Unite, **căpitanul**

Edward Ruppelt de la **Proiectul Blue Book,**[150] era în zona Washington în acel week-end.

Proiectul Blue Book era succesorul **Proiectului Grudge,** organizaţia care era însărcinată cu investigarea fenomenelor aeriene când forţele aeriene pur şi simplu le-au închis uşa în faţa oricărui studiu OZN atunci, în 1949.

Blue Book fusese început în 1951 ca o revitalizare a acelui studiu, în mare parte datorită numărului de OZN-uri reperate de piloţii militari luptători în Coreea. Şi deşi nu foarte puternic în metodele lui, majoritatea experţilor OZN sunt de acord că era infinit mai bine decât în zilele proiectului Grudge.

---

150 Blue Book Project — Proiectul *Cartea Albastră.*

Mulţi dintre aceşti aceeaşi experţi îl considerau pe căpitanul Ruppelt ca fiind unul dintre cei mai descuiaţi ofiţeri militari legaţi vreodată de investigarea fenomenelor OZN – deşi pe de altă parte, asta nu spunea prea multe. Destul de interesant, **Ruppelt a fost cel care în 1952 a creat termenul** „OZN" simţind că acesta ia în considerare toate lucrurile ciudate reperate în cer, nu numai cele în formă de farfurie.

Avându-1 pe Ruppelt în oraş după evenimentele din week-end ar fi părut atunci situaţia perfectă pentru forţele aeriene. O reperare OZN uriaşă, una care a durat ore şi care avea o grămadă de martori credibili, tocmai avusese loc şi chiar din noroc, expertul OZN numărul unu al forţelor aeriene era în apropiere. Bunul simţ spune că o investigaţie amănunţită, extinsă ar fi trebuit să înceapă imediat.

Dar asta nu s-a întâmplat.

Ruppelt nici măcar nu a ştiut de reperările de sâmbătă noaptea decât la două zile după ce s-au întâmplat – şi chiar şi atunci el a aflat numai citind despre ele în ziar.

Contactându-i imediat pe superiorii lui din Pentagon, Ruppelt era nerăbdător, cum era de înţeles, să înceapă să investigheze reperările. Totuşi, pentru motive niciodată determinate pe deplin, propriii superiori ai lui Ruppelt au refuzat să coopereze cu el.

Ei au ales să nu îi furnizeze strictul esenţial pentru a începe o anchetă, mergând aşa de departe încât să îi refuze transportul, spunându-i că dacă voia să viziteze aeroportul naţional Washington şi baza forţelor aeriene Andrews, va trebui să ia un taxi şi să-l plătească el.

Ruppelt era furios. El a zburat din Washington şi s-a întors înapoi la baza forţelor aeriene Wright-Patterson unde

era sediul Proiectului Blue Book. Ce îl aştepta acolo era o avalanşă de rapoarte OZN, de peste tot din ţară, stimulate de incidentul de deasupra DC-ului.

O săptămână mai târziu, o altă sâmbătă noapte, pe 26 iulie, în jurul orei 8 seara, membrii echipajului unui avion al Naţional Airlines îndreptându-se spre Washington DC au reperat deodată un grup de obiecte neidentificate zburând deasupra lor.

Obiectele au apărut în curând pe ecranele radar de la aeroportul naţional și apoi de la baza forţelor aeriene Andrews. Un om din personalul de la Andrews a văzut din nou obiectele. OZN-urile se întorseseră.

De această dată presa a sărit după poveste, dar Pentagonul a opus rezistenţă. Un purtător de cuvânt de nivel mai mic pentru Proiectul Blue Book era la aeroportul naţional când au ajuns reporterii. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să respingă cererile lor de a face poze obiectelor de pe ecranele radar de la naţional.

Totuși într-o oră, aceleași ecrane radar detectau obiecte zburătoare neidentificate în toate sectoarele din jurul aeroportului. Personalul ATC privea uluit cum aceste OZN-uri executau manevre aerodinamice aparent imposibile, pornind și oprind rapid, inversând direcţia cu 180 de grade, mişcându-se uneori cu 100 de mile[151] pe oră și în următorul moment vuind la 7.000 de mile[152] pe oră.

Până la ora 11:30 seara, două avioane de luptă turboreactoare au ajuns, zburând din nou de la baza forţelor aeriene New Castle din Delaware. Piloţii erau direcţionaţi către obiectele necunoscute. Un pilot nu a văzut nimic. Dar al

151 1.800 kilometri pe oră.

152 în text câni 12.000 kilometri pe oră.

doilea pilot a reperat patru obiecte albe şi le-a urmărit.

în timp ce personalul de la tumul naţional privea, acest avion de luptă a urmărit cele patru obiecte – până când deodată, obiectele au inversat direcţia. într-o clipită ele au înconjurat avionul de luptă.

Ori nervos, ori uluit sau câte puţin din ambele, pilotul a întrebat tumul naţional ce ar trebui să facă. Conform oamenilor care erau acolo, întrebării lui i-a fost răspuns cu o tăcere împietrită. Câteva secunde mai târziu, cele patru obiecte au accelerat, dispărând.

în acest timp, ofiţerul de legătură Blue Book a ajuns la tumul naţional. El a avut o conversaţie telefonică cu oficiul din Washington al biroului de meteorologie şi i s-a spus că erau nişte elemente de inversiune de temperatură prezente deasupra Washington DC.[153] Dar biroul de meteorologie a adăugat că aceste efecte erau neînsemnate și insuficiente pentru a cauza detectarea mai multor vârfuri de ecou pe ecranele radar de la naţional.

Cu alte cuvinte, ceea ce vedeau oamenii de la tumul naţional erau obiecte solide. încă două avioane de luptă turboreactoare au apărut la faţa locului. Ca și mai înainte, un pilot nu a văzut nimic în timp ce celălalt a urmărit o lumină albă până când și aceasta a dispărut.

Apoi la fel ca săptămâna trecută, OZN-urile au dispărut de îndată ce a răsărit soarele. Nu e de mirare că aceasta a doua rundă de reperări a creat o a doua rundă de titluri de ziar îngroșate.

Un singur astfel de incident dramatic – OZN-uri survolând capitala naţiunii – poate să fie explicat de fenomene meteo, echipament defectuos sau imaginaţii

153 în esenţă, temperaturi diferite la diferite niveluri ale atmosferei pot juca feste pe ecranele radar.

hiperactive. Dar două?

Destul de repede, căpitanul Ruppelt a primit un apel de la preşedintele Truman. Comandantul suprem voia să ştie ce se întâmplă. Atent să nu spună ceva greşit, Ruppelt a ales ruta sigură şi a explicat că un motiv al reperărilor radar poate fi teoria inversiunii de temperatură. Dar se pare că Truman nu a crezut.

Pe 29 iulie a dat acum legendarul lui ordin de „doborât/redus la tăcere”. Totuşi, pierdut din vedere la acel moment este faptul că niciun avion de luptă turboreactor nu ajunsese încă vreodată să fie într-o poziţie de a doborî unOZN.

Şi cum anume puteau piloţii să „vorbească” pe înţelesul Preşedintelui? Nimeni nu a fost de asemenea abordat serios în această delicată problemă a „doborârii”. Când ordinul de doborâre a ajuns la public, Casa Alba a fost încă odată inundată cu apeluri de la cetăţeni din întreaga ţară. Mulţi susţineau că doborârea unui OZN, o maşină care în mod clar aparţinea unui fel de putere tehnologică mai avansată, era un mod nebunesc de a acţiona. Ei se temeau că dacă începeau să tragă în OZN-uri, acestea ar putea să pâijolească pământul.

Totuşi, în mod tipic, în acelaşi timp când ordinul de doborâre era dat, forţele aeriene au fost de asemenea citate ca spunând că OZN-urile nu erau o ameninţare la securitatea ţării, nici nu se credea că erau sub controlul unei inteligenţe superioare sau al vreunei inteligenţe.

In timp ce este înfricoşător de contemplat ce fel de reacţie ar determina toate aceste declaraţii ocolitoare ale Pentagonului într-o lume de azi, de după 11 septembrie, în 1952 mesajele amestecate au servit numai la a încurca mai mult publicul american cu privire la ce s-a întâmplat de fapt.

Aşa că forţele aeriene au decis să convoace o conferinţă de presă. Ţinută pe 29 iulie, s-a dovedit a fi cel mai aglomerat eveniment media pe o problemă militară de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

A participat o pereche de ofiţeri de rang înalt ai forţelor aeriene ale Statelor Unite care a susţinut că reperările din DC erau una dintre două lucruri: stele căzătoare sau ceva cauzat de inversiunea de temperatură. în esenţă purtătorii de cuvânt ai forţelor aeriene au zis: alegeţi-vă. Ofiţerii au repetat că detectările de pe radarul aeroportului naţional nu au fost făcute pe obiecte solide și de aceea nu erau o ameninţare la adresa securităţii naţionale.

în timp ce căpitanul Ruppelt a scris mai târziu că conferinţa de presă a reuşit să difuzeze din presiunea pusă asupra forţelor aeriene cât priveşte media, o avalanşă de critici de la alte sedii a venit asupra Pentagonului pentru explicaţiile lor inutile.

în primul rând biroul de meteorologie a contestat ceea ce au spus forţele aeriene publicului. Ei au spus că tipul de inversie de temperatura pe care forţele aeriene l-a descris ar arăta pe radar ca o linie neîntreruptă, nu ca un grup de ţinte singular, așa cum au fost detectate în zona Washington.

Când însuşi căpitanul Ruppelt a verificat la biroul de meteorologie, i s-a spus că tipul de inversie de temperatură descrisă de superiorii de la Pentagon se întâmpla aproape în fiecare noapte deasupra Washingtonului vara.

Martorii oculari civili au ieşit în faţă, oameni care au văzut obiectele zburând deasupra Washingtonului în acelaşi timp în care vârfurile de ecou apăreau pe radar. Cercetări suplimentare au dezvăluit că nimeni din turnurile de control naţional şi Andrews din nopţile în cauză nu a fost de acord

cu explicaţiile Pentagonului. Există făcută chiar şi o fotografie a unui OZN zburând deasupra clădirii Capitoliului Statelor Unite. Dacă publicul larg a realizat sau nu la acea vreme, devenea clar că la fel ca în cazul raidului OZN din Los Angeles, al foo-fighters, al rachetelor-fantomă şi al tot ce s-a aflat de la reperarea Kenneth Arnold, inclusiv incidentele care se întâmplau în paralel în conflictul coreean, armata Statelor Unite, în ciuda tuturor dezminţirilor şi explicaţiilor, probabil că nu avea nicio idee despre ce erau OZN-urile.

Dar în acelaşi timp, armata Statelor Unite a realizat că avea o mare problemă. La un nivel foarte de bază, volumul imens de apeluri telefonice care au inundat Pentagonul în timpul acestor tipuri de spaime OZN era în sine un pericol pentru securitatea naţională.

Raţionamentul era că, dacă un inamic de-al Statelor Unite voia să semene confuzie în ajunul unui atac, tot ce trebuia să facă era să creeze cumva o reperare OZN în masă şi liniile telefonice către şi din Washington ar fi teribil de blocate. Ar rezulta panică, comandanţii militari ar fi izolaţi şi în teorie Statele Unite ar fi o pradă uşoară.

Bine aţi venit la CIA. Memorandumuri au circulat în comunitatea serviciilor de informaţii după reperările din Washington DC, evidenţiind posibilitatea de confuzie în masă indusă de OZN. Rezultatul a fost că la îndemnul

CIA, a fost creată o comisie sub conducerea lui **Howard Percy Robertson,** un reputat fizician.

Misiunea ei era să cerceteze cazurile de top ale Proiectului Blue Book şi să disceamă ce se întâmplă. Dar din nefericire, pare foarte probabil acum că comisia Robertson a avut o misiune înainte chiar de a-şi începe lucrul. Membrii ei

au ajuns să facă abstracţie de toate cazurile pe care Blue Book le studiase în ceea ce le priveşte ca fiind ameninţări la securitatea naţională.

Concluzia comisiei a fost să recomande Proiectului Blue Book să înceteze investigarea reperărilor neexplicate şi să facă mai mult pentru a infirma existenţa farfuriilor zburătoare. Ofiţerii superiori ai forţelor aeriene s-au asigurat de asta.

După aceea Proiectul Blue Book a fost însărcinat în principal cu difuzarea de informaţii către public despre reperările OZN care aveau explicaţii raţionale. Şi ce se întâmpla de fiecare dată când dădeau peste un caz pe care nu-1 puteau explica?

Pur şi simplu nu vorbeau despre el. Au fost şi OZN-uri urmărite, focuri de armă trase…

în aceeaşi vară a lui 1952, aproape în acelaşi timp cu invazia de farfurii zburătoare a Washington DC, un avion turboreactor de intercepţie al forţelor aeriene, în altă parte a ţării, chiar a tras într-un OZN.

Locaţia incidentului a fost ţinută secret de căpitanul Ruppelt al Proiectului Blue Book când a scris despre el în cartea sa clasică, *Raport asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate.* Dar totuşi, el detaliază focurile de deschidere la ceea ce s-ar fi putut transforma în exact ceea ce toţi acei oameni avertizau Casa Albă: un fel de război cataclismic, interplanetar de o singură parte.

Cum povesteşte Ruppelt, el a fost chemat la o bază aeriană a forţelor aeriene nedenumită şi informat pe ascuns de ofiţerul ei de informaţii despre incidentul de „împuşcare” a OZN-ului. Dar a fost de asemenea informat că comandantul bazei a decis că în loc să fie caracterizat de un astfel de

eveniment ciudat întâmplându-se în curtea lui, era mai bine să îl discrediteze pe pilotul implicat ca fiind „nebun”. Şi conform lui Ruppelt, asta e exact ce s-a întâmplat.

Totul a început într-o dimineaţă când radarul bazei a detectat un obiect zburător neidentificat aproape de partea de nord-est a instalaţiei anonime.

Obiectul călătorea la viteză mare – aproximativ Mach 1[154] – când a fost la început detectat. Dar la fel de brusc şia redus viteza la doar 100 de mile[155] pe oră, o manevră pe care nicio aeronavă din lume nu o putea face la acea vreme.

Două dintre avioanele de luptă ale bazei au fost adunate cu ordine să intercepteze obiectul. Avioanele erau turboreactoare F-86 Sabre, avioanele de luptă de top ale forţelor aeriene la acea vreme. Tumul bazei a direcţionat avioanele Sabre către OZN, dar în timp ce se întâmpla asta, OZN-ul a început să dispară de pe radarul bazei.

Personalul turnului de control era uimit. Dispăruse întradevăr OZN-ul? Sau zbura aşa de sus sau aşa de jos că pur şi simplu a dispărut de pe ecranul radar?

Controlorii au decis că OZN-ul zbura prea sus, aşa că au ordonat avioanelor F-86 să urce. Ajungând la 40.000 de picioare[156] avioanele de luptă nu au găsit nimic şi între timp OZN-ul a dispărut complet de pe ecranele radar ale bazei.

Atunci, poate că OZN-ul zbura prea jos? Baza a spus unuia dintre avioanele F-86 să coboare şapte mile[157] în jos la altitudinea periculoasă de 5.000 de picioare,[158] în timp ce

---

154 1.224 kilometri la oră, 340 metri pe secundă.

155 180 kilometri pe oră.

156 La 12 000 metri .

157 în text în jur de 9.000 de metri.

158 La 1.500 de metri.

celălalt Sabre ar trebui să staţioneze la 20.000 de picioare.[159] Piloţii s-au conformat. Ajungând la altitudinea recomandată, pilotul căruia i-a fost ordonat să coboare a văzut o strălucire ciudată de lumină în faţa lui. Conducându-şi avionul F-86 în acea direcţie, el a reperat ceea ce la început arăta ca un balon meteorologic. Dar el ştia că aceasta era imposibil pentru că obiectul era capabil să stea în faţa lui – şi el zbura la aproape 700 de mile[160] pe oră.

Pilotul a mai coborât un pic, căpătând viteză suplimentară, dar altitudine mai redusă. Totuşi tactica a funcţionat, şi în curând el se găsea doar la jumătate de milă[161] în spatele obiectului misterios. în final el l-a privit mai îndeaproape şi a determinat fără doar şi poate că acela nu era un balon. Pilotul a văzut o definitivă formă de farfurie; cu propriile lui cuvinte, ca o gogoaşă fără gaură la mijloc.

Pilotul era în curând pe urmă OZN-ului – şi obiectul făcea în mod clar tot posibilul să stea în faţa lui. Pilotul a încercat să îşi contacteze partenerul prin radio, dar mesajul lui nu ajungea. El a încercat să contacteze tumul bazei, dar nici acel mesaj nu a ajuns. între timp era la numai 1.500 de picioare[162] în spatele obiectului…

Deodată, obiectul a început să prindă viteză. Avionul F-86 era într-un impas. Ce ar trebui să facă? Ruppelt nu spune dacă asta s-a întâmplat înainte sau după faimosul ordin de „doborâre OZN” al preşedintelui Truman. Dar în orice caz, pilotul a crezut că este de datoria lui să oprească intrusul indiferent de situaţie.

Avionul F-86 era echipat cu cinci tunuri de calibrul 50,

---

159 La 6.000 de metri.

160 înjur de 1.300 kilometri pe oră.

161 Cam 900 de metri.

162 Circa 300 de metri.

putere de foc care putea nimici o altă aeronavă pământeană cu o explozie de câteva secunde. Aşa că pilotul a deschis focul asupra OZN-ului.

Dar dacă l-a lovit este imposibil de ştiut. Pentru că întro clipă după ce a început să tragă, OZN-ul şi-a mărit enorm viteza, a mers cu botul în sus şi a dispărut. Pilotul sa conectat cu partenerul lui la puţin timp după şi împreună s-au întors la bază. Atunci a început campania de discreditare.

De îndată ce s-au întors la bază cele două avioane F-86, pilotul cu pricina a fost chemat în faţa superiorului lui direct, comandantul escadrilei, şi i s-a cerut să explice de ce şi-a folosit tunurile. După ce a relatat ce s-a întâmplat, pilotul a fost apoi chemat în faţa comandantului grupului, ofiţerul lui superior deplin. Acest ofiţer, un colonel, a fost acela care a procedat la discreditarea poveştii pilotului.

întâi l-a acuzat pe pilotul avionul F-86 că a înnebunit. Apoi a susţinut că omul a tras cu tunurile numai în glumă şi a inventat povestea urmăririi OZN pentru a-şi acoperi acţiunile. Conform lui Ruppelt, ceilalţi piloţi au sărit în apărarea lui, la fel ca şi medicul militar al bazei. Dar comandantul grupului nu s-a înduplecat. El a insistat că pilotul era un nebun.

Ruppelt a spus că ofiţerul de informaţii al bazei a scris un raport de reperare OZN, dar i s-a ordonat de către comandantul grupului să nu îl trimită Proiectului Blue Book. Ignorând orice fel de importanţă pe care un astfel de incident ar fi avut-o pentru întreaga situaţie OZN, care în 1952 era la cote alarmante, comandantul grupului a ordonat în schimb ca toate copiile raportului să fie distruse.

Unul dintre numeroasele avantaje ale tehnologiei aviaţiei este folosirea aeronavelor pentru căutare şi salvare

(SAR). Dacă cineva se pierde pe mare sau în sălbăticie, aeronavele pot acoperi mult mai multe mile în perioade mai scurte de timp decât oamenii căutând pe suprafaţa apei sau pe pământ. Din punct de vedere militar, unităţile de căutare şi salvare bine antrenate simt însărcinate cu salvarea piloţilor sau cu trupele separate de forţele prietene.

Depinzând de vreme sau de teren sau de cine controlează pământul de dedesubt, există un număr de tipare pe care aeronavele de salvare îl pot utiliza.

Cutarea extinsă în pătrat, tiparul căutării pe sectoare, tiparul căutării paralele şi întoarcerea Williamson sunt toate bine cunoscute personalului de căutare şi salvare. Acestea sunt metode dovedite de căutare a ceva sau a cuiva din aer.

Acest aspect al tiparelor de căutare a devenit o informaţie suplimentară interesantă pentru încă o reperare OZN misterioasă a anilor ’50.

S-a întâmplat deasupra bazei forţelor aeriene Haneda, o fostă instalaţie a forţelor aeriene a Statelor Unite care este acum aeroportul internaţional Tokyo.

Pe 5 august 1952, cu câteva minute înainte de miezul nopţii, doi operatori de control al traficului aerian mergeau la tumul bazei pentru a-şi începe tura. Deodată au reperat o lumină incredibil de strălucitoare la nord-est de Golful Tokyo.

La început controlorii au crezut că era doar o stea deosebit de luminoasă. Dar în următorul moment ei au ştiu că acela nu era cazul, pentru că datorită profesiei lor, petreceau multe ore uitându-se în sus la cerul nopţii – ei recunoşteau o stea când vedeau una. Ca şi cum ar fi confirmat aceasta, ei au realizat că lumina de fapt se mişca; chiar venea direct spre ei.

Oamenii erau în curând sus în turn şi, împreună cu personalul deja la datorie, au început să examineze lumina misterioasă cu binocluri puternice. Părea să lumineze porţiunea superioară a unei forme întunecate mari rotunde, ceva mult mai mare decât lumina însăşi.

Obiectul se apropia de baza aeriană. De asemenea devenea mai distinct şi acum controlorii puteau vedea o a doua lumină, mai estompată, la spatele obiectului.

Deodată OZN-ul s-a mişcat către est, în afara razei de vedere a turnului de control. Dar la fel de repede, a apărut din nou. A stat la vedere pentru câteva momente şi apoi a dispărut din nou. Dar apoi a apărut iar. Ce se întâmpla? De ce toate aceste mişcări ciudate?

Un avion de transport zbura în apropiere deasupra Golfului Tokyo. Tumul l-a sunat pe pilot şi l-a întrebat dacă a văzut ceva neobişnuit. El a răspuns că nu. Dar apoi tumul a sunat o staţie radar din apropiere şi a întrebat dacă ei aveau ceva ciudat pe ecrane. După cum s-a dovedit, aveau. Şi a fost rapid determinat că ceea ce vedeau vizual operatorii turnului şi ceea ce vedeau electronic oamenii de la radar era acelaşi lucru. între timp OZN-ul a continuat să se comporte ciudat. Se mişca înainte şi înapoi deasupra Golfului Tokyo, uneori plutind ameninţător, nemişcat, uneori accelerând la peste 350 de mile185 pe oră.

în tot acest timp, în vreme ce oamenii de la radar priveau vârful de ecou comportându-se în acest fel pe ecranele lor, personalul turnului privea obiectul luminat prin binocluri.

La puţin timp după miezul nopţii, un avion F-94 de interceptare de la o bază din apropiere a ajuns deasupra

Haneda. Controlorii turnului au direcţionat avionul de

luptă turboreactor să ajungă în spatele OZN-ului. Câteva secunde mai târziu omul din spate de la radar al avionului F-94 a detectat obiectul. Era la aproximativ trei mile186 în faţa avionului turboreactor.

Acum personalul turnului a privit cum şi avionul F-94 şi OZN-ul au făcut o întoarcere largă împreună. Dar OZN-ul s-a prins în zgomotul de fond – clădiri şi alte obstacole care blocau fasciculele radar – şi detectarea radar s-a întrerupt.

în acel moment, OZN-ul a început să accelereze depărtându-se de avionul F-94; în acelaşi moment, operatorii turnului au pierdut din vedere obiectul. Ei au contactat avionul F-94. Au văzut oare ceva în timpul scurtei urmăriri? Piloţii au răspuns că nu, în afară de indicaţia radar.

Avionul de luptă a mai zăbovit câteva minute dar nu a găsit nimic altceva. A trebuit să se întoarcă la baza lui pentru combustibil. Totuşi, de îndată ce a plecat, OZN-ul s-a întors. Personalul turnului l-a văzut şi era din nou detectat de staţia radar. De această dată l-au avut în vedere pentru două minute când deodată OZN-ul s-a despărţit în trei bucăţi separate. Cele trei bucăţi au părăsit zona cu viteză mare şi asta a încheiat episodul.

în total, OZN-ul a fost văzut sau detectat de radar pentru mai mult de treizeci de minute. Reperarea Haneda a fost aşa de detaliată, atât vizual, cât şi radar, că l-a fascinat pe căpitanul Ruppelt, bineînţeles, atunci când biroul lui căuta încă oficial adevărul din spatele OZN-urilor.

Ruppelt s-a consultat cu un grup de ofiţeri de la Pentagon dacă OZN-urile păreau să fie sub control inteligent sau pur şi simplu zburau prin aer într-o manieră talmeş-balmeş ameţitoare.

Aceasta era o întrebare importantă. Dacă s-ar putea

arăta că tiparele de zbor ale OZN-urilor erau aleatorii, atunci misterul OZN ar fi mai adânc, dar poate nu atât de interesant. Totuşi, dacă s-ar putea arăta că ele erau sub control inteligent…

Ruppelt şi ofiţerii Pentagon au discutat realizarea unui studiu care să determine ce fel de mişcare era folosită cel mai des de OZN-uri. Mişcarea aleatoare ar fi similară cu un roi de insecte zburătoare, fără un tipar sau un scop al drumurilor de zbor. Dar în cazul unui stol de păsări, unde există tipare definite ale mişcărilor lor, există o mişcare ordonată în acestea. **Tiparul definit indica control inteligent.**

în incidentul Haneda, conform martorilor, fiecare întoarcere făcută de OZN părea intenţionată, chiar dacă imprevizibilă. Așa cum a studiat mai târziu Ruppelt drumul de zbor al OZN-ului din acea noapte, practic mişcându-se înainte şi înapoi deasupra Golfului Tokyo, i-a reamintit de tiparele de căutare care erau folosite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când unităţile de căutare şi salvare căutau echipajele avioanelor doborâte.

De fapt, singura dată când OZN-ul de la Haneda s-a abătut de la tiparul lui a fost când a apărut avionul F-94. Ruppelt a ajuns la concluzia că realizarea unui studiu de mişcare extins asupra manevrelor OZN era un mod important să înainteze cercetarea fenomenului. El era nerăbdător să îl urmeze.

Dar de obicei, superiorii lui din forţele aeriene aveau alte idei. Acei oameni din Pentagon care ar fi putut întradevăr să aprobe şi să finanţeze un astfel de studiu l-au respins. Promiţătoarea idee a murit din faşă.

Mai târziu **Proiectul Colorado,** un efort de studiu OZN

sceptic cu legături cu forţele aeriene, a determinat că reperarea Haneda nu a fost nimic altceva decât ecouri radar false cauzate de un strat de inversiune de temperatură. Istoria spune multe poveşti despre nave de pescuit bântuite: Olandezul Zburător, Mary Celeste. Chiar la timpul ei nava Regina Mary se credea că avea fantome.

Dar mulţi cred că marina Statelor Unite a avut odată o navă bântuită – de fapt un portavion. Şi chinuitorii acestui vas nu erau strigoi. Erau OZN-uri.

Nava USS Franklin D. Roosevelt (FRD) a fost dată în funcţiune pe 27 octombrie 1945, la scurt timp după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. în următorul an, nava a fost primul portavion american care a lansat şi a recuperat un avion turboreactor. A participat de asemenea la ceea ce este încă considerat cel mai lung zbor făcut vreodată de pe un portavion după ce un bombardier naval P2V Neptune a decolat de pe puntea lui în apropiere de Jacksonville, Florida, și a aterizat în San Francisco următoarea zi.

Nava FDR a participat şi la primele jocuri navale de război ale NATO – şi atunci este momentul când a început conexiunea ei bizară cu OZN-urile. Jocurile de război au fost denumite **Operaţiunea Mainbrace;** au avut loc de-a lungul a doisprezece zile în septembrie 1952.

Marina Statelor Unite era cel mai mare colaborator, dar marinele din Regatul Unit, Canada, Norvegia, Danemarca, Franţa, Belgia, Olanda și Portugalia au participat de asemenea. Noua flotă formată a NATO se mândrea cu peste 200 de nave, 1.000 de aeronave şi 80.000 de oameni.

Obiectul jocurilor de război era să respingă un atac imaginar sovietic asupra Norvegiei şi Danemarcei; ca atare, armata NATO era împrăştiată pe patru mari corpuri de apă:

Marea Norvegiei, Marea Baltică, Marea Barents şi Marea Nordului.

Piesele centrale ale acestei flotile vaste erau cele şase portavioane ale marinei Statelor Unite, incluzând pe USS Wasp, Midway, şi FDR.

Ciudăţenia a început pe 13 septembrie 1952. Un distrugător danez luând parte la Mainbrace naviga la sud de Suedia când comandantul lui şi parte din echipaj au reperat un OZN sub formă de triunghi trecând pe deasupra lor, călătorind spre sud-est. Martorii au spus că obiectul se mişca la aproape 1.000 de mile187 pe oră.

Pe 19 septembrie, un avion de luptă turboreactor întorcându-se la baza lui de origine din Regatul Unit, a sosit cu un OZN pe urmele lui. Martorii de la sol au descris obiectul ca un mare disc rotativ. Oprindu-se în aer, OZN-ul a zăbovit puţin timp deasupra aerodromului, apoi a plecat cu o viteză extraordinară, dispărând în cele din urmă spre sud-est. în următoarea zi, trei ofiţeri ai forţelor aeriene daneze au reperat un disc metalic strălucitor brăzdând cerul. Ei au raportat văzându-1 venind din direcţia masivei flote NATO şi apoi dispărând înspre est.

în aceeaşi zi, pe 20 septembrie, un fotograf de ziar care era pe nava FDR tratând jocurile de război pe mare a văzut un grup de membri ai echipajului uitându-se la ceva deasupra. Era un obiect mare sferic mişcându-se extrem de repede pe cer. Fotograful a făcut rapid câteva fotografii înainte ca obiectul să dispară.

Studiind aceste fotografii, ofiţerii de informaţii ai portavionului au decis că obiectul mare sferic trebuia să fie ori un balon meteorologic – ori altceva. Nava FDR a trimis rapid un mesaj către toate navele din flota NATO, întrebând

dacă vreuna dintre ele a dat drumul unui balon meteorologic. Răspunsul care a venit a fost unanim: nu. Niciuna dintre nave nu trimisese un balon.

Următoarea zi, pe 21 septembrie, şase piloţi ai forţelor regale aeriene zburând deasupra Mării Nordului au reperat un obiect strălucitor sferic îndreptându-se în direcţia flotei NATO. Cele şase avioane turboreactoare au început să îl urmărească, dar acesta a reuşit rapid să dispară.

Cele şase avioane se întorceau la bază, dar exact când aterizau, un pilot a văzut că OZN-ul îl urmărea. S-a întors să îl urmărească, dar OZN-ul a luat-o la goană.

Pe 27 şi 28 septembrie au fost sute de rapoarte OZN din Germania de Vest, Danemarca şi sudul Suediei. Deasupra Hamburgului, un obiect luminos purtând o coadă de cometă a fost văzut de mulţi oameni pentru o lungă perioadă.

Alţi martori în altă parte a Germaniei au văzut trei OZN-uri mici orbitând în jurul unui OZN mult mai mare. Totuşi, odată ce jocurile de război s-au terminat, OZN- urile au plecat.

în următorul an, nava FDR a ajuns să facă manevre în Caraibe. Deoarece tocmai trecuse prin reparaţii la şantierul naval al marinei din Portsmouth, New Hampshire, era în călătoria de probă finală. într-o noapte era ancorată la baza marinei Statelor Unite din Golful Guantanamo, Cuba, acum rău-famatul „Gitmo”, când un OZN a apărut deasupra lui.

Obiectul strălucea cu intensitatea unei stele luminoase. Acesta a început să se mişte prin jur cu o rapiditate fantastică şi apoi deodată s-a oprit. A plutit ameninţător, apoi a pornit din nou, numai ca să se oprească din nou câteva secunde mai târziu. Mulţi oameni de pe puntea navei FDR l-au privit până a dispărut în lumina Lunii care răsărea.

Nu a existat niciodată o explicaţie pentru obiect şi niciun raport oficial nu a fost vreodată făcut.

în primăvara lui 1956, după ce a fost reparată din nou şi dată în folosinţă la un şantier naval din statul Washington, nava FDR a primit un nou port de acostare în Mayport, Florida. Nava era prea masivă să încapă prin canalul Panama, aşa că o călătorie în jurul vârfului Americii de Sud era necesară. în drumul spre Atlanticul de Sud, portavionul s-a oprit în Rio de Janeiro, Brazilia, pentru o vizită de prietenie.

Era ancorată la Rio într-o noapte, când două obiecte aeriene necunoscute au fost reperate apropiindu-se de navă. Radarele au fost imediat deschise şi s-a răspândit vestea printre echipaj că erau din nou urmăriţi. De această dată de două OZN-uri.

Cei care se ocupau de puntea de zbor au văzut două discuri mari. Ei le-au descris ca unul deasupra celuilalt, cu o lumină strălucitoare între cele două. Obiectele erau estimate ca având între 75 şi 100 de picioare[163] lungime.

Nu se mişcau şi erau câteva sute de picioare care le separau. Radarul navei le-a poziţionat la câteva mile depărtare de portavion şi la aproximativ jumătate de milă înălţime. Fiecare obiect avea lumini strălucitoare care se roteau în sens invers dispuse în cerc în jurul mijlocului lui.

Deodată discul de sus a eliberat un obiect incandescent care a căzut în obiectul situat mai jos. După aceea, ambele au dispărut cu o viteză uimitoare. Au plecat aşa de repede că radarul navei nu a putut ţine pasul cu ele.

Toţi cei din echipajul navei care au fost martori ai incidentului au fost mai târziu interogaţi de marină şi le-a fost spus apoi să nu mai vorbească despre el niciodată. în

163 între 25 şi 30 de metri.

toamna anului 1958, nava FDR era înapoi în Golful Guantanamo.

Era în jurul orei 9 seara, când o lumină misterioasă a apărut pe cerul nopţii şi a început să se îndrepte direct spre portavion. Alertaţi că un OZN a fost reperat, cel puţin câteva duzini de membri ai echipajului s-au grăbit către puntea de zbor. Ceea ce au văzut a fost un obiect în formă de ţigară cu un rând de ferestre trecând prin mijlocul lui.

Unii martori susţin că au văzut figuri din interior uitându-se de sus la ei. Alţii au spus că au putut simţi căldura venind de la obiect. în tot acest timp aeronava nu a făcut niciun zgomot. Obiectul a rămas plutind ameninţător aproape de navă pentru mai mult de cinci minute. Apoi a devenit portocaliu-roşiatic – şi apoi a dispărut, părăsind zona cu viteză foarte mare.

Membrii echipajului au spus că la puţin timp după, CIA a ajuns pe nava FDR. Motivul pe care agenţii l-au dat pentru că se aflau pe portavion era că investigau pariatul ilegal pe vas. în realitate, ei au interogat fiecare marinar care a văzut OZN-ul şi apoi au avertizat pe toată lumea să nu mai vorbească niciodată despre reperare.

Pe 2 octombrie 1962, nava FDR era în largul coastei Sardiniei în timpul unuia dintre multele tururi ale Mediteranei. La aproximativ 2 noaptea, un obiect aerian a fost detectat îndreptându-se către navă.

Obiectul era exact la marginea radarelor la peste 500 de mile[164] depărtare şi la 80.000 de picioare[165] înălţime. Dar în timp ce operatorii radar au privit cu uimire, obiectul a coborât aproape trei mile[166] în câteva secunde apoi s-a oprit

164 Aici cam 24.000 de metri.

165 Aici circa 24.000 de metri, 24 de kilometri.

166 Aproximativ 5 (cinci) kilometri.

deodată pur şi simplu. Ofiţerii din camera de radar a portavionului au confirmat reperarea şi căpitanul vasului a fost alertat.

El a ordonat imediat portavionului să vireze. în câteva minute, câteva avioane de luptă turboreactoare F-4 Phantom erau catapultate de pe punte având ordine să se confrunte cu „sperietoarea”. Odată ajunse în aer, piloţii avioanelor Phantom au apăsat pe postcombustie şi au început să urce.

Avioanele de luptă erau în curând suficient de aproape să detecteze OZN-ul cu ajutorul radarelor de bord, dar asta s-a dovedit a fi inutil.

De fapt, chiar în momentul când şi-au pornit radarele, OZN-ul a dispărut de pe ecranele radar ale navei FDR. Avioanele F-4 au căutat mai mult de douăzeci de minute, dar nu au putut găsi nimic. Au fost chemate înapoi la portavion.

Dar de îndată ce avioanele Phantom au aterizat şi portavionul s-a întors pe cursul lui anterior, OZN-ul a apărut din nou pe ecranele radar ale navei. Şi de această dată era exact deasupra portavionului, însemnând că acesta a parcurs o distanţă de peste 500 de mile192 în doar câteva minute.

OZN-ul a dispărut în cele din urmă pentru totdeauna. Dar când a fost vorba să se consemneze în detalii despre incident în jurnalul de bord, marinarilor responsabili cu acea îndatorire le-a fost spus de către ofiţerul lor comandant să nu treacă nimic. Cuvintele comandantului au fost: **„Asta nu s-a întâmplat niciodată”.**

De ce părea că OZN-urile ţinteau nava FDR dintre toate celelalte portavioane din marina Statelor Unite? **Există doar un indiciu: în 1950, nava FDR a fost primul portavion al marinei Statelor Unite care să desfăşoare acţiuni militare cu arme nucleare la bord!**

Nava FDR a fost scoasă din uz în 1977 şi în cele din urmă dusă la fier vechi. Ani mai târziu, jurnalele de bord ale navei au fost amănunţit cercetate de investigatorii OZN, dar niciun raport OZN nu a fost vreodată găsit.

în seara zilei de 23 noiembrie 1953, controlorii de trafic aerian de la baza forţelor aeriene Truax[167] au detectat un OZN pe ecranele lor radar. OZN-ul fusese detectat zburând aproape de Soo Locks, aproape de Sault Ste. Marie, Michigan. Soo Locks este canalul care conectează Lacul Superior cu celelalte Mari Lacuri. .

La nord de ecluză este Canada, aşa că din punct de vedere tehnic acest canal constituie graniţa SUA. Pentru că aceasta era epoca Războiului Rece, zona era sub monitorizare permanentă, la fel ca toate celelalte zone de graniţă, de către autoritatea de apărare aeriană şi era considerat spaţiu aerian restricţionat.

în timp ce controlorii de radar de la Truax au continuat să urmărească OZN-ul, un avion de luptă a fost ridicat în aer de la baza forţelor aeriene Kinross*94 din apropiere de Michigan. Aeronava era un F-89C Scorpion, un avion turboreactor mare, puternic pentru vremea lui, capabil să ducă şi un pilot, şi un operator radar. în acea noapte, locotenentul Felix Moncla era la controalele avionului turboreactor. Stând în spatele lui era operatorul lui radar, locotenentul Robert Wilson.

OZN-ul a rămas pe radarul de la Truax pe măsură ce avionul F-89 se apropia, zburând la 500 de mile pe oră la
8.0 de picioare. Dar odată ce avionul de luptă s-a apropiat de obiect, obiectul a schimbat deodată cursul. Wilson nu a putut prinde OZN-ul pe radarul avionul F-89, aşa

167 Statul Wisconsin.

că Moncla a trebuit să se bazeze pe controlorii de la sol de la Truax pentru a-1 ţine pe urma OZN-ului.

Urmărirea a continuat aşa pentru aproximativ treizeci de minute. în cele din urmă avionul F-86 a putut să prindă din urmă OZN-ul, care era acum deasupra Lacului Superior. Atunci s-a întâmplat incredibilul.

Cu operatorii radar de la sol privind, cele două vârfuri de ecou – unul reprezentând avionul F-89, celălalt, OZN-ul – s-au contopit deodată într-unul singur. Controlorii de la sol erau siguri că avionul de luptă a trecut pur şi simplu în zbor pe deasupra OZN-ului şi va ieşi în curând pe partea cealaltă. Dar asta nu s-a întâmplat.

în schimb, vârful de ecou contopit a accelerat deodată dispărând complet de pe ecranul radar. Uimiţi, controlorii de la sol au încercat disperaţi să contacteze prin radio avionul F-89, dar fără folos. Au fost trimise unităţi de urgenţă de salvare pentru a căuta în ultima poziţie cunoscută a avionului F-89, care era la aproximativ 160 mile195 nordvest de Soo Locks deasupra Lacului Superior. Dar nu a fost găsit nimic din avionul turboreactor.

Următoarea zi ziarul *Chicago Tribune* avea titlul: **„Avion turboreactor, cu doi piloţi la bord, dispare deasupra Lacului Superior”.** Ştirea însoţitoare spunea că avionul a fost pe radar „până când s-a contopit cu un obiect”, dar nu furnizat alte detalii. Presate pentru explicaţii în zilele următoare incidentului, forţele aeriene ale Statelor Unite şi-au început numărul de jonglerie neîndemânatic.

întâi, oficialii forţelor aeriene au răspândit zvonuri că pilotul, locotenentul Moncla, suferea de ameţeli, zbura prea jos şi probabil s-a prăbuşit în lac. De fapt, asta este ceea ce purtătorul de cuvânt al forţelor aeriene i-a spus văduvei lui

Moncla. Dar era pură speculaţie; în plus Moncla nu fusese niciodată diagnosticat cu boala urechii interne. Apoi forţele aeriene au susţinut că OZN-ul fusese de fapt un avion de transport DC-3 acţionat cu elice al forţelor aeriene canadiene, înainte de a-şi schimba brusc din nou povestea şi a declara că avionul turboreactor al forţelor aeriene canadiene era de vină.

De ce schimbarea? Poate pentru că aşa de mulţi oameni au văzut OZN-ul fiind detectat la 500 de mile[168] pe oră, în timp ce viteza maximă a unui avion DC-3 era puţin peste 200 de mile[169] pe oră.

în orice caz, armata canadiană a răspuns că niciuna din aeronavele ei – de niciun fel – nu au fost în acea noapte deasupra Lacului Superior. Mai târziu, când văduva lui Moncla a întrebat dacă pot fi recuperate rămăşiţele soţului ei, forţele aeriene şi-au schimbat încă odată povestea şi iau spus că nu, pentru că acum ei susţineau că avionul F-89 a explodat de fapt la mare altitudine, însemnând că nu existau rămăşiţe.

Cât despre „contopirea" OZN-ului cu avionul, un alt purtător de cuvânt al forţelor aeriene a declarat că avionul F-89 şi OZN-ul erau de fapt la mile distanţă când a apărut incidentul, şi ceva mecanic a dus la prăbuşirea avionului. Dar bineînţeles, folosind acest raţionament, forţele aeriene spuneau că propriii lor operatori radar – oamenii care erau însărcinaţi cu protejarea graniţelor Americii de atacuri aeriene – nu ştiau cum să citească un ecran radar.

După ceva timp, când investigatorii OZN au vrut să mai cerceteze în continuare acest incident, aceştia au descoperit

---

168 Circa 900 kilometri pe oră.

169 Aproximativ 360 kilometri pe oră.

că forţele aeriene au şters toate referinţele despre misiunea avionului F-89 din acea noapte din evidenţele oficiale. în documentele Proiectului Blue Book, cazul este listat drept „accident”.

Unul dintre cele mai dramatice incidente OZN ale decadei s-a petrecut pe 10 februarie 1956, deasupra Oceanului Atlantic. La acea vreme, marina Statelor Unite avea un avion numit R7V-2 de transport.

O versiune militară a avionului Lockheed Super Constellation, avionul de linie de top al vremii, acesta era o aeronavă cu patru elice, cu o aripă de coada distinctivă cu trei aripioare şi capacitatea de a căra aproximativ nouăzeci de pasageri sau câteva tone de încărcătură.

Acest anume avion R7V-2 a părăsit Keflavik,[170] Islanda, după reîncărcarea cu combustibil, şi se îndrepta spre baza forţelor aeriene Gander din Newfoundland, cu destinaţia eventuală staţia aeriană a marinei Statelor Unite de la Patuxent River, Maryland. Avionul zbura la 19.000 de picioare[171] şi noaptea era clară. Pilotul era un comandant al marinei Statelor Unite, un veteran de zece ani care trecuse Atlanticul de mai mult de două sute de ori.

Erau treizeci de membri ai personalului armatei Statelor Unite la bordul zborului, incluzând câteva echipaje aeriene. Mulţi dintre aceşti pasageri se îndreptau acasă după serviciul în străinătate.

La aproximativ 90 de mile[172] de Gander, pilotul s-a întâmplat să se uite la ocean dedesubt şi în loc să vadă întuneric complet, ca de obicei, el a văzut un mănunchi de

---

170 Keflavik este aeroportul ce deserveşte capitala Islandei, Rejkavik, aici fiind dislocată şi o unitate AFB US Air Force.

171 între 5.800 şi 6.000 de metri.

172 Cam 170 kilometri, pentru text.

lumini strălucitoare la aproape 25 de mile[173] în faţa lui.

Pilotul a arătat aceasta şi copilotului lui, care a văzut de asemenea luminile. Pilotul era sigur că luminile veneau de la un sat. Dar dacă aceasta era adevărat, atunci avionul era deasupra pământului, ceea ce însemna că era extrem de mult în afara cursului. Navigatorul avionului nu era de acord, totuşi; instrumentele lui îi spuneau că erau direct pe curs. El a sugerat că luminile ar putea fi o adunare de nave, probabil ceva ce avea de-a face cu o operaţiune militară specială.

Pilotul l-a întrebat pe omul lui de la radio dacă recepţiona orice murmur de la navele din apropiere. Răspunsul lui a fost că nu. Celelalte echipaje aeriene călătorind în spatele avionului au fost rugate să vină în carenă. Pilotul dorea ca şi aceştia să vadă luminile, sperând că unul din ei ar putea avea un răspuns la mister.

Cu aceşti oameni lângă el, pilotul a înclinat marele avion astfel încât toată lumea să poată vedea mai bine. Deodată, luminile de dedesubt au pălit, ca să fie înlocuite de câteva cercuri colorate care se dilatau.

în timp ce echipajele aeriene priveau cu uimire, unul dintre aceste inele a început să devină mai mare. în următoarea clipă, toată lumea din carena aglomerată a realizat că acest inel nu plutea pe mare. El se grăbea de fapt spre avionul de transport.

Pilotul s-a tras din drumul lui în grabă şi a început să urce cât de repede permitea avionul – dar fără folos. Acest cerc colorat era asupra lor în câteva secunde. Numai atunci a fost clar că cercul era de fapt marginea unei aeronave gigantice în formă de farfurie care făcea avionul marinei să pară micşorat.

---

173 circa la 42-45 kilometri pentru text.

De fapt, farfuria era de aproape cinci ori mai mare decât avionul R7V-2 – înseninând că avea cel puţin 600 de picioare[174] lungime şi 30 de picioare[175] grosime. Gigantica farfurie a fost foarte aproape să se ciocnească cu avionul de transport. Ea urcase aproape cinci mile[176] în mai puţin de opt secunde, mişcându-se cu undeva între 2.000 şi 2.200 de mile[177] pe oră. Dar cumva, viteza imensă a aeronavei s-a disipat deodată şi o coliziune a fost evitată.

Dar apoi deodată farfuria gigantică a mers lângă aripa avionului la nici 300 de picioare[178] distanţă. Cele două aeronave au zburat aşa pentru o scurtă perioadă. Apoi monstruoasa farfurie a accelerat la o viteză extraordinară şi, într-o clipită, a plecat, dispărând în noapte.

Recăpătându-şi calmul, pilotul a contactat prin radio baza aeriană Gander şi a întrebat dacă ei aveau ceva neobişnuit pe radar. Staţia radio de la Gander a răspuns că într-adevăr au detectat un vârf de ecou neidentificat dar că au ratat când să-l transmită prin radio. Pilotul a dat bazei Gander o versiune prescurtată a ceea ce tocmai se petrecuse, apoi s-a îndreptat cât mai repede posibil către baza aeriană. Când avionul de transport a aterizat, câţiva ofiţeri de informaţii ai forţelor aeriene erau de faţă să îl întâmpine. Ei au început imediat să interogheze echipajul, dar i-a fost clar de la început pilotului marinei că interogatorii nu erau surprinşi că avionul de transport a venit în contact cu uriaşa farfurie.

în cele două ore de interogatoriu extins care au urmat,

---

174 Pentru text, 180 de metri.

175 Cam 9 metri.

176 Cam 9.000 de metri.

177 Cam între 360 şi 3600 de kilometri pe oră.

178 Aproximativ 90 de metri.

oamenii forţelor aeriene au vrut să ştie detalii precum cât de aproape a venit farfuria de avionul de transport şi dacă s-a observat să existe vreo interferenţă electrică în avion în timpul întâlnirii; întrebări care indicau că au mai făcut aşa ceva înainte.

Avionul R7V-2 transport şi-a urmat drumul în cele din urmă către staţia aeriană Pax River. Acolo pasagerii au fost interogaţi din nou, de această dată de ofiţerii de informaţii ai marinei. Numai atunci au fost pasagerii liberi să plece, fiindu-le spus fără îndoială să nu menţioneze nimănui ceea ce s-a întâmplat.

La o săptămână după incident, pilotul avionului de transport a primit un telefon de la un om de ştiinţă lucrând pentru o agenţie guvernamentală de nivel înalt a Statelor Unite. Omul de ştiinţă voia să-l întrebe pe pilot despre incidentul cu farfuria.

Marina i-a dat voie omului de ştiinţă să vorbească cu pilotul, aşa că întrevederea a fost stabilită pentru următoarea zi. Omul de ştiinţă a ascultat versiunea pilotului despre întâlnire. Apoi, la sfârşitul şedinţei, omul de ştiinţă a scos un dosar care conţinea fotografii cu OZN-uri.

El a arătat fotografiile pilotului întrebându-1 dacă recunoştea vreunul dintre ele. Conform pilotului a treia fotografie arăta exact ca aceea ce văzuseră el şi colegii lui deasupra Atlanticului în acea noapte. Pilotul a fost uimit că omul de ştiinţă, şi prin extindere, guvernul Statelor Unite aveau o fotografie exactă a obiectului.

Pilotul a cerut omului de ştiinţă să îi spună de unde a luat fotografia. Raţionamentul lui era că dacă guvernul Statelor Unite avea o fotografie cu ceea ce el a văzut, atunci cineva trebuia să ştie ce era. Dar omul de ştiinţă nu a zis

nimic. Conform pilotului, omul doar şi-a adunat fotografiile şi a plecat, fără niciun alt cuvânt.

în ziua de 22 iulie 1956, un avion de transport al forţelor aeriene ale Statelor Unite, Convair C-131D, pilotat de maiorul Mervin Stenvers, a decolat de la baza forţelor aeriene Hamilton,[179] California, îndreptându-se spre Albuquerque, New Mexico.[180] Avionul a urcat la 16.000

de picioare[181] şi s-a echilibrat. Era o zi senină cu vreme bună. Echipajul se pregătea pentru ceea ce părea să fie un zbor de rutină.

Dar curând după ce au ajuns la un punct aproximativ 30 de mile[182] nord de Bakersfield, California, ceva a mers prost. Mai târziu, o persoană de la bordul avionului C-131 şi-a adus aminte că s-a simţit ca şi când avionul ar fi lovit un zid de cărămidă. într-un moment zburau lin; în următorul, avionul tremura violent de la coadă până la nas. într-o clipită după asta, avionul C-131 se prăbuşea direct în jos.

Avionul a căzut aproape două mile înainte ca maiorul Stenvers, un om cu mii de ore de zbor la activ, să preia cumva din nou controlul. A reuşit în final să se echilibreze, la doar câteva secunde de dezastru. Stenvers a contactat imediat prin radio aeroportul Bakersfield şi printre altele a cerut permisiunea pentru a face o aterizare de urgenţă. Câteva minute mai târziu avionul a atins pista din Bakersfield şi s-a oprit.

Uşurat, echipajul a coborât din avion, numai ca să fie întâmpinaţi de ceva inexplicabil. Coada avionului era

---

179 Din California.

180 Statul New Mexico.

181 Cam 4.500 de metri, pentru text.

182 A

în text, cam ^2 de kilometri

sfâşiată. Şi stabilizatorul orizontal şi profundorul erau foarte rău deteriorate. însăşi structura cozii era oribil de îndoită. Echipajul era uimit. Ţinând seama de proporţiile stricăciunilor, faptul că Stenvers a fost capabil să aterizeze avionul într-o singură bucată părea miraculos.

Explicaţia oficială a forţelor aeriene era că niturile din coada avionului s-au desprins, permiţând curentului de aer să îndoaie învelişul fuzelajului. Cu alte cuvinte, oboseala metalului. Aceasta s-a întâmplat aşa de repede, au spus forţele aeriene, că i-a făcut pe Stenvers şi pe echipajul lui să creadă că au lovit ceva în timpul zborului.

Dar era o problemă cu această explicaţie. Investigaţia ulterioară a cadrului aerian al avionului Convair C-131 nu a relevat probleme structurale de acel fel.

într-adevăr, la vremea respectivă, erau sute din aceste avioane zburând ca avioane de linie comerciale în întreaga lume. Dacă ar fi fost o problemă structurală inerentă cu acest cadru aerian, avionul, în toate variaţiile lui, ar fi fost reţinut la sol până s-ar fi găsit o soluţie – şi totuşi nu erau reţinute.

Aşadar ce se întâmplase de fapt?

Din nou, Stenvers şi copilotul lui erau siguri că au lovit ceva în aer. Dar când autorităţile locale au căutat rămăşiţe pe pământ în vecinătatea incidentului, nu a fost găsit nimic. Apoi a sosit un raport că un OZN a fost observat în zonă la puţin timp după incident. Martorii au văzut un obiect de formă ovală trecând prin ceruri aproape de Fresno, lăsând în urma lui o lumină verzuie. Fresno este la aproape 50 de mile depărtare de unde s-a produs incidentul.

Aşa că s-a ciocnit avionul C-131 cu un OZN?

Mai târziu, imul dintre ofiţerii forţelor aeriene care investigau incidentul avionului C-131 a trimis un raport

anonim investigatorului OZN, maiorul Donald Keyhole, din marina Statelor Unite. Conform acestei surse, în care Keyhole a avut încredere fără rezerve, la puţin timp după ce a recăpătat controlul avionului C-131, maiorul Stenvers a contactat într-adevăr prin radio Bakersfield, cerând insistent permisiunea de a face o aterizare de urgenţă.

Dar a spus de asemenea controlului de la sol ca avionul lui fusese lovit de o farfurie zburătoare. Comentariile lui nu au intrat niciodată în relatarea oficială a incidentului, și nicio investigaţie ulterioară nu a fost făcută. în noaptea de

17 iulie 1957, un avion turboreactor jet RB-47H al forţelor aeriene ale Statelor Unite a decolat de la baza forţelor aeriene Forbes din Topeca, Kansas și s-a îndreptat către sud spre Golful Mexico.

Echipajul format din șase oameni – doi piloţi, un navigator şi trei monitori de echipament – avea o noapte plină în faţă. întâi erau programaţi să facă o manevră de artilerie deasupra Texasului. Apoi vor continua la un exerciţiu de navigaţie deasupra apelor golfului şi, în cele din urmă, vor face un exerciţiu de contramăsuri electronice (ECM) deasupra solului în timpul călătoriei de întoarcere la Topeka.

Avionul RB-47 era o variantă a bombardierului de calibru greu B-47, fratele mai mic al avionului B-52 Stratofortress. în mod normal, operat de un echipaj de trei, acest model anume conţinea trei membri ai echipajului suplimentari necesari pentru a avea grijă de setul considerabil de echipament ECM. Plasaţi în staţii în spatele avionului, aceşti oameni erau cunoscuţi drept EWO sau ofiţeri de război electronic.

Echipamentul instalat în marele avion de şase motoare

putea fi descris cel mai bine drept echipament antiradar doar. Creat să detecteze radiaţia electromagnetică venind de la surse de pe sol, avionul RB-47 avea mijloacele pentru a indica staţiile radar inamice pe care apoi o altă aeronavă a Statelor Unite le putea bombarda şi distruge. Acest avion anume şi echipajul lui aveau să fie în curând trimişi în Germania şi pe linia de front a Războiului Rece, de aici şi nevoia pentru misiunea de antrenament. Până la 4 dimineaţa echipajul aeronavei îşi terminase exerciţiul de artilerie şi antrenamentul de navigare deasupra apei. Avionul cel mare se întorcea acum înapoi către coastă, cu intenţia de a se apropia de coastă deasupra Gulfport, Mississippi. Atunci imul dintre operatorii lui EWO a detectat un semnal bizar pe echipamentul lui ECM. Acesta indica faptul că ceva urmărea avionul.

Asta era ciudat pentru că semnalul era de tipul celui emis de staţiile radar de la sol. Totuşi venea de la o sursă din aer de deasupra Golfului. Singura explicaţie era că echipamentul se defectase. Dar apoi, în timp ce operatorul EWO privea, sursa semnalului a venit chiar pe avion – şi conform detectorului, a început să facă în zbor un cerc în jurul lui.

Operatorul EWO era uimit. Avionul RB-47 călătorea la 500 de mile[183] pe oră, aproape la fel de rapid ca cele mai rapide avioane de luptă turboreactoare ale vremii. Ce putea să zboare în cerc în jurul marelui bombardier?

Era aşa de ciudat, încât operatorul EWO a devenit convins că ceva nu era în regulă cu echipamentul lui şi nu a spus nimic restului echipajului. în timp ce avionul zbura către nord, semnalul a dispărut de pe detectorul lui.

---

183 Cam la 900 kilometri, pentru text.

Timpul trecea. Avionul a făcut întoarcerea prestabilită către Mississippi. Acum sarcina era să pună în funcţiune echipamentul ECM al avionului de detecţie antiradar, folosind unităţile radar ale forţelor aeriene de la sol ca ţinte. Chiar când această parte a misiunii era gata să înceapă, pilotul avionului RB-47 a văzut o lumină strălucitoare în partea stângă. Zbura la aproximativ 34.000 de picioare,[184] aceeaşi altitudine ca aeronava lui.

Gândindu-se că era un alt avion abătându-se în drumul lor de zbor, pilotul a ordonat echipajului să se pregătească pentru acţiune evazivă. Dar înainte ca echipajul să poată reacţiona, lumina strălucitoare a fulgerat pe la nasul avionului cu o viteză uimitoare şi apoi s-a stins.

Revenindu-şi rapid de la evitata coliziune în ultima clipă, pilotul a explicat în grabă echipajului ceea ce tocmai se întâmplase. Atunci operatorul EWO a spus despre semnalul ciudat pe care îl detectase cu puţin timp înainte.

Era acum aproximativ 4.10 dimineaţă şi avionul era undeva deasupra statului Louisiana. Operatorul EWO şi-a reverificat echipamentul şi a descoperit un semnal în aceeaşi locaţie unde pilotul văzuse lumina strălucitoare înainte de a se stinge. Echipamentul ECM a fost verificat din nou şi tot a fost găsit în stare bună de funcţionare. Aceasta confirma că semnalul nu venea de la un radar amplasat pe sol.

Atunci echipajul avionului a realizat că sursa semnalului – orice ar fi ea – zbura alături de avionul RB-47, ţinând pasul cu el, chiar în timp ce avionul zbura la 500 de mile[185] pe oră. Avionul RB-47 a ajuns în curând din nou deasupra Texasului.

---

184 [x]
Era la 10.000 de metri. înălţimea curselor aeriene.

185 Cam 900 kilometri pe oră.

Din nou pilotul a reperat o lumină extrem de strălucitoare în faţa aeronavei şi la aproximativ o milă dedesubt. Apoi operatorul EWO a raportat detectarea a două semnale şi, desigur, pilotul şi copilotul au văzut lumini roşii în acele locuri. Pilotul a contactat o staţie radar aproape de Duncansville, Texas, şi a raportat ce se petrecea. Când au dat personalului staţiei radar poziţia misterioaselor lumini, ei au confirmat că detectau vârfurile de ecou radar exact unde echipajul avionului RB-47 a zis că ar fi.

Hotărându-se că au îndurat suficient, pilotul avionului RB-47 a cerut permisiune de la staţia Duncansville să urmărească luminile. I-a fost dată permisiunea şi a început urmărirea. Avionul RB-47 a pornit către una dintre lumini. Totuşi, la doar câteva secunde de la începutul urmăririi, lumina s-a oprit în aer, făcând ca avionul turboreactor să o depăşească. Câteva momente mai târziu, lumina s-a stins. Când a făcut acest lucru, a dispărut de asemenea de pe radarul avionului RB-47, ca şi de pe staţia radar de la sol.

Pilotul avionului RB-47 a făcut o întoarcere strânsă, şi lumina a apărut din nou deodată – împreună cu indicaţia de pe radarul avionului şi pe cel de jos. Acum avionul RB- 47 se găsea la numai cinci mile[186] de OZN. Dar deodată obiectul a coborât trei mile la 15.000 de picioare[187] şi a dispărut din nou, şi vizual, şi de pe radar.

în acel moment, cu combustibilul pe terminate, avionul RB-47 a trebuit să se întoarcă la cursul lui original. Avionul a recepţionat un semnal două minute mai târziu şi piloţii au văzut una dintre lumini încă odată. Trecând deasupra Oklahoma, sursa semnalului s-a poziţionat din nou în spatele

---

186 La 9 kilometri.

187 Cam la 4.200-4.599 de metri.

bombardierului. A dispărut în cele din urmă chiar când avionul RB-47 trecea deasupra Oklahoma City. în total, urmărirea a durat mai mult de o oră.

Deşi nu a putut explica cum echipamentul sofisticat al bombardierului a detectat ceva aproape în aer în timpul zborului, sau cum ceva a reuşit să apară şi să dispară pe cel puţin două ecrane radar de urmărire, sau cum piloţii avionului RB-47 chiar au văzut nu una, ci două lumini strălucitoare pe cer şi chiar le-au urmărit; cu toate acestea Proiectul Blue Book a spus mai târziu că reperările au fost cauzate de un avion de linie turboreactor obişnuit.

în dimineaţa zilei de 3 mai 1957, o echipă de filmare de la baza forţelor aeriene Edwards era însărcinată cu filmarea unei noi piese de echipament aproape de una dintre pistele bazei. Echipa de filmare era constituită din doi oameni înrolaţi. Amândoi erau fotografi antrenaţi şi aveau experienţă în realizarea de fotografii în vasta bază aeriană.

Situată în deşert, în partea de est îndepărtată a statului Los Angeles, baza Edwards era atunci, şi este şi astăzi, o Mecca pentru piloţii militari ai Americii. Numele ei oficial este **Centrul de Testare de Zbor al Forţelor Aeriene,** şi ca atare este locul de adunare a piloţilor de teste ai acestei ţări, elita războinicilor americani.

Multe dintre aeronavele experimentale ale armatei Statelor Unite au fost testate pentru zbor acolo de-a lungul anilor. Pentru că baza aeriană este situată lângă un enorm fund de lac uscat, pistele ei se întind literalmente pe mile,[188] o necesitate când se zboară cu noi, avansate şi imprevizibile tipuri de aeronave.

Edwards este şi un loc extrem de restricţionat. Toate

---

188 Pe distanţe de mii de metri, aici fiind cea mai lungă pistă din lume, cu o lungime de peste 12 kilometri.

activităţile ei simt clasificate. Breşele de securitate sunt considerate pe acelaşi nivel ca cele de la Zona 51, câteva sute de mile[189] înspre nord-est în deşertul Nevada.

De fapt, tehnic vorbind, Zona 51 este considerată o extensie a bazei forţelor aeriene Edwards.

în acea zi, cei doi bărbaţi înrolaţi filmau un dispozitiv de aterizare de precizie denumit sistem Askania. El consta dintr-o cameră proiectată să facă un cadru pe secundă, imagini care vor fi folosite mai târziu la studierea caracteristicilor de aterizare. Ei erau echipaţi cu o cameră de filmat şi o cameră foto obişnuită. Au început lucrul la ora 8 dimineaţă.

Mai târziu în acea dimineaţă, cei doi bărbaţi, respirând greu şi extrem de neliniştiţi, s-au grăbit să îl vadă pe ofiţerul lor comandant. Tocmai au văzut o farfurie zburătoare pe pistă – asta e ceea ce au spus superiorului lor. Aparatul a zburat chiar pe deasupra capetelor lor, a aterizat la aproape 150 de metri distanţă de ei şi, când au încercat să se apropie, a decolat cu o viteză extraordinară. Obiectul avea într-adevăr formă de farfurie, era argintiu metalic şi a aterizat pe trei angrenaje extinse.[190]

Dat fiind faptul că aceşti oameni erau fotografi, prima întrebare a ofiţerului era evidentă. Aţi făcut vreo fotografie? a întrebat el.

Ei au răspuns: Da domnule. Am filmat tot timpul.

Ofiţerul a spus bărbaţilor să developeze filmul imediat, între timp ofiţerul a apelat un număr special al Pentagonului folosit de armată pentru ocazii precum aceea.

Prima conversaţie a ofiţerului a fost cu un alt căpitan.

---

189 Mii de metri lungime.

190 „Picioare telescopice".

Apoi a fost transferat către un colonel care l-a transferat către un general. Generalul i-a ordonat să developeze filmul, dar să nu facă nicio copie.

El trebuia apoi să pună filmul într-o pungă sigură și să o trimită imediat pe calea aerului la Washington DC cu avionul comandantului bazei.

Ofițerul a făcut ceea ce a ordonat generalul, dar nu înainte de a se uita la negativele de la camera foto. Ceea ce a văzut l-a uimit. Pozele erau curate, clare, focalizate – și într-adevăr arătau obiectul aterizând, în repaus și decolând iar. El nu s-a uitat la film – dar nici nu trebuia. *că privește la o farfurie zburătoare.*

Şi asta este cel puţin ironic, pentru că aceasta nu era prima întâlnire a ofiţerului cu OZN-urile. Ofiţerul era Gordon Cooper, acum căpitan şi pilot de teste şi la doar câţiva ani depărtare de a fi selectat ca unul dintre primii astronauţi ai Americii.

Ceea ce a văzut îndeaproape în poze era cam același lucru cu ce a văzut el zburând așa de sus deasupra Germaniei de Vest în 1951. Cercul era complet – sau așa părea. Cooper a spus mai târziu că odată ce fotografiile și filmul au ajuns la Washington, el era sigur că va avea loc o investigaţie uriaşă şi că va fi întrebat despre tot ce ştia. Dar acea investigaţie nu s-a materializat niciodată. în ciuda faptului că acum existau dovezi fotografice ale unei farfurii zburătoare aterizând, chiar în mijlocul unei instalaţii înalt clasificate, forţele aeriene nu au făcut nimic în acest sens. Nu a existat o anchetă. De fapt nimeni din armată nu a mai menţionat nimic, niciodată, despre asta lui Cooper.

Până în ziua morţii sale2'9 – Gordon Cooper, pilot de teste, astronaut şi erou american, nu numai că a suspectat, ci

chiar a ştiut, la fel cum sute de alţi piloţi ai armatei Statelor Unite – piloţi cărora li s-a spus că urmăreau inversiuni de temperatură, baloane cu 800 de mile[191] pe oră, aeronave abătute din cursul lor şi planeta Venus – ştiau că OZN-urileexistau şi că în toţi anii '50 guvernul cărora îşi dedicaseră viaţa a mers aşa de departe în a le muşamaliza.

în toamna anului 1962, Uniunea Sovietică a instalat în secret rachete armate nucleare în Insula Cuba, controlată de comunişti, la doar 90 de mile[192] de coasta Floridei. Rachetele au fost în curând detectate de avioane de spionaj americane şi preşedintele Statelor Unite la acea vreme, John F. Kennedy, a cerut ca sovieticii să le înlăture, altfel risca un război nuclear.

Pentru două săptămâni lumea şi-a ţinut la unison respiraţia, deplin conştientă că un schimb nuclear masiv ar sfârşi majoritatea, dacă nu toată viaţa de pe Pământ. Criza s-a diminuat la sfârşitul lui octombrie, când sovieticii au acceptat să îşi dezarmeze bazele de rachete.

Dar întreg înfricoşătorul episod a dat o lecţie publicului american despre ce înseamnă a fi pe punctul de a începe un război nuclear şi cum, la acea vreme, numai Statele Unite şi Rusia singure aveau suficiente arme atomice, incluzând rachete balistice intercontinental,[193] capabile să distrugă planeta de multe ori.

Criza s-a consumat la TV, la radio şi în ziare. Fiecare cetăţean american ştia ce se întâmplă oră cu oră, dacă nu chiar minut cu minut. Acele două săptămâni din octombrie 1962 au fost neegalate – în a crea frică şi nesiguranţă în jurul lumii – până astăzi de vreun alt eveniment comparabil ca

191 Gordon Cooper a murit la 4 octombrie 2004

192 Aici, cam 170 de kilometri.

193 Cunoscute de presă sub codificarea de TCBM-uri.

intensitate a tensiunii nervoase între URSS şi SUA. Dar foarte puţini oameni ştiu că începând chiar în acelaşi timp la debutul anilor ’60, Statele Unite a avut o altă criză a rachetelor nucleare.

Aceasta avea de-a face cu o entitate extrem de misterioasă care a cauzat multe breşe de securitate pe terenurile rachetelor balistice intercontinentale ale Statelor Unite, din când în când închizăndu-le mecanismul de lansare, uneori începând secvenţe de lansare şi, după unele rapoarte, alteori chiar pătrunzând în buncărele de lansare a rachetelor balistice intercontinentale, care sunt printre cele mai protejate şi mai sensibile instalaţii de pe pământ din punct de vedere militar.

Şi nu, nu erau ruşii cei care au făcut asta. Această criză nucleară secretă a fost cauzată de o misterioasă entitate pe care toţi am ajuns să o cunoaştem drept OZN-uri. în timpul Războiului Rece, cea mai puternică secţiune a armatei Statelor Unite, şi probabil cel mai puternic organ de pe pământ, a fost Comandamentul Aerian Strategic al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.[194]

Mai uşor cunoscut drept SAC, acesta controla toate bombele armate nuclear ale forţelor aeriene, plus toate rachetele balistice intercontinentale ale Americii, acele sute de rachete cu focoase nucleare care vor fi lansate dacă ar izbucni cel de-al Treilea Război Mondial. Erau degetele unite ale SAC cele care se odihneau pe butonul sfârşitului lumii.

Sediul central SAC era situat la baza forţelor aeriene **Offutt** în apropiere de **Omaha, Nebraska.**[195] Atunci sau acum, nu există probabil o altă amenajare militară a Statelor

---

194 Asta dacă privim dinspre SUA, dar ceva similar avea şi URSS.

195 înlocuitorul SAC, Comandamentul Strategic al Statelor Unite, are încă sediul principal acolo

Unite la fel de crucială pentru securitatea naţională a Americii precum Offutt.

De aceea ce s-a întâmplat acolo în septembrie 1958 a fost şi uimitor, şi înspăimântător – şi o prevestire a unor lucruri foarte neliniştitoare ce vor veni. Era 8 septembrie, chiar după apusul soarelui şi cerul deasupra Offutt era senin.

Câţiva oameni au observat ceea ce la început părea să fie o dâră de vapori inofensivă, sus deasupra bazei. Dar pe măsură ce martorii au studiat-o mai departe, dâra de vapori a început să prezinte caracteristici care nu se găseau în dârele de condensare de la avioane.

Aceasta a devenit extrem de strălucitoare, că o flacără de magneziu, cum a descris-o o persoană. Pe măsură ce lumina creştea în intensitate, mai mulţi oameni de la sol au devenit conştienţi că ceva ciudat se întâmplă. Un martor a sunat tumul de control al bazei. în timp ce a vorbit cu personalul turnului de control aerian, lumina de sus de deasupra lor a început să îşi schimbe culoarea. Deodată era portocaliu-roşiatică şi ceea ce a fost la început o apariţie vaporoasă nedefinită a luat acum forma distinctă a unui obiect în formă de ţigară stând în cap. Martorii de dedesubt, mulţi dintre ei piloţi veterani din cel de-al doilea Război Mondial şi din Coreea, erau uluiţi.

Dar reperarea a devenit şi mai ciudată. De la capătul din partea de jos al obiectului a ieşit o masă de puncte mici negre, ca un roi de insecte, o descriere folosită cel puţin odată în timpul episodului foo-fighter din timpul celui deal Doilea Război Mondial. Aceste lucruri *scurs* din obiect pentru mai mult de un minut, zburând în fiecare direcţie înainte de a dispărea toate.

Apoi obiectul însuşi a început să se mişte. întâi şi-a

schimbat poziţia, rotindu-se cu 45 de grade faţă la orizontală. Apoi a început uşor să plutească spre vest. Martorii au asistat la transformare pentru aproximativ cinci minute înainte ca obiectul să îşi schimbe din nou poziţia, revenind aproape, dar nu de tot, la poziţia lui dinainte de verticală. Apoi obiectul a dispărut pur şi simplu.

Din nou, cei care priveau de dedesubt erau pur şi simplu uluiţi. Un ofiţer a dat un raport detaliat asupra incidentului şi i s-a spus că va fi contactat de **ATIC,** adică de **Proiectul Blue Book,** în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Dar acel apel nu a venit niciodată. în majoritatea cazurilor, rachetele din bazele de rachete balistice intercontinentale strict secrete ale Americii din anii ’60 erau cunoscute drept **Minuteman.**

Fiecare era capabilă să ducă megatone de explozibil nuclear, însemnând că doar o Minuteman conţinea de cincizeci de ori puterea explozivă a bombei atomice aruncate peste Hiroshima.

Rachetele Minuteman au fost dispuse în principal în baze peste tot în centrul geografic al Americii şi într-o oarecare măsură erau concentrate în ***Missouri, Montana, Dakota de Sud*** *şi* ***Wyoming.*** *Fiecare bază comanda între 150 şi 200 de rachete, fiecare dintre ele adăpostite în buncăre separate, clădite adânc în pământ şi construite din beton puternic armat.*

Fiecare buncăr de rachetă era conectat la o amenajare de control de lansare. Aceste camere de control subterane erau înzestrate cu personal douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore. Aveau propriii lor agenţi de pază şi echipe mobile de securitate. Pentru a creşte supravieţuirea, buncărele de rachete erau împrăştiate pe vaste areale

deschise, de obicei fiecare buncăr situat la multe mile de altul.

De exemplu rachetele controlate de baza forţelor aeriene Warren, cu sediul central aproape de Cheyenne, Wyoming, au fost dispuse în peste 9.200 de mile pătrate; undele dintre ele ajungând până în Nebraska de vest și în nordul Colorado, în plus faţă de cele din estul statului Wyoming.

Aceasta era crearea masivului sistem de livrare a armelor nucleare cu rază lungă de acţiune. Situate de cele mai multe ori pe platouri izolate şi prerii, departe de centrele populate, fiecare rachetă era îndreptată către o ţintă sovietică,[196], *la un zbor transpolar de treizeci de minute distanţă de a porni Armageddon-ul.*

Erau aproape douăsprezece baze majore de rachete balistice intercontinentale în total – şi până la începutul lui 1967, fiecare dintre ele a raportat incidente OZN.

Spre deosebire de majoritatea reperărilor foo-fighters din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, incidentele de la bazele de rachete balistice intercontinentale ale Americii au fost raportate de oameni de la sol, nu de echipaje ale aeronavelor în zbor. Aşa că ceea ce au descris aceşti martori nu se poate să fi fost rezultatul distorsiunilor care pot apărea când două obiecte sunt în mişcare relativă unul faţă de altul sau de la eşapamentul motoarelor de la altă aeronavă, sau descărcări electrice induse meteorologic, sau foc de artilerie antiaeriană, sau vreo armă secretă minune inamică sau orice alt fel de fenomene aeriene amăgitoare.

Asta era altceva. Faptul că OZN-urile vor începe să apară deasupra amenajărilor nucleare ale Americii probabil

---

196
Sau ţinte ale aliaţilor URSS. inclusiv împotriva României.

că nu ar fi trebuit să fie aşa o surpriză pentru armata Statelor Unite.

Nu mai puţin de patru ori între 1945 şi 1952, OZN-urile au fost raportate plutind ameninţător deasupra **Hanford Engineering Works, din Hanford, Washington,** *locul primului reactor nuclear al Americii.*

Un raport din 1945 spune că OZN-ul intrus era de mărimea a trei portavioane puse împreună. OZN-uri au fost raportate de asemenea deasupra altor instalaţii nucleare cum ar fi **Oak Ridge, Tennessee şi Los Alamos, New Mexico.**

Dar aceste incidente OZN anume au apărut la reactoare. Bântuirea de către OZN a bazelor de rachete balistice intercontinentale ale Americii era un caz diferit pentru că acele locuri adăposteau arme nucleare.

Cu mulţumiri lui Robert Hastings, autorul decisivei cărţi *OZN-urile şi Armele Nucleare: întâlniri Extraordinare în Zonele cu Arme Nucleare,* Centrului Naţional de Raportare OZN[197] şi NICAP, ceea ce urmează sunt unele dintre cele mai neobişnuite şi înfricoşătoare relatări despre ce s-a întâmplat unei mari părţi din arsenalul nuclear de la sol al Americii în anii ’60 şi ’70.

Ceva aproape neconceput de ciudat. Ceva care nu a fost niciodată explicat.

La fel ca foo-fighters în cel de-al Doilea Război Mondial şi zburătorii-fantomă din 1933-1934, dar şi alte episoade OZN neobişnuite, acesta a început cu un singur incident ciudat.

Robert Hastings ne spune ce s-a întâmplat în vara lui 1962. Un muncitor la baza de rachete balistice

197 Vezi şi www.nuforc.org.

intercontinentale neterminată încă, aproape de **Oracle, Arizona,** a reperat o lumină foarte strălucitoare plutind ameninţător deasupra buncărului de rachete pe jumătate terminat.

Buncărul era gol la acea vreme, dar baza forţelor aeriene **Davis-Monthan** a fost oricum contactată. Două avioane turboreactoare jet[198] de interceptare au fost trimise la faţa locului, dar lumina a dispărut de îndată ce au ajuns. Totuşi nici nu plecaseră bine avioanele turboreactoare, că lumina a reapărut.

A fost văzută plutind ameninţător deasupra buncărului neterminat încă pentru o scurtă perioadă înainte de a pleca definitiv. Situată în sud-estul statului New Mexico, baza forţelor aeriene **Walker** a primit prima ei rachetă balistică intercontinentală la începutul anului 1962.

într-un an personalul atribuit vastei instalaţii raporta OZN-uri ori plutind ameninţător, ori mişcându-se foarte repede deasupra terenurilor cu rachete.

Conform lui Hastings, un ofiţer repartizat la acea vreme la baza Walker, acesta şi-a adus aminte de nouă ocazii în care agenţii de pază au raportat vederea OZN-urilor lucind lumini strălucitoare peste buncărele cu rachete. Deşi aceste incidente au fost raportate autorităţilor, ofiţerii superiori ai forţelor aeriene nu au făcut nimic în privinţa lor. De fapt, chiar de la începutul întâmplărilor de la Walker, forţele aeriene păreau ori neinteresate, ori ezitante, ori cu ordine de a nu investiga nimic având de-a face cu reperările OZN.

Această lipsă de interes enigmatică a fost confirmată de un alt ofiţer repartizat la baza Walker, care a spus în toamna lui 1964 că personalul de securitate a raportat

198 în text, termenul de „avioane jet“ trebuie înţeles ca desemnând avioane cu reacţie, uneori şi supersonice.

vederea unei lumini extrem de strălucitoare plutind ameninţător în mod repetat deasupra unui anume teren de rachetă, apoi plecând, întorcându-se şi plutind ameninţător din nou. Mulţi oameni au asistat la acest comportament inexplicabil, totuşi forţele aeriene nu i-au interogat niciodată.

Totuşi un pilot de la Walker şi-a contactat superiorii când a văzut două obiecte asemănătoare cu stelele mişcându-se peste instalaţia lui de lansare. După cum a rezultat, obiectele erau deja detectate pe radarul de la Walker şi două avioane turboreactoare de la o bază aeriană apropiată au fost puse să le intercepteze.

Martorii au văzut chiar avioanele turboreactoare îndreptându-se către obiectele misterioase numai ca să vadă OZN-urile accelerând cu o viteză incredibilă şi dispărând din vedere. Dar ulterior rapoartele au spus că comandanţii de la Walker nu numai că au negat că cineva a văzut OZN-uri în acea noapte, ei chiar au negat că au cerut vreunui avion de luptă să le intercepteze.

Dar apoi un tehnician de rachetă a avut o întâlnire care a fost atât de aproape şi de personal, încât a fost greu de ignorat. Acest om lucra în adânc în unul dintre buncărele cu rachete într-o noapte, când un agent de pază de deasupra a raportat că lumini ciudate au apărut afară deasupra perimetrului buncărului. Tehnicianul a ieşit din instalaţia subterană pentru a vedea ceea ce ulterior a descris ca un „obiect fără zgomot, scânteietor şi aparent fără dimensiuni", care a aterizat pe pământ aproape de buncărul cu racheta.

Cu lanternele în mână, tehnicianul şi agentul de pază sau apropiat încet de ciudatul obiect, numai că acesta a dispărut brusc, apoi a reapărut pentru puţin timp la 30 de

picioare[199] distanţă înainte de a dispărea de tot.

Tehnicianul şi-a spus mai târziu povestea unui membru al **Oficiului de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite,22** întrucâtva **ocultul OSI.** Dar bărbatului nu i-a spus niciodată dacă a fost făcut un raport formal sau nu.

Aşa de multe şi ciudate s-au întâmplat la baza forţelor aeriene Walker în perioada 1963-1964, încât un lucrător a contactat în cele din urmă **NICAP.** într-o scrisoare scrisă în decembrie 1964, lucrătorul a spus că reperările OZN de la bază au devenit aşa de numeroase, încât mulţi agenţi de pază erau prea speriaţi să meargă să-şi facă datoria. Cu toate acestea forţele aeriene au insistat că totul legat de reperări ar trebui să fie considerat „top-secret".

Şi mai tulburător, cel puţin pentru unii credincioşi adevăraţi înrăiţi, este că acest lucrător a spus de asemenea NICAP că un anume teren de rachetă de la Walker a suferit mai multe reperări OZN repetate.

Acel teren era ***Terenul*** *8, situat chiar la sud de Roswell,* **New Mexico.** *De fapt, înainte să fie denumită după*

Kenneth Walker, un laureat cu Medalia de Onoare în cel de-al Doilea Război Mondial, baza forţelor ariene Walker era cunoscută sub un alt nume: ***aerodromul militar Roswell.***

Baza forţelor aeriene Warren, localizată la trei mile vest de Cheyenne, Wyoming, este una dintre cele mai vechi baze militare din America, începându-şi existenţa ca un fort de frontieră în 1867. Este de asemenea una dintre cele mai mari baze de rachete nucleare din lume.

în 1965, reperări OZN multiple au fost raportate la bază. Numai în noaptea de 1 august, au fost unsprezece

199 Cam 9 metri.

rapoarte despre obiecte ciudate zburând peste uriaşa instalaţie de rachete; unul dintre aceste rapoarte a fost făcut de însuşi comandantul bazei. Unii martori din acea noapte au văzut obiecte singure; alţii au văzut până la nouă OZN-uri. Multe dintre aceste reperări au fost coroborate de diferiţi oameni văzând aceleaşi lucruri în acelaşi timp, doar că din locuri de observare diferite.

Cu altă ocazie, unul dintre poliţiştii de securitate ai bazei a văzut opt lumini strălucitoare plutind ameninţător peste un buncăr de rachetă izolat. Luminile erau grupate în perechi şi erau nemişcate, cel puţin la început.

Apoi una dintre lumini a început să se mişte printre celelalte, aparent mergând din pereche în pereche. Poliţistul a privit această bizară activitate pentru câteva minute înainte de a o raporta comandantului lui.

Poliţistului i s-a spus că **NORAD,**[200] situat aproape de Colorado Springs, (Colorado), a notificat baza că radarele ei au detectat, de asemenea, cele opt OZN-uri necunoscute, dar până să se poată întâmpla altceva, OZN-urile au dispărut.

O săptămână mai târziu, un alt incident ciudat a fost raportat la acelaşi buncăr de rachetă. în acest caz, echipa de securitate a terenului stătea într-un vehicul de tip rulotă parcat aproape de buncăr.

Fără avertisment, vehiculul a început să se clatine puternic. Agenţii de pază s-au uitat afară şi au văzut o lumină albă plutind ameninţător direct deasupra lor. Clătinatul a durat până când lumina de deasupra a dispărut.

Erupţia de reperări de la baza forţelor aeriene Warren a continuat pentru aproape o lună. în acea perioadă, fermierii din acea parte a Wyoming au raportat, de

---

200 NORAD - Comandamentul de Apărare Aerospaţială al Americii de Nord.

asemenea, vederea de OZN-uri şi unii chiar au susţinut că le lipseau din vite. Un pilot a mărturisit că într-o noapte, când poliţia bazei a încercat să conserve un presupus mulaj din teren al unui tren de aterizare OZN, i-a fost ordonat de către superiorii bazei să nu facă asta.

Din toate rapoartele, ofiţerii superiori ai forţelor aeriene ale Statelor Unite de la Warren pur și simplu au ignorat incidentele. Baza forţelor aeriene Whiteman este situată la aproape 70 de mile est de Kansas City, Missouri. înainte, o bază de antrenament pentru planoare, astăzi este casa pentru avionul **B-2 Spirit bombardierul invizibil.**[201]

La sfârșitul anilor '90, avioanele B-2 de la Whiteman au zburat dus-întors non-stop raiduri de bombardare în Iugoslavia în timpul crizei din Kosovo. Au făcut același lucru câţiva ani mai târziu în sprijinul războiului din Afganistan și invaziei Statelor Unite în Irak.[202]

Totuși, în timpul anilor '60, Whiteman a adăpostit un vast complex de rachete balistice intercontinentale, conţinând până la 150 de rachete. Acolo a apărut una dintre cele mai înfricoşătoare şi inexplicabile incursiuni OZN. Conform unui raport dat NUFORC, totul a început în jurul orei 9 seara, în noaptea de 16 iunie 1966, când personalul turnului de control al bazei a detectat un obiect în formă de farfurie zburând deasupra părţii celei mai sudice a complexului de rachete.

Cursul de zbor al obiectului a dus în cele din urmă către unul din buncărele de lansare a rachetelor balistice intercontinentale ale bazei. *Când a trecut deasupra acelui teren, racheta din interiorul buncărului a pierdut alimentarea*

---

201 După ieșirea la „pensie" a avionului F-l 17 Stealth, invizibil, din care unul a fost doborât în Iugoslavia în 1999.

202 Acest paragraf se refera la avioanele F- 17 Stealth

cu curent electric. Această situaţie serioasă este cunoscută ca „stare de alertă de explozie ”.

Electricitatea s-a reîntors la buncărul de rachetă de îndată ce OZN-ul a părăsit zona. Dar apoi acelaşi lucru s-a întâmplat la următorul buncăr la care OZN-ul a ajuns. Curentul s-a oprit, revenind de îndată ce OZN-ul a trecut de buncăr. Apoi s-a întâmplat aşa şi la următorul buncăr, şi la următorul, şi la următorul.

în mod incredibil, OZN-ul a zburat peste tot în complexul Whiteman pentru următoarele două ore, oprind curentul la toate cele 150 de rachete controlate de bază, în timp ce toate aceste rachete erau armate. în cele din urmă, obiectul a zburat către nord şi a dispărut din nou.

Baza forţelor aeriene **Ellsworth** este situată aproape de **Rapid City, Dakota de Sud,** în colţul de sud-vest al statului. Odinioară un teren de antrenament pentru avioanele **B-17 Flying Fortress,** în zilele noastre Ellsworth este casa unui regiment de aviaţie de bombardiere **B-1B Lancer.**

Dar în 1960, întinsa instalaţie era o bază de rachete balistice intercontinentale şi acolo a avut o altă incredibil de ciudată incursiune OZN, la nici două săptămâni după bizarele întâmplări de la Whiteman.

După cum raportează **Hastings** în *OZN-urile şi armele nucleare*, în noaptea de 25 iunie 1966, doi tehnicieni au fost trimişi la unul dintre buncărele de rachete ale bazei, cu numele de **cod Juliet-3.**

Curentul electric al rachetei balistice intercontinentale s-a întrerupt misterios. Tehnicienii au corectat problema şi au completat procedura de repomire a rachetei. Totuşi,

întorcându-se la suprafaţă, tehnicienii au auzit prin radio că s-a declanşat o alarmă de securitate la un alt buncăr în apropiere. Cu numele de **cod Juliet-5,** rachetei acestuia i s-a întrerupt de asemenea curentul.

Pe măsură ce au continuat să monitorizeze transmisiile radio, cei doi tehnicieni au auzit în curând vocile tulburate ale echipei de securitate trimise să investigheze alarma de la **Juliet 5.**

Ei strigau că un obiect ciudat s-a oprit pe pământ în interiorul gardului de securitate al buncărului. *Liderul echipei de securitate a descris obiectul că o sferă metalică sprijinită de un mecanism de aterizare tip trepied.*

Sună nebuneşte, dar din poziţia lor de la **Juliet-3,** cei doi tehnicieni şi un agent de pază care îi însoţise au putut vedea o strălucire intensă venind dinspre **Juliet-5,** la patru mile distanţă.

în timp ce uimitoarea transmisie radio continua, tehnicienii l-au auzit pe şeful echipei Juliet-5 refuzând de două ori ordinele de a se apropia de obiectul misterios, cerând în schimb permisiunea ofiţerului de securitate de top al bazei să tragă în el.

Evident sub stres – racheta balistică intercontinentală din interior era armată şi îndreptată către Uniunea Sovietică – acest ofiţer a ordonat echipei de securitate să nu îşi folosească armele până când situaţia nu se lămureşte. A asigurat apoi echipa de securitate că un elicopter este pe drum spre terenul Juliet-5.

Transmisiunile radio următoare au arătat că comandantul bazei Ellsworth, comandantul flotei şi comandantul de mentenanţă a rachetelor, printre alţii, se aflau la bordul elicopterului îndreptându-se spre Juliet-5.

Aşa o adunare de înalţi ofiţeri superiori aflându-se în acelaşi loc în acelaşi timp era extrem de rară. Ca toţi să fie strânşi într-un elicopter, noaptea, când zburatul cu elice nu era cel mai sigur, era aproape fără precedent.

Dar chiar când elicopterul se apropia de Juliet-5, şeful echipei de securitate a fost auzit strigând că misteriosul obiect pleca. Exact în acel moment, cei trei martori de la Juliet-3 au văzut un fascicul strălucitor de lumină ridicându-se de deasupra Juliet-5 și zburând cu o viteză incredibilă.

Elicopterul a aterizat câteva momente mai târziu şi pasagerii lui de nivel înalt au pătruns în zona izolată. *văzut trei adâncituri în pământ, fiecare la aproape 25 de picioare*[203] *depărtare, formând un triunghi.*

Urmele erau exact ceea ce era de aşteptat de la mecanismul de aterizare pe care şeful echipei de securitate l-a descris. In acel moment, spre surprinderea tuturor, electricitatea la Juliet-5 a revenit deodată, refăcută la fel de misterios cum s-a pierdut.

Când cei doi tehnicieni şi agentul de pază care au urmărit incidentul de la Juliet-3 s-au întors la biroul de operaţiuni al bazei, au fost interogaţi îndelung despre ceea ce au văzut și au auzit.

Agentul de pază a recunoscut că a surprins dialogul radio. Dar ştiind că alţii au fost pedepsiţi pentru că vorbeau despre OZN-uri, tehnicienii au minţit, spunând că erau sub pământ când s-a întâmplat totul și nu au fost martori la nimic neobişnuit.

Cei trei oameni au fost interogaţi din nou următoarea zi, de această dată în prezenţa unui civil necunoscut, cel mai probabil un membru al Oficiului de Investigaţii Speciale al

---

203 Cam la 7 metri - aproximaţie.

Forţelor Aeriene.[204]

Tehnicienii şi-au menţinut declaraţiile. Agentul de pază şi-a menţinut-o pe a lui. Nu s-a întâmplat nimic cu tehnicienii, dar niciunul dintre ei nu l-a mai văzut vreodată pe agentul de pază. Conform câtorva relatări publicate, incluzând una a lui Hastings, baza forţelor aeriene Malmstrom, din apropiere de Great Falls, Montana, a fost următoarea ţintă a incursiunilor OZN.

La începutul lui februarie 1967, nişte localnici au văzut obiecte ciudate strălucind prin cer. Acestea au fost ca un preludiu a ceea ce s-a întâmplat în continuare. într-o noapte din mijlocul lunii februarie, un ofiţer de securitate de la Malmstrom a recepţionat un apel de la un pilot care făcea o verificare de rutină la una dintre instalaţiile de lansare izolate ale bazei.

Pilotul era înspăimântat. El a spus agentului că privea la un uriaş obiect strălucitor plutind ameninţător deasupra buncărului de rachetă. Ofiţerul mai întâi nu l-a crezut pe pilot – sună prea fantastic. Dar apelurile repetate ale pilotului l-au convins totuşi în cele din urmă. El, la rândul lui, a informat postul de comandă de la Malmstrom – **dar incredibil, i s-a spus că postul de comandă nu mai prelua „aceste tipuri de rapoarte”.**

Singura altă acţiune la care s-a putut gândi ofiţerul a fost să autorizeze pilotul să tragă în OZN. Deşi pilotul a apreciat autorizarea ofiţerului, el a remarcat că luând în considerare la ce se uită, trăgând în acesta nu ar rezolva nimic şi nu a executat ordinul! OZN-ul a zburat la puţin timp după aceea într-o direcţie necunoscută…

Câteva săptămâni mai târziu, dimineaţă devreme, în

204 Cunoscut sub sigla de OSI a USAF.

ziua de 16 martie, o alarmă răsunătoare s-a pornit în Malmstrom. Una dintre rachetele balistice internaţionale ale instalaţiei se deconectase deodată şi era acum inoperabilă.

Ofiţerii de la postul de comandă au sunat la terenul rachetei afectate. Opinia predominantă era că un echipaj de mentenanţă a cauzat defecţiunea. în schimb, agentul de paza de la teren a răspuns că nu s-a realizat nicio mentenanţă la buncăr în acea dimineaţă – dar oamenii au văzut un OZN plutind ameninţător deasupra locului.

Ofiţerii de comandă nu au luat acest raport în serios – dar apoi au început să vină alte avertizări. *Mai multe rachete se închideau, una după alta. în câteva secunde, zece dintre rachetele balistice intercontinentale de la Malmstrom erau inoperabile.*

Asta era grav. O mare parte din securitatea naţională a Americii depindea de capabilitatea acestor rachete – şi în acel moment, erau inutile. Ofiţerii postului de comandă trebuia să pună din nou în funcţiune rachetele imediat, însă, pentru a face asta, trebuia să ştie ce nu a mers bine.

Când au fost verificate buncărele, s-a descoperit că o eroare în sistemul de ghidare al fiecărei rachete a cauzat defecţiunile. Nimeni nu ştia de ce. Terenurile în sine nu rămăseseră fără electricitate, şi rachetele nu prezentau semne de modificare a parametrilor funcţionali.

Se ştia că singurul lucru care ar fi putut interfera cu sistemul de ghidare al rachetelor balistice intercontinentale era un impuls electromagnetic – unul mare – direcţionat spre circuitele protejate ale rachetei. Chiar dacă era posibil din punct de vedere tehnic să se producă o astfel de undă de putere, era nevoie de echipament înalt specializat ca să facă asta. Un astfel de echipament nu există la Malmstrom.

A durat până noaptea târziu pentru ca echipajele de mentenanţă să aducă toate rachetele balistice intercontinentale afectate din nou în stare de funcţionare. Dar nu încape îndoială că pe 16 martie 1967, o parte semnificativă a arsenalului nuclear al Americii nu ar fi fost disponibil dacă duşmanul ar fi ales acea zi să atace Statele Unite.

O săptămână mai târziu, pe 24 martie, un pilot de la una dintre instalaţiile de lansare de la Malmstrom a reperat două obiecte strălucitoare pe cer. Se mişcau în moduri bizare – aşa de mult, încât omul a sunat la ofiţerul de securitate al bazei. Dar dintr-un oarecare motiv neînchipuit, mai ales în lumina a ceea ce se întâmplase la bază cu doar două săptămâni înainte, ofiţerul de securitate nu era convins că asta era ceva important. El i-a spus pilotului să îl alerteze numai dacă obiectele vin mai aproape. Un minut mai târziu, subofiţerul îngrozit al pilotului a sunat înapoi la ofiţerul de securitate şi a strigat că un OZN roşu în formă de farfurie plutea ameninţător în acel moment în afara porţii buncărului.

După ce a ordonat subofiţerului să asigure locul, agentul de pază şi-a contactat comandantul. în timp ce cei doi bărbaţi discutau ce să facă, a sunat o alarmă prin postul de comandă. *Una dintre rachetele bazei se deconectase. Zece secunde mai târziu, o altă rachetă s-a defectat. Apoi încă una, şi încă una.*

într-o repetare efectivă a evenimentelor de cu o săptămână înainte, *în mai puţin de un minut, opt dintre rachetele balistice intercontinentale de la Malmstrom au devenit inoperabile.*

Un martor care a ajutat repornirea acestui set de

rachete lovite a furnizat o relatare personală a ceea ce s-a întâmplat în continuare, împreună cu unele detalii uluitoare şi descurajante. înainte ca acest anumit echipaj de reparare a plecat să îşi înceapă munca de repomire, ei au primit o informare specială de la un subofiţer care le-a spus categoric că baza avea probleme mari. OZN-uri erau în zonă şi închideau terenurile de rachete. Echipajelor de reparare le-au fost prezentate proceduri stricte de ce să facă dacă vedeau un OZN pe teren.

Instrucţiunile sunau cam aşa: Dacă echipajul vedea un OZN în timp ce se apropiau de terenul de rachetă, ei trebuia să se oprească imediat şi. să-şi transmită poziţia. Dacă vedeau un OZN după ce ajungeau la buncăr, ei trebuia să întrerupă ce făceau şi să plece imediat. Dacă chiar lucrau la o rachetă şi vedeau un OZN, echipa trebuia să ia casetele rachetei de fixare a ţintei apoi să coboare adânc în siloz, închizând toate trapele în urma lor. (?!?!?!?!) Acest scenariu ar lăsa un paznic ghinionist în urmă, la suprafaţă. Era de datoria lui să raporteze postului de comandă ce se întâmplă deasupra solului.

Din fericire, niciuna dintre aceste situaţii nu s-a desfăşurat vreodată. Comandanţii de la Malmstrom au aranjat ca inginerii de la compania Boeing, care construise rachetele, să examineze rachetele balistice intercontinentale şi să explice de ce s-au închis aşa de misterios. Dar constructorii civili erau şi ei uluiţi. Un inginer care era acolo a spus că niciodată nu poate explica cum sau de ce au pornit rachetele alerta. Totuşi nici forţele aeriene, nici Boeing nu au luat în considerare OZN-urile în analiza lor. Cauza închiderilor de la Malmstrom rămâne un mister până astăzi.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici, Situaţia a continuat să

evolueze spre ceea ce s-ar fi putut **numi:„Lansare în curs!”** sau **„Panica de la baza forţelor aeriene Minot”.** Probabil cea mai înspăimântătoare incursiune OZN la o amenajare de rachete balistice intercontinentale a Statelor

Unite s-a petrecut la baza forţelor aeriene Minot la trei luni de la evenimentele bizare de la Malmstrom.

Minot este situată în partea de nord a **Dakotei de Nord.** în anii ’60, era dislocarea unei baze de rachete balistice intercontinentale și a unui regiment de aviație de bombardiere armate nuclear B-52.[205]

într-o noapte, la sfârşitul lui iulie 1967, personalul de securitate al bazei a raportat un obiect mare, strălucitor zburând deasupra întinderii vaste Minot. Rapoartele următoare au spus că obiectul se mişcă din buncăr de rachetă în buncăr de rachetă. într-o oră, toate instalaţiile de lansare de la Minot au raportat că un OZN a trecut pe deasupra amplasării lor.

Apoi deodată, în timp ce OZN-ul a trecut peste un anumit teren, indicatorii rachetei au început să afişeze: *„lansare în cursu.*

Baza Minot nu era străină de incursiunile OZN. într-o noapte, mai devreme, în acel an, **NORAD** a contactat postul de comandă cu un mesaj urgent: Un OZN cobora în acel moment asupra unuia dintre buncărele de rachete de la Minot. NORAD știa asta pentru că au detectat intrusul pe radarele lor puternice şi atotvăzătoare.

Comandamentul bazei Minot a trimis imediat o echipă de securitate să investigheze situaţia. Ajungând la buncăr,

---

205 Avionul de bombardament B-52 Stratofortres a fost bombardierul de „bază“ folosit de SUA în Războiul din Vietnam. Aceste avioane pot purta la bord bombe şi rachete cu încărcături nucleare. Pot transporta 18.000 kg de bombe cu încărcătură clasică sau nucleara

uluită, echipa de securitate a văzut un obiect în formă de disc metalic, înconjurat de lumini strălucitoare licărind, mişcându-se deasupra capetelor lor.

Deodată OZN-ul s-a oprit şi a început să plutească la 500 de picioare[206] deasupra buncărului de rachetă. între timp, NORAD a trimis două avioane F-104 să intercepteze OZN-ul, dar acesta a dispărut înainte să ajungă ele.

Dar acum, în această noapte fierbinte de iulie, personalul din camera de control de la Minot privea la **avertismentul** ***„lansare în curs”.*** *Personalul camerei de control s-a grăbit să activeze comutatorul de „ al rachetei. Procedura a fost reuşită şi în cele din urmă toţi indicatorii rachetei au revenit la normal.*

Dar era clar pentru toţi cei implicaţi că OZN-ul a cercetat comenzile rachetei şi le-a activat cumva. Dacă vreuna dintre comenzi ar fi eşuat, racheta ar fi fost lansată. Totuşi, în ziua următoare, unul dintre ofiţerii de top ai bazei i-a anunţat pe toţi cei implicaţi că, oficial, „nu s-a întâmplat nimic ”.

Interesant este că un eveniment comparabil a apărut în Uniunea Sovietică cu aproximativ cincisprezece ani mai târziu. în octombrie 1982, un OZN în formă de farfurie a apărut peste o bază de rachete balistice intercontinentale în apropiere de **Byelokoroviche,** un sat din **Ucraina.** Mulţi săteni, ca şi personalul bazei au văzut obiectul. **în timp ce OZN-ul staţiona deasupra bazei, secvenţa de lansare automată a câtorva rachete din interior a fost deodată activată.**

Un inginer de rachete, intervievat în 1997 la emisiunea Primetime Live a televiziunii ABC, a povestit cum echipajul de lansare al rachetei a privit neputincios cum numărătoarea

---

206 Cam 150 de metri., pentru text-

inversă a continuat pentru cincisprezece secunde terifiante. Apoi, la fel de brusc, secvenţa a eşuat şi rachetele s-au reîntors la starea lor normală de aşteptare.[207]

Un alt ofiţer al armatei, retras, care a fost acolo, a adăugat că în timpul acestei perioade, pentru un scurt timp, luminile de semnalizare de pe ambele panouri de control s-au aprins deodată. Luminile arătând că rachetele se pregăteau de lansare. Aceasta se întâmpla în mod normal dacă un ordin era transmis de la Moscova. Explicaţiile oficiale de mai târziu au spus că obiectul plutitor a fost o „rachetă semnalizatoare militară Dar şi americanii aveau problemele lor... în 1966, Statele Unite a început un program care viza îmbunătăţirea sistemelor de rachete armate nuclear cu rază lungă. Toate rachetele balistice intercontinentale ale Comandamentului Aerian Strategic (SAC) au fost înlocuite ori cu rachetele **Minuteman** II ori cu **Minuteman** III,[208] necesitând o completă renovare a tuturor instalaţiilor de lansare ale forţelor aeriene.

Această sarcină imensă a fost în sfârşit completată în ianuarie 1975, dar, conform unui raport NUFORC, reperările OZN au continuat nestingherite la bazele de rachete balistice internaţionale ale SAC[209] în toată această perioadă.

De exemplu, la începutul lui ianuarie 1972, baza forţelor aeriene Malmstrom a primit un raport ciudat de la sediul central NORAD din apropiere. Senzorii din jurul unuia dintre buncărele de rachetele de la Malmstrom au arătat că *temperatura solului a crescut inexplicabil cu 80 de grade*

---

207 Niciuna dintre comenzile de „anulare[1]* a lansării nu a putut fi activată de tehnicienii ruşi la acel moment.

208Rachetele Minuteman II şi rachetele MinutenlII erau perfecţionări ale rachetelor Minuteman I.

209 Comandamentului Aerian Strategic.

Fahrenheit în doar câteva minute.

Comandantul de gardă de la Malmstrom a verificat rapid buncărul cu pricina. Niciunul dintre senzorii de perimetru nu indica vreo intruziune. Nici nu erau semne că cineva ar fi mers pe jos până la teren.

O echipă de securitate a fost trimisă grăbit la teren; când au ajuns, ei au văzut ceva incredibil. *Un stătea pe sol şi acoperişul buncărului de rachetă fusese îndepărtat. Aparent „echipajul”OZN intrase cu forţa în instalaţia de lansare.*

Echipa de securitate era destul de aproape încât, chiar dacă nu a fost înregistrată vreodată o descriere, un membru a susţinut că a văzut echipajul OZN-ului în interiorul buncărului, examinând ansamblul de circuite al rachetei. Fiind descoperiţi, ocupanţii OZN- ului s-au grăbit înapoi la aparatul lor. OZN-ul s-a ridicat, zburând direct în sus, cu o viteză estimată de

50.0 mile240 pe oră.

După aceea, controlorului şi cutremuratei echipe de securitate li s-a spus de către superiorii bazei ca incidentul „nu s-a *întâmplat*”**.**

Dar iată că în jurul Halloween-ului din **1975,** baza forţelor aeriene din **Maine** a devenit deodată centrul atenţiei incursiunilor OZN. *Situat în colţul îndepărtat de nord-est, foarte aproape de graniţa cu Canada,* acest loc, de obicei rece, nu era o bază de rachete balistice intercontinentale. Era baza regimentului de aviaţie de bombardament strategic al 42-lea, iar în anii **’70, strategic însemna nuclear.**

Baza stoca arme cu hidrogen pe care bombardierele Statelor Unite B-52 le-ar fi aruncat peste Uniunea

Sovietică în eventualitatea unui război. Aşa cum a fost documentat în mod extins de NICAP, în seara de 27

octombrie 1975, un membru al poliţiei de securitate a bazei a văzut ceea ce a crezut că era un avion, zburând neobişnuit de jos de-a lungul perimetrului de nord al bazei.

Aparatul neidentificat a apărut de asemenea pe radarul bazei. Ofiţerul turnului de control a încercat să contacteze avionul rătăcitor să îl avertizeze să se îndepărteze dar fără succes. Ofiţerul turnului de control aerian a raportat imediat situaţia la comandamentul **bazei Loring.**

Câteva minute mai târziu, comandantul regimentului de aviaţie a ajuns la faţa locului şi a declarat alertă de securitate de nivel înalt.

între timp, „aeronava” misterioasă a început să încercuiască zona bazei de depozitare a armelor nucleare, în acel moment zburând la numai 150 de picioare[210] deasupra pământului. Aceasta a continuat pentru mai mult de jumătate de oră, chiar când vehiculele de securitate au inundat zona, cutreierând instalaţia de armament şi pământul direct de sub calea de zbor a intrusului.

Aeronava misterioasă a dispărut în cele din urmă, numai ca să apară din nou pentru puţin timp pe radar, îndreptându-se în direcţia **New Brunswick, Canada.** Comandamentul bazei Loring a luat acest incident foarte în serios.

Ei au notificat şeful de Stat major al forţelor aeriene şi sediul central al SAC, printre alte entităţi anunţate atunci. Mesajul pe care l-au trimis era clar: intrusul a încălcat clar perimetrul bazei forţelor aeriene Loring.

Comandamentul Loring a apelat şi la autorităţile civile, inclusiv **FAA**[211] şi poliţia statală şi locală. Ei voiau ajutor în

---

210 Pentru text, 50 de metri.

211 Federation American Aviation.

identificarea aeronavei misterioase. Dar nimeni nu avea vreo idee ce era sau de unde venea.

Apoi, seara următoare, s-a întâmplat din nou. La aceeaşi oră 7:45 seara, un OZN s-a apropiat de bază. Luminat strălucitor şi apărând clar pe radar, acesta a încălcat perimetrul bazei şi s-a îndreptat către zona de depozitare a armelor. Martorii privind de la distanţă au zis că OZN-ul se mişca cu porniri şi opriri. La un moment dat, luminile lui s-au stins şi martorii l-au pierdut din vedere.

Totuşi, de această dată, o parte din personalul bazei a văzut mai îndeaproape aeronava misterioasă. Câţiva membri ai unui echipaj al avionului B-52 de la sol au văzut OZN-ul în timp ce plutea ameninţător la capătul pistei de zbor.

Bărbaţii au rechiziţionat un camion din apropiere şi au gonit spre obiect. Urmărirea lor i-a dus în zona de depozitare a armelor, unde au ajuns la câteva sute de picioare[212] depărtare de OZN. **Ei vor descrie mai târziu obiectul ca fiind lung cât patru maşini puse împreună şi arătând ca o minge de fotbal american întinsă, portocalie şi roşie.** Ei nu au văzut elice, rotoare sau aripi.

Unul dintre oameni a spus că ce a observat l-a făcut să se gândească la deşert. „*Cum valurile de căldură ridicându-se de la nivelul deşertului,* a fost citat mai târziu într-o depoziţie sub jurământ. Asta e ceea ce am văzut. Erau aceste valuri în fata obiectului şi toate culorile se amestecau împreună. Obiectul era solid şi noi nu am putut auzi niciun fel de zgomot venind de la el.”

între timp bărbaţii au putut auzi sirenele echipelor de securitate ale bazei grăbindu-se la faţa locului. Fiind într-o zonă restricţionată, unde nu aveau niciun drept să fie,

212 Câteva zeci de metri.

bărbaţii şi-au întors camionul şi s-au întors înapoi la pista de zbor. Poliţia i-a ignorat totuşi. Ei aveau lucruri mai importante pentru care să se îngrijoreze: *adică, obiectul ciudat de deasupra zonei armelor nucleare.* De îndată ce reflectoarele lor au cercetat zona, OZN-ul a zburat.

La fel ca „noaptea trecută", radarul a detectat OZN-ul în timp ce se îndrepta către **New Brunswick.** Din nou, superiorii bazei au trimis mesaje prioritare despre intruziune către ofiţerii comandanţi superiori. De asemenea sau pregătit pentru viitoare incidente.

Au fost înţelepţi să facă asta. în noaptea de Halloween, un OZN a fost reperat la patru mile nord-vest de bază. Anticipând exact un asemenea eveniment, un elicopter al bazei a decolat imediat, să intercepteze obiectul, dar nu a avut succes. Obiectul dispăruse. Două ore mai târziu centrul radar al bazei a detectat un alt obiect neidentificat mişcându-se încet în interiorul perimetrului bazei. Elicopterul a decolat din nou, dar ca şi înainte, echipajul nu a găsit nimic.

Acum detaşamentul OSI[213] de la Loring a trimis un mesaj autorităţilor superioare. Mesajul descria un alt „elicopter neidentificat" văzut la altitudine joasă deasupra bazei forţelor aeriene Loring în cele două nopţi trecute (31 octombrie şi 1 noiembrie). Se referea de asemenea la intrus ca la o „entitate necunoscută".

Ceea ce face totul şi mai ciudat este că Loring nu a fost singura bază SAC care să fie inspectată de OZN-uri în acea perioadă. în noaptea de 30 octombrie, personalul de la baza forţelor aeriene **Wurtsmith** din **Michigan** a reperat ceea ce ei credeau că era un elicopter zburând în jurul perimetrului

---

213 Detaşamentul de Informaţii Intelligence

lor. Obiectul, care părea să aibă o lumină albă, strălucind în faţă, şi două lumini roşii la capăt, nu a menţinut o altitudine constantă. în schimb a fost văzut zburând în sus şi în jos.

Câteva minute mai târziu, poliţia de securitate de la Wurtsmith a raportat un al doilea „elicopter" neidentificat în interiorul perimetrului. La fel ca OZN-ul de la Loring, această aeronavă a plutit ameninţător la mică înălţime deasupra zonei de depozitare a armelor nucleare. Radarul bazei a confirmat că erau două obiecte zburând deasupra bazei la altitudini joase.

O confirmare suplimentară a venit de la echipajul unui avion KC-13 5[214] care era în aer în acel moment. Ei au surprins câteva clipe cele două OZN-uri, dar avionul lor nu a putut niciodată să ajungă suficient de aproape pentru a distinge vreun detaliu.

Dar reperările de la Malmstrom nu se terminaseră; ele vor reapărea în prim-plan în anul 1975.

Iată că încă odată baza forţelor aeriene de la Malmstrom din Montana a fost locul unei incursiuni OZN ameninţătoare. Pe 7 noiembrie 1975, o alarmă a răsunat de-a lungul bazei, indicând că securitatea la imul dintre buncărele de rachetă ale bazei a fost încălcată. Cei doi ofiţeri din interiorul acelei instalaţii de lansare anume nu aveau niciun mod de a vedea ce se întâmplă deasupra lor. Utilizând procedurile standard, ei au cerut unei echipe de securitate să investigheze.

Pe măsură ce această echipă se apropia de buncăr, ei au raportat vederea unui enorm disc portocaliu plutind ameninţător jos, deasupra zonei. După unele descrieri avea

214 Avionul KC-135 este un avion-cistemă pentru realimentare în aer a avioanelor de luptă.

cel puţin 300 de picioare[215] în diametru. Auzind asta, ofiţerii de jos din instalaţia de lansare au ordonat echipei de securitate să continue apropierea către teren – dar aceştia au refuzat să se apropie mai mult de obiectul terifiant.

Forţele aeriene au adus două avioane turboreactoare de interceptare F-106 de la Great Falls, din apropiere, dar discul a zburat înainte ca ei să ajungă, vâjâind la o înălţime de aproximativ 75.000 de picioare, 47 şi a dispărut rapid.

Baza a trimis imediat tehnicieni la buncăr, să verifice racheta. ***Spre oroarea lor, ei au descoperit că informaţia ţintei stocată în sistemul de ghidare al focosului fusese modificată.*** Tehnicienilor li s-a ordonat să îndepărteze de la rachetă ogiva de luptă care conţinea multiplele focoase nucleare şi „adresele” de lovire. Aceste focoase au fost minuţios verificate la bază, dar nimeni nu a putut înţelege cum a fost alterată informaţia ţintei.

în cele din urmă, întreaga rachetă a fost dezactivată, îndepărtată, demontată şi schimbată cu alta nouă. Dar lucrurile se „complică” şi mai mult…

Una dintre cele mai sinistre povestiri pe care Hastings o spune despre OZN-uri şi arme nucleare în cartea sa a avut loc în ianuarie 1979. Ea începe cu o echipă tehnică lucrând în interior la un buncăr de lansare de rachetă balistică intercontinentală de la baza forţelor aeriene Ellsworth.

Echipa realiza un procedeu de aliniere a ţintei pe rachetă, care este un proces minuţios.[216] Deodată garda terenului, care patrula la nivelul solului, a început să lovească în scara care ducea în subteran. El le-a spus tehnicienilor să urce la suprafaţă imediat. Şeful echipei şi

---

215 Pentru text, 10 metri în diametru.

216 Pentru text, peste 22.000 de metri.

unul dintre tehnicienii lui au urcat din buncăr în noaptea rece din Dakota de Sud şi au fost pe loc asurziţi de un bâzâit tare, de frecvenţă joasă, un zgomot fără o sursă evidentă. Vibraţia era aşa de puternică, încât clătina trapa de acces şi un camion parcat lângă ea.

Paznicul înfricoşat i-a informat că zgomotul începuse cu cinci minute înainte şi că el îl raportase deja la postul de comandă al bazei. Dar apoi paznicul, şi mai terifiat, le-a spus bărbaţilor să se uite în sus, la cer. Ce au văzut era de neînţeles. Exact deasupra lor totul era negru – negru fără formă.

Totuşi, când priveau în orice altă direcţie, puteau vedea cerul nopţii înstelat. *Ceva plutea ameninţător chiar deasupra lor.* Un tehnician a descris mai târziu ce a văzut ca „o figură geometrică neagră în spaţiu", blocând stelele. Dar cei trei bărbaţi nu au putut distinge detaliile obiectului de deasupra capetelor lor. Au deschis poarta în partea de nord a buncărului şi au mers, încercând să urmărească de la sol ceea ce părea a fi „frontiera" a orice ar fi fost plutind deasupra capului lor. în mod bizar, de îndată ce au păşit în afara porţii de securitate, bâzâitul înnebunitor s-a oprit.

Ei au decis să meargă pe conturul obiectului de deasupra lor. întorcându-se în trei „unghiuri" drepte înainte de a ajunge la punctul de pornire, ei au estimat mai târziu că marginile obiectului aveau între 80 şi 100 de picioare[217] lungime şi „obiectul" era în formă de paralelogram.

De îndată ce trio-ul a reintrat pe teren, bâzâitul cel tare i-a învăluit din nou. La acel moment tehnicienii au hotărât să coboare din nou în buncăr. Dar deodată totul din teren a pierdut curentul, de la luminile de deasupra şi de sub

---

217 Aici. 7 la 9 metri.

pământ până la motorul camionului. Şi mai îngrijorător, radioul paznicului s-a oprit.

Tehnicienii au coborât oricum înapoi în buncăr. Au făcut tot posibilul să facă luminile să funcţioneze din nou, dar au eşuat. Pentru că nu au putut realiza nimic în întunericul bezna din buncăr, ei s-au întors la nivelul solului din nou, îngrijoraţi acum că ei vor fi învinuiţi de pana de curent.

Spre uşurarea lor, totul era acum liniştit deasupra – dar puteau vedea încă OZN-ul blocând cerul. Apoi, deodată curentul a revenit. Luminile s-au aprins; întregul cer era din nou vizibil. Obiectul dispăruse.

Dar apoi s-a descoperit că sistemul de ghidare pentru rachetă din buncăr era neoperativ. Bărbaţii au început imediat procedurile necesare să îl repornească când au primit un apel furios de la instalaţia de comandă. întradevăr, superiorii credeau că tehnicienii au cauzat pana de curent din teren.

Tehnicienii au asigurat instalaţia de control că erau la fel de nedumeriţi ca toată lumea în legătură cu ce se petrecea. Ei lucrau să refacă sistemul de ghidare și vor termina procedura de aliniere întreruptă.

La fel ca mulţi alţi martori la fenomene neexplicate, tehnicienii ştiau ce li se întâmplă oamenilor care raportau OZN-uri. Aşa că au fost de acord să nu spună nimic despre ciudatul obiect de pe cer. La părăsirea terenului, ei au spus paznicului să nu vorbească, de asemenea, nimic despre ce s-a întâmplat.

Totuși, când tehnicienii s-au întors la bază, ei au auzit că echipaje lucrând la alte două buncăre au avut exact aceeaşi experienţă ca ei. **Aceştia reperaseră un obiect**

deasupra, s-au stins luminile şi rachetelor lor au intrat în stare de alertă.

Toată conducerea bazei părea să fie la hangarul tehnic când tehnicienii şi-au lăsat echipamentele. Asta era suficient de ciudat. Dar apoi fiecare bărbat a fost pus într**-0** cameră de unul singur şi i s-a spus să completeze un raport detaliat despre ceea ce se întâmplase. Menţinându-şi acordul, cei doi tehnicieni nu au zis nimic despre un OZN. Membrii unei alte echipe au raportat totuşi OZN-ul şi li s-a ordonat să semneze un acord de securitate naţională, jurând să nu discute niciodată din nou evenimentul.

Mai târziu s-a aflat că penele de curent din acea noapte au fost extinse. Nu mai puţin de treisprezece rachete au intrat în stare de alertă. Dar din nou, aceasta este doar o mică parte din incidentele de incursiuni OZN de la bazele de rachete balistice intercontinentale ale SUA.

Rapoartele s-au împuţinat în anii dar nu complet. De fapt, o incursiune OZN la o bază de rachete a Statelor Unite a fost raportată recent, chiar in 2005!

Totuşi sunt mai puţine rachete balistice intercontinentale în zilele noastre, datorită diferitelor tratate de dezarmare dintre Statele Unite şi Rusia. Probabil de aceea sunt mai puţine reperări OZN la bazele de rachete nucleare.

Cu toate acestea încă rămâne întrebarea: De ce au fost OZN-urile aşa de interesate de aceste locuri? Ce făceau ele? Supraveghere? Sabotaj? Sau trimiteau vreun fel de mesaj?

Foo-fighters păreau curioase despre modurile în care am ajuns să ne omorâm unii pe alţii; poate că aceasta era doar o altă formă de curiozitate. Sau poate acesta era felul cuiva de a ne spune ce ar trebui să ştim deja: că aceste feluri

de arme ar putea distruge toată civilizaţia umană. Sau poate era cu totul altceva.

Totuşi cel mai mare mister dintre toate este de ce Armata Statelor Unite, şi în special Forţele Aeriene ale Statelor Unite, a ales să trateze aceste incidente aşa de egoist şi sau înşelător.

Dr. J. Allen Hynek, celebrul om de ştiinţă[218] extraordinar, care a lucrat mai întâi pentru forţele aeriene, pentru a demitiza cazurile OZN, numai ca să ajungă să creadă şi el în ele, a publicat un articol în 1972 despre unul dintre incidentele de incursiuni OZN.

El a raportat că după ce episodul a fost „investigat", explicaţia oficială a forţelor aeriene a fost că toţi martorii – de la piloţi şi până la ofiţerii de rang înalt ai bazei în cauză – vedeau „stele".

Hynek a întrebat apoi, glumind: *Puneau la conducerea arsenalului nuclear forţele aeriene ale Statelor Unite persoane care erau aşa de proaste încât nu recunoşteau o „stea" atunci când vedeau una? Aceşti aceiaşi oameni care într-o bună zi ar putea fi solicitaţi să lanseze armele nucleare ale acestei ţări?.*

La fel ca în cazul cascadei de incidente OZN din anii '50 şi din timpul conflictului Coreean, acţiunile forţelor aeriene – sau inacţiunile – când a fost vorba despre incursiunile OZN la rachetele balistice intercontinentale din anii '60 şi '70, ca şi incursiunile în sine, pur şi simplu sfidează interpretarea.

în multe feluri implicarea Americii în războiul din Vietnam a fost un exerciţiu de proastă gestionare militară. Dus ca parte a mai marelui război din Indochina, care a ţinut din 1950 şi până în 1975, din punctul de vedere al Americii, cea mai grea luptă a apărut între 1965 şi 1969, când Statele

---

218 în prezent, decedat.

Unite au avut mai mult de 500.000 de militari în ţară şi încă multe mii pe vasele din larg şi din ţările învecinate care sprijineau efortul. în esenţă, un război civil în care Statele Unite a intrat pentru a ajuta întrucâtva democraticul Vietnam de Sud împotriva Nordului comunist totalitar, a fost un conflict dezastruos, fără linii de front stabilite, fără o strategie clară a Statelor Unite, cu puţine lupte convenţionale şi niciun mijloc tangibil de a măsura succesul decât prin numărul de morţi.

Războiul a avut mai multe bombe aruncate peste relativ micuţul Vietnam de Nord decât peste toată Europa în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Sute de avioane turboreactoare şi bombardiere urcau în cer în fiecare zi, dezlănţuind totul de la bombele terifiante **„daisy cutter”** la bombe cu napalm şi bombe **cluster,** la armament avansat, cum ar fi primele bombe „inteligente”[219] şi până la raiduri de bombardare masive realizate de avioane B-52 încărcate cu arme convenţionale în locul armelor nucleare.

Războiul a implicat de asemenea o uriaşă forţă terestră a Statelor Unite de jumătate de milion de oameni, ai cărei membri trebuia să servească în zona de război pentru doar un an şi apoi să meargă acasă. Pentru mulţi dintre aceşti militari, pe deplin conştienţi că ceea ce făceau era universal nepopular, catastrofic distructiv, fără nicio şansă de victorie clară, ideea nu era atât de mult să lupte, ci mai mult să supravieţuiască în acele douăsprezece luni şi apoi sperând să plece. Din nefericire, 58.000 dintre militarii

americani nu au reușit.

219 în Vietnam au fost testate prima dată „pe viu“ primele bombe şi rachete dirijate prin laser sau televiziune.

A fost mult eroism în Vietnam şi mulţi soldaţi americani curajoşi şi puşcaşi marini au murit în ceea ce ei considerau servirea ţării lor. Dar după cum au recunoscut mulţi, şi după însemnările istorice, a fost de asemenea mult consum de droguri şi abuz în timpul Războiului din Vietnam.

Trupele americane mergeau la luptă drogate cu marijuana sau mai rău. Halucinogenele nu erau neobişnuite în unităţile de luptă sau în zonele de margine; heroina era gata disponibilă, de asemenea.

în mijlocul implicării americane, un cartier din capitala Vietnamului de Sud, Saigon, era considerat o aşa de periculoasă sursă de droguri pentru soldaţii fugiţi sau dezertaţi ai Statelor Unite, încât chiar şi autorităţile militare refuzau să meargă acolo.

Astfel nu e nicio surpriză că multe dintre rapoartele OZN din acest război fără noroc – întâmplându-se în acelaşi timp ca episodul înfricoșătoarelor incursiuni OZN la rachetele balistice intercontinentale – sunt la fel de haotice ca însuşi războiul.

Multe sună mai mult ca ştiiţifico-fantastic decât ca mister ştiinţific. Şi în mod ciudat, multe vin de la forţele terestre şi nu de la cele care zboară prin aer.

Cu mulţumiri **OZN Casebook,** lui **Brian Vike** de la **HBBC OZN Research,** lui **John Wyatt** de la reţeaua de cercetare OZN australiană, cât şi altora pe care nu-i numim din diferite motive.

Ceea ce urmează simt unele dintre cele mai neobişnuite episoade OZN ale Războiului din Vietnam. Poate unul dintre cele mai ciudate incidente OZN ale oricărui război a avut loc în 1966, la apogeul conflictului din Vietnam. S-a întâmplat într-un loc numit Nha Trang, şi dacă rapoartele

au fost corecte, reperarea se poate să fi fost una la care au fost martori sute, dacă nu mii de soldaţi ai Statelor Unite.

Incidentul a fost investigat iniţial de originalul NICAP.[220] Această poveste provine din dosarele ei arhivate.

La timpul episodului raportat, iunie 1966, Nha Trang era o masivă bază militară comună Statele Unite – Vietnamul de Sud şi una dintre cele mai bine apărate amenajări din ţară. Situată dea-lungul liniei de coastă centrală a Vietnamului de Sud, baza era de fapt situată într-o vale, cu dealuri în partea de vest şi Marea Chinei de Sud în partea de est.

Povestea a ceea ce s-a întâmplat este următoarea: conform unui martor care a raportat prima dată incidentul la NICAP, baza era animată de activitate în acea noapte. Un echipaj de construcţii folosind mai mult de jumătate de duzină de buldozere croia drumuri pe un deal la jumătate de milă254 în vest distanţă de bază.

Două avioane de luptă bombardiere Skyraider se încălzeau pe pista bazei la o milă în partea de est, pregătindu-se să decoleze. între timp, un grup mare de soldaţi ai Statelor Unite erau într-o zonă deschisă undeva la mijloc, pregătiţi să privească un film în aer liber. Recenta achiziţie a unui mic generator electric a făcut un astfel de divertisment în aer liber posibil.

Conform martorilor, filmul a început în jurul orei 8 seara şi a rulat pentru o vreme fără probleme. Dar în jurul orei 9:45 cerul din jurul bazei a devenit deodată extrem de luminos. La început cauza a părut să fie o rachetă de semnalizare aprinsă pe un deal în nordul bazei. Trupele din Nha Trang erau obişnuite să vadă rachete de semnalizare

220 Comitetul Naţional de Investigaţii ale Fenomenelor Aeriene.

fiind aprinse în jurul perimetrelor de apărare a bazei, aşa că iniţial nimeni din mulţimea de privitori la film nu le-a băgat prea mult în seamă.

Dar apoi lumina nu a dispărut – şi curând devenise evident că nu era o rachetă de semnalizare care ilumina uriaşa amenajare militară. Era un obiect luminos plutind ameninţător sus, deasupra bazei. Unii piloţi de avioane de luptă din mulţime au estimat că obiectul era cel puţin la cinci mile[221] înălţime. Dar nimeni nu ştia ce este.

Deodată obiectul a început să cadă direct în jos, îndreptându-se exact spre bază. Dar înainte ca o panică pe scară largă să izbucnească, s-a oprit în aer. Acum era la doar 500 de picioare[222] deasupra mulţimii, şi în acel moment martorii spun că nu numai baza, ci şi toată valea din jurul ei a fost iluminată ca ziua. Aşa de strălucitor era obiectul.

Apoi, la fel de brusc, obiectul a pornit direct în sus şi a dispărut din vedere. A plecat în câteva secunde, lăsând valea în întuneric din nou şi lăsând soldaţii uluiţi.

Dar ciudăţenia nu s-a terminat aici. *Conform martorilor, de îndată ce obiectul luminos a apărut, buldozerele curăţând drumul, cele două avioane Skyrider care se încălzeau şi chiar generatorul care furniza electricitate pentru a alimenta proiectorul de film, toate au încetat să funcţioneze deodată.*

Martorul a spus că nu a existat o maşină, camion, avion sau ceva care să funcţioneze pentru aproape patru minute. Din nou, conform martorului, în următoarea zi, un avion cu investigatori din Statele Unite a ajuns la Nha Trang. Probabil că au vorbit cu unii dintre cei implicaţi şi au examinat maşinăriile/utilajele afectate. Dar la ce concluzii au ajuns,

221 în text, 9 kilometri.
222 în text, 150 de metri.

dacă au ajuns, a rămas până azi un mister.

Dacă tot am pomenit despre mistere, iată unul căruia nu i s-a găsit nicio explicaţie credibilă. **Episodul este cunoscut ca soldatul salvat de gigantul extraterestru.**

Deci, în timpul lungilor ani de război, o fâşie de pământ pustie despărţea Vietnamul în două, aproape egal, nordul de sud. De aproximativ o milă lăţime şi peste cincizeci de mile lungime, era numită Zona Demilitarizată, dar era mai obişnuit cunoscută drept DMZ.

într-o după-amiază, la sfârşitul lui 1966, martorul la acest incident ciudat făcea parte din forţa de elicoptere a armatei Statelor Unite ajungând într-o zonă de aterizare aproape de DMZ. Duşmanul comunist a deschis focul asupra elicopterelor de îndată ce aterizau. Soldaţii americani din elicopter au ripostat, şi o luptă la scară largă era în curând în desfăşurare.

Deoarece zona de aterizare era acoperită cu iarbă uscată înaltă până la brâu, câteva incendii de iarbă au izbucnit ca rezultat al focurilor de armă venind dintr-o parte şi din cealaltă. Deodată unul din elicoptere a întâmpinat o problemă. Având probleme la motor, odată ce a ajuns la sol, acesta era acum înconjurat şi de focul inamicului, şi de incendiul ierbii.

Ofiţerul comandant al forţei de aterizare i-a spus martorului să ia un extinctor din elicopterul lui şi să alerge înapoi la cel cu probleme, în speranţa de a ajuta la salvarea echipajului acestuia. Soldatul a făcut cum i s-a ordonat, luând extinctorul, dar lăsându-şi în urmă arma. Dar la apropierea de elicopterul stricat, el a văzut că echipajul acestuia îi făcea semne să se întoarcă – problema de motor fusese rezolvată şi elicopterul decola.

Soldatul s-a întors pentru a reveni la elicopterul lui – dar fumul şi flăcările de la incendiile de iarbă, plus lupta care continua în jurul lui, l-au dezorientat. în câteva secunde, se rătăcise fără speranţă.

Deodată el a auzit pe cineva strigând în vietnameză. El s-a întors şi a văzut un soldat vietnamez îndreptându-şi arma către el. Soldatul american, fiind neînarmat, era sigur că sfârşitul îi era aproape. Apoi a auzit o împuşcătură puternică!

El era sigur că fusese împuşcat, dar în mod ciudat nu simţea niciun fel de durere. în schimb s-a întors şi a văzut soldatul inamic căzând la pământ, mort. Atunci s-a uitat soldatul din Statele Unite în sus şi a văzut o privelişte uluitoare.

O figură de cel puţin opt picioare[223] lungime stătea în apropiere. Această creatură era îmbrăcată „perfect" într-un combinezon, în cuvintele martorului, cu un fel de cască acoperindu-i mare parte din faţă. Era o aură în jurul lui – şi cumva acest gigant îl omorâse pe soldatul inamic şi îi salvase viaţa americanului.

Această creatură nu era de pe acest pământ; asta părea clar. Totuşi i-a vorbit soldatului american, spunându-i că totul era OK şi că el ar trebui să se întoarcă la elicopterul lui. Soldatul a făcut cum i s-a spus şi a fugit înapoi la elicopterul lui, nevătămat. în timp ce elicopterul decola, bărbatul a putut vedea soldatul inamic mort, dar nu era nici urmă de gigantul care îi salvase viaţa.[224]

Situată pe coasta central-sudică a Vietnamului, Da Nang era o uriaşă bază americană folosită de toate cele patru

---

223 Aproximativ 2,5 metri înălţime.

224 Indiferent ce a fost, se pare că episodul în cauză repovestit în SUA a inspirat seria de filme *Predator*, realizate la Hollywood.

servicii ale Statelor Unite: armată, forţele aeriene, marină şi puşcaşi marini. Vasta amenajare era un port la mare, se mândrea cu mii de trupe terestre şi era locaţie pentru o mare bază aeriană.

Aproape de Da Nang era o locaţie numită Red Beach. Prima divizie a Statelor Unite de puşcaşi marini avea o bază de provizii aici. în apropiere era un loc foarte periculos, o zonă înţesată de inamici, cunoscută ca valea A Shau.

O intrare în această vale era aproape de baza de provizii a primei divizii, şi noaptea puşcaşii marini se furişau în jungla întunecată şi ridicau ambuscade, sperând să ia prin surprindere forţele inamice. Puşcaşii marini numeau asta „vânătoarea lui Charlie”. într-o noapte, în martie 1967, un mic grup de puşcaşi marini părăseşte Red Beach şi se strecoară în vale. Ei au mers două mile şi şi-au stabilit terenul de ambuscadă în apropierea unui drum pe care se ştia că inamicul îl frecventează.

Dar inamicul a ales să nu meargă pe acel drum în acea noapte, aşa că nu a fost nicio ambuscadă, nicio luptă. Spre dimineaţă, puşcaşii marini se îndreptau înapoi spre tabără. Pe drumul de întoarcere a început ciudăţenia. Puşcaşii marini treceau printr-o zonă deschisă când deodată a apărut un obiect uriaş deasupra lor. Obiectul putea fi văzut clar plutind ameninţător chiar deasupra părţii de sus a coronamentului junglei.

Puşcaşii marini au privit la el uluiţi, dar nu au deschis focul asupra lui. Totuşi, erau forţe inamice în apropiere şi acestea au început să tragă în obiect cu tot ce aveau. Asta includea aruncătoare de rachete şi rafale de foc de artilerie. Totuşi, la fel ca în cazul incidentului Loreto din Italia din cel de-al Doilea Război Mondial, nimic tras în obiect nu părea să

aibă vreun efect asupra lui.

Inamicii s-au oprit în cele din urmă să tragă în OZN. Câteva momente mai târziu, acesta a accelerat rapid şi a dispărut cu o viteză foarte mare. în total puşcaşii marini 1-au avut în vedere pentru cinci minute.

Puşcaşii marini şi-au reluat în cele din urmă marşul înapoi la Red Beach. Mai târziu, ofiţerul lor comandant lea spus să nu mai menţioneze incidentul nimănui.

Din nou în Da Nang. 1968. Dimineaţa devreme. Patru puşcaşi marini stăteau la capătul pistei bazei aeriene. Ei priveau două avioane turboreactoare F-4 Phantom pregătindu-se să decoleze. Avionul F-4 era pe bună dreptate caracterizat drept un camion cu benă basculantă zburător.

Un avion de luptă bombardier masiv cu două motoare, acesta putea căra de două ori şi jumătate încărcătura explozivă a unui avion B-17 Flying Fortress, aceasta în timp ce zbura la de două ori viteza sunetului.

Puşcaşii marini au privit perechea de avioane F-4 decolând și urcându-se pe cer – dar apoi au reperat două lumini ciudate zburând de asemenea deasupra bazei. în mod incredibil, acele lumini au început să urmărească avioanele Phantom F-4 şi apoi, câteva secunde mai târziu, li s-au alăturat încă șase lumini.

La început puşcaşii marini au crezut că luminile erau MiG-uri nord-vietnameze – oricât de improbabil ar fi fost asta, pentru că forţa aeriană comunistă nu se aventura niciodată peste DMZ. Dar sunând tumul de control al traficului aerian al bazei, puşcaşilor marini li s-a spus că nu erau deloc vârfuri de ecou necunoscute pe ecranul lor radar. Cu alte cuvinte, avioanele F-4 erau urmărite de opt OZN-uri.

Puşcaşii marini au continuat să privească scena în

desfăşurare şi au văzut avioanele F-4, aparent conştiente de situaţia lor, schimbându-şi rapid cursurile de zbor şi întorcându-se spre bază. Totuşi, luminile încă le urmăreau; de fapt, ele au stat cu avioanele Phantom chiar până aproape de pistă. în acel moment, puşcaşii marini erau uluiţi să vadă că luminile erau de fapt obiecte în formă ovală cu multiple fascicule provenind de la ele. Fiecare fascicul emitea o strălucire de chihlimbar.

Obiectele au încetat în final să urmărească avioanele F-4 la câteva sute de picioare[225] înainte de a ateriza. Puşcaşii marini au privit cum obiectele au plutit ameninţător acolo, pentru o vreme, înainte de a se întoarce către cer şi a părăsi zona cu viteză mare.

în mare parte a timpului Războiului din Vietnam, armata Statelor Unite, uneori în colaborare cu CIA, a condus operaţiuni speciale prin toată Indochina. Scopul multora dintre aceste misiuni top-secret era să vâneze oficiali comunişti de nivel înalt şi figuri politice şi, în termeni CIA, „să îi termine cu extremă prejudecată”. în traducere: să îi asasineze. Cu alte cuvinte, aceste unităţi de operaţiuni speciale erau echipe de asasini.

în timpul lui august 1968, una dintre aceste echipe s-a infiltrat în Vietnamul de Nord, şi-a găsit ţinta şi l-a asasinat. Dar la începutul retragerii lor au fost surprinşi de inamic şi a rezultat o urmărire. Echipa trebuia să ajungă la punctul de preluare, locaţia predeterminată unde ar fi întâlnit un elicopter să îi extragă din Vietnamul de Nord.

Apropiindu-se de acel punct până în mijlocul dimineţii, cu duşmanul încă pe urmele lor, echipa s-a găsit în faţa a două dealuri. Ei s-au suit pe cel din stânga lor, sperând că

225 Zeci de metri

această alegere îi va ajuta să evite capturarea. Chiar când echipa se punea la adăpost, ei au auzit sunetul de neconfundat al armelor de asalt AK-47 trăgând de pe dealul de lângă. Soldaţii inamici erau în apropiere. Dar în ce trăgeau ei?

Echipa de asasini a văzut proiectilele inamicilor ţintind aproape direct în sus spre cer. Asasinii erau siguri că aceştia trăgeau în aeronava lor de extracţie – dar aveau să aibă o surpriză. în loc să vadă elicopterul lor de salvare, ei au văzut un obiect mare semicircular apărând de peste dealul de lângă poziţia lor. A fost clar imediat că acesta nu era o aeronavă care să aparţină vreuneia dintre părţi. Era un OZN, ciudat şi extraterestru. Un membru al echipei şi-a amintit că culoarea lui se tot schimba de la albastru deschis la roşu strălucitor. Nu făcea niciun zgomot.

De îndată ce proiectilele inamice s-au apropiat de obiect, acesta s-a oprit deodată în aer, la doar câteva sute de picioare[226] de unde echipa de operaţiuni speciale a Statelor Unite se ascundea. Americanii au văzut o rază de lumină ţâşnind din partea din faţă a obiectului – apoi nu a mai fost nimic decât linişte. Focul de baraj al inamicului încetase.

OZN-ul a zăbovit pentru puţin timp deasupra locului de unde trăgeau inamicii, apoi s-a întors şi s-a îndreptat către mare. Echipa de asasini a aşteptat aproape treizeci de minute. Nemaiauzind activitate inamică, ei au coborât de pe dealul lor şi s-au dus să cerceteze poziţia inamicului lor. Ceea ce au găsit era la fel de şocant ca însăşi vederea OZN-ului. Nu erau cadavre ale inamicilor, conform unui membru al echipei de operaţiuni speciale. Erau doar armele inamicilor – şi erau topiţi rămânând în urmă aproape nimic, lăsând un miros

---

226 Zeci de metri.

care era aşa de rău, încât s-a menţinut pe hainele membrilor echipei timp de mai multe ore după aceea.

Elicopterul echipei a sosit în cele din urmă şi i-a ridicat. La întoarcerea lor la bază, imul dintre membri a raportat imediat incidentul superiorilor. Ceilalţi membri ai echipei nu l-au mai văzut niciodată.

Cei rămaşi nu au spus nimic despre incident în timpul interogărilor lor de după misiune. Dar la puţin timp după, ei au fost interogaţi direct despre acesta, dar nu de ofiţerii superiori ai armatei, ci de civili.

Metoda lor de interogare a fost extrem de neobişnuită. Conform unuia dintre membrii echipei, civilii i-au legat la ochi pe fiecare dintre membrii echipei de asasini, punându-le şi bandă adezivă la gură. Au fost aduşi, individual, într-o locaţie secretă şi puşi într-o cameră mică. în interiorul camerei erau trei bărbaţi; imul dintre ei purta o glugă, ţinându-şi faţa acoperită. Această persoană a rămas tăcută tot timpul.

Conform unuia dintre membrii echipei, când interogarea s-a terminat, tot ce îşi aducea aminte a fost vederea unei străfulgerări strălucitoare de lumină. Următorul lucru pe care l-a conştientizat era că de afla din nou la baza lui, la fel cum erau şi ceilalţi din echipa lui.

Şocat, el a încercat să vorbească cu colegii lui despre ce tocmai se întâmplase, dar niciunul dintre ei nu avea vreo amintire a interogării. Numai el o avea. Gândindu-se că menţionarea acesteia din nou ar putea fi periculoasă, membrul echipei a decis să ţină povestea pentru el.

Anii au trecut. Membrul echipei s-a căsătorit, a părăsit în cele din urmă armata şi s-a mutat în Alaska. într-o zi, el şi soţia lui erau în barca lor pescuind când, deodată, un OZN a

plutit ameninţător chiar deasupra lor. Complet uluit, membrul echipei a realizat că era exact acelaşi OZN pe care l-a văzut cu ani înainte în Vietnam.

OZN-ul a rămas plutind ameninţător deasupra bărcii pentru câteva momente şi apoi a dispărut – de această dată, pentru totdeauna.

Din nou, aproape de Da Nang în vara lui 1969, un soldat stătea de pază. Deodată a văzut ceva ieşind din noapte şi zburând către el. Nu era o aeronavă sau o pasăre. Mai degrabă era o femeie goală, pielea ei fiind neagră toată, cu aripi uriaşe de liliac. Corpul ei strălucea luminos. Soldatul a avut-o în vedere pe femeia-liliac pentru aproape patru minute înainte de a dispărea în cele din urmă.

Pe 29 septembrie 1972, Agenţia de ştiri France-Press (AFP) a raportat că un OZN a apărut deasupra capitalei Vietnamului de Nord, Hanoi. Corespondentul AFP din

Hanoi a trimis următoarea ştire: un obiect misterios a apărut pe cerul albastru senin de la Hanoi vineri, atrăgând focuri de rachetă de la sol, dar rămânând aparent nemişcat. Reporterul însuşi a văzut obiectul prin binoclu. Descrierea lui era următoarea: era de formă sferică şi de culoare portocaliu luminos, şi era clar la o altitudine foarte înaltă... Apărarea aeriană nord vietnameză a tras trei rachete solaer, dar acestea nu au fost capabile să ajungă până la ţintă... Obiectul a rămas în acelaşi loc înalt timp de peste o oră şi 20 de minute, deşi către sfârşit acesta părea mai puţin strălucitor decât înainte.

Data necunoscută. Târziu într-o noapte, aproape miezul nopţii, doi puşcaşi marini aflaţi de pază aproape de perimetrul bazei lor au auzit un sunet ciudat. După descrierea unuia, era ca vântul foşnind departe la distanţă.

Sunetul a ajuns mai aproape în următoarele cinci minute. în cele din urmă a devenit așa de intens încât au început să zăngăne cutiile de conserve legate de sârma ghimpată a taberei.

Apoi puşcaşii marini l-au văzut chiar deasupra lor. Era un disc, tot negru, la nu mai mult de 200 de picioare[227] înălțime de pământ. Şi era uriaş. Așa de uriaş, încât a luat peste un minut ca acesta să treacă complet pe deasupra. Puşcaşii marini au raportat mai târziu faptul că, chiar dacă ei erau într-o zonă liberă de tragere, nimeni nu a tras în OZN.

Un incident OZN iese în evidenţă în Războiul din Vietnam. Acesta nu a implicat mormăieli deziluzionate la vederea de lucruri ciudate pe cer, giganţi miloşi sau farfurii zburătoare anticomuniste. Incidentul a fost în mod extins raportat de John Wyatt de la reţeaua de cercetare OZN australiană, cât şi de alţi martori. Acesta implica o noapte de confuzie, o identitate confundată, o urmărire aeriană de mare viteză și în final o tragedie mortală. Şi la fel ca cu multe incidente OZN, a lăsat mai multe întrebări decât răspunsuri.

A început în noaptea de 15 iunie 1968. Observatori ai armatei Statelor Unite staţionaţi dea-lungul părţii de est a DMZ au văzut lumini ciudate mişcându-se încet pe cer. Ce ar putea fi aceste lumini? Observatorii au teoretizat că „luminile” erau elicoptere nord-vietnameze cărând trupe şi provizii peste DMZ. Suspectând că s-ar pregăti o nouă ofensiva inamică, armata Statelor Unite a făcut trei lucruri: a adus grăbit multe arme antiaeriene până la DMZ, a pus în stare de alertă maximă avioanele de luptă ale forţei aeriene a Statelor Unite de la baza aeriană Da Nang și a cerut ca toate navele de război aliate disponibile din zonă să fie desemnate

227 în text, cam 18-20 de metri.

să patruleze în largul coastei DMZ.

Distrugătorul marinei australiene HMAS Hobart era una dintre aceste nave de război. Ar trebui să se noteze că nord-vietnamezii nu au folosit elicoptere în timpul Războiului din Vietnam, cel puţin nu după 1965. Şi chiar dacă le-ar fi folosit, comuniştii ar fi fost necugetaţi să le pună să zboare deasupra DMZ şi înspre spaţiul aerian al Vietnamului de Sud, pentru că ar fi fost rapid doborâte de forţele americane. Totuşi, armata Statelor Unite nu a putut să vină cu nici o altă explicaţie pentru obiectele reperate zburând deasupra DMZ.

Luminile misterioase au reapărut în următoarea noapte, încă odată detectate, mişcându-se de-a lungul marginii de est a DMZ. Câteva avioane de luptă ale forţelor aeriene ale Statelor Unite au fost trimise la faţa locului, pornite să îi reţină pe intruşi. Armele antiaeriene ale Statelor Unite au tras de asemenea în aeronava misterioasă. Atunci luminile au fost văzute mişcându-se deasupra coastei deasupra mării.

Dezastrul a urmat în curând. La aproximativ 3:30 noaptea, nava HMAS Hobart era în poziţie în largul coastei DMZ când echipajul ei a detectat o aeronavă apropiindu-se. Nava încerca să contacteze aeronava când o rachetă a lovit în tribord, omorând un marinar şi rănind alţi doi. Câteva secunde mai târziu, încă două rachete au lovit nava Hobart, omorând încă un marinar şi rănind alţi câţiva. Echipajele de la tunuri şi mitralierele de pe Hobart au tras în atacator, dar nu au nimerit nicio lovitură.

O investigaţie a determinat mai târziu că rachetele au venit de la avioane de luptă ale Statelor Unite ai căror piloţi au crezut că trăgeau în luminile misterioase. Rachetele şi-au

ratat ţintele propuse şi au lovit în schimb distrugătorul australian. în următoarea dimineaţă, elicopterele americane au transportat pe calea aerului marinarii răniţi de pe Hobart şi distrugătorul grav avariat s-a îndreptat către Golful Subic, în Filipine, pentru reparaţii.

Ce a fost ceea ce a apărut deasupra DMZ care a dus la atacul asupra navei Hobart? Wayatt subliniază că manualele de istorie australiene menţionează condiţii atmosferice neobişnuite deasupra DMZ în noaptea tragediei – dar asta pare un caz puţin probabil. Orice ar fi fost „luminile”, acestea au fost reperate de multe ori după incidentul Hobart. Ziarul *Melbourne Sun* a spus: reperările (ulterioare) au fost raportate de oameni de la radar din provincia Quang Tri la cinci mile depărtare în jos sub DMZ. Era a cincea oară (de când a fost lovită nava Hobart) de când astfel de reperări au fost raportate. Comandamentul Statelor Unite a ordonat avioanelor sale de luptă şi artileriei să oprească focul nevrând o repetare a incidentelor în care s-a tras în navele aliate.

Adâncind misterul, nicio dovadă de elicoptere inamice nu a fost vreodată găsită – nicio epavă sau locuri de aterizare. în plus, nicio ofensivă mare legată de „elicoptere” nu s-a materializat vreodată. în august 1968, *ziarul Royal Australian Navy News* confirma: *Cercetări extinse nu au produs nicio dovadă de operaţiuni cu elicoptere inamice în sau aproape de DMZ.*

Defunctul general George S. Brown a fost comandant al celei de-a şaptea forţe aeriene a Statelor Unite la momentul incidentului; el era responsabil de avioanele de luptă turboreactoare implicate în atacul navei Hobart.

Ani mai târziu, Brown a devenit preşedinte al şefilor de

stat major reuniţi, cea mai înaltă poziţie din armata Statelor Unite. Aşa cum a fost raportat de John Wyatt, în 1973, Brown a fost citat ca spunând: **OZN-urile ne-au bântuit în Vietnam. Nu li se spunea OZN-uri, li se spunea „elicoptere inamice".**

Ele puteau fi văzute numai noaptea şi numai în anumite zone. Ele au fost văzute sus deasupra DMZ la începutul verii lui 1968, şi asta a condus la o luptă serioasă. Şi în cadrul acesteia, un distrugător australian a primit o lovitură. Nu a fost implicat niciun inamic, dar noi am reacţionat mereu. Mereu după lăsarea nopţii.

George Filer, care a devenit ulterior cercetător OZN, a lucrat ca ofiţer de informaţii în forţele aeriene sub generalul Brown în timpul conflictului din Vietnam. El a fost de asemenea citat de Wyatt ca spunând***: „În** 1968, am informat pe generalul Brown în majoritatea dimineţilor de situaţia ştirilor din Vietnam. De multe ori primeam rapoarte despre OZN deasupra DMZ".*

Originea luminilor misterioase nu a fost niciodată determinată.

în timp ce Războiul din Vietnam se dezlănţuia cu toată lumea privind şi bizare incursiuni OZN bântuiau în secret bazele de rachete balistice intercontinentale ale Americii, alte incidente OZN apăreau, incluzând câteva de o natură extrem de neobişnuită implicând armata Statelor Unite.

Unul dintre ele este cunoscut drept incidentul Kecksburg. A rămas unul dintre cele mai persistente mistere OZN

până în prezent, probabil pentru că aşa de mulţi oameni cred că, spre deosebire de Roswell, în acest caz, armata Statelor Unite a recuperat într-adevăr un OZN intact

– sau ceva care arăta foarte mult ca imul.

Totul a început pe 5 decembrie 1965, o după amiază rece de toamnă târzie, de-a lungul părţii superioare a Statelor Unite. Oamenii din Canada, Michigan şi Ohio au văzut ceva ciudat zburând prin cerurile lor. Descris ca ceva strălucitor şi învăpăiat, acesta cauza bubuituri sonice deasupra oraşului Detroit şi a fost reperat de piloţi deasupra Lacului Erie.

Mulţi martori oculari au crezut că este un meteorit, dar alţii vor spune mai târziu că obiectul părea să fie sub control inteligent, mişcându-se ca şi când ar fi fost condus şi aparent întorcându-se cu un unghi ascuţit deasupra estului Ohio înainte de a se prăbuşi la pământ în final. După majoritatea rapoartelor, orice ar fi fost a ajuns să se odihnească în vestul Pennsylvaniei la aproape 40 de mile sud-est de Pittsburgh, aproape de un mic orăşel numit Kecksburg.

Câţiva locuitori din Keckshurg au văzut ceva căzând într-o zonă puternic împădurită în jurul orei 6:30 dupăamiază. Aceşti martori au susţinut că, în loc să vină cu viteză cum ar face un meteorit sau o epavă cosmică din spaţiu, obiectul a planat mai mult sau mai puţin, evitând ceva obstacole înainte de a coborî în pădure. O coloană de fixm albastru a fost văzută ridicându-se peste copaci la puţin timp după aceea. A fost sunată staţia locală de radio, şi ei la rândul lor au contactat poliţia de stat din Pennsylvania. O unitate de pompieri voluntari s-a dus în pădure împreună cu şeriful local al pompierilor şi ceva militari din zonă. între timp, localnicii neliniştiţi aşteptau în apropiere întrebându-se ce vor găsi.

Când a ieşit în cele din urmă şeriful pompierilor, el a ordonat ca pădurea să fie izolată şi a spus martorilor că

„armata” va ţine în curând o conferinţă de presă pe această temă. Dar apoi, poliţia statului a făcut un anunţ contradictoriu: nu au găsit nimic în pădure. Absolut nimic. Asta i-a lăsat pe localnici mai nedumeriţi ca niciodată.

Dar apoi, un al treilea jucător a intrat în scenă: armata Statelor Unite.

Conform multor martori, personal al armatei, atât armata, cât şi forţele aeriene, a năvălit în micul oraş, izolând pădurile și preluând clădirea pompierilor şi alte clădiri. Curând după, un camion-platformă a fost adus, numai ca să fie văzut mai târziu părăsind oraşul cărând ceva acoperit de o prelată.

în ciuda acestei întregi intrigi, mulţi oameni credeau declaraţia oficială a poliţiei statului că nimic neobișnuit nu a fost găsit în pădure. Și cam asta a fost cum a rămas incidentul – până douăzeci şi cinci de ani mai târziu, când o emisiune a televiziunii naţionale a realizat un episod despre misterul din Kecksburg.

A fost dezvăluit în acea emisiune că înainte ca poliţia şi armata să securizeze pădurea, câțiva civili şi-au făcut drum la locul epavei și au avut o imagine a ceea ce căzuse acolo. Deşi relatările lor au variat puţin, în cea mai mare parte, ei au venit cu o descriere destul de coerentă: **obiectul era de fapt un fel de capsulă, cu o formă Intre o farfurie şi o ghindă uriaşă şi de cel puţin doisprezece picioare[228] în lungime. Avea o bandă aurie în jurul mijlocului şi era de culoarea aramei. Au fost de asemenea susţineri că scris de tip hieroglific a fost văzut pe obiect.**

Astfel că nu a fost nicio surpriză că incidentul a fost numit „Roswell al Pennsylvaniei”. Dar chiar şi după

---

228 Circa 3,0-3 5 metri.

revelaţiile emisiunii, întrebări puse armatei în continuare nu au dus nicăieri.

Povestea avea un alt aspect neliniştitor. John Murphy era un reporter local de radio pentru zona Kecksburg. El a fost la faţa locului incidentului chiar înainte de a veni poliţia, şi cu mult înainte de a sosi armata. Se presupune că a făcut fotografii ale obiectului din pădure. El a fost de asemenea acolo când şeriful pompierilor a evacuat pădurea şi când poliţia statului a anunţat că nu s-a găsit nimic.

La fel ca mulţi orăşeni, Murphy s-a întrebat de ce, dacă nu a fost găsit nimic, a fost pădurea izolată? Şi de ce a descins „mica armată de oameni” ai armatei asupra micului Kecksburg? Murphy a pregătit un documentar radio special despre incident, cu titlul *Obiectul din pădure.* Dar chiar înainte să transmită raportul, Murphy a fost vizitat de doi oameni în negru misterioşi, un eveniment confirmat de alţi angajaţi ai staţiei radio.

Murphy a fost dus într-o cameră din spate a staţiei radio şi interogat. Când a ieşit, treizeci de minute mai târziu, el părea cutremurat. în plus, fotografiile locului prăbuşirii fuseseră confiscate. Mai târziu, când a transmis în cele din urmă raportul lui, acesta fusese aşa de puternic cenzurat, încât „obiectul din pădure” din titlu nici măcar nu a fost menţionat.

Se spune că Murphy ar fi devenit extrem de deprimat după asta. Se pare că orice i-ar fi spus oamenii în negru l-a deziluzionat într-atât, încât el a refuzat să vorbească despre incident cu cineva. Câţiva ani mai târziu, în timp ce vizita Ventura, California, Murphy a fost omorât într-un accident de circulaţie în timp ce traversa strada, iar vinovatul a fugit de la faţa locului. Şoferul nu a fost prins niciodată.

A existat o explicaţie alternativă pentru incidentul Kecksburg. în ziua când s-a întâmplat, pe 5 decembrie 1965, o capsulă spaţială rusă denumită Cosmos 96 s-a prăbuşit pe pământ. Această capsulă rusească era fără îndoială în formă de ghindă şi în mare corespundea descrierii pe care orăşenii au dat-o pentru obiectul misterios din pădure. Totuşi, la acea vreme, oficiali atât din Statele Unite, cât şi din Rusia au insistat că capsula Cosmos căzuse pe Pământ mai devreme în acea zi, cu mai bine de treisprezece ore înainte de zarva din Kecksburg. în plus, ei au spus că aceasta s-a prăbuşit în Canada de est şi nu în interiorul Statelor Unite. Părea o coincidenţă ciudată.

Apoi, în 2005, NASA a spus adevărul, într-un fel. Un oficial al agenţiei spaţiale a admis că el a studiat întradevăr fragmente ale epavei găsite în pădurea din Kecksburgh şi că acestea proveneau de la un satelit sovietic. Dar practic pe aceeaşi declaraţie, oficialul a spus că restul informaţiei legate de incident pe care o avea NASA fusese „rătăcită”.

O întorsătură în plus a apărut în 2007 când acelaşi oficial NASA a dezvăluit că el fusese „inexact” când a vorbit despre incident şi despre dovezile de acum doi ani, care părea să aducă totul la situaţia iniţială. Cercetătorul OZN Stan Gordon ştie probabil mai multe despre incidentul Kecksburg decât oricine altcineva din domeniu – şi nu are de gând să renunţe.

„îmi continuu investigaţia, ne-a spus într-un interviu. Noi detalii au venit în atenţia mea şi în anii recenţi au fost identificaţi câţiva martori… rămân plin de speranţă că întro zi vom găsi dovezi definitive despre ceea ce a fost recuperat din acea pădure din Pennsylvania acum atâta timp.”

Astăzi, o recreare în mare a unui obiect în formă de

ghindă acoperit cu hieroglife indescifrabile stă pe o platformă peste stradă, vizavi de staţia de pompieri, un memento al misterului încă nerezolvat al micului oraş.

Dacă poate exista un asemenea lucru ca o călătorie cu elicopterul tihnită, acesta este cazul din noaptea de 18 octombrie 1973. Elicopterul era un UH-1, omniprezentul tip Huey. Acest elicopter aparţinea bazei armatei de rezervă a Statelor Unite de la aeroportul internaţional Cleveland Hopkins, din Cleveland, Ohio.

Echipajul lui era format din soldaţi civili. Locotenentul Arigo Jezzi era imul dintre piloţi. Sergentul John Hearley şi sergentul Robert Yanacsek călătoreau în spate. Comandantul de zbor era celălalt pilot, căpitanul Lawrence Coyne.

Echipajul făcea scurtul zbor de la Port Columbus, Ohio, la Cleveland, o călătorie de aproximativ 100 de mile.[229] Vremea era bună; noaptea era plină de stele. Condiţii perfecte pentru zbor. Un zbor tihnit. Aşa de relaxat, încât Coyne fuma o ţigară. Dar apoi, în jurul orei 10:30 seara, sergentul Healey a văzut o lumină roşie în depărtare – şi atunci zborul a devenit vădit netihnit.

Elicopterul zbura cu 100 de mile[230] pe oră şi la aproape 3.0 de picioare[231] înălţime când Healey a remarcat prima dată lumina roşie. Toate aeronavele sunt echipate cu lumini de navigaţie şi la aeronavele cu aripi fixe există mereu o lumină roşie pe aripa din stângă.

Aşa încât atunci când Healey a remarcat lumina roşie înspre vest, el a crezut că era doar o altă aeronavă şi nu a menţionat-o celorlalţi. Totuşi, la puţin timp după,

Yanacsek a văzut, de asemenea, lumina roşie la orizont

229 în text, 180 de kilometri.

230 în text, 180 de kilometri pe oră.

231 în text, 300 de metri.

şi, după ce a privit-o pentru puţin timp, a menţionat-o în cele din urmă lui Coyne. Comandantul i-a sugerat calm să fie doar cu ochii pe ea.

Dar apoi Yanacsek a văzut lumina întorcându-se către elicopterul Huey şi începând să crească rapid în dimensiuni. în câteva secunde, lumina se îndrepta către o coliziune cu elicopterul. Yanacsek a strigat alarmat, și Coyne a acţionat instantaneu. Preluând controlul de la Jezzi, el a pus elicopterul într-un picaj ameţitor, în același timp reușind cumva să contacteze aerodromul Mansfield din apropiere prin radio.

Coyne era convins că unul dintre avioanele de luptă turboreactoare din garda naţională aeriană Mansfield a venit către el. Dar chiar când Coyne a auzit primele vorbe de răspuns de la tumul de control al traficului aerian Mansfield, radioul elicopterului Huey s-a întrerupt. Şi lumina roşie venea încă direct către ei, chiar pe măsură ce elicopterul Huey continua să coboare în picaj.

Echipajul s-a pregătit pentru o coliziune. Lumina roșie era chiar lângă ei. Dar apoi, deodată, pur şi simplu s-a… oprit.

Când uimitul echipaj a deschis în cele din urmă ochii, ei au văzut un obiect în formă de ţigară, gri, chiar în faţa lor, zburând la unison cu elicopterul Huey. Aeronava era enormă.

Lumina roșie pe care oamenii echipajului elicopterului au zărit-o prima dată era pe prova aparatului. O lumină albă era la pupa lui şi avea o lumină verde dedesubt. Un fascicul din această lumină verde a învăluit cockpit-ul elicopterului pentru o clipă înainte de a se închide.

Aparatul gigant a continuat să îi însoţească pentru încă zece secunde. Apoi a pornit cu viteză uluitoare, întâi

îndreptându-se către vest, apoi executând o întoarcere abruptă către nord înainte de a dispărea în cele din urmă.

Cumva Coyne și-a recăpătat reflexele și controlul elicopterului şi a putut să zboare spre o aterizare sigură în Cleveland. După cum decurg de obicei întâlnirile OZN, aceasta a fost foarte dramatică. Dar ce o face și mai interesantă este că au fost şi martori de la sol.

După cum a fost raportat de **nuforc.com,** cercetări în continuare realizate de ufologi au localizat o femeie şi patru tineri care conduceau prin zonă la momentul incidentului. Ei au raportat vederea unei lumini roşii strălucitoare zburând deasupra capetelor lor la un moment dat, dar apoi au pierdut-o din vedere.

Grupul a continuat să conducă și curând după au văzut două lumini strălucitoare, acestea fiind roșie și verde. Şoferul a tras pe marginea drumului şi în mod incredibil, ocupanţii maşinii au fost de faţă exact la momentul în care OZN-ul s-a oprit în fata elicopterului Huey și apoi a început să zboare lângă el. Cei cinci martori chiar au raportat că au văzut raza verde de lumină învăluind elicopterul înainte ca OZN-ul să accelereze.

Mulţi ufologi numesc „Incidentul Coyne", una din cele mai bune reperări OZN din toate timpurile. Şi chiar dacă nu a fost explicată niciodată, echipajul elicopterului a câştigat 5.000 de dolari pentru cel mai „valoros" raport „din punct de vedere ştiinţific" al anului 1973 de la **Naţional Enquirer.**

Afacerea Rendlesham a fost localizată în Anglia de est, cea care în Marea Britanie a fost prima dată bântuită de navele sperietoare din 1909. Deasupra câmpiilor și satelor ei, a vârfurilor ei şi a liniei de coastă colţuroase, dirijabilele-fantomă navigau prin noapte, îndreptându-şi reflectoarele

lor misterioase la totul şi la nimic, uimind şi speriind populaţia şi dând lumii prima privire pe furiş asupra oamenilor în negru. Dăm repede înainte peste patruzeci şi opt de ani, în noaptea de 20 mai 1957, şi încă odată ceva foarte ciudat se întâmplă deasupra Angliei de est.

în acea noapte, două avioane de luptă turboreactoare ale forţelor aeriene ale Statelor Unite staţionate la baza forţelor aeriene regale de la Manston au fost trimise să intercepteze un obiect zburător neidentificat, care a apărut deodată deasupra Angliei de est.

Obiectul nu numai că a trecut peste reţeaua de staţii radar care încercuia Regatul Unit, dar a şi fost văzut realizând nişte manevre aeriene foarte nefireşti, cum ar fi zburând extrem de repede, apoi oprindu-se de tot deodată, înainte de a începe să zboare din nou foarte repede.

Deşi asta se întâmpla în timpul Războiului Rece, acele bizare particularităţi ale zborului garantau că *acesta nu era o aeronavă sovietică testând apărarea engleză.* Acesta era un OZN.

Zborul era condus de locotenentul forţelor aeriene ale Statelor Unite, Milton Torres. Avioanele Sabre tocmai ajunseseră la altitudinea indicată de 32.000 de picioare[232] când Torres a primit un ordin la care nu se aştepta: OZN-ul era considerat o ameninţare de securitate aşa că controlul de la sol i-a spus să îşi pregătească armele să tragă în el.

Avionul F-86 al lui Torres avea şi mitraliere, şi rachete, proiectate să oprească bombardierele sovietice care veneau. Dar acum avea să fie folosite împotriva a ceva din afara acestei lumi – literalmente. Torres s-a uitat pe ecranul său radar şi a văzut ecoul OZN-ului. Strălucea extrem de luminos,

232 Cam la 10 000 de metri

însemnând că ţinta era enormă.

în câteva secunde, Torres a putut să ajungă în spatele OZN-ului. El şi-a pregătit armele şi era pe punctul de a trage când obiectul a accelerat deodată cu o viteză colosală. într-o clipă, a dispărut complet de pe ecranul radar al avionului Sabre.

Torres a estimat mai târziu că OZN-ul trebuie să fi atins cel puţin Mach IO[233], adică 6.500 de mile pe oră, pentru a realiza o ieşire aşa de rapidă. Totuşi, nemaicontând cât de repede a dispărut, a lăsat perechea de avioane Sabre zburând printr-un cer liber.

(în mod ciudat, un incident similar s-a întâmplat cu doar un an înainte, din nou deasupra Angliei de est; acesta implicând un alt OZN uriaş şi nu mai puţin de patru avioane de luptă turboreactoare în urmărire gata să tragă. La fel ca cel pe care l-a urmărit Torres, acel OZN a accelerat cu o viteză uimitoare chiar înainte ca urmăritorii lui să îşi poată dezlănţui armele.)

Torres şi copilotul lui au aterizat înapoi la Manston curând după întâlnirea lor, numai ca să descopere că Torres era pe cale să aibă un episod cu oameni în negru. Un bărbat pe care Torres l-a descris ca arătând ca un „agent comercial bine-îmbrăcat” a venit la baza Manston a forţelor aeriene regale să îl interogheze.

Acest bărbat a pus multe întrebări despre misiunea tocmai încheiată a lui Torres. De îndată ce a aflat toate datele, bărbatul l-a informat pe Torres că întreaga afacere era acum considerată înalt clasificată şi că Torres nu ar trebui să vorbească despre această cu nimeni, incluzându-i şi pe ofiţerii lui superiori.

---

233 De 10 (zece) ori viteza sunetului, adică 12.240 km pe oră.

Bărbatul misterios a subliniat de asemenea că dacă Torres spunea un cuvânt cuiva, cariera lui în forţele aeriene ar fi terminată. Dăm repede înainte încă douăzeci şi trei de ani, în 1980 – şi din nou, evenimente ciudate în Anglia de est.

De această dată într-un loc numit pădurea Rendlesham, o vastă regiune împădurită, de şase mile pătrate, aproape de oraşul Ipswich.

Pădurea avea nişte „imobiliainteresante. Situată aproape de coastă, o insulă din apropiere adăpostea nişte clădiri se presupune ale Agenţiei Naţionale de Securitate, cea mai secretoasă agenţie de informaţii a Americiu De asemenea în apropiere erau o pereche de baze aeriene NATO, baza forţelor aeriene regale Woodbridge şi baza forţelor aeriene regale Bentwaters.

Aceste baze erau amenajări înalt-clasificate în 1980. Baza forţelor aeriene regale Bentwaters era una dintre cele mai mari amenajări de depozitare a armelor nucleare ale NATO la acea vreme, iar baza forţelor aeriene regale Woodbridge era locul unde escadrila a 67-a a forţelor aeriene ale Statelor Unite de salvare şi recuperare aerospaţială îşi avea baza. Această unitate înalt specializată era sub comanda directă a Departamentului Apărării şi zbura cu aeronavele radical adaptate HC-130 folosite pentru recuperare cu ajutorul datelor primite prin satelit.

în noaptea de 26 decembrie 1980, un ecou a apărut pe ecranele radar de la baza forţelor aeriene regale Watton din apropiatul Norfolk. Acest ecou a dispărut de pe radar chiar în zona pădurii Rendlesham. Acelaşi obiect neidentificat a fost de asemenea reperat de radar la baza forţelor aeriene regale Bentwaters – şi urma lui se oprea tot deasupra Rendlesham.

Doi poliţişti ai forţelor aeriene ale Statelor Unite, John Burroughs şi Budd Parker, păzeau poarta de est a bazei forţelor aeriene regale Woodwaters în acel moment. în jurul orei 2 noaptea ei au văzut un obiect căzând în pădurea din apropiere. Ei au crezut că era unul dintre avioanele bazei prăbuşindu-se, în ciuda faptului că era vacanţa de Crăciun şi avioanele se presupune că nu trebuia să zboare în acea noapte.

Apoi au văzut lumini venind din pădurea densă. Nu flăcări – în schimb le-au descris arătând ca becurile într-un brad de Crăciun: o lumină mare galbenă strălucea deasupra copacilor, o lumină clipitoare roşie era în centru, şi aproape de ea, o lumină neîntreruptă albastră. Luminile erau la aproape o milă268 şi jumătate în est faţă de poarta de est.

La ce se uitau poliţiştii nu avea sens. întâi, au crezut că ceva s-a prăbuşit în pădure – dar acum era ca şi cum ceva ar fi aterizat acolo. Dar cum ar putea ateriza ceva în siguranţă într-o pădure deasă? Poliţiştii au contactat sediul central al bazei, şi sergentul lor a fost rapid la faţa locului. Numele lui era Jim Penniston.

Penniston a văzut de asemenea luminile din pădure şi a ascultat când oamenii lui au insistat ca acela nu era un avion prăbuşit. Orice ar fi fost, Penniston ştia că trebuia să fie investigat. Aşa încât, cât timp Parker stătea la poartă, sergentul Penniston, Burroughs şi şoferul lui Penniston au pornit spre pădure. Dar aproape imediat radiourile micii echipe au încetat să funcţioneze. Ceva din pădure părea să interfereze cu ele. Penniston a ordonat şoferului lui să rămână în urmă aproape de drum, ca să-i poată să strige mesaje dacă era nevoie. Apoi Penniston şi Burroughs au mers în pădure singuri.

Ei au observat imediat că se întâmplau lucruri ciudate. Animalele pădurii alergau prin jur frenetic şi aerul părea încărcat cu electricitate. Simţeau electricitatea statică pe pielea lor. Au auzit şi zgomote ciudate. Burroughs a raportat auzirea a ceva asemănător cu o femeie ţipând.

Unele animale de fermă din apropiere făceau de asemenea mult zgomot.

Cei doi oameni au început să meargă către lumini, ştiind că dacă ar fi fost o aeronavă prăbuşită, ar fi incendiat până atunci pădurea sau cel puţin ar fi umplut pădurea cu mirosul urât al combustibilului de avion vărsat. Cu toate acestea nu puteau nici să vadă sau să miroasă nimic de acel fel. Aşa că Penniston şi Burroughs au stat fixaţi pe luminile multiplu colorate, care deveneau din ce în ce mai luminoase pe măsură ce se apropiau de ele.

Au ajuns în cele din urmă într-o poiană unde au găsit sursa ciudatei iluminaţii. Era un obiect ciudat, în formă de con de aproximativ cinci sau şase picioare[234] înălţime. Acesta plutea la câteva picioare de pământ cu o ceaţă ciudată în jurul lui. Era aşa de strălucitor colorat, că a fost greu pentru cei doi bărbaţi să distingă alte caracteristici distincte în afară de asta. Dar un lucru era sigur: *erau convinşi că acesta nu era ceva din această lume.*

Penniston a mers în cele din urmă direct până la obiect. Părea să fie un fel de scris ciudat imprimat pe o parte a acestuia, dar când şi-a trecut mâna peste aceste gravuri, lumina de deasupra obiectului a devenit deodată mai strălucitoare.

Ambii bărbaţi au căzut la pământ, şi obiectul a început să plece de lângă ei. Ei au privit cum şi-a croit drum prin

---

234 Aproximativ 1,5-1,8 metri.

pădurea deasă, ajungând în cele din urmă într-un punct la o mică distanţă depărtare.

în acel moment, obiectul s-a înălţat la aproximativ 200 de picioare[235] deasupra solului, s-a oprit pentru ian moment, apoi a pornit cu aşa o viteză, încât ambii bărbaţi au spus că a dispărut literalmente într-o clipită.

Astfel a început bântuirea pădurii Rendlesham – şi o veritabilă raritate: un caz OZN aproape incontestabil. Şi nu se terminase.

Penniston şi Burroughs s-au întors în pădure în dimineaţa următoare că să găsească poliţia locală la faţa locului. Forţa de poliţie din apropiere primise de asemenea rapoarte despre luminile ciudate de noaptea trecută, şi acum investiga. La un moment dat cei doi piloţi au descoperit adâncituri în poiana unde credeau că obiectul aterizase. Penniston şi Burroughs au măsurat distanţa între aceste însemnări pe sol şi au descoperit că formau un triunghi perfect, făcut, erau ei siguri, de trenul de aterizare al ciudatului obiect.

Dar poliţia nu a fost de acord cu concluzia lor. Ei au insistat să descrie acele găuri ca săpături ale animalelor, pur şi simplu pentru că nu voiau să pună nimic prea nebunesc în raportul lor. Dar alte semne ale prezenţei OZN-ului au fost de asemenea găsite. Mulţi copaci din zonă aveau vârfurile rupte şi caneluri ciudate au fost găsite de asemenea pe unele trunchiuri de copaci.

în plus, o aeronavă a forţelor aeriene a zburat peste zonă la răsărit şi a raportat că radiaţia infraroşie se „revărsa „din pădure.

Ofiţerilor superiori ai bazei li s-au adus la cunoştinţă

---

235 Aproximativ 660-700 de metri.

toate acestea, dar în mod tipic, forţele aeriene ale Statelor Unite au refuzat să abordeze evenimentele. Poziţia lor a fost că orice s-a întâmplat a avut loc în afara porţilor bazei Woodbridge. De aceea, nu era de competenţa lor să comenteze.

în următoarea noapte era un dineu al ofiţerilor la baza forţelor aeriene regale Bentwaters. Totuşi nici nu începuse bine dineul, că un ofiţer tânăr a apărut şi a raportat comandantului bazei că OZN-ul s-a întors în apropiata pădure Rendlesham.

Pentru că comandantul bazei era programat să ţină o cuvântare după dineu, el l-a rugat pe comandantul lui adjunct să se ocupe de asta. Acel bărbat era locotenentcolonelul Charles Halt. Halt a adunat câţiva piloţi şi s-a îndreptat către poarta de est. La sosire, Halt a aflat că, cu o oră mai devreme, o patrulă de siguranţă a reperat mai multe lumini ciudate plutind deasupra pădurii Rendlesham. Dar luminile au dispărut rapid. Totuşi, Halt a plănuit să meargă în pădure, intenţionând să demitizeze pe deplin toate poveştile despre un OZN. Conform cuvintelor lui, el era convins că orice se întâmpla în Rendlesham avea o explicaţie raţională.

în plus faţă de radiouri, Halt şi oamenii lui aveau lanterne, alimentate cu gaz, numite „light-alls”, cu ei. Halls adusese de asemenea un mic magnetofon cu care plănuia să îşi înregistreze gândurile şi acţiunile în timpul căutării.

El a mers în pădure cu oamenii lui la puţin timp după ora unu noaptea. Pădurea fusese închisă în acest timp; un perimetru de siguranţă fusese stabilit astfel încât niciun localnic curios sau pilot să nu interfereze cu misiunea lui Halt.

Odată ajunşi în pădure, nimic nu părea ieşit din comun, cel puţin la început. Dar apoi lanternele light-alls s-au oprit, şi curând după, radiourile echipei de căutare au început să meargă numai intermitent.

Apoi în jurul orei 1:48 noaptea, totul s-a schimbat. La acel moment pe caseta lui Halt, ofiţerul poate fi auzit insistând ca oamenii lui să încetinească şi să o ia uşor. De ce? Pentru că ei reperaseră din nou luminile misterioase.

La început, în ochii lui Halt părea ca o lumină strălucitoare sprijinindu-se pe o coloană de ceaţă gălbuie. Unul dintre oamenii lui a adăugat că lumina avea de asemenea un efect de curcubeu, ca şi cum ar fi fost reflectată printr-o prismă. La fel ca în noaptea de dinainte, lumina aluneca uşor prin pădure.

La interviuri, mai târziu, Halt a zis că el a considerat iniţial că lumina ar putea fi o iluzie optică, sau un miraj, sau, vechea susţinere, inversiunea de temperatură indusă de vreme. Dar niciuna dintre aceste explicaţii nu se potrivea.

Pe casetă el descrie la ce se uita ca fiind ceva ca un ochi uriaş, cu un centru întunecat, clipind la ei. Halt a spus de asemenea că obiectul părea să aibă metal topit căzând de pe el, chiar dacă nici el, nici oamenii lui nu puteau să vadă dovada acestui lucrul pe sol. în cele din urmă, Halt a trebuit să admită că pur şi simplu nu putea să creadă ceea ce vedea.

Aşa cum a fost raportat pe site-ul web al cercetătorului OZN **Nick Pope, nickpope.com,** Halt a fost citat că spunând: „Iată-mă aici, un ofiţer senior care în mod obişnuit neagă astfel de lucruri, cineva care lucrează cu sârguinţă să le demitizeze şi (deodată) simt implicat în mijlocul a ceva pe care nu îl pot explica”.

înregistrarea pe care a făcut-o Halt în acea noapte este

pe cât de palpitantă pe atât de autentică. Spusă ca un comentariu continuu al acţiunilor lui şi ale celor din echipa lui, este sunetul unui om care a fost un sceptic OZN cu minute înainte să devină un adept OZN în grabă.[236]

Halt: Este 01.48, auzim zgomote foarte ciudate de la animalele din bătătură ale fermierilor. Sunt foarte, foarte active, făcând o grămadă de zgomot… (pauză) Tocmai ai văzut o lumină? Unde?

Pilot: Da…

Halt: Aşteaptă un pic acum, încetineşte, unde?

Pilot: Chiar în această poziţie aici, direct înainte, între copaci… iat-o din nou! Priviţi. Direct în faţă… domnule. Uitaţi-o…

Halt: Da, o văd și eu. Ce este?

Pilot: Nu știm, domnule.

Halt: Da, este o lumină mică roşie ciudată, pare să fie la distanţă între un sfert şi o jumătate de milă[237], poate mai departe…

Halt: Lumina a dispărut acum, a fost aproximativ 120 de grade. A apărut din nou?

Pilot: Da, domnule.

Halt: Păi, atunci stinge lanternele… hai să ieşim la marginea poienii ca să mă uit mai bine la ea… lumina este încă acolo şi toate animalele au tăcut acum…

Pilot: Acum s-a oprit. Acum vine mai aproape, stai, mergem acolo. Aproximativ patru picioare[238] deasupra solului…

---

236 Notă: înregistrarea și transcierea pot fi găsite pe multe site- uri internet, incluzând www ufo-aJiens.co.uk/cosmicrend.html.

237 Cam la 400-900 de metri.

238 Circa 1,20-1,50 metri.

Halt: …repetă asta. Aproximativ patru picioare[239] deasupra solului, aproximativ 110 grade…

Pilot: Da domnule. Acum a dispărut.

Halt:… cred că este ceva așa, ceva foarte ciudat.

Pilot: Ce zici de copacul de acolo…

Halt: …Pădurea e prea mortal de calmă. Nu încape îndoială, este un tip de lumină ciudată strălucind roșu în față.

Pilotul: Acolo, este galbenă.

Halt: Am văzut o nuanţă de galben în ea de asemenea. Ciudat, pare că s-ar mişca în direcţia asta? E mai luminoasă decât a fost.

Pilot: Galbenă…

Halt: Vine în direcţia noastră! Cu siguranţă vine în direcţia noastră! Sar bucăţi din ea. Nu încape îndoială, asta este… ciudat.

Pilot: Două lumini, o lumină în dreapta, o lumină în stânga!

Halt: O.K., ţineţi lanternele închise. Ceva este foarte, foarte ciudat… cad bucăţi din ea din nou.

Pilot: Şi tocmai s-a mişcat la dreapta.

Halt: Da!

Pilot: Chiar înspre dreapta.

Halt: O.K., privim la obiect, suntem probabil la aproximativ… 300 de yarzi[240] distanţă şi arată ca un ochi clipind la tine. Acesta se mişcă încă dintr-o parte în alta, şi când pui ocheanul pe el, are cumva un centru gol, un centru întunecat. Este ca pupila unui ochi uitându-se la tine, clipind. Şi licărirea este aşa de strălucitoare în ochean încât, aproape că îţi arde ochiul.

---

239 Aproximativ 1,20-1.50 metri

240 Cam 260-270 metri, pentru text

Halt şi oamenii lui au urmărit lumina prin pădure, trecând peste o păşune a unui fermier şi dând peste un mic pârâu. Halt şi-a adus aminte mai târziu: „în timp ce ieşeam din pădure, am observat trei obiecte pe cer. Obiectele de pe cer se mişcau cu mişcări bruşte unghiulare, cu o viteză foarte mare. încercam întruna să intru pe frecvenţa radio şi să contactez postul de comandă. Voiam să ştiu dacă ei găsiseră ceva pe detectorul radar. Unul dintre obiecte transmitea în jos fascicule, fascicule de lumină, fascicule de energie, nu sunt sigur ce erau. în acelaşi timp puteam să aud la radio voci vorbind despre fascicule venind în jos peste bază”.

Apoi Halt a văzut un fascicul de lumină străpungând noaptea direct în faţa lui. Atunci scepticismul lui a dispărut pentru totdeauna. El şi oamenii lui au urmărit luminile pentru mai mult de o oră, dar fără niciun rezultat. în cele din urmă au părăsit pădurea în jurul orei 3 noaptea. Dar chiar şi după plecarea lor, lumini ciudate erau încă raportate deasupra bazei forţelor aeriene regale Woodbridge.

în dimineaţa următoare, reprezentanţi de la agenţiile de informaţii ale Statelor Unite au început să apară la Bentwaters şi la Woodbridge. în mod ciudat (sau poate nu), aproape oricine care a văzut într-adevăr OZN-urile din pădure nu a fost interogat de aceste fantome. Asta îl includea şi pe locotenent-colonelul Halt, care a fost marginalizat în mod special.

Mulţi ufologi sunt de acord că în acel moment a început inevitabila muşamalizare a evenimentelor Rendlesham. Totuşi orice s-a întâmplat, nu se poate nega că episodul a avut un efect semnificativ asupra unora dintre bărbaţii implicaţi. De exemplu, curând după incident sergentul Penniston a solicitat un transfer; reperarea l-a afectat

nefavorabil. Pe de altă parte, John Burroughs, partenerul lui din pădure în acea primă noapte, a stat în pădure zile în şir după aceea, aşteptând OZN-ul să se întoarcă.

Locotenent-colonelul a trimis chiar pături şi mâncare pilotului în timpul veghii lui, dar Burroughs a refuzat să le folosească.

Odată ce Războiul Rece s-a terminat, baza forţelor aeriene regale Woodbridge şi baza forţelor aeriene regale Bentwaters au fost închise. Bentwaters a fost transformată într-un parc de afaceri. Woodbridge este folosit astăzi de armata britanică pentru exerciţii de antrenament.

Pădurea Rendlesham în sine a fost aproape distrusă în timpul „marii furtuni din 1987” a Angliei. De atunci mulţi dintre copacii degradaţi au fost replantaţi, deşi un raport afirma că globule de sticlă au fost găsite în solul luat din poiană, unde a fost văzut primul obiect. Acelaşi raport spune că zona era lipsită de creştere microbiană.

Cazul Rendlesham este încă investigat de ufologi astăzi.

Război în Eden în timp ce zona din jurul râurilor Tibru şi Eufrat – Babilonia antică şi în prezent Irak – este considerată a fi leagănul civilizaţiei, istoria efectivă a locului este una de violenţă şi război. Mitul creaţiei babiloniene este o poveste a unui zeu fiind dezmembrat de altul, rămăşiţele fiind împrăştiate peste tot în cosmos pentru a forma universul. Legende antice sumeriene abundă, cu monştri înaripaţi luptându-se unii cu alţii deasupra norilor înainte să se prăbuşească pe Pământ.

Primul război înregistrat în istoria omenirii a fost dus în Mesopotamia în jurul lui 3200 î. Hr. De fapt, aşa de multe războaie s-au dus în acea zonă de-a lungul mileniilor, încât şi istoricii pot să le piardă şirul.

Dacă antica profeţie achaemeniană care zice că lumea se va sfârşi când Satan va arunca o cometă înspre pământ se dovedeşte adevărată, există şanse ca cometa să se prăbuşească undeva aproape de Golful Persic.

Nu este o surpriză, atunci, că în curând după 2 august 1990, ziua în care Saddam Hussein, conducătorul dictator de atunci al Irakului a ordonat trupelor lui să invadeze ţara vecină din Golful Persic, Kuwait, lucruri ciudate au început să apară pe cerurile de deasupra tulburatului Orient Mijlociu.

Invazia lui Saddam era o încercare de a pune mâna pe petrol. Ca răspuns, Statele Unite şi aliaţii lor au început o enormă întreprindere militară numită operaţiunea Furtună în Deşert, scopul ei fiind eventuala izgonire a trupelor lui Saddam din Kuwait.

Aşa că, pe măsură ce oameni şi materiale din ţări multiple se revărsau prin baze peste tot în Orientul Mijlociu, vederea a tot felul de maşini de înaltă tehnologie zburând pe deasupra a devenit o banalitate. Dar în mod clar unele reperări nu s-au potrivit descrierii niciunei aeronave cunoscute.

De exemplu, conform unui raport al Centrului Naţional de Raportare OZN,[241] într-o seară senină din septembrie 1990, la câteva săptămâni după invazia lui Saddam, o forţă aeriană a Statelor Unite lucrând în deşert aproape de Cairo, Egipt, a avut o experienţă foarte ciudată.

Grupul de şaptezeci de membri construia o amenajare MASH[242] şi o bază de alimentare în pregătire pentru viitoarele ostilităţi împotriva Irakului. Grupul îşi terminase munca în acea zi şi se îndrepta înapoi spre locurile de cazare

---

241 Vezi pe www.nuforc.org.

242 A w

MASH - Prescurtare pentru spital de campanie.

când ei au fost deodată conştienţi de o formaţie de obiecte portocaliu deschis zburând sus deasupra capului lor. Aliniate într-o pereche de „trese paralele”, ca şi când ar fi format un W uriaş, erau cel puţin o sută de OZN-uri în formaţie mişcându-se deasupra cerului nopţii. Iniţial, obiectele călătoreau dinspre sud-est spre nord-vest. Dar în timp ce uluiţii recruţi ai forţelor aeriene se uitau, întreaga formaţie şi-a schimbat brusc direcţia şi a început să zboare înspre nord. în total, fenomenul a fost vizibil pentru mai mult de o jumătate de oră.

în următoarea zi grupul forţelor aeriene a aflat că nu fusese în aer în acea noapte nicio aeronavă militară egipteană sau a Statelor Unite. De fapt, niciun trafic aerian, militar sau comercial, nu fusese deloc programat pentru acel spaţiu aerian.

Reperarea, care aminteşte aşa de clar de faimosul episod Tulagi al sergentului Stephen Brickner al celui de-al Doilea Război Mondial, nu a fost niciodată explicată.

Conform unei poveşti de pe **unsolvedmysteries.com,** în noiembrie 1990, la două luni după ce ostilităţile au izbucnit în Golf, patru soldaţi de gardă de la o cazarmă a Statelor Unite din Al Jubail, Arabia Saudită, au văzut un obiect albastru alb strălucitor călătorind prin cer.

Ei au estimat că era la aproximativ 25.000 de picioare[243] înălţime – şi în mod surprinzător nu a făcut niciun sunet. A zburat încet la început, urmărind un curs aparent aleatoriu care a lăsat o urmă uşoară în zigzag deasupra. După ce l-au privit pentru puţin timp, soldaţii l-au văzut deodată accelerând pe un curs drept şi dispărând în mai puţin de o secundă.

---

243 Aici, cam 7.500 de metri.

Cam în acelaşi timp, câţiva puşcaşi marini de asemenea trimişi în zonă au văzut un obiect similar mişcându-se pe cerul nopţii. Şi acela s-a evaporat într-o clipă. Din nou, ce i-a surprins era că nu au auzit niciun sunet. Altfel, ar fi crezut că se uitau la un elicopter.

Mai târziu în aceeaşi lună, un locuitor al oraşului Kerak, Iordan, privea nişte nori de furtună venind dinspre Marea Roşie. Martorul a observat că unul dintre nori era mai întunecat şi la o altitudine mai scăzută decât ceilalţi; acest nor părea de asemenea să călătorească în unghiuri drepte faţă de restul.

Asta nu avea nici un sens – dar a devenit şi mai ciudat. Pe măsură ce martorul privea cu mirare, norul ciudat s-a separat de restul formaţiunii noroase şi a zburat direct pe deasupra. în interiorul acestui nor, martorul a văzut un obiect oval, metalic şi de culoare argintiu auriu. Era de cel puţin 100 de picioare[244] lungime şi avea lumini roşii care sclipeau. Martorul a simţit că emitea o vibraţie, dar nu exista zgomot.

Obiectul părea să se îndrepte spre Israel – ceea ce nu era un lucru bun într-o regiune care era cu mult în interiorul razei de acţiune a mult temutelor rachete Scud. Martorul a continuat să privească OZN-ul până când a dispărut la orizont, destinaţia lui exactă fiind necunoscută.

într-o noapte în decembrie 1990, membrii echipajului de la bordul portavionului **USS John F. Kennedy** se pregăteau de acţiune în Golful Persic.

Deodată, un OZN foarte strălucitor, galben verzui, a apărut în cerul de deasupra masivului portavion. Obiectul oval a rămas în staţionare pentru aproape un

---

244 Aproximativ 30-33 de metri.

minut ca şi cum ar fi spionat uriaşa navă. Apoi echipajul uluit a văzut ceea ce părea a fi ca o deschizătură în ţesătura spaţiului A absorbit înăuntru OZN-ul, apoi s-a închis imediat după obiect.

O altă poveste întâlnită şi pe Internet susţine că pe 15 ianuarie 1991, la doar două zile înainte de începutul războiului, un număr mare de soldaţi ai Statelor Unite au văzut un OZN deasupra taberei lor din Arabia Saudită. Obiectul era alungit şi de culoare verde albăstrui. Dar era mărimea lui care era aşa de uluitoare. Martorii spun că OZN-ul a fost de cel puţin un sfert de milă lungime şi aproape 1.000 de picioare lăţime.[245] Gigantic după orice standard de măsură. OZN-ul a apărut foarte brusc şi a plutit ameninţător, tăcut, deasupra trupelor pentru o lungă perioadă. Apoi în cele din urmă s-a ridicat şi a dispărut în stele.

Mulţi soldaţi au făcut fotografii ale ciudatului obiect, dar în următoarea zi, martorii au spus că oamenii securităţii militare au ajuns în tabără şi au confiscat toate filmele soldaţilor.

Bomboana de pe colivă sau „Desert Storm Operation”[246]

Războiul din Golf a început pe 17 ianuarie 1991. Operaţiunea purta numele de cod Furtună în Deşert şi salvele de deschidere a focului au fost trase când preşedintele George H.W. Bush a dat ordinul pentru un atac aerian masiv asupra Irakului.

O poveste de pe *nuforc. org* spune despre un incident surprinzător care s-a întâmplat chiar după ordinul preşedintelui Bush. La 2:46 noaptea, în acea primă zi, o

---

245 Cam 400-450 de metri

246 Desert Storm Operation - Operaţiunea Furtună în Deşert.

formaţiune de patru elicoptere ale armatei MH-60 Black Hawk îşi croia drum către graniţa Irakului cu Kuwaitul. Prin ochelarii lui cu vedere pe timp de noapte, pilotul conducător a reperat ceea ce a crezut că este un „avion de luptă invizibil" F-117 apropiindu-se de formaţiune la o altitudine de doar 1.000 de picioare.[247]

Asta era ciudat, informarea dinainte de misiune pe care piloţii de elicopter o primiseră spunea clar că nu ar fi trebuit să fie niciun avion de luptă al Statelor Unite în zona lor de operaţiuni. Aşadar, ce era asta?! Sau cine era ăsta?!

Obiectul a venit la aproape un sfert de milă[248] distanţă de elicopterele Black Hawk, apoi a încetinit la o viteză mult sub cea a unui avion F-117. *în acel moment piloţii elicopterelor au ştiut că acela nu era un avion de luptă invizibil.*

Obiectul s-a întors abrupt către nord, descoperind o dimensiune de mai mult de 80 de picioare[249] lungime – mult mai mare decât cea a unui avion F-117. Nu arăta lumini şi nu emitea niciun fel de căldură.

în acel moment, obiectul a dispărut. Când echipa s-a întors la bază după ce şi-a completat misiunea, pilotul conducător a întrebat operaţiunile de zbor dacă vreun avion de luptă fusese în zona lor de operaţiuni. Răspunsul a confirmat informaţia de mai devreme: nicio altă aeronavă nu a zburat nicăieri aproape de elicopterele Black Hawk în niciun moment în timpul misiunii lor.

în martie 1991, la puţin timp după ce majoritatea ostilităţilor au încetat, doi soldaţi americani în deşert, la

---

247 Aproximativ 300-330 de metri.

248 Circa 400-450 de metri

249 Cam 24-28 de metri.

aproximativ 50 de mile[250] de râul Eufrat, au reperat ceva ciudat pe cer. Conform poveştii de pe *UFOcasebook.com,* era după miezul nopţii, şi soldaţii erau de gardă, fiind atenţi după irakieni nepotoliţi, care ar fi vrut să atace unitatea lor aflată în locul de dislocare.

Aşa cum era, poziţia unităţii era numai parţial acoperită de câteva dune de nisip, astfel încât toată lumea era în alertă. Totuşi, cum tot bombardamentul coaliţiei s-a terminat în ziua precedentă, pentru prima dată într-o lungă perioadă, noaptea era chiar liniştită. Deodată, cei doi soldaţi au reperat o minge verzuie de lumină sus pe cer. Se mişca foarte încet, pulsând uneori, îndreptându-se către orizont. Soldaţii nu aveau nici cea mai mică idee ce era.

Câteva momente mai târziu, sergentul lor a apărut la faţa locului. I-au arătat OZN-ul, dar nici el nu avea idee ce era. Soldaţii au contactat prin radio sediul lor central ca să vadă dacă vreun avion de luptă turboreactor sau zboruri comerciale zburau deasupra poziţiei lor. Li s-a spus că nu.

încă urmărind OZN-ul, oamenii au fost din nou uimiţi când obiectul a accelerat deodată la o viteză extraordinară. Când s-a întâmplat asta, totul pe mile în jur a fost luminat în aceeaşi lumină verzuie. Un soldat a comparat-o cu 100 de maşini aprinzându-şi deodată farurile simultan. Şi cu asta, obiectul a fost la orizont şi a dispărut. Soldaţii au sunat la sediul central să vadă dacă vreo rachetă Scud a fost trasă sau dacă au fost rapoarte despre avioane prăbuşite. Dar li s-a spus că nimic neobişnuit nu s-a întâmplat în acea noapte.

în dimineaţa următoare, aproximativ două sute de soldaţi irakieni s-au predat unităţii americane, renunţând nerăbdători la arme şi la luptă. *Dacă au văzut şi irackienii*

250
Aproximativ 80 de kilometri

OZN-ul, şi dacă a avut un efect asupra predării lor, nu se ştie.

Un alt incident după sfârşitul ostilităţilor s-a întâmplat în oraşul Zahko din nordul Irakului. Conform unei relatări găsite pe **www.rense.com**, o unitate de paraşutişti americani îşi făcuse tabăra într-o clădire parţial distrusă aproape de centrul oraşului. Paraşutiştii dormeau frecvent pe acoperişul acestei clădiri pentru că era mai răcoare în nopţile fierbinţi irakiene.

într-una dintre aceste nopţi, un paraşutist căuta sateliţi trecând pe deasupra în cerul senin, plin de stele, când a observat o lumină ciudată. El a crezut prima dată că a găsit un satelit, dar apoi, în mod inexplicabil, orice ar fi fost s-a oprit deodată pe orbită. A stat nemişcat pentru câteva momente, apoi şi-a reluat mişcarea.

Convins că ochii îi joacă feste, paraşutistul l-a arătat unuia dintre colegii lui, un alt soldat. El i-a cerut să privească de asemenea obiectul. Şi la început acest soldat a crezut, de asemenea, că este un satelit – până când acesta s-a oprit din zbor din nou.

Pentru următoarele câteva minute, cei doi soldaţi au privit obiectul, pe măsură ce se mişca spre nord, se oprea pentru câteva momente, apoi îşi relua traversarea cerului. Şi mai ciudat, de fiecare dată când obiectul se oprea, cerul în jurul lui aproape că exploda de luminozitate, obiectul devenind mai strălucitor decât cea mai luminoasă stea de pe cer, înainte de a deveni aşa de estompat, că aproape dispărea.

Primul soldat i-a strigat în cele din urmă pe ceilalţi din unitatea lui şi în curând până la două duzini de paraşutişti priveau cum obiectul a început o serie de manevre complicate incluzând cercuri încete intenţionate şi figuri în

formă de opt.

Reperarea s-a terminat când obiectul s-a oprit în mijlocul unei figuri de opt, a stat nemişcat pentru un moment şi apoi a pornit spre nord-vest mai repede decât putea ochiul uman să ţină pasul, aşa cum a spus un martor. Când vine vorba de reperări OZN în timpul războiului, aceste câteva relatări ale martorilor oculari de mai sus nu par mai puţin plauzibile decât orice alte episoade prezentate până acum.

Dar un trio de alte incidente, deşi de autenticitate dubioasă, persistă când vine vorba de folclorul OZN, în primul Război din Golf şi după. Unul susţine că navele marinei Statelor Unite patrulând Golful Persic în timpul războiului au doborât un OZN. Această presupusă doborâre s-a întâmplat ziua pe 24 ianuarie 1991, la doar o săptămână după ce începuseră ostilităţile.

După cum este relatarea, obiectul zburător neidentificat a fost prima dată detectat de un radar de militar de pe o navă a marinei susţinând operaţiunile aliate de luptă în partea de superioară a golfului. Conform radarului, obiectul zbura într-o manieră foarte bizară. Evoluţia sa era superioară din punct de vedere tehnic oricărui tip de aeronavă ce aparţinea coaliţiei antiirakiene participante la conflict.

Echipajele navelor implicate au observat şi vizual obiectul, descriindu-1 ca având formă de „farfurie, placat cu crom” şi emiţând un sunet pătrunzător foarte ascuţit. Obiectul a zburat aproape de un grup de nave americane, incluzând USS **Wisconsin,** USS **England** şi USS **O’Brien.** Apoi a survolat de asemenea o pereche de fregate britanice, HMS **Battlaxe** şi HMS **Jupiter.**

Toate cele cinci vase au tras în obiect, aproape nându-şi muniţia înainte ca focul de baraj combinat să aibă efect. Obiectul a fost în cele din urmă nimerit şi a fost văzut prăbuşindu-se în golf

Dar nu există rapoarte despre găsirea vreunei epave vreodată după incident.

Al doilea incident implică un avion de luptă turboreactor F-16 care s-a angajat într-o luptă aeriană şi apoi a doborât un OZN deasupra Arabiei Saudite în mijlocul războiului.

Principalul furnizor de informaţii al acestui episod este un colonel straniu, demn de un roman, James Bond. Ofiţerul rus s-a întâmplat să fie în Riyadh, capitala Arabiei Saudite, când a avut loc episodul doborârii. El a susţinut că a fost unul dintre primii oameni care au ştiut locul prăbuşirii OZN, care era adânc în deşertul saudit, la aproximativ 250 de mile[251] nord-est de Riyadh.

Tehnicienii radar saudiţi au predat ofiţerului rus detaliile luptei aeriene. Patru avioane F-16 ale forţelor aeriene ale Statelor Unite erau într-o misiune spre Bagdad când un semnal ecou neidentificat a apărut pe ecranele lor radar. în timp ce tehnicienii saudiţi priveau, unul dintre avioanele F-16 a părăsit formaţia şi a început să urmărească OZN-ul.

OZN-ul a schimbat direcţia într-o încercare de a scăpa, dar avionul F-16 a continuat urmărirea.

Apoi se pare că OZN-ul a tras cu o armă în avionul F-16, dar a ratat. Avionul F-16 a întors focul cu două rachete tip aer-aer – şi amândouă au lovit aparatul. OZN-ul s-a prăbuşit în flăcări. Saudiţii au spus că nimeni nu a fost văzut

---

251 *
Aproximativ 450 de kilometri.

ieşind din aparatul lovit. Dar chiar dacă elicopterele au colindat zona deasupra locului prăbuşirii, nici cadavre sau supravieţuitori nu au fost găsite.

Colonelul rus a spus că Statele Unite a încercat imediat să muşamalizeze incidentul, spunând că nu s-a întâmplat. Dar ajungând la locul prăbuşirii şi văzând rămăşiţele cu ochii lui, ofiţerul rus a ştiut că nu proveneau de la nicio aeronavă pământeană cunoscută. El a estimat că aproximativ o treime din obiect a fost distrusă de rachetele americane, lăsând restul împrăştiat pe suprafaţa deşertului.

Colonelul a descris aeronava doborâtă ca fiind circulară și construită dintr-un material neidentificabil. Era de aproximativ 15 picioare[252] lungime şi, judecând după locurile din interior, construite pentru cineva sau ceva de mică statură. Rusul a spus că a văzut instrumente, maşinării și alte lucruri care sfidau descrierea. Asta includea marcaje/semne pe panoul de instrumente care erau scrise într-o limbă indescifrabilă.

Saudiţii care l-au acompaniat la locul prăbuşirii erau aşa de înspăimântaţi de ciudata epavă şi de ce ar putea însemna, încât au cerut investigatorilor americani să vină imediat la locul prăbuşirii.

Când armata Statelor Unite a ajuns în cele din urmă, colonelul a spus că lui şi oamenilor lui li s-a ordonat imediat să părăsească zona. Au fost în cele din urmă transportaţi pe calea aerului înapoi în Riyadh.

Colonelul se spune că ar fi zis: Erau lucruri pe care americanii nu au vrut ca noi să le vedem.

Şi deşi oamenii lui au putut să facă pe ascuns fotografii ale epavei OZN, în următoarea zi, colonelului i s-a ordonat de

252 Aproximativ 4,5-5 metri.

către autoritățile țării lui să predea americanilor toate fotografiile de la locul prăbușirii. Colonelul a spus că mai târziu a aflat că armata Statelor Unite a adunat în cele din urmă rămășițele prăbușite, le-a pus în lăzi și le-a transportat pe calea aerului în Statele Unite.

A treia poveste având de-a face cu OZN-urile și războiul din regiunea Golfului Persic are de asemenea un conținut surprinzător – și aduce povestea chiar până în prezent. în plus, este de asemenea legată de același misterios colonel rus.

Această relatare pare să înceapă mereu cu aceeași întrebare: A avut în posesia lui la un moment dat Saddam Hussein un OZN? Asta, la rândul ei, duce la încă două întrebări: A avut regimul lui Saddam propria lui versiune top-secret a Zonei 51?

Și, dacă da, erau într-adevăr aici depozitate evazivele

WMD,[253] armele negăsite, de distrugere în masă, care au dus la invazia din 2003 în Irak a Statelor Unite?

încă înainte de a începe masivul asalt asupra lui Saddam, existau rapoarte repetate că dictatorul a intrat în posesia unui OZN avariat, posibil doborât ori în timpul războiului din 1991, ori mai probabil în jurul anului 1998, în timp ce armata Statelor Unite impunea o strictă zonă de nesurvolare deasupra Irakului.

Acest scenariu deosebit începe pe 16 decembrie 1998 când un clip video, care se spune că a fost transmis de canalul de televiziune CNN, pare să arate un OZN zburând deasupra Bagdadului. Obiectul a fost văzut încercând să evite focul antiaerian care era tras de forțele lui Saddam.

La acea vreme s-a presupus că aceasta era doar o altă

---

253 Siglă pentru Armele de Distrugere în Masă sau Arme dc Nimicire în Masă.

reperare OZN, una dintre multele care au loc în jurul lumii în fiecare zi. Dar apoi zvonurile au început să se adune cum că poate OZN-ul a fost de fapt lovit de focul antiaerian, doborât şi recuperat de armata lui Saddam.

Aşa cum s-a desfăşurat povestea, OZN-ul sau părţi din el au fost apoi duse la versiunea Irakului de Zona 51, un loc numit Qalaat-e-Julundi.

Odată ajunse acolo, Saddam i-a pus pe experţii lui în armament să reproducă inginereşte tehnologia extraterestră şi din ea să creeze nişte arme de distrugere în masă care *înfrăng dorinţa de luptă a combatanţilor ce le inhalează.*

Aşadar, după această armă fantastică ascunsă erau în căutare în secret Statele Unite în tot acest timp? Era aceasta evaziva armă de distrugere în masă?

Chiar şi unii oameni de ştiinţă din Irak nu au respins în totalitate această teorie. Unii chiar au dus-o un pas mai departe susţinând că extratereştrii care au supravieţuit prăbuşirii OZN trăiau în Babilonia modernă sub protecţia lui Saddam.

Un om de ştiinţă a fost citat ca spunând înainte de invazia din 2003: Se zvoneşte într-o piaţă din Sulaiamaniya, la sud de Zarzi, că extratereştrii sunt oaspeţii lui Saddam. Unde stau ei? Oamenii menţionează o oarecare bază subterană în vechiul fort Qalaat-e-Julundi. Este practic imposibil să te infiltrezi în el. Citadela stă pe un deal înconjurat de prăpăstii verticale pe trei părţi; prăpăstiile ajung la râul Little Zab. Se spune că Saddam îi lasă pe extratereştri să stea acolo.

Apoi povestea devine şi mai bună. Saddam le-a oferit sanctuar extratereştrilor, astfel încât să nu poată fi capturaţi de americani, susţine omul de ştiinţă. Nimeni nu poate

ajunge în citadela Qalaat-e-Julundi noaptea. Se spune că extratereştrii au creat „câini de pază” pentru Saddam.

Extratereştrii au luat scorpioni de deşert obişnuiţi şi şiau folosit bioingineria pentru a-i mări la dimensiuni gigant. Scorpioni de mărimea unei vaci! Sunt nişte câini de pază minunaţi: se camuflează în deşert, se mişcă iute şi tăcut asupra prăzii lor cu sânge cald pentru un atac decisiv. Intruşii ghinionişti aud doar un sunet ciudat din spate, apoi un cleşte le striveşte gâturile, un alt cleşte le striveşte picioarele. Moartea survine aproape imediat.

Este o poveste nebunească – şi posibil creată numai pentru a-i ţine pe irakienii extrem de superstiţioşi la distanţă de o amenajare militară legitimă situată în vechea fortăreaţa Qalaat-e-Julundi.

Dar ceea ce este interesant la această relatare este că mare parte din ea, împreună cu povestea OZN-ului doborât a misteriosului colonel rus, a fost prezentată, incluzând citatele, în *Pravda,* odinioară ziarul oficial al Uniunii Sovietice.

Dar americanii contrează.

Şi în timp ce ziarul Pravda, *al vechiului regim de la Moscova, nu mai există acum aşa cum exista pe vremea URSS, el este doar un produs oarecare media din Rusia. Un pic senzaţional, dar încă foarte citit de public.*

Aşa cum ne-a explicat un jurnalist rus care nu a vrut săşi dea numele: Ziarul Pravda astăzi este cumva „gălbui”. Nu au reţea de corespondenţi sau colaboratori. Sunt vânători de senzaţie şi de obicei strâng ştiri la mâna a doua de pe internet.

Totuşi asta nu înseamnă că ceea ce scriu nu este adevărat.

Printre colegii lui cercetători OZN, Richard Hall este cunoscut drept *„decanulufologiei”.* Cel mai bine descris ca un susţinător cu o minte critică, **„Dovada OZN”,** cartea lui din 1964, este considerată una dintre cele mai bune scrise vreodată pe acest subiect. Spus pur şi simplu, Hali credea că OZN-urile erau extraterestre și că armata Statelor Unite îi înșela pe americani când venea vorba despre ceea ce ştia despre ele.

Conform necrologului lui, publicat în *Washington Post,* într-un număr din 1966, Hall a scris: *Nouăzeci și șapte la sută din mușcăturile pe care un pescar le simte pe undiţa lui pot fi cauzate de împiedicarea undiţei lui de stânci, de iarbă de mare sau de mişcarea valurilor. Dar asta nu dovedeşte că nu există peşti în ocean.*

Acestea sunt mai mult decât cuvinte înţelepte pentru a descrie misterul OZN; există dovezi care le susţin. Până când forţele aeriene ale Statelor Unite au închis Proiectul Blue Book în 1969, acesta strânsese rapoarte despre aproximativ 13.000 de reperări OZN. *Cel puţin 700 dintre ele – un număr semnificativ – au fost etichetate ca neexplicate.*

Totuşi, când se ia în calcul că mare parte din activitatea de la Blue Book începând din 1952 a fost dedicată ascunderii reperărilor OZN, numărul 700 trebuie să fie privit ca fiind foarte, foarte mic.

Semnificaţia mai multe numere: Sondaje din Statele Unite spun că patruzeci de milioane de oameni au văzut ei înşişi un OZN sau ştiu pe cineva care a văzut. Optzeci de milioane de cetăţeni ai Statelor Unite cred că Pământul a fost vizitat de extratereştri. Câteva mii de reperări OZN sunt raportate în fiecare an. Câteva sute de mii au fost documentate de-a lungul ultimei jumătăţi de secol.

Dar pentru că numai o fracţiune din oamenii care văd într-adevăr un OZN îl raportează, asta înseamnă că numărul actual al reperărilor OZN de la începutul anilor ’50 este de domeniul milioanelor. Ceva se întâmplă. Adevărat, există o grămadă de confuzii şi o grămadă de zvonuri. Dar toate aceste reperări nu pot fi iluzii, păsări, avioane, baloane meteorologice, vehicule de reintrare în atmosferă sau planeta Venus. **Tot ce e necesar este ca una dintre ele să fie adevărată – pentru că atunci, întrun fel, ele toate devin adevărate.**

Dar cum ajungem la adevăr?

Enigma OZN este aşa de importantă încât cere să fie dată pe mâna oamenilor obiectivi, apolitici, cu minte pur ştiinţifică, al căror scop trebuie să fie să ne spună pur şi simplu ce am văzut în toţi aceşti ani. Ce sunt aceste lucruri care au zburat prin cerurile noastre, privindu-ne războaiele, amestecându-se la armele noastre de sfârşitul lumii, şi foarte posibil schimbând cursul evenimentelor umane, de exemplu, apărând pe cer în formă de cruce?

Mai mult de 10 miliarde de dolari au fost cheltuite pentru a se construi acceleratorul **Large Hadron** din **Elveţia** într-un efort de a recrea primele microsecunde ale Big Bang-ului. NASA a cheltuit miliarde pe sateliţi, sonde spaţiale şi staţii de ascultare la sol, toate în căutarea secretelor universului şi a posibilităţii vieţii diferite de a noastră printre stele. S-ar putea crede că acelaşi tip de zel, dedicare şi curiozitate ar fi fost direcţionate pentru rezolvarea problemei OZN-urilor.

în schimb, misiunea a fost dată armatei Statelor Unite – şi considerând rezultatele, sau lipsa lor, asta ar putea rămâne drept una dintre cele mai proaste decizii din istorie. Am fost

păcăliţi de la început. Când forţele aeriene ale Statelor Unite au înfiinţat Proiectul **Blue Book** în 1951, oamenii au fost influenţaţi să creadă că va fi un vast institut ştiinţific cum ar fi **Fermilab** sau **Los Alamos** sau **Oak Ridge, Tennessee.**

în realitate, nu a fost nimic mai mult decât un birou şi patru oameni, dintre care doi erau secretari, toţi sub ordine să stea la locul lor și să nu facă valuri.

Mai multe dovezi – şi de data aceasta ele au semne de dolari ataşate. în timpul anilor ’50, Pentagonul a cheltuit milioane de dolari pe apărare. Totuşi, la un moment dat, Proiectul Blue Book al căpitanului Ruppelt era așa de sărac, încât nu avea suficienţi bani să citească toate rapoartele de reperări pe care le primea.

Pentagonul s-a zgârcit când a venit vorba de studiul OZN-urilor. Instituţia care în mod istoric risipeşte pentru tot a ales să contabilizeze la sânge această chestiune foarte importantă. De ce? Există doar un singur răspuns. Au facut-o pentru că de la început nu aveau de gând să facă o treabă bună. De fapt, tot timpul scopul a fost să facă cea mai proastă treabă posibilă.

Aşa cum a spus **J. Allen Hynek** în 1972, în revistă **Fate:** A devenit evident de clar pentru mine pe măsură ce au trecut anii că niciunui caz al Blue Book nu i-a fost acordat **„Tratamentul FBI”.**

Adică niciun caz nu a fost investigat până când fiecare indiciu posibil sau parte de dovadă nu a fost obţinută, aşa cum este procedura standard pentru răpire, carteluri de droguri şi cazuri de jaf al băncilor.

O atitudine total opusă a fost luată de Blue Book. Când un caz chiar părea să aibă o posibilă explicaţie de percepţie greşită (şi prin urmare ar fi trebuit exclusă de viitorul efort

investigativ OZN) Blue Book de obicei îşi rezerva puţin efort pentru telefoane, interogări etc. pentru a lămuri dacă era o planetă, o misiune de alimentare cu combustibil sau vreo altă întâmplare naturală. Deci îşi puneau câinii să prindă simpli hoţi de pui de găină, dar ignorau prăzile mult mai importante potenţial.

Ironia supremă este că descoperirea a ceea ce sunt OZN- urile ar putea să nu fie atât de grea. OZN-urile nu sunt ca spiritele, quark-urile sau vracii. Nu sunt la fel de evazive ca **particula boson Higgs.** Ele nu sunt lucruri pentru care trebuie să se construiască un accelerator de 10 miliarde de dolari pentru a face instantanee, fotografii care durează pentru a miliarda parte dintr-o trilionime de secundă înainte de a dispărea.

Din contră. OZN-urile sunt peste tot în jurul nostru. Există un motiv pentru care milioane au fost raportate de-a lungul anilor. Părerea greşită este că OZN-urile nu vor ca noi să le vedem, dar dovezile arată că reversul este adevărat.

Navele-sperietoare plutind deasupra peisajului englez, cu reflectoarele lor aprinse către în sus?

Avioanele-fantomă trezind tundra scandinavă, cu motoarele lor urnind, cu reflectoarele lor de asemenea aprinse?

Foo-fighters zburând alături de 800 de raiduri de bombardare?

Rachetele-fantomă zburând cu sutele în fiecare zi?

Farfurii uriaşe deasupra Coreei?

O duzină de farfurii deasupra Casei Albe?

Acestea nu sunt acţiunile unei entităţi care se ascunde sau este secretoasă. Se poate să nu ştim ce sunt, dar este clar că nu au nicio problemă să ne facă cunoscut că sunt aici.

Acesta este grandiosul puzzle.

Dar fiecare puzzle are o soluţie. Aşa încât, când o să fie în cele din urmă rezolvată problema OZN-urilor?

Stan Gordon, omul care conştiincios a ţinut în viaţă misterul din **Kecksburg** în toţi acei ani, ne-a spus într-un interviu: Când **„puterile care există”** iau o decizie sau când apar circumstanţe care nu pot fi ascunse.

Când l-am întrebat pe **Richard Haines,** expertul NASA care şi-a dedicat talentul studierii OZN-urilor, acelaşi lucru, el a spus direct: Vom şti când **„Ei”** vor vrea ca noi să ştim.

Keith Chester, care va fi mereu cunoscut drept omul care a spus în cele din urmă întreaga poveste a foo-fighters, ne-a spus: Va fi nevoie de o dovadă de vizitare extraterestră de netăgăduit pentru ca această ghicitoare să fie cu adevărat rezolvată.

Jerome Clark, mai înainte menţionatul autor a numeroase articole şi cărţi OZN, a abordat o poziţie mai existenţială:

„Ştiinţa a ignorat în mare parte fenomenul ne-a spus el. Lăsând problema în mâna agenţiilor militare, cercetătorilor civili şi persoanelor care demască. Cu toate acestea, problema OZN nu este nerezolvabilă inerent, şi în timp ce uneori ştiinţa greu preia probleme complicate şi dificile, ajunge până la urmă să facă asta. ***Cred că până la mijlocul secolului 21 oamenii învăţaţi vor începe să investigheze acest fenomen şi în cele din urmă să compenseze oportunitatea pierdută pe care am avut-o în 1948.***

Noi sperăm ca J. Clark sa aibă dreptate. Sperăm de asemenea că se înşeală cu privire la calendar şi că vom primi ceva răspunsuri înainte de anul 2050.

Şi mai important totuşi, când studiul serios ai OZN-

urilor va începe din nou, neavând importanţă cine îl face, cine îl cere sau cine îl plăteşte – sperăm, ca de această dată, să nu fie pusă responsabilă armata Statelor Unite!!